

ASAMIYA SAHITYAR CHANEKI

OR

TYPICAL SELECTIONS

FROM

ASSAMESE LITERATURE

Vol. II

VAISNAVA PERIOD

Part II

4196 SE

HEMCHANDRA GOSWAMI

ASSAM CIVIL SERVICE

PUBLISHED BY THE
UNIVERSITY OF CALCUTTA
1924

989,961 BCU 1542

95 2311

PRINTED BY MUDPENDELLAG BANGBLES AT THE CALCUTTA UNIVERSITY PRESS, ARMATE HOUSE, SALCETTA.

Reg No 57B May, 24 500

নিৰ্ঘণ্ট।

বিষয়				শিষ্টি
		কৰি পীতাস্বৰ বিজ।		
উহাৰ বিবাহ	***	444	- 100	842-865
		ক্ৰীখৰ কন্দলি।		
कागटचावा		***	***	844-884
সুপুচ(444	144	880-865
		ভাগৱত-মিশ্ৰা।		
সামত ভত্ত	***	***	2.16	800-890
বিষ্ণুৰাণ	***	***	***	842-81-0
		গোপাল-মিশ্র।		
ভনাভত শোকৰ কাৰ্ডন		***	***	848-848
পর্য-ধর্ম নিক্পণ		***		699-6+8
		ভট্টকের।		
কথা-ভাগরত		*	***	e+ee>2
কণা-গীত।		414	***	e32-422
		সাগৰ পৰী।		
कृष्यंतनी वध	***	***	c 444	e=0-e0>
		গোপাল চৰণ ছিব।		
क्र बियः ण	***	***	410	402-400
		८गाविन्स विद्या।		
শ্রিমন্তাগরকগীতা			***	28+648

vi

বিষৰ পিষ্টি <u>জীবিষ্ণু ভাৰতী।</u> ভাগরভ-ৰত 49 -- th> ... क्किव नांबाब्रगरम्ब । বেহুলা লক্ষ্মীক্ষ্ৰ 21-23B 449 চক্রচুড় আদিত্য। উহকণখণ্ড CAC-0+> বিষ্ণু ভাৰতী। ঞৰ চৰিত্ৰ キャナード・ア ৰামচৰণ ঠাকুৰ। শঙ্কৰচৰিত と・3--612 ... कृकानच विक । পূর্ব ভাগরভ 450-050 ... ভকতীয়া ফঁকৰা। 0.00 629-623 र्कं क बा 444 मार्यापन भाग। মহাভাৰত দ্ৰোণ পৰ্বৰ 500-5BF ৰহাকৰ মিশ্ৰ। ব্ৰহ্মণীতা \$82-697 গীতা-কার্ত্রন 695-045 অনিক্ষ। とそう―らから নীত

vii

何病 नियम बार्यानम विक । ৰংশীগোপাল চৰিত্ৰ ... 524-920 মৰোভম ঠাকুৰ। 928---922 **कल्लि**, श्रमादनी ভূষণ বিজ । नक्ष्यामद्भ कीदम हिन्त 48 --- 98V দামোদৰ দিজ। 983-982 মহাভাৰত শলাপৰ্ক ... গোপীনাথ পাঠক। মহাভাৰত দ্রোণপর্ব ... 965-91 कविवासवात्र मान। खक्तीला 742-428 শ্ৰীৰাম যত্মণি। গোপাল আভাৰ চৰিত্ৰ **サンセーサジ**・

অসমীয়া সাহিত্যৰ চানেকি।

কৰি শীতাম্বৰ দ্বিজ।

আকু পৰিচয়।

উবাৰ বিবাহ কথা পুণাময় আতি। ত্নিলে বাঞ্চি সিদ্ধি বাঢ়য় বিভৃতি 🛭 বাঢ়ে পুত্ৰ পৰিয়াল নাশ কৰে ছংখ। পৰীৰ ছাৰিয়া গিয়া ভূঞে স্বৰ্গ হৃথ। ছেন মধুময় কথা ব্ৰাহ্মণে কহিল। পগাৰ নিবন্ধে ডাক ৰচনা কৰিল। পদাৰ নিৰকে দোব বতেক আছয়। ক্ষমিৰা সকলে হেৰা আলাৰ বিনয় I কামতা নগৰে শুৰ পৰ অৱতাৰ। এক মুখে গুণ গণ কে কহিবে তাৰ। পীতাত্বৰ নাম কবি শিশু মতি অতি। উষা পৰিশয় লাস কথা বস বভি । বাণ যুক্ত বাণ বেদ ললাক সময়। বৈশাখৰ সিভ পক্ষত শুভ সময় ৷ সৰ্বব সিদ্ধি বোগ আৰ শুভ গুৰুবাৰ। কছে শীতাত্মৰ উবা বিবাহ পরাব ।

অসমীয়া পাহিত্যৰ চানেকি।

উধাৰ বিবাহ।

উবা সময়ত কন্তা হৈল উতপতি। আতি হৰবিতে বাণাস্থ দৈতাপতি। উবা নাম ধৈলা বেন বিধি বেৱহাৰে। বাঢ়ে উবা কন্তা তবে বাণৰ মন্দিৰে।

বাঢ়র হবিদ নতু বোঁৰন বছেন।
কলধৰ কচিব কুটিল নীল কেশ।
বাহ্নিল চিকুৰ দিয়া মুকুতাৰ আলি।
অভিনৱ মেবে বেন প্ৰয় বিজুলী।

মালতী কুম্বন ৰলে খোপা শোভে পালে।
নক্ষত্ৰ মণ্ডলে যেন চন্দ্ৰৰ প্ৰকাশে।
শিখত সিন্দূৰ যেন বিধূম ছতাশ।
তৰুণ তিমিৰে যেন সূৰ্য্যৰ প্ৰকাশে।

ললাটে কুন্ধুম পত্ৰ ভূম দল খনু। কাজতে গৰল বেন থাপিলন্ত তন্তু। নয়ন বিশিষ দিয়া খুইল সন্ধানে। বিধি তৈল জান্তে কিবা আনেৰ পৰাণে।

নানা তিল পুষ্পৰ ফুলিল পৰতেক।

শব্ধ জিনি কুপ্তত স্থন্দৰ তিনি বেখ ।

অধৰ স্থন্দৰ কেন ফুলিল পাৰলি।

দস্ত কুন্দ শ্ৰেণী বেন গান্থিলেক মালি।

পলাল কুন্ত্য বেন ফুলিল গগণে। বাক নিজে উবাব সে এড়ই নরনে। বডন কুণ্ডল ডুই চুলে গণ্ড খলে। গুই ববি আমলে বেমন কৈল কোলে।

डेवाब निवाद ।

ছুই বাহু শোভে ঘেন মূণাল সোণাৰ। কৰ্ডল কোমল দেখিতে শোভাকৰ। ৰত্নময় অঞ্চ দন্ত যেন অভিনণ। মনালে মিলিল খেন সহতা কিৰণ 🛊 চন্দাৰ পাকৰি বেন দশ কৰ শাখা। পিধিল আঙুৰি মূল নাছি লেখা জোখা। অভিনৱ কৃচ্চ ধাৰ বদন সোণাৰ। ভাহাৰ উপৰে শেভে মুকুভাৰ হাৰ । স্থাত্ম চন্দ্ৰনে পয়োধৰ কৈল ভূৰি। विका कमन मस्त्राठ कखरी। সক্য়া কাঞ্চলি কুচ ভাক্ষিল সুন্দৰী। নেধৰ্মা জ গভাক আক্ষৰণ কৰি। আতি কুশ দেৱা সিংহ জিনি মাক খিনি। শ্ৰোণি ভবে ভাৰ লাভি বলিভ কিছিণী। ৰাম ৰজা বিপৰীত উক যুগ নিসে। চৰণ দেখিয়া লাঞ্চ স্থল অৰবিদেধ। বিতীয়াৰ খেন নিকলক প্ৰথা নিধি। কে জামে কভেক বড়ে নিৰমিল বিধি। আতি অতুপম মত বুলি কুমাৰীৰ। চৰণে ৰঞ্জিত চাক কমুক মঞিৰ। পিছিল বলহা পৰিধান নেতবাস। অমৃত কচিৰ মনোহৰ তাৰ হাস। काकिनव कित रचन मधुबम वांगी। প্রমন্ত মান্তক্ত গতি চঞ্চল নয়নী ৷ (म भव शिक्ष व्यास्म (वोक्न नेवरवन । বসস্ত সময় কিছো ভূবিশেব 🛚 ভূবন মোহন মন্মধ আইস সালি।

চিত মঞ্জিল বিক্সিত বনবাঞ্চি॥

অসমীয়া হাহিত্যৰ চানেকি।

লবক্ত মাধবা লতা আৰো পাৰিজাত।
আশোক কিংশুক আদি পূপ্য অসংখ্যাত॥
মকৰন্দ পৰাগে ৰঞ্জিত দহীতল।
ভাত ঠেকি সমিৰণে কৰে হল ৰল॥
পূপ্য বেণু পূপ্য ৰস শৰীৰত লাগি।
খীৰে খীৰে সমীৰণ আৱে অমুৰাগী॥
ভামৰে শুভাৰে উন্মন্ত মধু পানে।
পূৰিল সকল দিশ কোকিল নিশানে॥
ভিত্তবন আনন্দ সময়ে মধু মাস।
সংসাৰত জুবিল লোকৰ অভিলাল॥
দানৱ নন্দিনী উধা হেনয়ে সময়ে।
গছন বেড়ায়ে হেন কৰিলা হুদ্যে॥
স্থীগণ সজে অক্ত কৰিয়া শুবেশ।
কুশুমিত কাননে কুমাৰী প্ৰবেশ।

সিংহনাদ শবদ কৰিল শ্লপাণি। সপত পাতাল স্বৰ্গ কাম্পিল ধৰণী। বৰত চৰিল ত্ৰিভূবন অধিপতি। সম্পীৱে ভইল তবে ৰখৰ সাৰ্থি।

সংগ্রামে আর্শ্বনা লড়ি লয় ভূতগণে।
গোবিদ্দর সমুখে বহিল কোপ মনে ॥
হব বোলে হবি আজি ঠেকিল বিষমে।
প্রাণ সংহবিবো ভোক আজিব সংগ্রামে ॥

কংস কেশী মৃষ্টিৰ চাণ্ৰ বকান্তৰ।
ভাক মাৰি গৰ্বৰ ভোৰ বাঢ়িল প্ৰচূৰ।
ভাল মন্দ নজানিস সাৱেৰ গৰবে।
মোৰ হাতে পৈলে বোল কি কৰিবি এবে।

ওবাৰ বিবাহ।

বুলিস মোহোৰ দম বীৰ কোৱা আছে। মোৰ বাণে আপনে জানিবি হৰি পাছে। হৰৰ বচন গুলি হাসি নাৰায়ণ। বুঢ়া বয়সত কেনে বৃদ্ধি ভৈলা ছল। ভোক্ষাৰ আমাৰ কিছু নাহি বোল চাল। কেকে অকাৰণে হৰ পাৰহ পাচাল # সকল দানতে মোক খাতি দিনে বাসে। বাণাস্থৰে নাভিক বান্ধিল নাগপালে । ভাষাৰ উদ্ধাৰ কালে মই লাইলোঁ ৰণে। ভূমি কি কাৰণে দক্ষ কৰা মোৰ সনে। ছৰ বোলে ছবি বোৰ আপোনাৰ চিতে। নাণাত্মৰ ভোহোক বানিল কেন মতে । क्रिक्ट्स क्रकांक करिन रान । প্ৰিবাত খেন কাজ কৰে কোন জনে। খেৰে নাহি শুন কথা শান্ত বেৱহাৰ। প্ৰথমে বুলিব গিয়া বাপক কন্তাৰ ॥ পিপ্ত দতা ৰক্ষা ছেন কছে সৰ্ববন্ধনে। वर्दवंब वाप्तद जव जामि आमि मत्न । ধৰ্ম এড়িল বুলি দানৱ ৰাজাক। গাৱেৰ গৰবে গিয়া হৰিল উৰাক 🛭 পথ এৰি যে জনা বিপথে কৰে গতি। ভাক সংহাৰিব হেন শান্তৰ যুগুডি। উচিত বান্ধিল বাণাহ্নৰে তোৰ নাতি। ডাত কেনে বুজিবাক আইলে কোপ মতি। তই অকাৰণে সে কৰিতে আছ দক্ষ। শক্ষৰ থাকিতে কি বাণেৰ আছে মন্দ। ৰোড়শ সহত্ৰ গোপী ভোকাৰ ৰমণী। পৰম কামুক ভূমি ত্ৰিভূবনে জানি।

অস্থার সাহিত্যৰ চার্নেক।

ভাল মন্দ্ৰ লোক-চৰচাক নাহি লাজ। কিবা ৰাখিড কিবা দিন ডিৰি লয়া কাজ 🛭 **भक्रवर कारन श्विव देखन दान ।** বোলে মন দিয়া ওন ওন দিগবাস। সকল লান্তৰ কথা ভানিয়। আপোনে। ভবে কেনে অকাজ কৰহ ৰাখ্ৰি দিনে। সহত্রেক মুখে যেবে বংস্বেক কছি। ভোমাৰ কথাৰ ভেবে অৱসান নাছি 🛊 মক্ষ প্রকাপতি বছর কবিল বধনে। নাদিল ভোষাক ভাক কপালা কাৰণে । পৰস্পৰে মহামায়া একথা শুনিয়া। প্ৰাণ পৰিছবিল ভোমাৰ লাজ পায়।। কামে উন্মত্ত পাছে জৈল। ভূমি আভি। লাখে লাখে হৰিলাল। মুনিৰ যুবভি। যগাতে ভখাতে দেবী লগভ আবালে। **অন্ধ অক্ল কৈলে** ভিবি কাম অভিনাসে । কিৰাট কোচেৰ যাত আছে বা যুবাড়ী। বোল কাৰ সনে নাহি ক্ষপুতৰ ৰভি : ছেন সে কামুক তুমি হুৱা ত্রিপুৰাবি। কোন লাজে আনক বোলহ কামচাৰী 🗈 সকল শাস্ত্ৰৰ নয় ভোক্ষাৰ বেক্ষাৰ। তবে কেনে বিব ভূঞ্জ পিন্ধ চিতাচাৰ 🛭 বে অন্থি গৰলৈ ভাৰ কথা আছে স্নান। হেন হাৰ প্ৰচাত কৰিলে প্ৰিধান ৷ গৰুক পৃত্তিৰে ছেন কছে সৰ্বই জন। পণ্ডিত হইয়া ভাত চৰ কেন মন 🛭 নিলাজ বুলিয়া সে ছবিলা মোৰ জাতি।

বোগহ শহৰ ভূমি উপভিলে কতি 1

উষাক বিবাহ।

পকাইলা মাধাৰ কেন জৈন পুদ্ৰ নাতি। তপাশি লাকট হৈয়া ভ্ৰম পশুপতি 🛊 যগায়ে ভগায়ে দেবী কোলে সর্বক্ষণে। ফামাক নিলাল নোল হয়। কেন ছবে। গোৱাল বুলিয়া সে ছবিলা স্বামা স্কারি। বোলহ শঙ্কৰ ভূমি উপঞ্জিক কণ্ডি। কাহাৰ চনয় ভূমি কুলক নজানি। ফুড লয়৷ **খ্যশানে বস**ক শূলপাণি « কোন কাজে ভুত পতি বধানা অপুনা। ভাৰ আগে কৰে৷ ভোক নাজানে বে জনা ১ বুলিলঃ মই থাকিছে বাণেৰ নাছি কয়। কাটিলো বাণেৰ কে ৰাখিলে বাছ চয় ৷ দৈত্যেৰ স্থায় ভূমি হটল আপোনে। (गरंद वल कारह वन कव (मांच गरंन 1 স্বাসকালে দানত ধর্মার করে নাল। হেন পাপিট্ৰেৰ পক্ষ ভৈল দিগৰাস 🛊 দেৱতা এৰিয়া ভৈল দানৱেৰ ভিতি: ডাৰ ফল ভুঞ্জ মোৰ পৰে পশুপতি॥ হথিব বচন তাবে গুনিয়া ঈশান। মহা কোপে ভলিকস্ত অগনি সমান। ললাটৰ নয়ৰে জনল ছলে কোপে। **छबाहैना मकस (सह भक्रास्व कर्य ।** ৰত্ব ধৰি হৰিক চাপিয়া কোপ মনে। क्षश्रं काभूविया अर्फिल्स मदन मदन । ছালে নাৰায়ণ ভূমি হবেৰ কাহিণ্ট। **হাসি কাসি পৰিহাঁস বোলে চক্রপাণি।** গ্ৰন্থত সংগ্ৰামে নাজিমিৰ তিপুৰাৰি। भवरण अधिक छ:थ (वर्ड वर्ष स्वि ।

অসমীয়া সাহিত্যৰ চানেকি।

यक् संशो दुव कर यं वन कार्ट । ৰণ পৰিচৰিয়া পলায়া কোনো পাছে ৷ বোল ভূমি কোপ কৈল বুবত বাছন 🕫 ধনুত জুৰিলে নাৰাচ শত বাব । মখন কামূৰি হবে গ্ৰহাবিক শৰ। ৰ্বিতে ভেদিল গোবিদ্দৰ কলেবৰ । শ্ৰহোট পায়া ত্ৰিসূত্ৰ অধিকাৰী। নেগ ৰাণ ধত্মত জুৰিলে জ্ৰীহৰি। মন্ত্ৰ অভিযোক বাণ হানিল ভখনে। লিলঃ বৃত্তি বিদ্রাভ ববিবে মেখগণে। শহুৰের সেনাগণ ঢাকিলেক জলে। কত চুৰ ভৈল পাথৰৰ সহাবেলে। ক্ষলত জাসিয়া কড়ে। মৰে সেনগেও। দেখিয়া শঙ্কৰেৰ কুপিত ভৈল মন ঃ মহভেয়কৰ অগ্নি ঋত্ম লৈল কৰে। স্বৰ্গ মন্ত্ৰ্য পাভাল কেখিয়া কাম্পেল ডৰে । উল্কাময় নিৰন্তৰে দেখি দলো দিশ। হৰেৰ অন্তেৰ ৰূপ আভি অসমুশ্ৰ ৫ শক্ষৰে মাৰিল লৰ কৰি হুত্তাৰ। পুথিতী সমূহে অগ্নি ভৈদ্ৰ অন্ধকাৰ । शास्त्रांकाक करन शशक रमत शरण। গৰুড়ে সহিতে হবি সহিব দহনে ৷ रेम का गर्भ कार्मिल गः श्राम रेखत कर् । সিংহ নাম কৰিল হৰিছে আভিশয় । অগ্নি অন্ত আতে হেন দেখি নাৰাবণ। বৰুণ আছে প্ৰহাবিল ভডকণ 🗈 ৰল পাইক সকল অমল ভৈল নাল। শংগ নাদ কৈল হবি অগতনিবাস ।

উবাৰ}বিবাহ।

শৰ নাল হৈল কেন দেখি গ্ৰিপুৰাৰি। ধত্ত কুৰিল ভয়ত্ব অনু চাৰি 🛭 পঞ্চাশ ৰাক্ষ্য বৌত্ৰ অজিবস বাধ। ধমুত কুৰিয়া শীতে কৰিল সকান। চাৰি লৰ আছে বেন চাৰি বমৰ ।। গোবিন্দে মাৰিল পাৰি দৰ পৰচণ্ড ৷ সমিৰণ সাৰিও বাসৰ সমোহন। শহৰেৰ চাৰি অন্ত্ৰ কাটিল ভখন 🛭 শ্ব কাটি গোনিকে বৈধ্যর লব ধবি। ধশুত জুবিল হবি শব্ম নাদ কৰি 🛭 क्षालग्न कारणब त्यन मृत्र्याव छेमग्र । দেখিতা পলাইল সবে মত সেনাচর ॥ সেনাৰ ভৰাস দেখি কোপে উমাপতি। ত্ৰিপুৰ মহন শূল নৈল শীয় গতি। টোণৰ বৈঞ্চৱ পৰ লৈল শীগ্ৰকৰি। জুৰিয়া মোহন বাণ হানিকস্ত হৰি। স্তান্ত্ৰিয়া ৰছিল ভবে অপ্ত লয়। হৰে। বিষ্ণু শহৰৰ বৃদ্ধ আতি ভয়কৰে। নাবহে প্ৰন উৰ্দ্ধি নাবহে সাগৰ। কাম্পে ভ্ৰান্তৰ বন্ধ গন্ধৰ কিবৰ 🛊 প্ৰানৰ মানৰ কাল্পে নাগ বিভাগৰ। সুৰ সুধাৰৰ কাম্পে দেবতা অথৰ। পুথিবী পাডাল কাম্পে আৰ স্বপুৰী। কালেশ সৰ কচল স্থামৰ আদি কৰি। প্ৰভৱে পীড়িত ভইল বহুমতী। চলিক পৃথিবী যথা আছে লোকপতি। काम्मिकः भृषियो गित्र। भमित सब्दर्भ । বিধানত একাদের আছম্ভ ধিয়ানে 🛭

80+

অস্থীতা সাহিত্যৰ চানেকি।

পৃথিবীৰ ককলা শুনিহা লোক পতি। যতেক দেৱতা গণ কৰিবা সক্ষতি। যথা হৰি ছৰে ৰণ কৰে ছুয়েজৈকে। দেৱসণ লৈবা জন্ম। আইল আপোনে। জন্মা বোলে দেৱ দেৱ পৰ্য ঈশৰ। নমো শুল পাণি নমো নমো চক্ৰথৰ।

জক্ষা বোলে দেৱ দেৱ পৰ্য সপৰ। নমে শৃল পাণি নমে নমে চক্ৰথৰ চ নমে পীডাম্বৰ নমে নমে দিগৰাস। ছিনৎস অভিত নমে ভস্ম বিনাশ ১

নমো লক্ষানাথ নমো নমো উমপেতি।
বুক্ত বাহন নমো কমো ক্পপতি।
এবমাদি বুকারে কবিল বহু স্তৃতি।
হাত যোগে মধুৰ বচনে নিগদতি।

ব্ৰহ্মা বোলে শুনৰ লক্ষ্য থাখোদৰ। সভা বোলে একে কায় হবি যে হবৰ॥ সহ্মকক ব্যিতে যে কালে ভূয়োজনে। সেবেলাৰ ৰূপ ভূমি পাশবিলা কেক্ষে॥

ব্যস্ত নাবায়ণ গৌৰায়ে সহিতে। খটাজত শূল আতি শোভে তুই হাতে। জন্ম লেপিড বাম চলে আৰু অকে। কৃষণ কৃষ্ণল হাৰ মহা দিখা বক্ষে।

সকড়েৰ উপৰে চৰিয়া উমাপতি। দক্ষিণত কক্ষ্মী শোজে বামে সম্প্ৰতী। কণ্ঠত কৌন্তভ শীতবাদ শ্ৰীৰত। শুম্ম চক্ৰ সদা পদা ধৰিয়া হাতত।

প্ৰক্ষা বোলে ভূত নাথ পাশবিদা কেনে। প্ৰকল্পে শৰীৰ ভিন্ন কৰ কি কাৰণে । হৰি হৰি এক তথু নাহি কিছু ভিন্ন। স্বস্থি নাশ কৰিবাৰ পাতিলাহা চিন।

উবাৰ বিৰাছ।

গোবিনাৰ মানুষ কৰিয়া হেন মানি। আপুনাৰ শৰীৰ আপুনে নাহি ভানি। বিৰৰ শৰীৰ তৰ দেখ ভাল মতে। ব্ৰহ্মাৰ বচন হৰ দৃঢ়ে লৈল চিতে।

গোবিদ্যৰ শ্ৰাৰ নিৰাধে উথাপতি। এ ৰাষু বৰুণ বৈশ্বনৰ ৰক্ষমতী। দিনকৰ কুৰেৰ বৰুণ কুথানিবি। আপুনাক দেখে আগো পাছে দেখে বিধি।

গদ্ধৰ কিন্তৰ যক বক বিভাগৰ। দানৱ মানৱ বক্ষ সপত সাগৰ। নদা নদ ঘটাগৰ গ্ৰহণৰ যাত। অফুবলু দিগপাল নক্ষত সমস্ত ॥

বেদ আদি চতুদাৰ্শ লাজ দিবা বাতি। হৰিব শ্ৰাহে সৰে দেখে শশুপতি। ৰণ এৰি আকাশক গৈল দেৱ তই। তুই ভকু এক হৰি হৰ ৰূপ তই।

আৰ্দ্ধক শৰীৰ নীল অৰ্দ্ধক ধৱল।
আৰ্দ্ধক অমৃত পিয়ে অৰ্দ্ধক গৰল।
আৰ্দ্ধক বাঘেৰ ছাল অৰ্দ্ধক লীডবাস।
আৰ্দ্ধক চন্দান আৰু ভসম বিলাস।

ভ্ৰমক ত্ৰিশূল আৰ অৰ্থ গদা চক্ৰ। অৰ্থেক কৌস্তুত মনি অৰ্থেক ভূজন । অৰ্থ্য অক্ষে কম্মা ভ্ৰাণী অৰ্থ্য অন্ধ। মুখ্যৰ কুগুল হাৰ অপৰ ভূজন ।

তুই দেৱে এক তন্ম থাকি কডোকণে।
বণ এড়ি কৈলাসে লবিল ব্যঞ্জনে ।
গকড়েৰ উপৰে আইল লক্ষ্যপতি।
দেখিয়া জন্ধাৰ অতি হৰবিত মতি ।

Bos

অনমীয়া সাহিত্যৰ চাৰ্টেক।

ছবি হব বেখন তৈটন একেকাই।
আৰু কেছো নাছেৰি একাতে বিনার।
ছবিবংশ পুণ্য কথা মধুমর বাবী।
শুনিলে সালগ বাড়ে খণ্ডর বিভিনি।

মনেৰ বাঞ্চিত নিজি বাহাক ভারণে। ছবি প্ৰদানে কবি শীতাখ্যৰ তথে।

শ্ৰীপ্তৰ কন্দলি

কাণধোৱা

সুমতি থাজেৰে উৰে কানাই

চৰে কাপখোৱা আলো।

সকল শিশুৰ কাণ বাই খাই

আসর ভোমার পালে 🕯

মাত্রৰ বচন পুনি সাল চাপি,

ছাসিয়া সোধে কানাই।

কেনেকুৱা গোটে কান খাই কুৰে

ठिमार्क शायती माहे व

ভাৰ ৰাম ভানি ভুমতি নাসৱ,

ভবে কাম্পে মোৰ বুক।

দেখিলে লাভৰি পলাউৰাক পাৰেং,

সম্বৰে চিনাওঁ মোক 🛭

জনাদি বৰূপে ভগত প্ৰজিলৌ,

চৰাচৰ কেম কৰি।

সকল স্নগত প্ৰতিপলে কৰি,

আন্মান্তগে আছোঁ ধৰি ৷

অক্ষা মহেশৰ আদি কৰি বঠ,

সমস্ত মোৰ প্ৰকৰ ।

खब्धि कार्ड (कान कन ।

विकृतरण प्रषे दिक्छेन वटतः,

চড়িয়া প্ৰকড় কৰে।

সমান্ত ক্ষত বিচাৰি চাহিলোঁ,

ভূৰিয়া অভি গ্ৰা**রতে** ।

RÓS

অসমীয়া সাহিত্যৰ চানেকি।

সিখো কালে মই কগ নপাইলোঁহো, কাণখোৱা কৈও আছে a

প্ৰথমতে মই অৱভাৰ ভৈলো, দিবা মংশ্ৰু ৰূপ ধৰি।

চাৰিও বেলক পাডালৰ হলে, অংনিলো নাম উদ্ধাৰি ৫

পাছে শেহি ঠাই বঢ়াই মংজ কাই, জুৰিলো সাগৰ তীব।

সিয়োকালে মই লাগক নাপাইলো, কাপখোৱা কেন বাঁৰ s

ৰূৰ্ণ্যৰূপে মই মন্দৰ ধৰিলোঁ, সাগৰ মধিকে লাগি।

ষ্ট জনচৰ প্ৰকি সাগৰ, সমস্ত গৈলস্ত ভাগি॥

কাল কুট বিব অগনি পালিজে, লক্ষ্মীয়ে বন্ধাইলা পাছে।

সিয়োকালে মই সাগক নগাইলোঁ, কাণখোৱা কৈড আছে ॥

ৰবাহ শ্বৰূপে পৃথিবী উদ্ধাৰি, আনিলো দান্তৰ আগে।

হিৰণাক্ষ নামে বীৰকো বহিলোঁ, যুক্তৰৰি সহাভাগে ৪

সোক ভারে বাত্ত স্বাস্থ্য সহিলা, কম্পি গৈলা ডিজগড়।

নিয়োকালে মই লাগৰ নপাইলোঁ, কাণখোৱা কেন মড ॥

कागरथाता ।

ল্ফটিকৰ স্বাস্থ্য বাজ ভৈলোঁ মই, নৰসিংহ ৰূপ ধৰি।

ইাৰণ্যক্ষ নামে দৈতাক ৰথিলোঁ, নথ ক্ষণ্ডো বুক চিবি ঃ

ভটাৰ ছাতিত মেখ উক্টাইলো দেদিনী কল্পিলা হৰে।

সিয়োকালে মই লাগৰ নপাইলো, সিভো ক্ষাছে কাৰ বৰে ।

ষ্ঠান অৰ্থে দেব কাৰ্য্য সাথি, বলিক ছলিবে গৈলো।

দান ল**ও** বুলি তিনি পদ ভূমি, তৈলোক্য জুৰিয়া লৈলোঁ॥

উপায় কৰিয়া বলিক ছলিকোঁ, গঠাইলো পাছে প্ৰৱলে।

কাণখোৱা নামে বীৰ গোট আছে, সুশুনিলো সিয়ে কালে ।

<u>শ্রীবাম স্বৰণে</u> সীভাৰ নিমিতে, ভৈলো সাগৰৰ পাৰ।

সবংশে ৰাৱণ ৰাক্ষস বধিলো, শক্তিলো ভূমিৰ ভাৰ ॥ [®]

দেৱাসুৰ নৰ ভাসুক বানৰ, সংব আইলা মোৰ কাছে।

শক্ষা নগৰীত কাণে স্প্ৰনিলো, কাণ্যোৱা কৈও মাৰ্চে ।

হলিবাম ৰূপে । লাজল ধৰিলোঁ, সম কৰি থাল বাম।

সকল পৃথিবী বিচাৰি চাৰিলোঁ, লৈলো হলধৰ নাম চ

অসমীরা সাহিত্যে চানেকি।

আসিলোঁ ইবাৰ কৃষ্ণ অৱভাৰ, ৰঙ্গে আছোঁ তবু ঘৰে।

কাণখোৱা নাম শুনি মোৰ গার, ভৰতৰি কাম্পে গৰে ॥

যুমতিৰ হলে নিচুকিলা মই, চক্ষু মেলি আছোঁ চাই।

কেনকুৱা গোটে কাণ খাই গুৰে, চিনায়ে ভাৰলী আই ।

ক্ষাৰ বচন শুনিরা বশোদা, ভর ভরা বহি আছে।

একোৱে উত্তৰ দিবাক নপাৰি, হাসি মাজিলন্ত পাছে॥

মিছা সে বুলিয়া সুখে জন দিয়া,
কৃষ্ণক সাৰ্থতি ধৰি। "

শ্ৰীধৰ কলালি কৰে কৃষ্ণ কেলি, ভাকি বোলা হবি হবি এ

খোষা—উঠা উঠা ছবিএ, চান্দ বয়ন, আছবি ছবি পতা নয়ন, পুছাইল নিশি, মেলা বেসুগণ, উঠা উঠা ছবি এ,

> উঠিয়ো কুফাই হাৰণী বোপাই, ৰোহ ভাগ তেজি মনে।

> পুহাইল ৰজনী উঠা বাদুমণি, বুলি ডাকে শিশুগণে ৷

> ৰশোদাৰ বাণ্ট ভূমি চক্ৰপাণি, বোলন্ত নমাভা মাত্ৰ।

> ভোষাৰ আতাই বোপাই বোলন্তে, পুজুৰাই মোৰ গাৱ।

कोगंटशर्द्धाः ।

जिना हानि भाषा पूर्विहरी नथाहेट्सी, नयाहेट्सी (शानग) शास्त्र ।

তুৰ্গল কলক তঃৰ স্থমবন্ধে, নসহে মেৰে পৰাণে ।

মই নাৰয়েণ ভগত কাৰণ, ভূমি গোৱালৰ জীউ।

ভথাপি ভোমাক দেখনে ভৰত, উৰি বাই মোৰ সীউ ঃ

ষত থাওঁ দাওঁ ততু শুকাই বাওঁ, নাই মোৰ উদগতি।

ৰাত মুঠি বেন কলাল থানিযে, বাদ্ধতে চিন্দিল আভি ।

নিজ মণে মই অনশ্ব একাণ্ড, প্ৰজি আছো দীলা কৰি।

সমস্তে জগত প্রতিপাল কৰি, আল্লা কপে আছো ধৰি ৪

তোৰ ঘৰে আসি গৰু চাৰি ফুৰো, কৰকৰা ভাত খাই ॥

মাৰায়ণ ৰূপে অনন্ত শ্বাত. জলত কৰি শৱন।

নাচিপয় হবে ত্ৰহা উপজাইলোঁ, অজিলোঁ তিনি সুবন ।

বেলক পঢ়াইলোঁ। তবজান কৈলোঁ, জন্তান কৰিলোঁ দূৰ।

ভোহোৰ হাতত হতেক ঐস্থা, সৰে ভৈল। মধিমূৰ ঃ

অস্থীয়া সাহিত্যৰ চানেকি।

হংস ৰূপে দই কৰ্ম্পি কন্পাইলোঁ, একাৰ সভাত বৈলোঁ।

মুনি সমস্তৰ সংশয় ছেলিলোঁ, আন্তৰ জান কৈলোঁ ঃ

মুনি সিদ্ধ সবে সাদৰিলে থোক, প্ৰাণামিলা কম্বিকৰে।

আৰে আদি নই শ্ৰীকৃঞৰ বেল, তৈলোঁ আদি তমু বৰে ॥

যাস ৰূপে মই চাৰিও বেগৰ, কৰিলোঁটো লাখা কেম।

জ্ঞান কৰ্ম্ম কজি আৰুতি নিৰুতি, দিলোঁ। দৰে পৰিচ্ছেদ ॥"

বেমৰ বহুত ভাগৱত ধৰ্ম, নিবছিয়া থৈলোঁ পুসু।

মূঢ়তো কৰিক কৰি লাবে জুখি, যোক বোলা কৰ কামু॥

জহুৰৰ ভয়ে পূৰ্কে দেৱগণে চিন্মিলে গৈয়া জাথাক।

চতুত্ব ৰূপে আনি ভারক্থে, দেখা দিলোঁ ভাষাসক ॥

মোৰ ৰূপ দেখি চমক লাগিলে, ত্ৰিদশে পৰিল চলি।

আবে তুমি শোক বিশুটিয়া মাডা, কলিয়া কলিয়া বুলি।

মেহিনী কৰণে, সাগৰ মথিলো, কালিল লক্ষ্মী বজাই।

ব্ৰহ্মদিৰ তেভি, শোৰ ভন্নিলেৰ, ক্ষয়ত দিলো ঠাই ॥

কাশবোৱা। '

ছেন শক্ষীপতি আসি ভোৰ হৰে, কাল গুণি আছে। বই । খাশ্ৰ মৃঠি দিয়া, কল কিনি গাও, ভাৰাত মৰিলি দেই ।

ভাত অনস্তাৰ, ধনস্ত্ৰী ৰূপে, অসুভৰ ঘট ধৰি।

সাগৰৰ হল্ডে, বাজ তৈলোঁ মই, জগত প্ৰখাত কৰি ঃ

মোহিনী ক্ষণে, অমৃত শিহাইলেঁ।, সাধিলো দেৱৰ কাম।

ভোৰ হৰে আসি, বৰ বল পাইলোঁ, লৈলো পথিচোৰ নাম এ

ফশিল স্বৰূপে, কৰ্মনৰ বৰে, ভয়া মই অৱতাৰ।

লেরহাতি নামে, মাতৃক ভাবিলো, কহিলো তথ বিচাব ॥

এবে আসি মই, তবু খৰে কাছোঁ, দেহক কৰিছোঁ হন্দ ।

খাছোক আমাত, জান স্থা লৈবা, দিনে পতি কৰা যুক্ত ॥

বামন স্বৰূপে, বলিক ছলিলোঁ, বিশ্বৰূপ স্বশাইলোঁ।

কৰ্মৰ বাৰত, বাজ জৈলো আমি, গঞ্জাৰ আনি নমাইলো ঃ

সেহি পদ জল, ভিক্ত ধৰিল, মহেলে বাটত পাই।

এবে তুমি মোক, বিশুটিয়া মাজা, দিয়া মাতি খোৱা দার ॥ 🍇 💌 💌 অসমীয়া সাহিত্যৰ চানেকি।

হৰি অৱভাৰে, গজেন্দ্ৰ থই, মুকুভি পদক দিলো।

নিজ ৰূপে মই, সুৰ্গক চাহিলো। আপুনি উৎপত্তি জৈলো।

পূথু অৱডাৰে, সাত পূথিবীৰ, ভৈলোহোঁ এক নৃপতি।

ৰাপেৰ কলেৰ, পুজ পাইলি মোক, মাতন ভই বিঙটি ঃ

চুকৰ ভগক, সাচৰিয়া মই, ক্ষত স্কণ কই।

বিভিত্তর কংশ, বছু নৃপতিক, নিস্তাবিকোঁ জান কই #

জীৱন্মে প্ৰৱৰু, ৰাপিলো ৰগত, এক দুৰ্বা ৰূপ ধৰি।

গোৱালৰ জীউ, তথ্য তুমি মোৰু, কৰাকা এত চাতুৰী ৰ

নাৰদ শ্বৰূপে, ভাগৱত ধৰ্মা, কৰিলো মই বিদিত।

নৰ নাৰায়ণ, ৰূপে ভূপ কৰে'৷, কণ্ডৰ চিন্তে৷ হিড ঃ

জাৰ জয়তাৰ, হয়া বাৰশ্বাৰ, জগত কৰি ৰক্ষণ।

এবৈ আসি মই তিবু ঘৰে আছোঁ। ভোমাৰ জিজাসি মন ।

স্থানো যত মোৰ, স্থানী সাহয়, কহিবাক লাগে কিক ।

মই হেন পুত্ৰৰ, সায় বোলাইবাক, ভোষাৰ আছে অধিক।

5/159-

কাপ খোৱা।

কিছু কিছু কবি, দেখি আছা মায়া. তথ্যদি কৰা আক্ৰোল।

এক ক্লেণিডেকে, সুৰস্থি হৰাইৰ্বে), **ट्यामियांचा ट्यांक ट्यांच ॥**

কঠি বাজী বুলি জগতে হাসর, দেখিলে কুমৰে হৰি।

এবে আদি ভয় পুত্র ভৈলে। যেবে, িসটো দুঃৰ দূৰ কৰি।

ওবালি আমাৰ স্তেহ নদানস, ্ৰকথা মোড বিশাস।

कार्ण (य काहिता) (उनग्र के बिर्दा, क्षित हावि वर्षे हान ।

মোহোৰ মুখত কাৰু লাগে আৰ, ভোষাৰ গুণ ক্লপ্তে।

মুই ওঠ কাডি ' তেজ বহি বাই, াপৰ বাঁশী ৰভাগ্তে।

চাৰি ৰাতি সোধাৰ বাঁলী গঢ়াই নেদ, ৰাক পটেশৰী হুই।

গাঙ্ড পোচন্তে পেডাৰি বান্ধছে, ্ধনত লাগিবে জুই।

शकनोति लोगि अब पि शरोग्री, সিয়ে। হোৱে এক মৃঠি।

এগৰাহ মাৰিলে এগৰাহ নাটে, ষাৰ্ভ আধাপেটা উঠি 1

গৰু আগুৰান্তে খাড়ু ঘাই মোৰ, ব্ৰৈ 🖁 🗸 🗷 3 1/ কণ্টক বনত সন্ধি।

চোপৰাতি দিন লৱৰি ফুৰজে, নও আডনাক পিছি ৷

অসমীয়া সাহিত্যৰ চানেকি।

কুৰ কুটা চুলি পৰে সক্ধূলি, কুকুহা পৰিয়া ৰাই।

সোটা গুট কৰি কটা বান্ধি আছে, ভৈল মাধে দেখা নাই ।

क्थाक कर्रसः जन्मन मानव, वड अथमान शहिरके ।

বেৰে ছও° মই বাপেকৰ পুত্ৰ, ° ভোমাক আবে কন্দাইৰো।

কংল সমটে আৰ সাৰখি আছই, শুনিলে নিৰো মাডাই।

ইতো অপ্যান সকলে ভুজিংবাঁ, মধুৰা পুৰীক বাই a

দৈৱকী মাৱত সোৰ বৰ সুলি, থাকিৰো ভাষাৰ পালে।

আমাক দেখিবে পাগিয়া ভোমাৰ, বৰ ভুইৰে ছাবিলাস ॥

কৃষ্ণৰ ৰচন শুনিয়া বশোদা, পুন্থু মাতে পাশ চাপি।

ত্ৰৰ ছাবিলাস সোৰ মাথা খাস, নকান্দিৰা মোৰ বাপি ৪

মই অভাগীৰ - ইবাৰ দোধক, সৰ্বনিত বনমালী।

আনকাল বদি সোৰ দেখা যোৰ, পাৰিবাহা মোক গালি a

মারৰ বচন শুনিয়া কুঞ্চৰ, হৰ্ষিত ভৈলা খন। একে ভেৰে সৈয়া কোলাভ চৰিয়া, পিৰাৰু কাগিলা জন ॥

ঁ বুসুচা ।

ভাষ্ত সমান কৰি যুত্ হাস, চাক গল্ভ প্ৰশাই ৷

ত্ৰকাণ্ডৰ ভূগ মানিলা বশোদা, কৃষ্ণৰ মুখক চাই।

গুনা সভাসৰ তথা বিশেষ, শিশু গোবিকাৰ কেলি।

কৃষ্ণৰ অৰুণ চৰণ পথক, কৰিবা মনে সেয়ালি (

কুঞ্জন ভক্তি মিলোক মুক্তি, ভাকি কোলা বাম বাম ৪

ঘুৰুচা।

খোষা—ন্মে দর্গনীল জগত আধাৰ, দৈৱকী নক্ষৰ দেৱ । ভোমাৰ চৰণে পালিলো লৰণ, কুপা কৰা প্ৰস্তু দেৱ ॥

> অনস্তৰে ধাৰী পাছে ধাৰ পৰিছৰি। অভ্যস্তৰে চলি গৈল অতি শীত্ৰ কৰি। লক্ষীৰ আগত কথা কহে হেঠ মাথে। ভুৱাৰত ৰহিয়া আছম্ভ কগৱাথে।

বেন লাগে আজা মোক দিয়ো কক্ষী আই।
তুনি দেবী মাতিলস্ত পৰিচাক চাই।
লক্ষীয়ে বোলস্ত শুনা শুনা মোৰ বাক।
থাৰ ছাড়ি আসিবাৰ নেড়া বাদৰক।

অসমীয়া সংহিতাৰ চাৰেকি।

यामबार्य व्यामिर्व मानार्ग स्थान शेरि । সুসুচাৰ বাড়ী লাগি চলোক ভুনাই। ছেন গুনি পৰিচা পৰিতে দৈলা চলি। যাৰত ৰহিল গৈয়া বান্ধিয়া লিক্সি 🗈 ভাৰ পাচে প্ৰান্ত পৰিচাক আদেশিলা। থাৰ ভাঙ্যি দেহ বুলি ঘাৰাক মাভিলা 🛊 रानि पाना त्यारल लक्की भिग्ना चार्ट शक । মাৰ মেলি দিবকৈ ভোৱাৰা বাদৱকে। ভারক্ষণে ঠাকুৰত জনাওক যাই। খাৰী ভাৰ নেদে বাধিলেক লক্ষ্মী আই 🛭 হেন শুনি ক্ষে পাছে কৰি হেঠ মাথ। শবিচাক অন্দেব বুলিলা জগরাপ ১ कई रेगरा लक्ष्मी किस এड क्रांथ करन। থাৰ ফুলে বহি আছে। মই, নিৰস্তাৰে । ছাৰ মেলি দিয়োক যাওঁ গৌলৰ ভিতৰে। কুষায়ে তৃকায়ে দুঃখে মোক আতি পীড়ে ॥ ত্ত্তিকণে পৰিচা দৌলক গৈল। চলি। লক্ষ্মীৰ সাগত কৰে কৰি কৃতাঞ্চলি। নমো নমো লক্ষ্মী মার হয়োক প্রসন্ন। ভোমাক কাগিয়া কৃষ্ণে বুলিলা বছন। আঠ দিনা ভৈল মই এবি গৈলো সহ ৷ ভাতে লক্ষ্মী কিসক আমাক কৰে ধন্ধ। বাৰ ছাড়ি দিয়ে। লক্ষ্মী কোপ পৰিহৰি। অভ্যন্তৰ লাগি চলি যাও' পাঁচ কৰি ॥ তেন শুনি পৰিচাক মাতে লক্ষ্মী মার। বাদৱাৰ বাক্যে মোৰ মুজুৰাই গাৱ 🛭 কণাকে। নকৈল মোক গৈল প্ৰিক্ৰি। পৰৰ ভাৰ্য্যাক বেন পৰে বায় এড়ি 🛊

যুসুচা।

যাদৱৰ কথা সোত কহিবে নালাগে। অন্য থিবা কথা আছে কহ মোৰ আগে । মই বিনে খাদরায়ে বঞ্জিবাক পাৰে। যাদপ্ত নভৈৱে দিন নাবায় কি মোৰে 🕫 সুক্ষৰা ৰমণী ভাগ্যা পাইলন্ত যাদত। আউৰ কি লাগিয়৷ আসিবস্তু মোৰ ঠাই 🛭 খুনুচাক সম মই নোছে। ৰূপৱতী। নিলে সৰ মন হৰি নাগৰী যুৱতী 🛭 এতেকে আমাক ভাজি গৈলমু আপনে ৷ षायकार्ड कड पुरुष मिया बार्ड महन । निञ्जान हत्यु याप्रशाय थाया । ভগাপিতে। ভাল মই নোবোলাইলে। ভাল । আৰু ভান ভাল বোলাইবেক কোন নাৰী: ভাল বোলাইখাক পাৰে যুসুচা স্থলাৰী ঃ माठा ও यामदाब यूथ नामद्रश्वाक रुवि । গুমুহাৰ বাড়ী লাগি যাওক বাহড়ী। হেন বাকা বুলি লক্ষ্মী মৌন হুয়া বৈলা। শুনিয়া পৰিচা ভারক্ষণে চলি গৈলা। (काल महन लक्या वृतिलक्ष यक वाला। ঠাকুৰৰ আগে সৰ কহিল কাহিনী 🛭 অলেষ কৰিলো মই লক্ষ্মীক প্ৰবোধ। ভথাপি লক্ষ্মীৰ মনে মপালস্ত ক্ৰোধ ।। ছাৰ ছাড়ি তথাপি নেদন্ত লক্ষ্মী মাৱে। ৰোলে বাহুড়ায়। যাওক ঘুমুচাৰ ঠাৱে 🗈 **बच्चीय वहन छ**नि शरह क्याबाथ। বড় লক্ষ্য। হয়া পাচে চপড়াইলা মাধ । मर्ववस्त । श्रीतिम सक्ती व काश कार्या । নাহি মাত বোল সবে এড়িলেক বাছ 🛭

অসমীয়া সাহিত্যৰ চানেকি।

ভৈলেক মধাকে কাল বেলা বোল দণ্ড। ভৈল খোৰ মহাৰে)ত মিলিল প্ৰচণ্ড। ক্ষণে মেছ দিয়া কৰে দেৱে বৰিবণ। চাপিবাক খান নাপায়ন্ত প্ৰকাগণ।

কুখারে তৃক্ষায়ে পাড়া কৰে আভিশয়।
কৌদুভাপে পোড়ে কভো বৃত্তিত ভিতম ।
মঙা দুঃখে কটে কভো প্রাণী বোলে বাক।
আবেসে উচিত কক্ষা কৰে যাগৱাক ।

যাতাৰ প্ৰসাদে ত্ৰৈলোকাৰ তৃথ হয়। ব্ৰহ্মা মহেলৰে বাৰু সৰ্কাদায়ে সেৱে। কৰু যোৰ কৰি দেৱগণে আছে চাই। আমাৰ পাশক লগ্না পুণঃ আছে চাই।

তেবেড়ো হৈবেক মহা ঐশব্য লামাৰ।
এছি বুলি দেৱগণে বাজ্য লপাৰ।
লক্ষ্মী বিনে সংগাৰত নাহিকে জাৱন।
লক্ষ্মী নভৈলাত গোৱে হৈবলোক্য উছল।

ক্ষেত্ৰত স্থানাক পায়া আছে বসুৰাই।
ভপাপিতে ভাক এৰি চলে অক ঠাই।
গাৱ নসহস্ত লক্ষ্মী মাথে কৰে দণ্ড।
লক্ষ্মীত বে পোৰ নাহি বাদৱালে মন্দ।

কো কথা অভো অক্টে নৰ্মন কৰে।
কুধায়ে তুনায়ে দেকা কাছাৰো নৰছে।
পুনৰপি পৰিচাক পঠাইলা মাধ্যে।
তথাপিতো ক্ৰেখে ভাৱ নেড়ে লক্ষ্মী মাধ্যে।

ধাজাৰ উপৰি ধাত দিলস্থ পঠাই। নাসস্থোক বাদৱা বোলস্থ লক্ষ্মী আই। এহিমতে বেবে তিনি পৰ বহি গৈল। শুনিয়োক তাত পাছে বেন কৰা জৈল।

ঘুমুচা।

ঠাকুৰৰ পাশত শুভলা বৰনাৰী। क्षारम कुषारम हृश्य महिएड नाषाना । মাতি জানি প্রবেধ কবিলা পরিচাক। শীপ্ৰ কৰি পঠাই দিলা লক্ষ্মীৰ পালক। चान इंडि (मे उक गक्यो करा गुरू वार्ड । ক্ষুধায়ে তুলায়ে মই বৰ দুংখ পাওঁ। ছেন শুনি পৰিচা কৰিছে গৈল খাই। লক্ষাৰ আগত কথা কল্প চুনাই ঃ স্তুত্তভাৱে পাঠাই মোক দিলস্ত নিশ্চয়। ভোমাৰ ননন্দ খানি ডাখক পাইছ b हैटबिल्टिम इसि टेग्स्टर्न। वाभवन मक्त 1 কি কাৰণে লক্ষাৰ আমাক লাগি পদ 🛭 ৰৌদ্ৰত শুকাই কৰে। বৃত্তিত ভিতৰ। क्रुधार्य अवार्य स्मर्वा व्यक्ति मन्य । বোলা মোক লক্ষ্মী শীঘ্ৰ বাব দিউক মেলি। অংশোন খানক মই শীলে যাঁও চলি # दयन कार्य अद्याध किर्याक क्यां कार्डे। 🕁নি লক্ষ্মী মাডিলস্থ পৰিচাক চাই 🛊 গালে হাড দিয়া লক্ষ্মী মাডিলস্ত পাছে। रुखको समस्य ८७६३। घाटन दहि व्याह्म ह समन्द्रश्रामि छः । शास्त्र गर्य यामग्रास । ইকি কথা মোত কহি আছে একবাৰ চ আপুনি সে গৈল লবি যাদৱাৰ সঙ্গে। बनन्द्रश्च प्रदेश भारत यामदा । भरता । ফুভদ্রা পারেক ড়ংগ দোহ ভৈল যোৰ। ছাৰ ছাড়ি দিছে। ছাৰী আলোক সহৰ # শুনিয়া পৰিচা পাছে শীঘে গৈলা চলি। ৰাৰীত কহিলা গৈৱা বাৰ দিয়ো মেলি ঃ

অস্থায়া সাহিত্যৰ চাৰেকি।

স্থান্ত জনাইলেক ধৰে দিলে এৰি। শুনিয়া স্থান্ত ভাৱক্ষণে গৈল লৰি। আপোনাৰ গৃহত পশিল বিশ্বমান। স্থান্তভাৰ কথা আবে বস্ত এহি মান।

শনন্তৰে বলভত বুজিত ভালান।
দেশতে গৈলত সূৰ্যা বেলা অৱসান ॥
কেন ছংখ পাও মই বলোৱে বোলার।
পঠাইলেক পৰিচাক লক্ষ্যাৰ আলার॥

কছ গৈয়া লক্ষ্মী মোক ধাৰ দেশ্য মেলি।
ভানিয়া পৰিচা ভাৱকংগ গৈলা চলি।
কক্ষ্মীৰ আগত কথা কহিলা নিংলেবে।
ভোমাক লাগিয়া বলো মাভিলা অপেধে।

মোক কেনে বাইবেক নেদস্ত লগাঁহী আই। মোৰ মোহ নাহিকই ধাৰবা বিনাই॥ মাতি নিলে ঠাৰে ঠাৰে গৈলোঁ ভাৰ সক। ভাতে লগাঁহী মোক এত মান কৰে বক।

ক্ষায়ে ত্যায়ে তকু কাম্পে অভি মোৰ। যত দুঃৰ পাইলো পৃথিৱীত অগোচৰ। বাৰ ছাড়ি দেন্তে। মই দৌল লাগি খাওঁ। যোৰ বাত বৃত্তিত মই বৰ দুঃখ পাওঁ।

পৰিচাৰ বাক্য হেন শুনি লক্ষ্মী মাৰে। গালে হাত দিয়া বসিলগু পঞ্চঃ ভাৱে। কিলো মই নাৰী মন্দ বোলাইলো জগতে। যাদৱাৰে গুণে ডঃগ পাইলা জেঠাকতে।

মই আজি লক্ষা পাইলো যাদৱাৰ গুণে। ক্ষেঠালেছে। মোক ভাল মুখুলিৰ মনে । বি হৌক সি হৌক পাছে ধাৰ দিয়ো মেলি। বলোড জনাইলা কথা কৰি কুডাগুলি।

শুম্বর i

ভোমাক ষাইবাক ধাৰ দিলে লক্ষী মার।
শুনি বলভত ভৈল আনন্দিত ভার।
ভারক্ষণে বলভড় গৈল অভ্যান্ত্রে
থাকিলভ বলভড় মাপোনাৰ কৰে।
বলভড় কথা আনে এতিমানে ধওঁ।

শুনা আত পৰে কণা যেন সনে কওঁ। জনস্তুৰে মনে বিমৰিবি সমূৰাই। পুনৰণি পৰিচাক মিলস্ত সমাই।

শীস্ত্ৰেণে পাণ্ড। গৈয়া কথা অবনত। কৰপুট কৰি কহে লক্ষ্মীৰ আগত। লক্ষ্মীকেলে দিয়া গৈলোঁ৷ যত ধন বিভা। ভগাপিতে৷ যোক কোপ কৰে বিপৰীত গ

দিন বেলা গৈল ভৈল সৃধ্য অবসান।
কুধায়ে তুবায়ে খোৰ বেন কুটে প্ৰাণ।
ভাৰ চাৰি দিয়েক লক্ষ্য নকৰি আফোল।
টবাৰ জানিবা সৰে মোৰ ভৈল বেৰে।

জাক গৃহ ছাড়ি মই ন্যাওঁ ন্যাওঁ।
ভানিয়ো পৰিচা এবে কলা এক কওঁ।
এছিবাৰ কলা যদি সভা নাগাই খোৰ
আৰু বাৰ গৈলে মোক নেদিৰে ভৱাৰ।

এছি মতে পৰিচাক জিলস্থ পঠাই।

বাৰ ভাড়ি প্ৰভূক দিয়োক লক্ষ্মী আই ।

কেন শুনি লক্ষ্মী মাতে বুলিলা বচন।

বাদৱায়ে মোক আৱে দিয়া সৈল ধন।

মুগত মধুৰ ভাষ কপট ক্ষম । বচনেক কৈলে মূখে ধন নাহি হয় । তৈও মাসে ভাষ ভাই গোবিন্দ ঠাকুৰ । পুলা চোৰ পৰি গৈল মালিয়াৰ ঘৰ । 8¢ •

অসমীয়া সাহিত্যৰ চাৰেকি ।

ভাক্ত মতি কৰি ভিনি শত টাকা লৈলা। মোক নেদি সিত্তা টকা কাক লাগি নিলা। পৰিচাবে বোলে আই তুমি মহাভাগী। প্ৰভ বোৰে ভাক বৈছোঁ কক্ষাক বে লাগি 🛭 ककरी द्वारक यक्ति द्वाक काणि रेथया आरहा। দিয়োক পঠাই মই ভাক পাওঁ পাছে 🛊 ভবেক্ষণে পবিচায়ে ক্ষুদ্রে জনাইলা। ভোমাৰ লাগিয়া প্ৰভু কথা এক কৈলা 🛊 গোলিন্দ প্ৰাউক চোৰ পায়া অৰূপত। ৰন্ধি কৰি লৈয়া আছে টাকা ডিনি ল'ড ।। द्याक लाशि मिट्य गमि अंडु मिट्डा धन । ন্ত্ৰি হাত্ম কৰি প্ৰান্ত বুলিল। বচন 🛚 লক্ষ্যাক যে লাগি ভাক থৈছা আছে। সাঞ্চি। লক্ষ্মী বিলে আন মোৰ কোন প্ৰিয়ে। লাভি । ষাচটি মেলিয়া পাছে টকা ভিনি শন্ত। ভারক্ষণে কাজি দিলা ৰূপৰ গালত। ৰাজ্যাক দিয়োক বুলি আদেশ কৰিব। । कार्य (वर्ष शक्ति लक्ताव कार्ड किला । লক্ষাৰ আগত পৈয়া মাত্ৰপু বিনাই। ধন দিয়া মোক পঠাইলন্ম বছৰাই 🛊 ধন দেখি হাস্ত কৰিলন্ত লক্ষ্মী মাতে। हें (डा ४२ (याक लागि विद्यादक वामद्र क ঠাকুৰৰ থাকা সভা পাৰা একবাৰ। দৌল লাগি আসংখ্যক ছাড়ি দিয়ো দাব । ন্তনি ৰক্ষে পৰিচা ভবিতে গৈল চলি। षाबीड कामाहेला हेशका बाद मिह्या स्विलि ॥ ठाकुबङ बार्खा टेगमा छुताबी स्वनाहे।

তোদাক কাইবাৰ আন্ত্ৰা দিলে লক্ষ্মী আই 🛊

বৃত্তা।

(इन छनि ठे। कृत्व आश्रम मिलिल। प्रत्या पित्या छनि छक्षा जानक केविन । নানা বাস্ত ভাও কৰে প্ৰজাৰা সকল। দশো দিল হানি কৰে জয় প্ৰমন্ত্ৰ । উৰুলী ভোকাৰ ৰক্ষে ধেয় ঘনে ঘন। পৰিচা সকলে কৰে কুফাৰ কাৰ্ত্তন ॥ সন্ধ্যা সময়ত কৰি অধেক উৎসৱ। দৌলৰ ভিতৰ গৈয়া পাইলন্ত মাধ**ৱ** ॥ অসিলন্ত প্ৰভু লগানে দেখি হান্ত কৰি , খেদ ছাত্তি আগ দাঢ়ি প্ৰভুক সদেবি। निक चार्न देशक निया करनक व्यवस्था । बहा ब्राइट लक्नो (प्रती कृतःक উপারে s বারন্থ পঞ্চাপ ভোগ দিলা ভাবে ভাবে। প্ৰম কৌছকে ভোগ দিলযু বাদৰে। পৰিচাৰ পাতা যাবে গৈলা পাৰে পাৰে ৷ মৌলভ থাকিলা প্ৰভু আতি ৰক্ষ থনে ৷ ক্ষগদ্বাপ পুৰাণৰ ইড়ো কপ সাৰ। निवक्तिती **भप वर्ष कविया वि**हार 8 শুনা নৰ নাৰী লোক আন কাম কেলি : যুত্চাৰ সঙ্গে যাদৱাৰ খাতা কেলি। কুকা বিনে গুণ সভি দাতা নাহি আন। এক চিত্ত মনে কৰা ছবি পদ ধ্যান। হৰি ভক্তি বিলে আয়ু বায় কালে জালে উপায় নপোয়া কেভিক্সণে ধৰে কালে 🛭 कलिकारल क्यू खातु शाहे गढ ने । ছুকুদ্রি শতেক বন্ধি পঞ্চাশ বংসৰ ।

আত পৰে কলিত অধিক আৰু মাই :

পাতকৰ বলে সে ইহাৰে ক্ষয় হাই।

অসমায়া সাহিত্যৰ চানেকৈ 1

এবি ছবু ভাগ আৰু কলিকালে দেখা। हुँ है हानि मीरन भटन देशनी थनि रसशी। বেভিক্ৰণে মাতৃ সৰ্ভে শৰাৰক ধৰে ৷ आश्च हेडेरण (म मात्र मनक नश्रव । এহি মতে ভারু বার সমস্ত লোকৰ। শ্ৰাৰ ব্যচন্ত্ৰ কার কৰিব সবাৰ ॥ मात्रक शर्छ इ दर्श छन्दर गर्द होते । সেহি কৰ হল্ডে আন্তু টুটলে সে যাই। পিন পক্ষ মাস ভেদ বাবে গণি চাতে। দ্বলা মাস কল দিন গঠৰ বজাৱে । দিনে দিনে কায় বাতে ভূগোৰ সংসাৰ . এছি মতে আছা জানা মৰণৰ ভৰ 🖠 এডি আন রুগ্দ কথা হয়। শুদ্ধ মহি। महरूड हिस्तिरहा कांचा कुमान खकडि a মমো নাৰায়ণ তযু চৰণ যুগল। ইবাৰ আমাৰ জন্ম নকৰা বিফল । নাঞানো ভোমাৰ জুডি মই মৃচ মঙি মকৰা বঞ্চিত প্ৰাভু ইবাৰ সম্প্ৰতি। দ্ৰঃখন কৰুণানিধি কুপাৰ সাগৰ। मरे पुर्श्यक्तक एका करा मार्गामन । " শেন মতে হৰো ইতো দুৰ্ঘোৰ সংসাৰ। পুন: বেন জন্ম মৃত্যু নাহিকে আহাৰ 🛊 এহি মানে কৃপা কৰা প্ৰভূ দেৱ হৰি। নমো নমো কুপা তবু চৰণত থৰি 🛭 🖎 ধৰ কন্দলী কহে কুণ্ডৰ গৈছেয়। আৰু এক মনে বিজ্ঞো শুনর নিশ্চর । কুঞ্ৰ বিজয় ইডো শুনা ৰক্ষ মনে। शाम कृष्य दुवि हला देवकु% छुत्रस्य ॥

ভাগৰত-মিশ্ৰা।

ومساسا فسنان و

শাৰ্ভ তন্ত্ৰ

ভয়তি জয়তি কৃষ্ণ শুক্ত বাজৰ। পত্তিত পাৰন ধীন ধয়ালু মধির। চয়তি পক্ষ ভক্তৰ প্রিয়ক্ষ্য। চয়তি এবল প্রিয় ভক্ত গোণিক্ষয়।

শুক্তর চৰণ মনে কৰি নগঝাৰ।
সাক্ত ভত্তৰ পদ কৰিবো প্রচাৰ ব
কৃত্যভাৱি বোলো শুনা সমাজিক লোক।
মন্ম মতি দেখি মিন্দা নকৰিবা গোক।

মেন লোগা ভাষে চুম্বকৰ সমাপত।
মোৰে। চিত্ত কৃষ্ণে প্ৰবস্তঃটলা সেকিমত।
মনৰ কামনা মোৰ জানা সমূদার।
স্থসক্ষত কৃষ্ণ যশে ৰঙ্গে মঞ্চো নাই।

বিজে কৃষ্ণ সৃষ্টি দ্বিতি প্রবায় কালত। বহুবিধ কপ প্রকাশস্ত ভালমত। ক্লেন্ত প্রমানক মূবতি মাধর। শব্দ পশ্চিলা হবি কবিয়ে বাহুর।

মহেশৰ নাৰদৰ অমূদ সম্বাদ ।
আদৰে শুনিয়ে৷ পাপ কৰিয়ে৷ উজ্জান ।
আছন্ত সম্বৰ কলি কৈলাশ শিখৰে।
জগতৰ কল্যাণ কৰিয়া নিৰপ্তৰে ।

অসমাতা সাহিত্যৰ চাৰ্মেক।

দিনেক নাৰদ কৰি আভি বঙ্গ মনে। বিনয়ে পুচিলা গুলি আছা স্বাহ্মক্ত 🛊 নাৰদ বদঙি দেৱ শ্ৰন্থ সহেশ্বৰ। ল্ডমিবাক ইচ্ছা মোৰ কণ। গোবিদ্যৰ । বি কাৰণে কৃষ্ণে কিবা অৰূপ ধৰন্ত। বি কালত জাত হোন্ত প্ৰভূ ভগৱন্ত। বিষ্ঠে কৰ্ন্ত লালা ৰান্ধৱ মুৰাৰি কহিয়োক ভাক পুটো প্ৰাড় তিপুৰাৰি u অবছাৰ নিভ ফিবা বিৰাণ্ট শৰীৰ। প্রথমে কহিয়ো ভাক ভূমি মহাধাৰ 🗈 শক্ষৰ বদতি সাধু কঞ্জে উত্তম। বিহেছে পুচিল। কৃষ্ণ কথা মৰোৰম। অৱভাৰ সকলৰ আৰো বিৰাণ্টৰ : সহস্ৰ ৰংসৰ কৰি নাপাও ভাষ পাৰ 🛭 ভগাপিতো ভত্তৰূপে সাৰক উদ্ধাৰি। কলিবে। যিমতে মোত কচিচত্ত ছবি। ছয় নহো গোপকলী কুফাক সাক্ষাই। কছিলে প্ৰমানন্দ ভাক্তি বাতে গাড়॥ প্রথমে করেছে। হস্তি লালা নিরূপণ : আছিল পৰ্বতে এক সভ্য নিৰ্ভন 🕽 সিবেলা প্রপঞ্চ বিলে মায়া যে অসন্ত। ব্ৰিতি ৰূপে ৰহি চুই প্ৰকাৰ ভৈলন্ত। ভৈতত্ত অৰপ এক পুৰুষ খেলস্ত। 🛎 ভু ৰূপে অপৰক প্ৰকৃতি ৰোলস্তু 🤉 ব্ৰহ্ম হেন বুলি যাত জাবৈ জানি সণে। ভগরস্থ বুলি যাক ভবৈ জক্ত হলে। সেছি বেলা ভৈল কাল কথাকে অভার।

সবাৰো পুথক কহো লব্দও প্ৰভাৱ ।

পুক্ষ বুলিয়া বাক ইন্দুৰ সাক্ষাত। ভান শক্তি গুণ সাম্য প্রকৃতি প্রবাতি। গুণ ক্ষোভকাৰি কাল নীলা মাধৱৰ। ধৰ্মভন্তাদিৰ হেতু জানা সমস্তৰ 🛭 भक्तव পविशास यांछ घरनु रहे । মুক্ষাৰূপ ভাহাক স্বভাৱ বুলি কর 🛊 ফাল কৰ্মা স্বভাৱত পুক্ৰ ৰহিয়া। প্রস্কৃতিক ক্ষান্ত তেবে কৰিলা চাহিয়া **।** (करव काम कृक कथ मक्क देखता। ভেন্তে ডিনি বিধ অভকাৰ <u>ক্ৰিচে ৰৈল ৷</u> সাত্তিক অৱস্কাৰ হল্তে দেৱ ভৈল জাত। খালসভ দুটবিধ টকুট প্রশ্যাত। वक हक् महत्राभूष कार्य वस्ता। বুদ্ধি সমে এহি জানেক্রিয় বিজেপন 🛊 ৰাকা পাৰি পাৱ আৰে। উপস্ব চৰণ। এতি কংশ্বিক্লিয় কাৰো শুনা মাৰ্গাণ 🛊 প্রথমে ভাষন হলে শব্দ মাতা ভৈল। তাত হল্তে আকাশ বাপেক হয়। বৈল। আকাশত পৰশ পৰ্শত বাধু জাত। বায় হন্দ্ৰে ৰূপ ভাটো চেচৰ প্ৰথাতি ৷ হ্মপ হল্পে বস তাত হল্পে কল দাস। ল্লে চংকু সক্ষ ভাত ভূমি অহ পাস ॥ ইসৰ শক্তি সৰে পৰত অৰ্মন্ত। ভূমিতে সৰাৰে গুণ দেখা মহাশ্য। মহত আদি ভা গণ ষ্টেক আছ্য়। পুক্ষৰ কাষ্য অবভাৰ জানা হয়। পুৰুষ ইচছায়ে মিলি মৰে ততা গণে।

অক্সে বিবাণ্টক যত্ত কৰয় বডনে।

অস্মারা সাহিত্যৰ চানেকি।

ভিতৰে পঞ্চাল কোটি বিস্থাৰ হরত। ধশ গুণাধিক সাতে মাবৰি আছ্য়। देशास्य युक्तिश कामा गृष्ट शूक्तव । अर्ठ हरने करण जाहि मञ्ज वर्भन । বেবে নাৰায়ণ ৰূপে পুৰুষ পশিলা। চেডন কভিয়া ভেবে বিৰাট বসিলা। অভিমানী জীৰ ভাৰ বৈৰাষ্য ছোৱছ। **७।म कलुमगमी नावायम निवासक ॥** সুৰ্বৰ অৱভাৰৰ কাৰণ নাৰাৱণ। যাৰ অংশে ৰজে। গুণে প্ৰকাং উত্তপন্ন ॥ শত গুণে বিফু ভৈল পাপি ছগতক। ভাষা গুণে কর কাপে ভৈল সংহাৰক॥ ছয়। লক্তি শ্বন্ধ এহি গুণ সরভাব। অংশঅরভার আবে কলো আসগার 🛭 ব্ৰহ্মা অকে মৰিচি অকিবা অতি ক্ৰাডু। मक सुध कर्मभागि महत्र राष्ट्रि (१५)॥ আসন্ধাৰ পুত্ৰ পৌত্ৰ যতেক কোৱয় , माध्यस एउएक युक्त काशिया निक्तत । বিষ্ণু অক্সে ৰশ্ম বন্ধ চাতুৰ্দল্প মন্তু। মমু সূত্র দেবগণ সবে বিষ্ণু ভকু। কর্ম কালে তমো গুণে ক্রমণ করে। मः इनक मर्भ व्यक्ति चार्या व्यमः शांड a সংখ্যপে কৰিলো গুণমন্ন করভাব ৷ লীলা অৱতাৰ আবে কৰিবো বিস্থাৰ 🛊 যিতো প্ৰমান্ধা কৃষ্ণ পুৰুষ সংজ্ঞায় , ছগত পালিত ভৈলা নমে তাম পার 🕯 নাৰদত কহিলত দয়ালু শক্ষৰে।

প্রথম পটল সাক্ষ সাধত ভারেৰে 🛭

সাহত তওঁ।

শক্তৰ বদতি শুনা নাৰদ প্ৰস্তেত। হয় গ্ৰাৰ ৰূপ হৰি ঘৰিলা অমুক । মাৰি তুট দৈতঃ মধুকৈটত তুৰ্নাৰ। আপোনাৰ কাঠি বেদ কৰিলা উদ্ধাৰ।

সনকালি চাৰি ৰূপ ধৰি নাৰায়ণ । লোকক নিখুবিপৰ কৰিছে লোভন ॥ শুদ্ধ চিত্ত সমস্ত কৰি মহাবোগ। আপুনিয়ে। আচৰিলা ভাজি সবে ভোগ ॥

দেৱত নাৰদ তমু ক্যা ওগকন্ত। আতি শুদ্ধ পথাৰাৰ যোগ কচিলন্ত। বিশ্ৰো মোক ধৰ্ম তেন্তে ক্ৰেন কচিচন্ত । ভাক পুনঃ বিশেষ সিপ্তাভ কহিলান্ত।

ব্ৰহ্মাৰ বছন পাকিবাক নাৰায়ণে। বৰাচ ক্ষমণে ভূমি আনা ৰক্ষ মনে । সেচিবেলা আদি দৈত্য চিৰ্ণকে নাম । দেশনে চিৰিয়া সাধিকস্ত দেৱকাম ।

ভূমিৰ ভলভ আছা অনন্ত সাম্প্ৰত। নাগগণে যুনিগণে সেবৈ চৰণত। যাৰ এক ফলাভ সমস্তে ভূমি খান। খেতসবিষপ যেন প্ৰকাশে শোভন॥

ন্তাহান তলত আছা কুৰ্ম্ম কপ হৰি। বহল পিঠিত আছা একাণ্ডক ধৰি। পিতৃ পতি অগ্যমানি যাক উপাসস্ত। পদ্মতম্ভ সমঞ্চাত্ অনস্ত শোভস্ত।

কুপাময় অবস্থাৰ শুনা মুনিবৰ।
পাঞ্চ বৰিষতে গৰে ভাজি নিজ ঘন ।
তমু উপদেশে বধুবনে আৰাধিতে।
সাক্ষাতে কুপায়ে দেখা দিলা ভগৱন্তে ।

NO.

অসমীরা সাহিত্যৰ চানেকি।

আপোনাৰ নিজলোক দিলা ৰক্ষমনে। প্ৰদক্ষিণে স্কৃতি থাক কৰে মুনিগণে । কক্ষমৰ ভগভাত শুক্ত ৰূপ ধৰি। ভাত বৰ দিলা কণ্ডা মন্ত্ৰ কুমাৰী।

আনন্দ লোভকে এক তীৰ্থ বিৰচিলা।

যক্ষ অংকাৰ কছে৷ শুনা তান লীলা।

কচিৰ সম্ভান আছাচিত্ৰ উপজিলা।

দৈত্য অৰণকে যেন মতে নিড্লিলা।

ব্ৰৈলোকাৰ পালি ইন্দ্ৰ আপুনি ভৈলস্তু। স্বয়ন্ত নামক ধৰি কাৰ্ত্তি থাপিলন্ত । কপিল স্বৰূপে দেবহুতিত জন্মিলা। নিজ তক্তি বোগ দেবছুতিত কহিলা।

সাখ্য বোগ কৰিলন্ত দেব আফুৰিড। চিত্ত বৃদ্ধি কড় কাচ হোৱে শুক্ষচিত্ৰ। দতাত্তের অবভাবে অত্তিৰ ডনর। বোগেশৰ ঈশৰ প্ৰম কুপামর।

চবিশ গুৰুত ৰত লিবিলগু কৰা।
যত্ন প্ৰজনাদত সবে কৈলা প্ৰমাৰ্থ ।
ধৰ্মৰ ঘৰিণী মৃৰ্তি মহা ভাগাৱতী।
ভাগ্ত দুই ৰূপে ঞ্চিম্মন্ত গলীপতি ।

নৰ নাৰায়ণ কলে কৰিছে প্ৰধান। লোক উপকাৰে ভগ কৰা অবিপ্ৰাম। ফোধক জিনিলা যিতো কাম কোন হয়। যাৰ কৰ্ম শুনি ইন্দ্ৰ ভৈলন্ত বিশ্বয়।

নাভিৰ তনয় ভৈলা ঋষত নামত। পুত্ৰগণ সমে ধৰ্ম কহিলা প্ৰভাৱ । মহাবোগী সকলৰ বাডেক আচাৰ। আপুনিয়ো আচৰিলা নিষ্ঠা দেখাই ভাৰ ॥

সাক্ত ভঙ্ক ৷

বিবেলা অক্ষাত পুচিনন্ত পুত্ৰমণে। বিশ্বয়ৰ চিত্ৰ এড়াএৰি হৈব কেনে। ত্ৰকাৰ আগত হংস ৰূপে অৱভাৰ। কটাক্ষতে ছেদি লাস হয় ভাসমাৰ।

মৃতক বেনৰ বাহু মধি বিজ্ঞাপ।
পূথু অৰ্চি জপ ভৈল লক্ষা নাৰায়ণ।
লোক কুণান্তিতক দুহিলা বস্তক্ষৰ।
ভাষা সমে গৈল বৈজুও নগৰা।

দক্ষৰ বন্ধত ভৃগু আদি মুনিগণে। আনাধ্যে অৱতাৰ তৈলা নাৰায়ণে। আঠ বাত দেখি স্বৃত্তি কৰিলেক গণে। যাত্ৰ প্ৰত্যাই চলি গৈলা ৰক্ত মনে।

প্রিয়ন্তভ বংশে ক্ষান্ত পর অবভাব। বাহ প্রতিপালি ধর্ম কবিলা বিস্তাব। ভাষান যজ্ঞক ইন্দ্রে অসুয়া কবিল। প্রামান্ত ইন্দ্রব স্পদ্ধা মদক দেখাইল।

কামদের অৱভাবে লক্ষা সমে হবি। কেছুমাল্য বৰিংব আচন্ত মৃত্তিধৰি। সম্মূত্ৰ পুত্ৰ দিনে ৰাত্ৰি কৰে সেওঁ। লক্ষ্যাক ৰসিয়া ভৈতে আচা কামদের।

প্রাচীর বহিষ পুত্র ধশ প্রচেতার। তপ্রসাত নাক্ত তৈলা সাও অর্ডার॥ নিজ পদসেরা ভাসমাক গুড়ে দিলা ক্ষ্যিকড়া মানি দিয়া অস্তদ্ধান তৈলা॥

চুবিতাৰ গাড়ে বেদ শীৰা ব্ৰাহ্মণত। বিধু অৱভাৰ সাৰোগিসৰ কলেও । যাৰ ব্ৰহ্মটো গুণ শিলি মুনি গুণে। আনকো শিথাইলা ভাৰা আতি ৰক্ষ মনে । 890+

অসমাতা সাহিতাৰ চাৰ্নেক।

তৃতীয় মনুৰ কালে ধৰ্মৰ ভাগ্যাত জুনুচাৰ গাড়ে সভাচেনন ভৈলা ভাত । মুক্ত কক ৰাক্ষ্যক বধিয়া ৰণত। ইক্ৰৰ সহায় তথা পালিলা ক্ষ্মত ।

চতুৰ্থ মতুত হৰি অৱতাৰ হয়। গতেকুৰ স্থৃতি শুনি স্বোৰৰ গৈয়া। গ্ৰাহৰ মুখৰ পৰা ভাৱ উন্ধাৰিলা। সংসাৰ কলৰ তাৰি বৈকৃত্তক নিলা।

পক্ষ মধুৰ কালে বৈকৃষ্ঠ সাক্ষাত।
শূজৰ ভাষাতি লক্ষ্মী সমে তৈলা ছাত ॥
লক্ষ্মী প্ৰাথিবাৰ অৰ্থে বৈকৃষ্ঠ দেখাইলা।
কান্তি প্ৰকাশিলা সৰ্বৰ ছগত পালিলা।

নাৰদ বদতি প্ৰাস্তু দয়াসু শকৰ। নাহিকে তৃপিতি শুনি কথা গোবিন্দৰ। তথাপি সম্পতি মোৰ মিলিছে কৌতুক। কেনমতে ভাৱিত ভেদ কহিছো প্ৰস্তুক।

যাক জানি লোকে অনায়াসে সাঙে গতি। কহিয়োক সেতি ভক্তি যোগক সম্প্রতি । শিহু নিগদতি সাধু শুনিয়ো উত্তম। পুচিলাকা ইটো কথা মহা শুভাতম।

একান্ত ভক্ত বিনে নকংগ আনত। ইহাৰ কাৰণ কংগা শুনিয়ো সাম্পত । যি কালত মোৰ ধাানে কৃষ্ণ ভূষ্ট ভৈলা। অভক্তত ভক্তি কহিবকৈ নিষেধিলা।

পাৰত ভৱ।

ক্ষেন শুনি ময়ো ভান চৰণত ধৰি।
পুচিলো কাচাক কয়ো ভক্ত বুলি কৰি।
শুনি প্ৰীত হয়া মোক বুলিলা বচন।
শুনিয়োক শ্বিন কৰে। ভক্তৰ লক্ষণ।

মোৰ ধ্যান নিষ্ঠা মোতে মাত্ৰ প্ৰাণ গাৰ।
মোৰ বল গুৱুৰে উৎস্কুক ভাসম্বাৰ ।
এহি সৰ ভক্তি কগভকে শুক্ত কৰে।
ভাসমাত ভক্তি ভেদ কৈবা নিৰস্তৰে।

জোমাৰো বাঢ়িৰে উক্তি কহিলে লোক হ।
মাৰো এক বাকা বোলো শুনিয়ো সাম্প্ৰত ।
যদি সাধাৰণো তমু বকো নিষ্ঠা ধ্য়।
সমাধনে ভক্তি ভাতে। কৈবা মহাপয় ।

এহি বুলি গৈলা প্ৰাচু ভকত বংগল
কহিবো ভোমাত ভক্তি যোগক সকল।
একে মাত্ৰ বিষ্ণু ভক্তি মনা শুমকল।
প্ৰাত্তি বুলি কংগ থাক ভকত সকল।

নিশুণি অনস্থ যিতো আনন্দ উত্তম। আতি শুখ ৰূপ যাৰ নাহিকে উপন। কিন্তু জ্ঞান কম্ম লালা ডেগ তিনি হয়। নামত নিশুণি ভাগরতী প্রেম্মর ।

তিনিয়ো গুণক শুনা সংখনে যুগুত
জ্ঞানময় নিপুণিকে শুনিয়ো প্রস্তুত ।
সর্বে স্বস্থ্যামীতে অধণ মনোগতি।
মোক্তো অধিক এহি নিগুণা ভকতি।

সকল ইন্দ্রির্চর জ্ঞান কর্মান । স্বাভাবিক কপে যদি বিক্সতে বন্য ॥ ভাগরতী ভক্তি আকে বুলি কর্মানয় । প্রম প্রিক্ত মুক্তি স্থানক লভয় ॥ 852

অস্থীয়া সাহিত্যৰ চানেকি।

সংসক্ত হৰি লীলা ভাৱণ কাৰ্যনে। উপজৰ বাভ হয় প্ৰেম ক্ষুক্তে। প্ৰেমময় ভক্তি ইডো সাধুৰ সক্ষত। স্বাধা উভ্য আৰু কি কৈবে। মুক্ত ।

ইপৰ ভাজিৰ শুনা সংখন সম্প্ৰতি। বাৰ আহায়ত হোৱে কৃষ্ণত ভক্তি। অনুৰূপে স্বধৰ্ম অপিব ঈশ্বৰত। কিংসা শুৱা পূজা কৰিবেক প্ৰতিমাত॥

শ্রারণ দর্শন স্পর্শ জুডি নম্বার। বিষয়ত বিষক্তি গুক্সেরা সার । নিবৃত্তি শাল্পত শ্রহা প্রাতি উত্তমত। সমানত মিল্ডার দ্বা দুঃবিভত ।

ছবিৰ মৃত্তিৰ খ্যান শ্ৰৱণ কাঁচন। সমস্তে চুড়তে চৰি দৃষ্টি অভুক্ষণ ॥ নিশুণা ভকতি হোৱে একি সে সাধনে। যাক পাড়া মোক্ষ কোন মানে ডক্ত জনে।

শুনা আরে ভাগবতী জক্তিব সাধন।

যাক জন কৰিবাক লাগে অলুক্ষণ।

গুৰু উপদেশ লৈয়া ভকতে সহিতে।

সংক্ৰিয়া কৰিপদ সেবিৰে সভতে ।

বচনে লৈবেক নাম কর্ণৰ আরণ। হত্তে গোবিদনৰ গৃহ প্রতিমা সেরন। ক্রিক্সায়ে লৈবেক হবি নৈবেছ স্তব্যক। নাসায়ে লৈবেক হবি নিশালা গ্রুক।

হৰিব নিশ্মালাচয় শিৰে ধৰিবেক। সাদৰে চকুয়ে ভকতক চাহিবেক মৰে ৰূপ চিশ্যিৰ অন্টাক্তে নমকাৰ। ইশ্যৰৰ অৰ্থে ধন আনিব সন্থাৰ।

সাহত উর ।

এচেডকে সাধ্যে যেৰে সহে ইন্দিয়ৰ। স্বাভাবিক ৰভি যেতে ভৈল গোতিক্ষৰ 🛊 আৰে বুলি ভাগৱন্তা ভান্তি সুশোভন : যাক পায়া ওক্তে মুক্তিতো নেদে মন চ এাৰে প্ৰেম জকতিৰ গুনিয়ে। কৰেন। বিখাস কৰিয়া স্থিৰ কৰি বৃক্ষি মন 🖟 একান্ত ভক্তকে শুক্ত মানিৰে প্ৰপ্ৰে। তান উপদেশে লৈন সংসক্ষ ঘতনে # গোবিদ্দৰ চাৰিবিধ ল'লা শুনিবেক। কীৰ্ত্তনো কৰিবে তাক ভাকে স্মৰিবেক 🛭 **मादन कोर्जन भव शिवद (शहर 1** গ্ৰাসন্থাক প্ৰাশাসা কৰিব সহত্য । শ্ৰাৱৰ কীৰ্ত্তৰ প্ৰেৰণসাৰ পাৰণক। হদি কোনো কনে নপাৰ্য কৰিবাক 🛭 নাম আবৃত্তিত সর্বদায় প্রতিতিব। নামৰ প্ৰদাদে সবে আপুনি মিজিব । मर्म्युमार्य महत्त्वड कवित्वक औडि : **८**ज्याति देशायक कृष्य (मञ्जूज अक्डि ॥ এহি প্রেমময় ছক্তি ভবতে লভিয়া। সংস্থিতে জীয়া খাকে আনন্দে মজিয়া 1 পায়ে ভক্তে কুঞ্জাপ শীল গুণ ক্রীয়া। ভক্তি কুখ বিনে ভক্তে ভাছে। নেদে হিয়া। যদি কৰে কান সিতো ভক্তিৰ সাধন। নাহি ডাত দোৰ বাত হৰিব সেবন। কিন্তু যি ভক্তিত মিষ্ঠা ভাবে লে পারয়। क्लाइएए (सह माध्यक (अम नग्रे।

পুথকে কহিলো ভক্তি যোগ সমাধন।

নিকাম বে ফলকপ দুয়ো ফুলোভন।

848

অসমীয়া সাহিতাৰ চানেকি।

সকাম সন্তৰ ভব্তি হোৱৰ বিস্তৰ। আউৰ কিবা কহিবে। পুচিয়ে মুনিবৰ ॥ भावम यम्बि (मद (मद मदरूपन । ভক্তিৰ গডেক বিধি কৈবা নিৰপ্তৰ : কিম্ভ নিষেধ কৈয়ে৷ কিম্ভ ভত্তন ৷ হানিৰ কাৰণ কৈয়ে। বৃদ্ধিৰ কাৰণ । সৈকা সাধনতে মোক কোন বা সাধন। ক্ষমিৰাক আৰু মোৰ কৰিয়ো বৰ্ণন ল পভপতি বদতি শুনিয়ে। মুনিবৰ। সকল প্ৰাথৰ মই দিবোকো উত্তৰ । কহিছে। যতেক সবে ভাক্তিৰ সাধনে। ভাত বিলে সমস্বে নিষেধ জানা মনে 🗈 দেহ নিৰ্ববাচক বিলে অধিক বিষয়। কৰিলে ভাজিক স্তম্ভ কৰায়ে নিশ্চয় 🛦 সপ্তেলপে কহিলে। মট নিলেধ ভোমাত। ভক্তি নিমাশক দোব শুনিয়ো সাম্পাছ। নিপ্ত'থা ভক্তিৰ দেখে প্ৰাণী হি:সা হৈলে_।। ভাগৱতী নাশ হোৱে সহস্কাৰ কৈলে ॥ প্রেমমর নাশ হোরে সপ্তর খেবত। নিজ গুৰু অনাদৰে সবে ভক্তি হত। আৰো বেবা ধেষ কৰে অপোন গুৰুক ৷ ভাত্তি কৰ্মস্তুয়ে সিত্ৰে। যাইতে এৰকক 🗈 (सांव मृद्धि करिएल आश्रुमि (मायी दय । সেহি সেহি দেয়বৰ যে ফলক পার্ড ॥ মনুবা বৃদ্ধিক বিভাে গুৰুত করন।

কুঞ্জৰ স্মানৰ মতে সবে বাৰ্ছ হয় 🛊

মর্বসাধনতে মুখ্য গুক্সেরা জানা।

ভেৰে মাধৱত ভক্তি হুইবে মনে মান।।

সংক্ত ভক্ত ।

বিত্যে মহাজ্যে গুৰু ব্যক্তা হ কৰ্ম ।
টহাকে সে গুৰু সেৱা বুলিয়ো নিক্ষয় ।
নিগুণি ভ্ৰুতে কৰিবেক ভূঙ দক্ষা।
ভাগৱাহী ভক্তৰ নিষ্ঠা মন কাবা ।

প্রেমম্টা ভকতৰ প্রতি বৈক্ষরত। ভৰিব ধনতা শুনিবেক অবিশত। ভিনি বিশ মোক এতি সাধ্য ভক্তিশ। আহে। মুধ্য অর্থ কছে। শুনা মহাবাদ ।

স্কৃত্য কৃষ্ণ পাল প্ৰাড শ্ৰণ। যাত সহা ক্ষতি আৰম্ভ স্কৃত্যণ । বেন আৱা ঘটৰ যে বহি বাই জনা। শ্ৰণ বিনাই ভক্তি ভেক্তয় বিকল ।

নাৰদ বদতি প্ৰাকৃ শুনা গণাধৰ।
কুম্পাদ অধণক কৰিয়ো সকৰ।
বাত বিনে ভকতি কৰিয়ো পাৱে আম।
ক্মিত অবণ ডাক কৰা নিৰ্পণ ।

পুনিয়েক স্কলেন কৰি এক মণ। লক্তি আছে। নৰ চমু আহি অঘটন । মহাপুকৰাৰ্থ ইতো সাথে নৰকার। কিন্তু ক্ষম শুকু ইতো নৰহে সদায়।

ছেন সময়ত আছুকায়ে সাধিয়েত। সন্তত বিপাসে কৃষ্ণ কথা ক্ৰিয়োক। মোৰ বাকা বুলি উপভাস নকৰিকা। শাসুত আছুয় জামি কথাক মানিবা।

মনে অবগাতি আকে কৰি আছে। সাৰ। শ্ৰুত্বণ কাঁকে বিলে নেগেৰে নিজাৰ। নোহৰ শুৰুলা এছি মানে কে ভানিবা। কুপাময় কুঞ্চে ভানি আকে মোক দিবা। 名物の

অসমাল সাভিতাৰ চানেকি।

মই মগা বিষয়া তাজিৰ নহো পাত।
কেবলৈ জানিখা নাম কৰি আছে: মাত ।
মোৰ মূৰে নচাৰোক বাম কৃষ্ণ নাম।
ভাগতত মিত্ৰে কৰে বোলা বাম বাম ॥

নাৰদ বদতি শ্ৰস্থ শুনা মৃত্যুক্তর। कविरस दुशमाय मूरण भकरना निश्रं है। শক্ষেত্ৰ ভাৰত মোক কৰিল। উত্তম। এক খানি সংলয় মিলিছে মনোৰম 🛭 বেমৰ বিভিন্ন ভিণ্না বন্তত কৰিলে। কিটে। বধ নাছি ছেন বেদবাদী বোলে। বিশ্বাক নিষেধ ভূমি কৰিল। ইছাত। ঞ্চতি মুভি কেনে ৰঙে কহিলো আমাত **।** শির নিগদভি মুনি ' ভুনিয়ে। নিশ্চয়। প্রস্তি নৃত্তি কথা দুই বিধ হয় ॥ প্রেবৃত্তি কম্মত অর্গলোক চলি বায় পুণা পোৰে পুৰিবাহ উপজে দুৱাই 🛊 প্রবৃত্তি নিষ্ঠক চর প্রকাশ নিয়মে। व्ययुक्तारम भाग ८५८म नियादक सःयदम ॥ কিংসা পুরে কদাপি বেদর মত সুই ৷ বদি শুন ৰাগাত্মক অভুজালে ৪ট 🛭 অহি॰সা প্ৰম ধৰ্ম বেদৰ বচন। বেদৰ নিবৃত্তি কৰ্ম জানিবা শোক্তন 🛭 ন্ত্ৰনা সভাসেদ । কৃষ্ণ কথা মনোহৰ। প্ৰদ স্কৃত্ব ইতে৷ প্ৰকৃত ক্লৰ 🛭 তন্ত্ৰ বুলি আৰু নকবিবা অপ্তেহলা। ভক্তি ভূপৰ জানা আছে আত মেলা 🗈 কুপায়ে কচিলা বাক দরালু শক্কৰ। ত্ৰিকল্প সাদৰে নাৰ্দ স্থিবৰ 🛊

সাহত হয়।

ইহাক শুনিলে ভূইবে অরক্ষে কুশল। কেন জানি ভানিয়েক ভাজিয়া বিকল ১ কুষ্ণাৰে লে কথায়ে চিড্ৰক কৰে শাস্ত । এতেকে কথাত কৰা চিত্ৰক একান্ত ।

কুমাৰ কিমাৰে কৰে ভাগৱত মিঞা। ৰাম ৰাম বুলি হবা সংসাৰ ভণিতা 🛭

চবি ;

শকৰ বৃদ্ধি মুনি হিংসাৰ কজিলো কণা

বেলৰ যে মুছি কভিপ্ৰায়।

বিশেষ্ড ভক্তৰ ভিন্সা কৰ্ম ভাগে হয়

गार्डा क्षि महार्डा व्यक्ति । . . .

মধ্য়ে আগমত গিব, তি-সংক বিভিন্ন আছে৷

क[युक्त कत्तर कार्याम | *

মোৰ অভিপ্ৰায় কুছি - ভানিবাল সাৰে সাৰ

যাতে আজা দিলা নাৰায়ণে 🛊

এতেকে ভূমিৰ মূলি

কামাকৰ্ম পৰিচৰি

क्र**क** कथा **जुना बा**जि मिन ॥

প্ৰাকৃতি শাস্ত্ৰক ভূমি ক্লাচিত্ৰ নাচৰিবা

नुविह्स बेलीय देश्व मने ।

প্ৰমাৰ্থ পৰ বিজে

পশু মারি দেরক বজর।

কাম (ভাগ অবস্থান আন্তেম্ব প্ৰত্ত উক

পশুসৰে বাতত কটিয় 🛭

নিতৃতি শান্তৰ মাৰে হ'ব ভকতি সে মুখা,

বিলেহত কৃষ্ণ লীল। কথা ।

ক্ষণ্ডৰ কুম্পল ইহাক কীত্ন কৰা,

কৰ্ণে লাক শুনিয়ে। সকাৰা ।

850

অসমীক সাহিত্যৰ হাবেকি।

যাৰা অক্ত দেষভাৰ পৰণ ওচন ছাৰি,

কুজাতে সে লাবণ পালার।

ইহ পৰলোকে ভাৰা কুতাৰ্থ হৰিছে প্ৰিয

আনন্দরে বৈকৃত চলর ।

কবিলো ভোষাত এছি - উত্তম সাক্ত ডড,

ইলে বিষ্ণু ভব্তাৰ জাৱন।

সর্বাসন্ধি প্রদার্ক শার্তন আভি,

কৃষ্ণ ভব্তি উপস্থে লোভন ।

শুক্তিক কভিলে বদি স্থাৰ কিবা পাপ্তে ফল,

বাজে হবি হোনা ডাড বল্ট।

ছন্তি লি ভুগম পণ পুৰে সৰে মনোৰখ,

় কান কব্যি প্ৰম বহস্ত ।

সাৰত ভৱৰ সাৰ সংক্ৰছ শুনিয়ো মুনি,

বিৰাটৰ ক্ষয় কৈলো বাড ৷

শ্ৰীবিকুৰ অৱভাৰ পূৰ্ম অঙ্গ কলা ভেদ,

ভক্তি বোগ কহিলো ভোমাত 🛚

ভাজিৰ লক্ষণ মই পুথকে পুথকে কৈলো,

भूग पर्या (मारक गायन ।

বিশ্ব নাম সহজেক

নামৰ মহিমা মই,

ভোমাত কবিলে। নিৰূপৰ ।

বিষ্ণু নাম বৈষ্ণৱৰ অপৰাণ নিৰোপিলো,

'চাৰো কৰিলোহো প্ৰায়েশ্চিত।

সৰ্বস্যৰ ৰহণ্ডৰ নিৰূপৰ কৰিলোৱে।,

উত্তৰ কাৰণ ৰখে।চিত্ৰ।

ছিলো বিধি নিৰেধক সকলে ভোষাত কৈলো,

ভোমাৰ প্ৰশ্নৰ কফুসাৰে ।

কৃষ্ণ একান্ত ভক্তি ভূমি মহাভাগন্ত,

তাতেৰে কৰিলো বাবে বাবে 🛭

সাহত তথ্ৰ 🛊

ঘাৰ নাম কীওঁনত

শ্রণত শ্রণটে,

পাপৰাশি সকলে দহর ৷

শুদ্ধ সান্ত দেহ হয়৷ নিৰূপাধি ক্ৰম পায়৷

অনেকাতে মজিলা থাকর ১

্ৰনর অনস্থ সংস্থ কনকন লক্ষ্মকান্ত্

নেমসুৰে ধাৰ গুণ গাঁও।

নিৰ্ভন স্নাত্ৰ নিভাবেশ চিদানশা,

्कोडि बाब बर्मा कृष्ण शहा ।

এতি বুলি গৌৰী নাগ নামদ সুনিক চায়া,

গ্ৰিক্সমূ মহাৰক মনে।

সংঘত ভৱৰ ক্লানা নৱস পটল এচি,

ামাপতি কৰিক অবংশ 🕯

क्तिह्यांक मजानम देखा कृषा कला भन्

্ৰেলা নকৰিবা আৰু ভানি

আপোন সদয় প্রণে ত্রা আডি জুকী মন্

्रविद्याल नाम कृष्क नामे s

মোৰ নধৰিব। দোৰ নকৰিব। জন্মেৰে,

মই পুমু ঝাড়ি মল্ল জন।

হুদয়ত পাকি কুলেঃ বিষয়ত দিহাত শিকা,

ন্তেনমতে কৈলো নিৰপণ ৷

বঙা টুটা বসু লোক সিবা কর্থ নপাইলোছো,

अक कृश्यः क्यां कवास्त्रक् ।

মই সে অনাথ ভেটো অনাথৰ নাগ প্ৰাস্থু,

মোক কুলা দৃদ্ধি চাহাস্থোক।

(मानड़ी।

न्या न्या कृषः हेम्हेर्णस्य स्थान,

প্ৰতিভ পাৰন খৰি .

দ্বান প্রাশীল ভক্ত বংগল,

ছঃখিতৰ ছঃখ হাৰা ।

89.

অসমীয়া সাহিত্যৰ চালেকি।

মোৰ মনোৰথ পৃৰিয়োক নাথ, ৰাখিছে। সাধু সক্ষত ।

কোটি শত বাৰ নমকাৰ কৰে৷, ভযু পদ কমলত a

মোৰ ইডো যন পাপিও সুজ্জন, নৰমে তমু কপাত।

খাবে কি কৰিবে। সিংহ। উপাদেশ, খাৰণ লৈলে ভোমাও ।

মট বেন মত জনো ভাল মত, কিচোৰে: নজৈলে: পাত্ৰ।

ভোষাৰ চৰণে ভাৱিন পাইলে সৰে, মইলে ৰহিলো মাত্ৰ ঃ

মই সম্বাহি পাওকী প্ৰম, ভূমি সম পাপহাৰা।

(करणम जूडाणे (अनस कविरस), सब्द देलरला जूबादि द

ক্সনা স্থাবল্যক সোৰ নিজ গুৰু, দামোদৰ কুপাময়।

ভাষান সহিমা কৈয়ানপাও সীমা, অনস্ভগ ফালের ঃ

মাছিলন্ত এক বিভ পুদ্ধ মতি, ভানে মুখা পাৰিবদ।

ন্মে ভগরন্ত মহা গুণরন্ত, নাহি বাভ লোভ মন ৷

ৰূপে মনোহৰ গৌৰ কলোবৰ, সকলো লোক বঞ্চন।

ভক্তি প্রবর্তায় নান দৰিজ্ঞ, পালিলা বিভো সক্ষম #

বিকুপুৰাণ।

বিষ্ণুপুৰাণ ৷

ব্যব নগৰ

বজাল বিস্থৰ,

মানস সিয়েত পর্বেত।

পুকাৰ দিপক বেচিয়া প্ৰকাশে,

कुश्चनकारम मधाउ॥

ভাবে উপৰত সঞ্চমণি নামে,

নগৰ আভি বিচিত্ৰ।

উপৰে নিশ্মিত দেখি কয় জীত,

পৰম আতি পৱিত্ৰ 🛚

টকু নাল মণি সিল ডাডে টানি,

স্থাক কৰিয়া ওছ ॥

মহানীল জিক্মিক ৷

° সিচ্ছান্গৰিভ জাভি বিপৰাহ,

शकाशि क्रिया शासाय ॥

অনেক পুতল৷ সাজি সাজি গৈলা,

পুক্ষৰ কভো নেশে।

থালা নাক ধৰি বন যুৱ কৰে,

ं कट्डा धवि बारक रहेने ॥

অনেক ৰমণী মুন্তত ওৰণি,

नां विवास (दन मार्ट्स ।

कट्डा मर्टी डाटड क्वडाल हुर्क,

अहिमान (यम कार्क 🕕

আসি সিলাকুটি বিচিণ্ড কবি,

কটি সিংহ নাছ হাতা।

সৰাহ বানৰ মছিষ বিভূৰ,

জানি আছে যেন মাতি।

事用之

অসমীয়া সাহিতাৰ চালেকি।

ষত্ত বন বাসা পথী পতি আসি, গলে গলে বান্ধি ধৰে।

চাৰি দিশে ভাৰ চাৰি খান খাৰ, দেখিতে জাতি ভাঠান।

বিবা ছাৰে ধাৰ আছে অধিকাৰ, কৰিছে ভাক বিধান ঃ

পুর্বজনৰ খান শুনা খেন ঠান, ক্ষেত্রজনাগে সম্প্রোব :

দিনে বাভি ভাচ সুমকল বাভ, নাজি ভৈছ জান দোৰ ঃ

সুৰণৰ পাট কৰি ভাক জাঠ, সুৰণৰ সৃদ্ধ দিল।

ন্তব্যৰ উপৰে পত্ৰ-কান্তে কৰে, ৰভালত জিলমিল।

মুকুভাৰ গোপ। কৰি এক জোপা, আৰিকেক গানে গানে।

বৈদ্যা মণিক আনি লগাইলেক, মুখ্য আতি সম্বাহ্ম 1

গদ্ধৰ সকলে সহা কভুকলে, গীত গাৰে নানা কাৰে।

অংশক্ষর। গণে নাচে থানে থানে, করে। ডাক বঙ্গে চারে ।

দের কৰি সিদ্ধ গলনৈ বিবিধ্

সৰে সৰ্গ ৰাসা পুৰ্বন্ধাৰে আসি, নগ্ৰাভ কৰে সভিত্ৰ

বিকুপুৰাণ ৷

উত্তৰৰ বাৰ দেখিৰে জ্পাৰ,

ঘণ্টা নামে শ্বমন্তিত।

মানা ৰখ গণে সুবৰ্গ ভোৰণে,

চামৰে কৰে শোভিড 🗈

বেশু বীণা বার ভনতে উৎসর,

নানাবিধ সূত্য গীত ৷

খক বজু সাম পঢ়ে কবি আম,

বোগীবো মোহই চিও।

খেন কুমখল বলিয়া সকল,

উত্তৰ ভাৰণ চানি।

সেই শাৰে বাই বনপুৰ পাই,

भूगातम् भरामानि ।

সভাবাদি বড খণ্মত নিৰ্ভ,

আনো বভ মহাত্রতী।

শিক্ষক কুশ্ৰাৰা কৰে দিন নিশা,

অভিথিক কৰে গ্ৰীভি ।

গ্ৰীপ্ৰকালে কৰ দিলেক স্কল,

শিতকালে অগ্নি দান।

যিতো গৃহহালী মনৰ সংস্থাৰি,

सविज्ञक सिद्ध मान ।

পিতৃত ভৰ্ডি কৰিল প্ৰণ্ডি,

পৰ তথ কৰে দূৰ।

এহি পুণা বলে উত্তৰৰ দাৰে,

কুৰে বাই বসপুৰ।

আত অনন্তৰে পশ্চিম দিশৰ,

😙না খাব বেন হেন।

শাস্ত্ৰক বিচাৰি অৰ্থ অপুসৰি,

কহিলো ভাৰ প্ৰমাণ ।

অসমীয়া সাহিত্যৰ চানেকি

연매

ব্যৰ পুৰিত কিনো আতি বিপৰীত। পশ্চিমৰ ধাৰ বিশ্বকৰ্মে বিৰচিত । ৰঙ্গে সুমন্তিত ধাৰ দেখি মনোগৰ। বৈদ্ধা বাজিলা খাটধৰি নিৰন্তৰ ॥

কটিকৰ শুক্ত ইন্দ্ৰ নীল দিলে ঘট। স্থৰপৰ পাটে আভি কৰে ফটফট। মুদক্ষ পালত ভেৰি কৰে কোলাহল। বাতে বাছ কৰভাবৰ আন্দাল।

শিবুত ভক্ত বত বোণী নিৰ্মূৰ। গশ্চিমৰ থাৰে বাই পশ্চে অভ্যন্তৰ । সমস্তে ভীৰ্থত বিবা কৰি আছে স্থান। কলৰ মধ্যত থাকি ধিবা এৰে প্ৰাণ।

মহাসধে গৈয়া সিভো কৰে ভতু ভাগি। ভোকনক এৰি মৰে যিটো মহাভগে। মিত্ৰ ভাগা। গোলামী লোকৰ নিগানে। আপুনাৰ এৰে প্ৰাণ যিতো মহাছমে।

শক্ত অন্নি বুলি আছে এক মহাত্ৰত। শুনা ভাৰ কচো আমি বিৰি ধেন মত ॥ আসকালে চাৰি দিশে বহুিৰ অস্তাপ। উপৰত কৰে আৰো সুঠাৰ প্ৰভাপ ॥

তাৰ মাজে থাকি একা চিন্তিৰে সদায়। গাকে বুলি পঞ্চ অগ্নি প্ৰত সম্পায়। পৰ্কাতৰ পৰা পৰি মৰে বিবা নৰে। অগ্নিত প্ৰবেশি বিবা তমু ভাগি কৰে।

বিকুপুৰাণ।

এহি পুণারস্থ লোক ওপৰ প্রভাৱে।
পশ্চিমৰ ভাবে গৈয়া যম পুব পাতে ।
দক্ষিণ দিশৰ কঠো বাৰৰ মহিমা।
বতেক বাতমা ভাৰ কোনে পাতে সীমা ।

থাৰত অনেক আছে প্ৰাণী নিৰপ্তৰ।
তানি মহাভয় মিলে দেখি লাগে ভৰ।
দক্ষিণ থাৰত গানি তানি হাহাকাৰ।
নাহিকে প্ৰকাশ ভাৰ থোৰ মন্ধকাৰ।

বক্সকিট ব্যাহ্য সিংছ কুকুৰ শৃগান । ভাঁহ, সহ, বিহা, সৰ্প, ভালুক, বীড়াল । বাটছোণ্টি আছে সৰে পাণী আসে বুলি । আমি সৰে বেড়ি ডাঞ্চ মাৰিবো সমূলি ।

পথত কণ্টক বেড়ি আছে নিৰন্তৰে। পৰম সম্ভট পথ জানিবা পাপৰে । আহ্মণক মাৰে খিণ্ড বৃদ্ধক বিহাতে। আহ্ৰ প্ৰাণীক বিজ্ঞা সমৰত কাটে।

বিশ্বাস কৰিয়া যিতো শ্বণে প্লয়।
ভাকো বধ কৰি যিবা পাপ আচৰয়।
ভীবধ কৰে মহা পাপক নচাই।
ভক্তিণৰ ভাবে মৰি যম পূৰে যাই।

আপ্ত শাস্ত্ৰ এৰি যিথা যুক্ত পদাই।
ভাকো খেদি কাটে পাপী ৰৰ্মাক নচাই।
দক্ষিণৰ মাৰে দুজে হাতে খাণ্ডা ধৰি।
পাচত কাটিয়া যাই খণ্ড খণ্ড কৰি।

অসম্য গ্ৰহন কৰে পৰ বস্তু কৰে। আপচুৰি কৰে ভূমি হৰে যিবা নৰে। বস্তু অলম্বাৰ শ্ব্যা গৃহ আছে বৰি। বিষয় কৰিয়া ভাক নিয়ে শাস্তি কৰি। 895

ৰসমীয়া সাহিত্যৰ চানেকি।

পৰৰ ছিত্ৰক মাত্ৰ হাবে দিনে বাতি । দিৱে মহাসুঃখ ভাক নানা বিসক্ষতি ॥ পুত্ৰ বধু মাতৃ আৰু সৃহিত্ ভগিনা । হবে যিবা নৰে ভাক পাইকেক বিভিনি ॥

যম পথে চইব ভাৰ অনেক মিকাৰ। মহানৰকভ ৰাস চইৰ পাছে ভাৰ। পথতে নিয়ন্তে যাই খান্তাৰ প্ৰহাৰে। কুকুৰ শৃগাল বাাতে বেড়িয়া কামোৰে।

পলাইবাৰ ঠাই নাই নপাৱে উপাই।
ফাগে পাছে ছয়ে। পাখে নবে বেডি চাই॥
দক্ষিণ ছুৱাৰে নিৱে সমস্তে পাশীক॥
বারু সঞ্চে পারে গৈয়া হম্ম পুরিষ্ক॥

চয় আশি হাজাৰ প্ৰহৰ পথ মূব। পাপ অৱসাৰে পাদী পাৱে বমপুৰ । বসিরা আচন্ত ধর্মৰাজ্য সমজাৱে। গন্ধৰ্বে সকলে নিতে তৈও গীত গাৱে।

মহাপাপী জনে ধাৰ নজানে শ্বরূপ। পাগৰ প্রভাৱে পাশী দেখে নানারূপ। মহন্ত ফুক্সৰ খাশ্ত আভি খেমারুদ্র। বিকৃত ভক্ত সৰ ধর্মাত একান্ত।

কেন মহাসৰ ধৰ্মৰাজ্ঞা কৃপাদর। মহা পাণীগণে তাক কিজপে দেখর । বিস্কৃতি বিৰূপ ৰূপ উৰ্জকেশ ভাৰ। বাাধি শতে বুৰি আছে প্ৰীৰ ভাহাৰ।

অসাৰ সদৃশ কুক ধৰ্ণ কলেবৰ।
জকুতি কুটিল মুখ ক্ৰোধে গৰতৰ ।
দীঘল ভালৰ ভাৰ অফীদশ বাস ।
জগতকে হেহে ধেন আকাশত বাস ।

বিষ্ণুপুৰাণ।

মেঘৰ গঞ্জীৰ যেন লবদ বচন। বিকট প্রকট অংতি দীঘল দশন। এছি ৰূপ দেখি পাপীগৰ কম্পমান। মহাভয় হয়৷ থাকে মুতক সমান ৷ পৰম ধাত্মিক গুৰি সৰে সভাপাতি। ৰসিয়া পাকৰু ৰাজ্য প্ৰাক্তি। ধৰ্মিষ্ট বশিষ্ঠ ভৃগু ভৃগুৰ নক্ষন। অসিভাদেরল বিখামিত ভাগোধন । আনো ঋৰি সৰে তৈতে দিবা সভাপতি। ৰাজাৰ আগত ধৰ্ম্ম করে দিনে ৰাতি। 5ক্স সূৰ্য্য বয়ে বহি পৃথিবী আকাশ। কাল দিশ জলে তৈও কৰিল নিবাস। দিন ৰাত্ৰি ভূয়ে। সন্ধা। আছে মূৰ্ত্তি ধৰি 🛭 স্কৌৰূপে ইখনৰ বাকা অসুস্থি। আছে চিত্ৰগুপ্ত হৈছ বৃদ্ধিৰ মহস্ত মমুখ্যৰ পাপ পুণ্য সকলে নিখন্ত। **पिट्न पिट्न यड भाभ भूगा करन नाव**ः গোটে গোটে পত্ৰ লিখি এক ঠাই কৰে দ সেই দিন্য সভা মাকে বসি আছে বম। धर्माधर्म् विहारिया करस्य नियम । দেশন্ত পাতকি কাছে কাংধামূৰে বলি। ঞ্বি সমঞাকে বুলিলকু মহায্ৰী। শুনা সিন্ধলোক খেনৰ যেন সভ্য বাণী -এহি পুৰুষক মোড় বোগাইলেক জানি। ন্তনিল দূতৰ মুখে পাণৰ মহিমা। শান্ত্ৰক বিচাৰি যাতনাৰ দেয়ে। সীমা । बाजाब बंध्य कविशाह माञ्च हाँहै।

কহিলগ্ধ পাডকিৰ বাডনা শুনাই।

895

অসমীরা সাহিত্যৰ চামেৰা।

 বিগণ মূপে পাশী বাতনাক শুনি। বুলিল ৰাজ্যৰ আগে বলি মনে গুণি । দেৱৰ আগত আবে গোচৰ আমাৰ 1 **কহিল বড়েক দুজে মিছা সবে ভাৰ ।** মকবিলো পৃথিনীত পাপ ৰূপ্ম আমি। খেন কৰিবাক যোগ্য কৰিয়োক আমী a ষানিয়া আচন্ত যগে ভাৰ পাপ পুণ্য। নোবোলস্ত কিছু শক্র মিত্র উদাসিম ৷ माकी मृत्य धर्माधर्म करना (वकड । শাল্ল অমুসাৰে দণ্ড কৰন্ত লোকত। সাক্ষীক সমুধি পাছে বুলিলার ৰাঞা। ভৈলেক অসভ্যবাদী পৃথিবীৰ প্ৰজা। अवर्षं कविया त्यारण नकविरला भई। সান্দী সৰে বোলা এৰে বেন বোগা ছই। পাছে হক্ত সূৰ্য্য আদি সৰে সাক্ষ্যগণে। পাশীক সমুধি ক্লোধে বুলিলা বচনে 🛭 মৰে পাপি দৰ মিছা মাত অকাৰ্যান্ত। এৰাইবাৰু পাৰ ভই আমাৰ আগত 🛊 কৰি আছা বত পাপ আমি আছে। লামি। যাঞ্চাৰ আগত কিয় বোল্য মিছা বাণী 🛊 সাধী মূধে শুনি কাপোনাৰ কুডা পাপ। অধোমুখে থাকি ভৈতে কৰন্ত বিলাপ 🗈 চিত্ৰগুপ্তে বোলে ভাৰু প্ৰবোধ বচন। মিচাত বিৰোধ কৰ অৰে পাণীগণ। পৃথিবীত কন্ম হাজি পাণী নৰ ডম্বু । নকবিলি কিছু ধর্ম আমি ঐতে শুলো 🗈 ভূত্তিৰি ব্যতম। কল পাপৰ সম্প্ৰতি। অনেক বংজৰ হুইৰ বাতনাত বিভি।

विक्भूत्रीन ।

শুনিয়া বচন তৈল স্তক সম্প ।
নাছি মাত বোল কিছু নেদে সমিধান ।
বুলিবে লাগিলা ব্যবাজা ডাক চাই ।
কৰিলি পাডক ভই পৃথিবীক বাই ।
পৰ প্ৰব্য পৰ ভাগ্য হৰিলি পাপিষ্ঠ ।
আপুনাৰ আপুনি ভই চিন্তিলি অনিউ ।
নাৰীৰ ৰূপক পেখি লৈলি ভাৰ সক্ষ ।
অগ্নিভ পৰিয়া বেল মাৰ্য প্ৰক্ষ ।
বাপে বীৰ্যো বলে মাৰ্যে সেটক শৈক্ষ ।
পাপ্ৰেলে মাতে ভই কৰিলি প্ৰক্ষে ।

ৰূপে বীৰ্যো বলে গৰ্কে সোহে তৈলি আৰু
পাপকৈলে মাত্ৰ ভই কৰিলি প্ৰৱন্ধ ।
পৰৰ বস্তুক বলে কৰিলি সঞ্চোগ ।
বাঢ়ি গৈল ভোৰ মহাপাপ গৰ্ভৰোগ ।

বলে চতে আনি পুত্ৰ ভাষ্যাক পৃথিতি। বেন বৰশিলা খণ্ড সমত বাহ্মিলি । কৰিলি বভেক ধৰ্মা সবে ভৈল বাৰ্থ। নতৈল পুণ্যৰ হেতু পাপৰেসে গণ ।

গুৰু মন জব্য বাৰ নোহে পান্ত শুৰ । মান তপে ধৰ্মে তাক কৰ্ম বিৰোধ ॥ বেন আগ্ৰা ঘটে ধৰে দধি দুগ্ধ হুত । কিছু কিছু কৰি গ্ৰায়ি ঘাই নিতে নিত ॥

ৰট জাগি বাই ধৰি তৃথ হোৱে নই।
সেহিমতে পুকৰক ধৰ্মে কৰে জই ।
যাৰ জবো ধৰ্ম কৰে সেই নিৱে হবি।
মিছা কাৰ্যো তৃথ পাৱে বেন বাত ভাবি।

সেই সময়ত ৰাজ। দূহগণ লৈট।

সমৰ আগত পাছে প্ৰবেশাইলা গৈই।

কৰিলা সমতে ভাসমাৰ বিচেন্তাক।

বুলিৰে লাগিলা ৰাজা খাসি ভাসমাক।

অস্থ্যীয়া সংহিত্যৰ চাৰেকি।

बाह्मारबा टेडरनक जारव टश्नरम विलाहे। কৈক গৈলা মণ্ড ছত্ৰ লগে কোন বাই 🛭 ৰাক্সা হুট ভৈলি আৰে ভুফ্ট সুৰাচাৰ। ৰাজ ধশ্ম এৰি ভৈলি পৃথিবীৰ ভাৰ। কভোকাল জাবি বুলি কবিলি আগ্রহ। অনেক প্রাণীক তই কবিলি নিগ্রহ। অক্সায়ে দণ্ডিলি কভো ধনৰ লোডড । মই ধৰ ৰাজা হেন দেখায়া লোকত ঃ প্ৰাণা বৰ কৰি লাগ কৰিলৈ ছুৰ্ঘোৰ। লোকৰ সৰ্ববন্ধ মানে সৰে বোলা মোৰ ৪ মুদর্গ, ৰক্ষান্ত মণি বড় অলকাৰ। প্ৰক নিগ্ৰহি কতো আনি কেমহাৰ ৷ আপুনাৰ ভাগন পুত্ৰ কৰিলি মণ্ডিভ। লোকৰ নিপ্ৰয়ে কাগো বোলাৱে পণ্ডিড # আপুনাৰ জাৱনৰ নাই ঠান ঠিছি। माक बाह्य रेनरवा वृति मध्य धारक हिन्ति ॥ যন্ত ৰাজা আছে মানে সবাকে জিনিবো। कांत्रि भावि छात्र बाका महत्व कांत्रि लहुना ॥ পৰৰ ভিত্তক চাই আছিলি পামৰ। সর্প মন্তর্নর বেন ভৈলে পটন্তর । একগোট বেক আছে আহাৰক চাই ৷ ভাকে স্বাইনে লাগি এক দর্প গোট যাই ॥ মহুৰে দৰ্শক খেলি বাই থাব মনে। মধুৰক দেখি ব্যাধে ধতুক সন্ধানে 🛭 बाधक (मध्या बाज याहे लाटह नाटह । ব্যাদ্ৰ ছিন্তক চাই সিংহ গোট আছে ৷ এহি মতে ছিত্ৰ চাই সবে ভৈল হ'ত। ভূমি পৰে ৰাজাগণ ভৈলি সেহি মন্ত ।

বিষ্ণুপুৰাৰ।

অভিন্তে আছিলি সৰে পৰ ছিলু চাই। স্বাকো গিলিলে গৈই মৃত্যু সিংহে পাই **।** देकड (डाव शामा देकड दमहे धनकर। কৈত ভাষা। পুত্ৰ কৈত কুটুম সক্তন 🛭 স্তাত্ত মিত্ৰ ভূঙা বৰ নাহিকে লগত। गड कालिहिलि भारत मार्थ देखन २७ । এবে ৰাজাগণ ভোৰ গুচিল চাচুৰী। বিসাদ কৰিয়া আছ কিয় মুক্ত ঘূৰি # আপুনাৰ কৰ্ম্ম কল ভূঞিবি আপুনি 1 মাহিকে কাছাৰ গোৰ চোৱা মনে গুণি। কৈবা মোৰ দৃত পাতকিক আলি ধৰ। नवकक निद्रा छात महत नान्ति कर । ঋষিগণে ৰেন করে লাক্তৰ বিভিত। ভাত পৰে আন নকৰিনি অমুচিত। এহিমানে ধত্ম বাক্য দিলত্ব প্রবোধন ছবিক মনত চিন্তি পৰিলম্ভ জোৰ ॥ বিকুৰ মহিমা কোনে চিশ্তি পাত্তে ঋশ্ব। আপুনাৰ কণ্মে বৰ্ধ হোৱেন্দ্ৰ জনন্ত । নচানে। মতিয়া আমি বিকুৰ সংখতি। তান চৰণত মোৰ হোক দৃঢ় মতি। প্রাণা সমস্তক দেওঁ আমি অসংস্থাব। এতি বিষয়ত মোৰ মৰ্যিয়ো দোৰ 🛊 ভোমাৰেশে আছা পালি প্ৰকাক নিয়ুমো। হে কৃষা তবু পদ পঞ্চলত নামো। ত্ৰা সভাসদে সৰে শাস্ত্ৰ মহৎ ৷ কিসক অভিনেত্ৰ আছা মৃত্যুৰ মুখত ঃ সংসাৰ অৰণ্য আছা মহঃ মৃত্যু সিংই । মান। ব্যধিগণ ভাৰ ভৈল ভাৰ বিচ্চ ॥

BHR

অস্থীয়া সাহিত্যৰ হাবেৰি।

বিষয়ৰ ভোষ্টা ভৈল বেন জটা ভাৰ।

জড়া ৰোগ ভৈল বাট আগিবাৰ ভাৰ।

কালে খড়গ ধৰি আছে মুণ্ডৰ উপৰে।

কিয় প্ৰথে নিজা কৰি আছা গৱে নৰে।

ক্ষনম মৰণ বাৰ নাই সংগ্ৰেত। সাথি বুলি বিশাসক কৰিবা মূডত। ভাৰেসে নাহিকে ভর মূডৰ আগঙ। ভাষ কোন এবাইকেক মৰণৰ হাত॥

মুণ্ডত মুণ্ডৱে ধৰি আছে নিৰস্থৰে।
ভাক বলি জানে পাপ কৰে কোন নৰে।
আচোক অকাঠা ভাৰ কুকচে অভাৰ।
মজানি চপাতে পাপ কৰ্ম মঞ্চান্তাৰ।

লোকৰ মৰণ গেখি কৰে কৰি কৰি।
মাজি কালি কৰি কেনমতে গৈল মৰি।
চোচন নপাৱে আপুনাক আছে ধৰি।
মাজি দিনে পাকে প্ৰকেলে চিন্তা কৰি।

শিশু মুবা কৃষ্ণ গর্ভনাসে বত প্রাণী।

মৃত্তকে ধবিতা আছে সনাকো সকানি।

ক্রম্মন দবিত মূর্ব পণ্ডিত তুর্বাল।

বলরন্ত ননী ভগসিত মৃত্ত সম।

মন্ত তপ কণ কোম ঔষধ উপায়।
নোৱাৰে এবাইৰে কোনো মৃত্ৰু সদায়।
বিদিনাত মাত্ৰ গভত হোৱে থিত।
কেহি দিনা হংমু মৃত্যু চাপে সলিছিত।

কিছু কিছু কৰি গিলি আছে ভগতক।
আগতে নিবাক আলে নেছেখা কিলক।
পিতৃ মত্ বজু লকলোক নিল বাবি।
সমস্ততে কৰি বৰ মৃত্যু অধিকাৰী।

বিক্সপুৰাণ।

তৃত্বা তৈল কাঠি ডাড বিদ্ধি সবে প্রকা।
বাগ থেব জুইড পুরি গাই মৃত বাজা।
ধন কন ভাষা। পুত্র আচে বিবা বাবে।
এছিমতে জগতক মৃত্যুয়ে সংহারে।
আন কর্ম্ম এবি চিন্দু। আপোনার কিছ।
কুম্মত ভকতি করা হয়। একচিন্দু।
নারৰ ব্যাধিব কৃষ্ণ জাজেনে ঔবধ।
কান ধর্মো নক্ষ্য শক্ষাৰ নিরোধ।
বিনাটি কোটি পাপ একে নামেসে সংহারে।
বিনা সূর্যো খোর ক্ষ্কেনার সূবক্রে।
বারর বাজনা তুল বার আছে কর।
বোলা বাম বাম পাপ মানে কোক কর।

প্রোপাল সিপ্রা

জগাঘজ ক্লোকৰ কীৰ্ত্তন !

धिय ।

(श्वा । कर कुछ नाम अनाधन एक इ दर्भन वाम ভৰু পালপল্লে লৰণ পশিলোঁ পুৰিছে। মনৰ কাম **।**

পদ। ব্যাস মহা ক্ষি, প্রারন্ধ কবিয়া,

বৰ্ণাটকা প্ৰথণ চয়।

সামু মানা লাল্ল, বর্ণাইলা তথাপি,

জৈকেৰ ভাৰ সংগয়।

আপুনাক ব্যাসে, আপুনি ছবিলা

नटेडला हिंड मटखान।

সেহি সময়ত, নাৰ্য আসিলা,

वीगाङ कविहा ८आव ।

डाक टारवाधिया, देशराम्य मिला,

ভক্তি মার দেখাই।

বাংসো পাইলা বেখে, ভৈল চিত্ৰ লোখ,

কৃষ্ণৰ ভকতি পাই 🛊

ভাৰ উপমেশ, ভাগৱত শাস্ত্ৰ,

কৰিতে বাালে আৰম্ভ ৷

र्षाद्य हवन,

সক্ষণ আচৰি,

পাতিলন্ত পূৰ্ব কুন্ত 1

ব্যাস সহাথবি,

নাৰদত কৰে,

गाडेशा উপদেশ मात्र।

শিষ্ঠে সমে বসি, প্ৰম্ আনক্ষে,

কৰিলা ব্ৰহ্মবিচাৰ 🌘

ক্ষাপ্তত শ্লোকৰ কাৰ্ডন।

কুনা শিক্ত চর, তেকিয়ে। সংশব, সভ্য বস্তু ভগরস্থ।

ভাজে কৰে খান. ভোৰা সংবা ভাজ, ধ্যান কৰা অপহান্ত 🛊 🕳

ক্ষণ ক্ষণে, ভাহাকে বৃহাঞো, শুনা সাবধান সনে ।

ভাষাৰ শব্দগ, নাৰণত বিনে, নাজানৰ লাথ কমে s

সভা কন্ত ছবি, জনো নিউক্ৰি, প্ৰশক্ষ ইডে। অসভা ।

বিশ্বেডু সভাৰ, সকাশত থাকি, সভা কেন প্ৰকাশস্থ গ

সভাৰ কাৰণ, কটে, জুলিয়োক, প্ৰকৃতিৰ গুণচয়।

ক্রমণতে জাতে, তগাপিতে। কামা, ভাক্স নিক্টে নোচোরম ।

ভয়ো গুণ কথে, গোলক কোৱন, ইন্দ্ৰিয় ৰভো গুণত।

সৰ গুণ মতে, গুদ্ধ সৰ্মাণ, দেৱতা মতে বেকত।

ৰজো গুণে জন্মা, স্থান্ত করে। সুমন্ত শাস্ত্রত করে।

সন্ধ গুণে বিশ্বু, জগতকে পাল।, আপুনি হয়া প্রবেশ।

ভবো শ্বৰে হৰে, সমস্ত সংকৰা. নাথকৈয় কহাকেশ ঃ 88-5

অসমায় সাহিত্যৰ চানেকি।

যাজো নৰ হয়, এতেক প্ৰাণক, জানিবঃ মিছা প্ৰত্যেক।

ভথাপি উত্তৰ, প্ৰকাশ লভিয়া, প্ৰকাশর অভিবেক ।

ছেন উপৰক, সদা খ্যান কৰোঁ, ন্ৰেদৰ কুপা পাই।

আবেসে জানিলো।, ঈশৰত বিনা, সভ্য ৰস্মু আন নাই'ঃ

অসভা কগড়, সভাৰ সকাশে, প্ৰকাশে জানা সদাই।

ট্ছাৰ দৃষ্টাপ্ত. শুনা পিল্ল চয়, ভোৰাত কটো বুজাই।

মধ্যাক সময়ে, সূৰ্য্যৰ প্ৰাকাশ, বাকিও কালি আছৰ ।

জলময় দেখি, জল বুজি **ক্তে**, পানক যনে ধারয় ঃ

প্ৰথমতে সান, কৰেঁ। বুলি ৰঙ্গে, আস্প দিয়া পৰি বৈলা।

স্থান পান ভাৰ, দূৰতে ৰচিলা, আৰো ভৰি ভাজি গৈলা ।

গাচে গায়া ভাগ, বেলে বাগ বাগ, জল ইভো সুফিকর।

কিন্তু স্থ্যতেজ, বালিড লাগিয়া, জল যেন প্রকাশর গ

লেছিমতে কোনো, সূৰ্য সহে আসি, দেখিলেক কোনো স্থান।

মাছে কাঁচ মাটি, জলময় দেখি.

ক্ষণৰ কৰে প্ৰদাণ ॥

লন্মান্তত প্লোকৰ কাৰ্ত্তন।

স্বাচে বস্ত্ৰ থৈয়া, হাতে চৰি লৈয়া, জল জুগিবাৰ গৈলা।

মাৰী সবে দেখি, চাসিকে লাগিলা, পাচে লাজ হয়া থৈলা ৩

স্থা মাত্র সভা ।
ভল বৃদ্ধি সভা হয়।

বিহেডু বাতিড, সুধ্ৰে জভাৱে. বালিড খল নেহিয় #

সেচিমনের ইতে।, ভগাতৰ সিন্ধি, উপায়ত হল্পে দরে।

উপুৰে এবিলে, অন্তঃনী সমস্তে, সংব মিছা বুলি করে চ

সদি খোলী ইডো, সংৰত আছে, প্ৰণক কড় সগুণ।

প্রস্কৃত্ব বুলি, কেন মতে হবি, আপুনি হৈলা নিওপি ব

প্ৰকাশি, মায়াৰ কণ্ট, পৈলা দূবে পৰিচৰি :

শুনা সভাসদ, ভাগরত পদ, - মনত কৰি নিশ্চয়

ব্যাসে মাক ওছা, নাৰ্ণে ভলও, আমাৰ কোন বংশর গ

উদ্ধাৰা পুকৰ, সমজাৰ লোক, ভাকি বোলা ৰাম ৰাম a

৪৮৮ - অসমীয়া সাহিত্যৰ চাৰ্টেক ।

যোধা। জয় বজুপতি জগলাধ, নিয়োক দাসক উদ্ধাৰি। তমু দাস বুলি মোক কুপা কৰা তুমি জগবজু হৰি।

দোলড়ি। ভটক লক্ষণে, ভাষাক বুলায়া,

ধ্যানক কৰিবা সাৰ।

ইশক্ত বিলা, সন্তৰ কুশাত, নেদেখিল। বস্তু আৰু ।

যান কল্পে করে, জগতর ঋগ্ম,

পালন পুন্দু সংখ্যব ।

হেনর কৃষ্ণক, ভটে। যানে কৰে'।, পূজো মঞি বাৰম্বাৰ এ

বিহেতু সমস্ত, প্রাপক্ত হবি, অনুগত হয় অভা।

স্থাৰে এবিখে, কিছু নৰহয়, ভিজেকতে হয়ে মিছা ।

ঘট পট ব্যস্ত, আদি কৰি বস্ত, সংসাৰে বস্তু আছত।

সবাকে ব্যাপিয়া, - আছা জগৱস্থ, এবিলে কিছু মৰৱ ঃ

এতেকে জানিবা, বিজ্ঞানত আছে, ভাতে ভাতে আছা হবি।

আকাশৰ পুশ্দ, বিহেতু নাছিকে, তাৰ্কে বৈলা পৰিছবি ঃ

यमि (नाला हेट्स, छशहब (ई.डू. अकृष्टिया व्यक्ति स्व ।

ভিনি শুংশ বস্ত, শৃষ্টি স্থিতি লয়, সংকাৰ বিজ্ঞো কৰৱ «

এতেকেশে ভোৰা, প্ৰকৃতিক ধান, কৰোঁ কেন শকা ভেজা।

বিহেতু প্ৰকৃতি, ভড়ৰূপা হোৱে, সৰে চৈডক্ৰৰ ভজা ৫

ক্ষাপ্তপ্ত লোকৰ কাৰ্ত্তন।

স্থান্তিৰ পূৰ্ববাড, একটাক্ষ পূৰ্ববাক, প্ৰস্তৃতিক জাজা কৰি।

শ্রেকা জগত, বিটো কুফাদের, ভান সংগ সন্মান্তরি ঃ

বেদেরো কহিছে, জগতৰ হেছু, একেমাত্র কুফ স্বামী।

মারা পুসু কড়, তৈড়েন্ডত বিনা, কাঠাকো নডকো আমি ॥

যদি বোলা জীৱ, চৈতন্ত হোৱের, ভান্ধ কিবা কৰা খানে।

যাইৰ প্ৰসাদে, সমস্ত দেহত, ৰহিয়া আছুল প্ৰাণ ।

ইটো শ্বাচক, ক্লাচিডে নয়, কাৰ বাজে প্ৰাধান।

স্থাৰৰ জন্ধ, হুৱা ভথাপিতো, ভোগকৰি ভৈলা জিন।

স্বাভন্ত ঈশ্বৰ, ক্ষেত্ৰেলিকন, ভাহাক শ্বৰেণি মনভ।

কুপালু নাৰ্দে, বাহাক কহিছী, ভাহাৰ মানো সভত গ

ভাকে সে ঈশ্বৰ, লাগ্ৰন্ত কহয়, শুক্তম বিটো হোৱয়।

কীত সৰ পুন্ত, গুণৰ অধীন, ' সংসাৰে সদা শুময় ।

হৈতক্স হোৱাজে, পৰাধীন জীৱ, পুছিকক্ম খানে বোগ। আপোন স্বৰূপ, পাসৰি বিংকতু,

বিষয়ক কৰে জোগ 🛭

62

8 hr +

অসমীয়া সাহিত্যৰ চামেকি।

হদি বোলা একা, শুভন্ত হোৱস্ত, কৰা স্পৃতি জগডৰ।

কিবা ভাকে ধান, সভতে কৰেছে।, বাক নাহি সমসৰ ॥

ইটো শক্ষা ভোৰা, নকৰিবা মনে, ব্ৰহ্মা ধ্যান বোগ্য সূই।

বিহেতু বেদক, পাসৰি থাকন্ত, আপুনি মোহিত হই ॥

ক্লখৰে জানিয়া, মনত হাসিয়া, বেলক কৈলা বিস্থাৰ।

বিষয়ৰ সূখে, মোৰ পুত্ৰ প্ৰকা, মোৰ পাৱে বাৰদাৰ ঃ

ভখাপিতে ভাক, বেদ পঢ়াৱন্ত, হেন কুপাময় কৰি।

ভাহাক বিনায়, কাহাৰ চৰণ, থাকিৰোঁ। মনত শাৰি ॥

যদি বোলা ব্ৰহ্মা, কাজো হণ্ডে বেদ, পঢ়িবাৰ নজে শুনি।

আৰু বোলা জন্মা, বেদক পাসৰি, থাকন্ত মনত গুণি ৷

ইটো শকাচয়, তেজিও নিশ্চয়, ব্ৰহ্মাইকে পঢ়াইলা বেদ।

> সেই সময়ত, কুপা কৰি ছবি, আদেশিলা সৰস্বতীঃ

> জন্মৰ সমীপে, সমূৰে চলিও, বুলিলাহা প্ৰতিপ্ৰতি।

জন্মাগ্যক্ত শ্লোকৰ কীৰ্ত্তন।

আন্তা পারা দেবী ব্রহ্মান ক্ষায়ে, সহবে গেয়া শশিলা।

বেদক পাসৰি, আনো থেদ কৰি, মনে হৰি শিক্ষা দিলা । *

পাচে চাৰি মূখে, উচ্চাৰিলা বেদ, শৃষ্টিও হৈলা বিদিত।

কেন কৃপাময়, প্ৰকাৰ বুজিক. প্ৰৱৰ্তাই সাধিলা কিড।

যদি বোধা প্রকা। আপুনি পূর্বাও, সমস্তে বেদ জানস্ক।

কেন মতে ভান, মনে হৰি আসি, আপুনি শিকা গিলত গ

বেন কোনো জনে, নিয়াত পাকন্তে, পূৰ্বৰ কথা শাসৰয়।

নিজাৰ উঠিয়া, ুপূৰ্যনৰ বৃত্তান্ত, সমন্তে কৈৰে পাৰত এ

সেহিদতে ব্ৰহ্ম), লঙক্টোক বেদ, বাতো গুৰু শমন্তৰ।

কেনে বোলা ভূমি, বেদক পাসৰি, ধেদ কৈলা বহুত্ব ⊪

ইটো লয়া জোৰা, নকৰিবা মনে, বন্ধৰ গুৰু কাছৱ।

ষাভাৰ অৰ্থক, বিচাৰিয়া মহা, সুনি সংবা মোৰ হয়।

এতেকে বেদৰ, অৰ্থক জানস্থা, ভগৱস্ত কুপ(সিকু।

ভাকে খান কৰি, মনে ৰূপ ধৰি, তৰে'। ইটো জন্তসিন্ধু ।

853

ৰসমীয়া সাহিত্যৰ চানেকি।

ময়ো তাকে ধ্যানো, তান কুপা পাওঁ, নাৰদৰ কুপা পাই।

এখনে জানিলোঁ, ভাস্ত বিনা মোৰ, ইফানের জান নাই ঃ

বিহেতু জন্মাৰ, পৰাধীন জান, স্বতঃস্থিত গ্ৰহান।

ৰগত কাৰণ, তাকে ধান । এতেকেলে ডাকে ধান ।

সমস্ত জগত, বাৰ স্কাশত, সাস্ত কোন প্ৰকাশর।

এएडरकरक मधिन, डाकारक विद्यार्थनी, कविद्या मरन निष्कृत ह

সেইমতে আন, বেমৰ বছতা, মল পঢ়ি প্ৰথমতে।

আৰম্ভিল মাত্ৰ, জাগৱত শাস্ত্ৰ, আনন্দ পায়া মনতে ৫

ইছাৰ শ্ৰৱণে, কীৰ্ত্তনে পুৰুবে, পাৱহা ব্ৰহ্ম বিহ্বাক।

বালৰ বচন, বুজাট(ব শাগিলা, বানী দেৱ শিশ্ব থাক (

মংস্থা পুৰাণত, আকে কহি আছে, শুনা মঞি কহি! ভাক।

সন্দেহ তেজিয়া, কংলা শিখাচর, ভুনা সবে এক বাক »

পুৰাণ কোক, বিস্তৰ প্ৰভাৱে, ভাগৱত দান কল।

কবিয়া জাচন্ত, মহন্ত সকলে, মনে পায়া কুত্তল ঃ

অন্যান্তক্ত প্ৰোকৰ কীৰ্তন।

বি লাজে আক্সড, মহামত্র পঢ়ি। হৰিক ব্যাসে ক্ষরিলা।

সকাষে নিকালে, ভবে নানা ধর্মো, ব্যাসে বাভ দেখাই দিলা ।

ছেন ভাগরভ, নিখিয়া বিপ্রাক, দান দেই খাড়ে তুলি ॥

কিন্তু সূৰণ্ৰ, সিংহাসনে থেকা, ৰাজা সৰে দিব দান।

खारना भरव नान, निरंदक सूपर्ग, शिलाब कवि श्रमान ।

অমাৰক্ষা চাই, কভো দান দেই, কভো দেই পূৰ্ণিমাত।

দানৰ প্ৰসাদে, - মহা ক্ষপ্ৰমাদে, বৈকৃতি পাৱে সাক্ষান্ত ।

অঠৰ হাজাৰ, , প্লোক আছে বাড, ভাকে বৃলি ভাগরত।

পশ্ম পুৰাণভো, সম্বৰিৰ আগে, গোভাৰে কৈছে সভত ॥

ভাগরত শুনা, অন্ধবিষ তুমি, ক্ষিয়া মনে নিশ্চয়।

কোন দিনা পৰা, আজ্ঞা দিলো মঞি, ভেজিয়ো মনে সংশয় গ

ভাকে ভাগরঙ, মহন্তে বোলয়, ভকে যাক কৃষ্টি আছা।

ইহাৰ কীৰ্ত্তনে, সংলাৰ নিস্তৰা, যদি মনে কৰা বাস্থা ৮ 858

লসমীয়া সাহিত্যৰ চানেকি।

আনো পুৰাণত, কহিয়া আছন্ত, সাধু সাধু নিউ কৰি।

ভাগরত শুনি, মহস্ক সকলে, সংসাৰ গৈলা নিয়েৰি 1

অঠৰ ভাজাৰ, সোৰ সম্বিতে, প্ৰস্থা অৱত্য ।

প্ৰথমক কাদি, বাড় ক্ষ্মে স্থা, *
ত্য়াছে সদা বুপুত ৪

দর্গ্রীর লীলা, বাগত কার, বৃত্রবো বধ আছয় ।

মহামত্র পঢ়ি, আৰম্ভিলা থাক, ব্যাস মূলি আভিলয় ।

এতেক লক্ষণ, বাহাত আছহ, ভাগরত বোলে তাক।

বিধি, হৰ, শুক, নাৰদ, কলিল, হুয়া সেৱে এক বাক ঃ

এমিমতে নানা, প্রান্থ মত আনি, শ্রীধ**ৰ মেরে সাক্ষা**ত।

শাবণ্ড সর্থ, মতক দূৰতে, কৰিলা বিটো বিঘাত গ

এতেকে ইয়াক, ভাগরত থুলি, বিশ্বীত শঙ্কা ডেচ্ছা।

ইহাক শুনিরা, সুক্ষাৰ অন্তর্, চৰণ কমলে ভজা ।

ভানা সভাসদ, ভাগরত পদ, ইতো কর্ম সাবোদ্ধার।

ইহাক শুনিৱা, ব্য ক্ৰণৰ, এৰাখো মহা নিকাৰ ঃ

দ্ৰত্বাত্বত শ্ৰোকৰ কাৰ্ত্তন।

অৱতাৰ হয়, ব্যাস মহাকৃষি, নাৰ্মক গুকু মানি।

অসম্ভোষ চয়, কৰিণাপ্ত ক্ষয়, ভজিলম্ভ চক্ৰপাণি ঃ

' भिन्न समछाका, উপদেশ पिता, . कुक्कक कविना गान ।

আমি কোন মুখে, কৃষ্ণক নামানো, বাৰ্থে ধ্ৰেণি ইডেচ প্ৰাণ গ

ব্যাসত অধিক, পণ্ডিত হৈলেঁছেই, কৃষ্ণৰ খ্যান তেজিলোঁ।

সকাম কৰ্মৰ, বহু কল গুনি, ভাতে মাত্ৰ মন দিলোঁ।

ন্মো দামোগৰ, মোৰ সমসৰ, নাহিকল্প সহাপাশ।

অসূতক তেজোঁ, বিষয়ক ভূ**ত**ি, নত্ৰো সংসাৰ ভাপ ॥

এন্ডো কুপা কৰ'।, সাস বুলি ধৰ'।, সিয়োক সাধু সঞ্জি।

ভাসস্থাৰ সজে, থাকি মহা ৰজে, কৰিবোঁ ভয়ু ভক্তি চ

বুলিবোঁ সভতে, গোবিদা মাধ্র, চিদানন্দ সদানন্দ ।

ভক্থ বংগল, কুপাৰ সাগৰ, একৰিবা মোক মন্দ ৪

ইতো যোধা ৰত্ন, কৰা লাভ বত্ন, সভতে কৰা বিচাৰ।

ইহাৰ বিচাৰে, কুঞ্চৰ ভক্তি, লভিবাহা সাবে সাব চ RAS

অস্থায় সাহিত্যৰ চাৰেকি।

বৈক্ষর সবক, কৃত্যক্ললি কৰি, ক্ষর গোপাল মিশ্র । মহা উচ্চ কৰি, বোলা হবি হবি, শুবিয়োক শুবকুছে, ।

পৰম-ধৰ্ম নিৰূপৰ I লেচাড়ি।

ইত্যে শান্ত মহামূনি কৈলা, তাতে মহাধন্ম থাপি গৈলা,

মধ্যৰ ৰহিত সাধু সতে আৰু পাতে।

কামিল তেকে অনুক্ৰণ, মোক্ষতো বাহাৰ নাহি মন,

তাৰা সবে মাত্ৰ আৰু ধৰ্ম বুলি গাত্তে।

ইত্যে শাত্ৰ সভা বন্ধ কৰে, তিনি ভাগ নিয়া দূৰে থাবে,

নামন্ত শ্ৰীমন্ত ভাগন্তত নিৰুপম।

আৰু শুনিবাৰ যিতো চাতে, ফন্থে ঈশ্বৰ লাগ পাত্তে,

আন কোন ধৰ্ম চইবেক ইচাৰ সম।

শান্ত নির্ণয়।

চাৰি বেদ ভৈলা করাতক, ভাগৱত ভৈলা কল শুক,
শুক মুগ লাগি ভূমিত আছে পৰিয়া।
আহত সমান আদ কল, সিঠা চাল নাহি নিৰিমল,
একানক ৰগে আছৰ সমা ভবিয়া।
ৰগত চতুৰ বিতো জন, সকল পান কৰ'। দিয়া মন,
ৰগময় কল আগে বৈকুঠৰ পৰা।
শিশু সবে ভৈলা শাখাচয়, তাতে কল লাগি নাভাগয়,
বোক্ষকো কতিবা ইতো কল পান কৰ'!।
এক দেব মাত্ৰ দৈৱকা দেৱী কুমাৰ।
কৰ্মা এক মাত্ৰ সহা, তাহান সেৱাক শাল্লে কয়,
মত্ৰো একমাত্ৰ ক্ষ্ম নাম মাৰে সাৰ।

প্ৰম-ধৰ্ম নিক্পণ।

শৰণ ভজনক আদি নৱবিধ শৰণ-নিৰ্বন্ধ।

লেচাড়ি।

শাৰণ, ভলান, ভক্তি চয় মহাজনে তাক বথানায়,
প্ৰাৰণ, মনন, আধাপান, শীল, শিকা।
প্ৰভাৱে সহিতে নৱবিধ, আৰু ভাৱে আনি করে সিছ,
প্ৰদ্ধান কৰি সমস্তকে গেই শিকা।
প্ৰাৰণৰ প্ৰথম কঠো ভানা, আৰু সাৱেধান মান ভানা,
কুঞা বামলত ইংৰ ক্ৰম আছন।
আৰু ভানি ভৱনদা তবে, কিন্তু আৰু বিভো মত ধৰে,
স্প্ৰেম ভক্তি কুফাত সিভো পাইয়ে।

세계의 |

দেৱতাৰ আশা দূৰ কৰি,

কেৱবে হৰিত বিশাস কৰ্ম মান্ত ।
প্ৰাকৃত লবণ চাৰ নাম,

কিহো পাচে প্ৰেম ভকতিৰ হোৱে পাত্ৰ ।
ক্ৰীপ চপে জপে আশা তেজে,

বাংলাচিতে সেৱা হৰিক সদা কৰ্ম ।
বাংলা গোবিন্দাৰ নাম গাৱে,

মধ্যম শৰণ তাহাম শাজে কহ্ম ।
শৰীৰৰ আশা কৰে দূৰ,

ক্ৰান্তৰ পতি ভগৱন্ত চক্ৰপানি
ভাত প্ৰেম ভক্তি তৈল যাৰ,

উত্তম শৰ্পে সংসাৰক কৰে হানি ।

্লসমীলা সংকিতাৰ চানেকি।

땅딱지 |

टनहाड़ि ।

প্রতিমাক থাপি বিত্যে জন, কৃষ্ণ বৃদ্ধি সেরে অমুক্ষণ,
তক্তক সিল্ডো মানিবাক নাপাবর।
আনত নাহিকে হবিবৃদ্ধি, নতু হরে তাব চিত কৃদ্ধি,
প্রাকৃত ভগন ভাহাক জানা নিশ্বর॥
উত্তম হোরের বিডো জন, ডাক সেরঃ করে অমুক্ষণ,
সমানক পারা মিক্তা জাক করম।
গ্রীন জন পারা করে গরেং, আরু তেজি আলে বিশ্বুমারঃ,
মধাম জ্ঞন ভাহাক পাল্লে কহর॥
বিষয় কথাক মুক্তনর, কৃষ্ণনাম মার উজ্জাবর,
কর্ম বন্ধু জ্ঞি ক্যনে গোবিশ্বর বপ।

উত্তম ভজন ভাক করে, অহনিলে নাম মাার গায়ে, উত্তম ভজন কৰিক কৰৱ বল ॥

ভক্তি।

বারত ছবিৰ লালা গাতে, চিত্ত লিব কৰে ছবি পারে, লীলাক ভেজিলে চিত্ত নিবয়ক খারে।

প্রাকৃত ভক্তি তাবে নাস, প্রথমতে হরে অফুপাম, পাচে সিত্রেক্টে উত্তম ভক্তি পারে।

কুক্ত দেৱতাৰ কণা শুনে, মনত আমন্দ পায় গুণে, প্ৰোমৰ ভাৰত ৰাজৰে পৰি মহীত ॥

পুল্কিত তমু তাৰ হোৱে, মধ্যম ভক্তি ডাক করে, ভক্তিৰ চিতু হোৱাই আমি বিভিত্ত।

বিশুক্ষ বিজ্ঞান চিদানন্দ, পূৰ্ণানন্দ কুন্স সন্মন্দ, ভান স্বক্পত ধাহাৰ মন ৰহয়।

ক্ষদহতে পাচে পারে লাগ, ভর ভেজি বয় মছাভাগ, ক্ষাণ্ডিত প্রোম পুলক ভাব কোরয় ॥

প্ৰম-ধৰ্ম নিকপণ।

ইত পৰলোক বহু সুখ, মাখাময় আৰু বহু দেখ,
দুখক নহজে নৰমে বিভো হুখত।
বি হেতু হবিত প্ৰীতি জৈল, সুখ হুখ হাৰ দূৰ খৈল,
উত্তম ক্ৰকতি ইহাক বোলে সভত ॥

(최종의)

হৰিৰ মন্দিৰে গিছেকেন, বৃক্ষৰ চৰণে দিয়া মন,
হাৱডেকে হৰি লীলা কথা শুনি বৰে।
ভাৱত কৰ্মৰ ভূখ পাৱে, পাচে কৰ্ম কু কথাক খাৱে,
প্ৰাক্ত প্ৰাৱণ মহাক্ষনে তাক কৰে হ
হৰিত সাধাৰ মন ৰৱে, কথামূত সতা বুলি করে,
প্ৰাৱণৰ ভূখ পূৰ্যক কৰি পাৱে ।
প্ৰাৱণৰ ভূখি পূৰ্যক কৰি পাৱে ।
প্ৰাৱণৰ ভূখি পূৰ্যক কৰি পাৱে ।
সাধান প্ৰাৱণ শাস্তাত আৰু কহয় ।
তাপুনিয়ো বুলে যিবা কনে, পৰকো বুলাৱে অনুক্ষণে,
হৰিব লীলাক শুনিয়া ভেন কন্ম ।
বিচাৰে কৃষ্ণ কথা ৰুদ্

मनन् ।

সংসাধত পুত্র ভাষা হত, ভারন যৌরম অসাহত,
সংবৰ মারা বুলিয়া সদা করন।
হবিৰ নামক সভা দেখে, বিবয় ভাষক মিছা লেখে,
প্রাকৃত মনন বোলয় আক নিশ্চয় ।
মাম সভ্য সন্তা করে, বৈকুঠক সভ্য মনে লারে,
বৈকুঠা নাখক সভা দের মাত্র মানে।
চৰাচৰময় অগভত, সংবৰ অন্ধা মানে।
উল্লেখ্য মান নাম আৰু, সংসাৰ সাগেৰে কৰে পাৰে,
বিকেই কড়ক চৈতকা বুলিয়া মানে।

অস্থীয়া সাহিত্যৰ চাৰ্নেক।

व्यक्षांभन ।

থারত কৃষ্ণৰ কথা শুনে, কথাৰ অৰ্থক মনে গুণৈ,
ভাৰত কথাৰ অৰ্থত মনে বছত।
পাচে শিক্ষা দিবে নাপাৰত, বিহেতু মনত নৰতমু,
ইহাক প্ৰাকৃত অধাপন বুলি কয়।
গোহিন্দৰ কথা লীলা শুনি, আপুনি কানন্দ পাচে শুনি,
ভাৰ মন মন্দে ৰহে কথা সমূহত।
আনকো শিখাৱে কথাচয়, কথা সভা বুলি নখানই,
কথাপন আৰু মধ্যম বোলে সভত।
কৃষ্ণ কথা ৰহে সাধু সন্দে, পৰকো বুজাৱে মহাৰদ্ধে,
হৰিৰ কাঠন ৰসে মন নেই টানি।
কথাপন বুলি ভাক জানা, উত্য বুলিয়া মনে মানা,
থিতো অধ্যাপনে সংসাৰৰ কৰে হানি ।

नैग ।

ক্ষমৰ বাক্যক বিভা করে, ভাকে এক বুলি মাত্র করে,
কমাচিতো আন বাক্যন্ত মন নেলয়।
কম্মী কর্মানল দেখারের, ভগালিভো মতি নাচাব্য,
মহাজনে তাক প্রাকৃত শীল কহয়।
ক্ষমতিক ধরে দেৱতার, ভাসম্মান্ত পুনু মগাণ্যা,
কেশবত বিলে দেৱতা আন নামানে।
বিহেতু মনক কৈলা বিৰ, ইন্দ্রিক দমি জৈলা বীৰ
ভাহাক মধ্যম শীল সাধুস্বে জানে।
ক্ষমিয়াকি স্তুক্ত পারে, ভাত ক্পৃত্য ভেজি নাম গারে,
বিহেতু উপন বস মহা বিপৰাত।
ক্ষিবো ৰূপত ইন্দ্রা নাই, গাস সেরা মাগে ভাক্স পাই,
ইহাক উভম শীল ক্ষানি সাধা হিতু ঃ

প্ৰম-ধৰ্ম নিৰূপণ।

শিকা।

গুৰু দেশ্য উপদেশ চর্ লিবো গুণ বৃদ্ধি মল্ভব্,

যাতো লিবা মনে কৰিখে নোৱাৰে সাৰ।
গুৰু ভড়ো পুন্থ লিকা দেশু, লাপুনাৰো মন্ত দেশবন্দু,

মহন্তে পাকুত লিকা নাম গৱে হাব ॥
গুৰু ভক্তি উপদেশ দেশু, লিবো সভৃদ্ধি মনে লশু,

ভগাশিতো কৌন বেলা মন্তামোহ পাৱে।
ভান কথা কাই পৰিচৰি, লাগ্ৰে করে ॥
ভান কথা কাই পৰিচৰি, ভবিত মনক নিইটা কৰি,

গুৰু উপদেশে একাশ্য সন্তক মানে।
সন্তব লাসকো সেৱা কৰে, ভাসপ্ৰাৰ্থ মন্ত মনে থৰে,

মন্তব্ৰে উত্তম লিকা বুলি আৰু কানে ॥

মভার।

শাখ্রাচাগ্য উপদেশ সাব, লিব্যকো লিখারে বাবলাব,
তর্ম বংশে লিখ্যে ধবিবাক বংশাবর।
কোন গুণ কোন দোৰ চয়, মনে বিচাৰিয়া নপারের,
প্রাকৃত সভার ইছাক লাত্রে কহয়।
গুণ মোৰ জানে বিটো জন, কৃষ্ণৰ চৰণে দিয়া মন,
হবি শুক্তি বংশ কেরলে মাত্র ব্যন্ত ।
বান বায় আকালক পাই, ভাল মনন যক্ষ ভেজি বাই,
আনকো পবিত্র স্বভ্যে জানা কবর।
কোকিক বৈদিক কর্ম্ম চয়, শুক্তিক পায়া ভেজি বয়,
কেরল গুক্তক মাত্র কবে সভ্যাব।
গুলা শুক্ত বৃদ্ধি ভাৰ ভৈল, গুক্ত সেরা কবি বাডো বৈল,
উত্তম স্প্রান্ত আৰু জানা সাবে সাব।

৫+২ অসমীয়া সাহিভাৰ চানেকি।

ইতো নৱবিধ মহাপ্তজ.

ইহাকে জানিয়া ৰহস্ত ভক্তি পারে।

সন্তব্দ কৃপাক অনুসৰি,

গৰম আনন্দে মিতা কবিবতে গারে।

मन्य ।

हिंदि (

ফাৰ্ছনৰ আগে ছবি, কচিলজু নিউ কৰি, মোঙ ভূমি সণি দিয়া মন। হয়োক মামাৰ ভজা, মোক পূজা অবিৰক্ত,

शक्ष भूरम्भ कविष्ठा यस्त्र ह

কৰা মোক নমজাৰ, সভো কৰে। আজীকাৰ, ভূমি মোৰ কভিব। সমণ।

তুমি মোৰ প্ৰাণ বন্ধু, হয়। ইছে। স্কৰ্মসন্ধু, পুন্দু নলজিবা ভবকৃপ ।

ভাতে কৰি গুজতন, পুতু কঠে। নিকপন, আক ভূমি শুনা সারধানে।

ভূমি বিনা নাহি আন, মেৰ বিভাসৰ পান, ভাক সভা বুলি গুণা মনে ৮

সক্ত ধর্মা পৰিহৰি, একান্ত বিখাস কৰি, এক দেৱ মতি মোক মানি ,

আমাত শৰণ লৈয়ে, শোক মোহ দূৰে পৈয়ে।, ত্ৰু পাপ কৰিবোঁটো ছানি।

ক্ৰণময় মায়। মোৰ, জানক কৰিবে চোৰ, বাভেঃ মোৰ শক্তি হোৱয়।

প্ৰম-ধৰ্ম নিৰূপণ (

শ্বক্র বেংলন্ত হৰি, কলে কলে কৰি নিউ কৰি, কোনেনো পণ্ডিচ বোলাইবেক।

তোমাৰ লৰণ ডেজি, বিষয় ৰসত মজি,

আন দেবভাক ভালবেক।

ভকতৰ পিয়তম, নাহিকর ডজু সম,

স্কামীৰ কাম কৰা দূৰ।

নিশামী দাসকে। তুমি, অপুনাকে। দিয়া আমা, কুপা কৰি ভব কৰা দূৰ ॥

কুস্তৰ চৰণে ধৰি, উদ্ধৱে মিনতি কৰি, বোলে প্ৰস্তু কমল লোচন।

তোমাৰ চৰণ পলা, সমস্ত কানন্দ সন্ম,

- সন্তে লয়ে ভালাতে প্ৰণ ৫

ভক্তৰ সেৱা কুব, তৰে সংসাৰৰ চুখ, ভক্তৰ ভূমি হয়। বৃদ্ধু ।

হ্যানী কন্মী নল হয়, মানায়ে বঞ্চিয়া পয়, নতবর সিভো ভবসিদ্ধু।

্ৰোমাৰ প্ৰসাম পাই, ভতে মায় ভবি বাই,

• আৰু তুনি হৱাছা সধীন।

ষ্লোদাৰ বান্ধ লৈয়া, গোপীৰ আন্তঃত বৈয়া, বলিখ ভুৱাৰে প্ৰতিদিন ঃ

ইতো প্রস্থার চিত্র, বান্যেও ভৈলা মিত্র, কেরল শব্দ লৈলে মাত্র।

ৰামচন্দ্ৰ ৰূপে হৰি, কৃপালু গুণক ধৰি, পশুকো কৰিলা ভক্তি পাত্ৰ গ

এতেকে ভোমাক তেঞি, কোন আন দেৱ ভজি,

পাসবিবে ওজু উপকাৰ।

নিছে৷ অন্তৰ্গামী কৰি, চৰচৰ আছা ধৰি, ষ্ঠে বিনা বস্তু নাহি আৰ ৷ 8 . 9

অসমীয়া মাহিভাৰ চানেকি।

বাহিৰে ডিডৰে ছবি, ভূমি গুৰু ৰূপ ধৰি, निकुक नियाश जिल्हाम्म ।

ভথাপিতে৷ বিভো নৰে, ভোমাৰ শৰণ ভেঞি ভাৰ শুগুচয় কণ শেব ঃ

নৰসি-হ পুৰাণত, ঈখৰৰো এহিমত,

বাস্তদ্ধের বিক্ষানে বোলার।

শৰণ ভোষাও লৈলে, দেৱ আলা দূৰে গৈলে,

ভাৰ হৰঃ সংসাৰৰ স্কয় ।

ৰমে ডাড বোধ দেন্ত, দুত ৰণ বুলে কল্ব,

अवाद्य बाउटड भाग स्मिथ ।

অন্তল্পৰ অধিকাৰ, জানা মত্ৰিং সাৰে সাৰ,

্ৰভানপাৰ আনা কেৰি লেৰি ৷

শ্বণ লয়র বিভে), মধুত্দনৰ সিভো,

্ বরুত হোরর আতিশর।

ভাসআৰ ভেছা পাল, বলি জীৱে কৰা আল,

িমন্টে মঞি কৈলো দূত চর ।

গৰুড় পুৰাণে হৰি, কহিলন্ত নিই কৰি,

বিজে জনে খানে বিবর্গিটেড।

হৰিভ শৰণ লৈয়া, ভক্তি বসক পায়া,

সাধিলেক আপুনাৰ হিড।

নাৰদ পুৰাণে ছবি, কহি আছা নিষ্ঠ কৰি, विक्रिकटन नरभ लवत् ।

কমল লোচন কৰি, গোবিক্স ব্যাহন সমা,

নৰসিংছ ৰচন বোলছ ৷

শৰণ পশিলোঁ চৰি, লৈছে। মোক দাস কৰি,

এছি বাকা সহতে বোলর।

শুনিয়া ভাষাৰ বাণী, সংসাৰক কৰো হানি,

সিতো মোৰ প্ৰির আভিনত 🛊

ভট্টদেৰ।

-040--

ত্তি পিতৃমাতৃয়ে পোৱা নাম বৈকৃতনাগ, কৰিবত্ব, ভাগৱত ভট্টাচাৰ্য বা

চট্টালৰ তেওঁৰ উপাধি বৰপেটা মধকুমাৰ ডেডাগাৱত ১৫৫৮
গৃষ্টালৰ ওচৰাওচৰি কোনো সময়ত তেওঁৰ জন্ম হয়। তেওঁৰ পিতৃৰ নাম
কৰিসৰস্থা, মাতৃৰ নাম হাৰাদেৱা। কৰিসৰস্থা এজনা প্ৰসিদ্ধ বৈদান্তিক
আল্ব পণ্ডিছ আছিল হৈনুন্তনাৰে বডনগৰৰ প্ৰসিদ্ধ পণ্ডিছ গোপাল দেৱৰ
টোলাড সংস্কৃত শিক্ষা লাভ কৰে তেওঁ জলপ দিনৰ ভিতৰতে বছত সংস্কৃতৰ
মাত্ৰ অধ্যয়ন কৰে, বিশেষকৈ ভাগৱতত তেওঁৰ বৰ বৃথপেতি জন্মে। নিক্ষা শেষ
কৰি সেই সময়ৰ অসমৰ বৈক্ষপ্ৰশ্ব প্ৰচাৰক দামোদৰ দেৱত খনপ লয় আৰু
ডেওঁৰ অধ্যুমভিতে কথা-ভাগৱত বছনা কৰে। ভট্টালেই ২৫৯০ গৃষ্টাল্যত কথা ভাগৱত
লিখিবলৈ আৰম্ভ কৰি ২৫৯৭ গৃষ্টাল্যত হাক শেল কৰে। দামোদৰদেৱে তেওঁৰ মৃত্যুৰ
সময় ভট্টাল্যক পাটবাউনা সক্ৰম অধিকাৰ পাতি তেওঁৰ মূবত ধন্মভাৰ অৰ্থন কৰে।
কেই সক্তেছ কিছু দিন থাকি ভট্টাল্যত হাৰ পৰা নামস্কৃতিত এখন সন্ত্ৰাল্যক কৰি হালৈ
বায়ে আৰু ভাতে ২৬৬৮ গৃন্টাল্যত বৈকৃত্বিগামী হয় এওঁৰ ৰচিত প্ৰধান পৃথিবিলাক
কৰি: কথাভাগ্যতে, কথাগীভা, কথাবত্তালোঁ এই কিনিখন অসমায়া গ্ৰমাভ লিখা; ভক্তি-সৰে, ভক্তিনিবেক, শ্ৰম সংগ্ৰহ বিশ্বা

কথা ভাগৰত।

বেদন্তবি।

সম্ভক্ত বিজ্ঞ শুক্ষারা সক্ষধর্মাধিক। শুভা। যেমেকো প্রকাপৰম। বেদমার্গান্তমান্তরে ।

সাতালী অধায়ে বেদস্ততি কহিবা। বালা পুচস্ত হৈ শুক নিশুণ প্ৰক্ষাত, সঞ্জা প্ৰেম কেমনে প্ৰৱৰ্তে, হাক মেতি কহা। শুকে কহন্ত, ঈশ্ব ভগৱন্তে

অসমীয়া সাহিত্যৰ চাৰোক

200

প্রান্থত নিকপাধি ভীরসর, ধর্ম কর্ম কাম মোক্ষাথে, বৃদ্ধি ইঞ্ছিয় মন প্রাণ ক্রক্সন্ত, এতেকে বেদ সপ্তণ। ভগরত নিপ্তণ, সর্বভ্য সর্বভাজি সর্বোপাত সর্বনিয়ন্ত। স্বান্ধকর্ম কলমাতা, সকল কলাগে গুণ্ড আশ্ব্র স্কা চিম্নান্দক বিশ্বর স্তান্তি করে, তেবে জীরে উপাধি এবি চিদাংশ একত হরে আক দি প্রান্ধায়ে ধরে কি কুলল পারে। আত নারায়ণ নাবদ সংশাদ কলো।

একদিনা নাৰদ কৰি নাৰায়ণক দেখিবে হান আশ্রেমক গৈলা। যি লোক হিচাৰ্থে আকল্পান্ত হপ কৰিবে লাগিছা, হাত কলাপ গ্রামবাসী মুনিসবে আতৃত হয়। নাৰায়ণ নগিছাৰ। নাৰায়ে। প্রণাম কৰি হুমি যি পুচিলা আকে পুচিলান্ত নাৰায়ণো চাৰি সিক্ষৰ সংবাদ হুলি কহলু, তে নাৰদ। পূৰ্বহত কন লোকত প্রকাষ সমূত সনকাদি চাৰি সিক্ষৰ সংবাদ তৈলা। যদি বোলা তেবে মঞি বিয় নালানিলোঁ, ডাভ জনা। তুমি খেত হাপত মোৰ মূত্তি অনিক্ষক দেখিবে গ্রুছিলা, তুমি মোত যি পুচিলা, তাৰাও এই প্রায় কবিলা। হালপি ভাষাসব সমান জ্ঞানী হয়, তগাপি একজনক বলা কৰি, তিমিজন শ্রোভা ভৈল। তাত সনকানে কহলু, প্রলয়ত ভাগবন্তে কল্পাই জগতক সংহবি শক্তিগন সমে শায়ন কবলু তাব আন্তচ প্রথম নিমাসত ভাত তথা প্রাতিগনে হান নছিল। কচিয় গোধ কবালু, মেন ৰাজা নিদ্রা গৈলে, স্থানকসনে ইবা সময়ত আসি, প্রাক্রম কহি বোধ কবে, শ্রেমমে শ্রুছিসবো জুতি খোলয় হে অভিত । জয় জয়, আপুনার মহিনা প্রকাশ কবা, ককল জীল্লৰে অনিজ্ঞা হবা। যদি বোলা কিসক প্রণবাহী নাশ কবিন, তাত জন, বেন বেলা পুক্ষৰ ধন হবিতে গুণক ধবে, তেমনে জাবাৰা আনকাদিক আবহিবাৰ কর্মে কেণ্ডক ধবিছে, এতেকে নধিব লাগে,

বদি বোলা তেবে মোকো আবহিন, ভাইক বাধ, সোমাছে। বাকা শক্তি আছে। ভাত ভানা, তুমি স্বছলে সকল ঐখান পায়াছা, মানাকো হল্য কৰিছা। যদি বোলা তেবে দাঁৱে বা কিসক জ্ঞান বৈৰাগ্য বলে নাপ কৰে, হাত ভানা। ভূমি সে সকলো দাঁৱক জ্ঞানাদি শক্তি বোধ কৰাৱা, এতেকে ভাৰা স্বস্তু নহে। আমাক প্ৰমাণ করা। ধেখন ভূমি অগও ঐখন্য হয়ে মান্তা সমে স্বস্তি আদি কান্তাত প্রবর্তা, তেখন আমি সকল বেদলতে হোনাক প্রতিপাদন কৰি হাদি বোলা গোন্ধ কৈত প্রতিপাদন কৰা, ইন্তু চল্ডাদি দেবকে দে ইন্তৰ বুলি কন্তা, হাত ভানা। ইন্তাদি সকল জগত ভূমি ক্রল হত্তে উৎপত্তি হয়, ভোমাত প্রলয় নাই, হলাপি ভোনাৰ বিকাৰ নাই। যেন মৃত্তিকা হত্তে ঘটাদিৰ উত্তর নাল হতে, তেখনে ভোমাক বেদে করে। এতেকেনে ক্রিলার হাতে ঘটাদিৰ উত্তর নাল হতে, তেখনে ভোমাক বেদে করে। এতেকেনে ক্রিলার হাতে ঘটাদিৰ উত্তর নাল হতে, তেখনে ভোমাক বেদে

খেন ভূচৰ প্ৰাণী শিল কৃষ্ণ প্ৰসত্ত ভৰি দিলেও পৃথিবীক এড়ি নাৰ্যাট, তেমনে বেদে নানাদেৱভাক কহপ্তেও সক্ষাৰণ ভোষাক্ষেপে প্ৰতিপাদন কৰে, আভ সন্ত্ৰ সলাচাৰে প্ৰমাণ দেখাওঁ। তেওৰ মাহাৰ অধিপ^{্তি}, বিবেকীসৰে ভোমাক সক্কাৰণ জানি ছোমাৰ কথামূহসালৰ সেৱ. কৰি, সকল পাপ ভাপ পৰিভাগে কৰে, ভেবে ভোমাৰ কথাত সৰ্কা পাপ ভাগে হয়, ভাক কি বুলিবোঁ। স্থাপ জ্ঞানে বাগ লোডাদি এড়ি গড়তে তোমাক সেৱা কৰে। এই ডুট প্ৰাক্তৰ যি মনুছো ডেমোক এডকে, সি অর্শ্যে আত্ময়াতি অস্বন নাম নৰকত পৰে। বদি ছে।মাক ভক্তে তেৰে সফল কারন হয়। অতথা পুশু ভাতি তেন নিখাস কাতে। বন্ধি বোলা অন্তক্ত ক্লন্ৰো কামাদি কৃষ দেখি, হাত শুনা , সুমি কালকোৰণ সকল লগতকে অসুপ্ৰত কৰিছা, এতেকে জাৱন হেডু তোমাৰ অনাদৰে বিষয় ভোগো ন্দটে। কাক অলম্য, পালম্য, মনেমেয়, শিক্তানময়, আনক্ষম্য, এই প্রাক্তান্তা প্রায়েশ ভয়, সেই সেই ক্ষণে প্রায়েশ কৰা, ভগাপি সেই সামে ভোমাৰ সক্ষ নাই, যাতো সবাতে প্ৰৱক্ষ, প্ৰভাৱে পিঙি ভয়া ধেন প্ৰাৰ্থ কৰি চল্ডক প্ৰেথাৱে, তেমন শুদ্ধ অৰূপ জনাইতে গৈ প্ৰকৃতিত প্ৰবেশ কৰে। ক্ৰো বোদীস্বে ক্ষমি উপালেশে উন্নক অবলম্মি ম্পিপুৰ চক্ৰত তেখেকে উপাস। কৰে। কভোলাৰ ক্ষদয়ক অবললি স্কাৰণক ভিত্তে। তেত্ৰ তব্দাঘাৰে তেখাৰ স্বৰূপক পাৱে। মাক পায়। পুতু মৃতুৰ মুখ সংসাৰত নগড়ে। যদি বোলা মেৰে কলয় সম্বন কৈল, তেনে জালুভ কৰি কি বিশেষ হৈনে। ভাত শুনা ্যেন কয়ি নানা কাঠতনানা ৰূপে প্রকাশ কৰে। ভূমিও তেমনে অকট মানা দেছত প্রবেশি নানা কপে প্রকাশ কৰা।

এতেকে বিনালী দেহতে তোমাৰ স্বৰূপ সত্য সম একখন, আৰু নিশ্বালমতি সবে আনে এছি ছেকু ভোমাৰ উপাধি কৃটৰ ভাৰতমা নাই অখণ্ড ঐখগোঁ
জীবৰ উপাশ্ব হল। এতেকে আমি বেলগণে ভোমাৰ চৰণ জজনক উপদেশ
বোলোঁ। আপুনাৰ কল্মে উপাজ্যিত মনে। দেহত প্ৰবিদান জীৱক সৰ্বালজিখন,
ভোমাৰ অংশ বুলি কছে। এমনে যাৰ স্কল্পক বিবেকাস্থিৰে বিচাৰি অচনি বন্দন
কৰি প্ৰম বিশ্বাসে ভোমাৰ চৰণ উপাসা কৰে, যাত হল্বে সংসাৰ দূৰ হয়ে। ৰভোসবে বোলয় জক্তি আলু প্ৰম সাধন, তাক ভুল্ম মানি ভক্তিক গৰিস্ত কৰে।
কে ভগানত্ব বিবলগৰে ভোমাৰ চৰিত্ৰ জন্ত প্ৰবিশ্ব কৰি সকল প্ৰামক দূৰ
কৰে, মোককো উল্লা নকৰে, আনক নকৰিব ভাক কি বুলিবো। যাভো সাধু
সক্ষত কথাৰ ভাগে পুনৰ্গিক গুলালি ভুগকো উপাসা কৰিছে। এতেকে ভোমাৰ
কথামৃত সাগ্ৰহত বিহাৰ কৰিছে ধন্ম অৰ্থ কাম মোককো তুণ হেল দেখে।

অসমায়া সাহিত্যৰ চানেকি।

2.1

এতেকে কোনে জিকুক্তক জ্বৰ কাত্ৰ কৰেব কৰিব। যাতে যে গাসাৰ প্লাণ মন ইন্দিহক দমি যোগ অভানে বাক পাতে, হাক বাদুসাৰে বৈৰ ভাৱে গোপিস্থাৰ কামভাৱে স্মৰণাতে পাষ্ট্ৰ আমি বেচগাৰে স্মারণারের পারারের সমভাৱে ভোষাৰ চৰণ চিজি ভাক পায়াছি ৷ বেলাৰে আৰণৰ এছুয় মহিমা ধোলী কমৌ বৈৰা সমদলী স্বাকে তোষাক প্রারে। কে প্র্যেখন ' । চামাক জনাও ভুক্তব, যাতে ভুমি পুৰ্বর সিক্তক, ইলানাক লোকে কেমনে জাণিব। তোমাত কল্পে সে উক্লা ভাত ওয়াছ। সকলৰ পঢ়েছেলে দেৱতা ভয়াছী। এটেকে টোমাৰে কোকৰে মান্তৰ অন্তৰ প্ৰৱেষ্ট যদি বিশ্বৰ অন্তৰ নটে, ডগাপি ডাড ভৱান সংখন ক'ল। কাৰণ দেশ কলে পাতু কিছে। নেদেখি। এতেকে ভোষাত এক শৰণ লৈয়া শ্রণাদি ভতিদ সে শুকৰ, জান শুকৰ মতে। মাতে। উপদেশ দাহতে। বিশ্বৰ ভগ দেখি। ভাত শুনা, বৈশেষিকসধে অসন্ত क्रभावन डेश्भादि कर्ड भाडिक्षणमर्ग मन्द्र दक्षान् क्या कर्ड, रेमग्राशिकमर्ग অসমু উত্ত বিনাশ কৰে, সাংখ্য মতে আছাৰে ভেদ কছে, মামাংসকস্বৈ কশাকলকে নিডা কৰে - যদি জান্ধ্য পুৰুষ হয় ভেবে সৰে ঘটে, সি পুন্ধ হ্যানতেকে বোলে। সুমি প্ৰমেশ্বত অস্তান নগাওঁ, এতেকে আমি স্থামাৰ নাম লৈয়। কৈসানিনো মৃক্ত হৈবে। গ্ৰাদ বোল যেবে মিখা। জগাত উৎপত্তি নতে, েছৰে পুক্ষৰ স্বস্থানয় নঘটে। জগত সভা কৈলে কেমনে নঘটিক।

তাত শুনা, তুমি সভাব সকালত পুক্ষৰে পৰা মিখা। প্ৰপক্ষ প্ৰকাশ কৰে। তোমাৰ ৰূপ বুলিদে জানা সৰে প্ৰপক্ষ কৰে পৃথকে নকছে সেন স্থৰ্গৰ বিকাশ কুজলাদিক লোকে স্থৰণ পুলি ধৰে, ভেমনে হয়ু কাৰ্য্য বিখকো তুমি বুলি কছে যছপি আমি বেদে ভোমাৰ জানক সাক্ষাতে কৰিছি, তথাপি বিভা মোক সেৱা কৰে, সেই সে মৃত্যু সংসাৰ হৰে অভক্তক পুশু বেদ জড়িয়ে পশুক তেন বজন কৰে গ্ৰন্থেকে ভোমাত যি প্ৰীতি কৰিছে, সি পুন্তু আনক আপুনাক পৰিত্ৰ কৰে। বিমুখ সৰে পুন্তু আপুনাক নগাৱে, কেমনে আনক পৱিত্ৰ কৰিব। এছেকে জানিবা হৰি ভক্তি বিনে তপ জপ হাৰ্থ প্ৰত, যাগ সজানি মোক নথটো। তে ভগৱন্ত! তুমি ইন্দিয় সক্ষ ৰতিত হৈলেৱে। সকলোকৰ শক্তি ধৰা। এতেকে বজাদি আপুন পক্ষ ভয়ো ভোমাক সেৱা কৰে। বেন মণ্ডলপতিসৰে মহাৰাজাক কৰ খোগাৱে, তেমনে দেৱগণো ভোমাৰ আজ্ঞা কৰে। হে বিমুক্ত। যেমন ভোমাৰ মান্তা বিহাৰ কৰিছে ইন্ডা হয়, তেমনে পুন্তকৰ্ম্য অনুসাৰে স্থাবৰ জক্ষম জান্ত সৰ জন্ত হয়। কন্দ্যান্ত্ৰমাৰ বিনে সম উপৰত বিষম সন্তি নহটো। হে নিতা যদি অনস্ত নিতা

সাগগত জীব হয়, তেবে সোমাৰ বিষম হনতে বিদি তোমাত হয়ে জাত হতে তেবে মাটে। যদি বোলা সৈই মঞ্ছি কেনে ভাক কহিছে নাপাৰি যাতো ভূমি বচনৰ অগোচৰ। হে পৰ্মেশ্ব। তোমাক প্ৰকৃতিপৰ অভ বুলি কহিছে মেন ফল বুদবুদ কেবল ফল, কেবল বায় নোতে কিন্তু উটৰ সংযোগে তোকে, তেমনে কেবলৈ প্ৰেছি কেবলো প্ৰুছ হয়ে ভাৱে সম নোচল, কিন্তু উটৰ সংযোগে সে হাবে। যেন প্ৰণাৰ আনেক বস, মধুভলী ন হয় থাকে, প্ৰক কৰিছে নাপাৰি, ভগাপি ভাব ভেদ আছে। তেমনে প্ৰায়ত জীবনত হোৱাত লয় যান্ত, অভিযান্ত অনুৰ আছে যেনে শুকৰ ক্পায় যুক্তি পাতে তেবেদে জলত জল কেন ভোমাত আছিল লয় হয়ে।

এমনে জাবসৰ মুক্তি বিষ্ণে উপৰ হাও সন্তি প্ৰবয় লাক্ত সংস্থাৰত ফুৰে। আৰু জানি সঙ্জি সৰে বেচামটে ভক্তি কৰে, বাই হতে সংসাৰ ভ্ৰাৰ দূৰ হতে। কালো তাক ভয় নকৰারে সিহেচ চৰি ভক্তি মন নিয়মিলেনে হয় এতেকে পুক্ষে স্পত্তক্ষ উপাসা কৰোক । আছে বিনে আন মতে মনক নিয়মা নাবাই। যেন ব্যক্তিসূত্র ক্রণাৰ বিনে সাভাব নাগাবে, ভেম্নে গুস্পের, বিনে স্পাৰ ত্র। নাগাই । শুকু উপলেশে অনায়াসে ২ংগ। এমনে প্রক্রেসা করি স্ক্রেসময় ভোমাক পাইলে, ভুচ্চ বিষয়ত কি কালা আছে আক জানি যি স্থা সংম মৈপুন কৰাত ভাৰতে, ভাক আশাৰ বিনালী বিষয় সূত্ৰ কি কাম্ম কৰাইৰ . এমনে বিনেকাস্থ্য বিষয় বৈষয়ে কৰি গুৰু উপলেশেও ভছক জানি স্থ্যক আশোয়ে ভার্তিকের কৰি ফুৰে, কলাভিচ্ছা বিষয় সেবং নক্ষে । উভ্য জন্ম নক্ষিত ভাক কি বুলিম। একবাৰ যি ভোমাত মন দিছে, সিংয়া পুঞ্মৰ সাধ্যৰ গুড়ক সেৱা নকৰে । যদি কোলা বেদ কম্মণৰ হৈলে বি উপনিষদস্যে কথা নকতে সি নিকল কৈল ৷ যাতো কৈমিনি আচাজে বেদক কৰ্মপৰ কৰি কহিছে ৷ এছেকে উপনিষ্প সকৰে। সেই সে যুক্ত হয়। কৃতিকাৰে। বজা ফলক কঠা প্ৰতিপাদন কৰি উপনিষদৰ নিৰাকাশ কৰিছা, ইম্ভ কলাচিত নহে। যাতো বেদে কংছ এক অধিতীয় এক বিজ্ঞান আনদ্দময় এতেকে অধিতীয় প্ৰমান্ত্ৰ কৰাক যুক্ত নহে এই ছেতু ভাষায়ে ইমত নতে। ভাতে যদি প্রপঞ্চ সভা হয় তেখে বা ঘটে। গ্ৰেকে শ্ৰেপকৰ অসভাত। প্ৰান্তৰে দেখাৰ। ই জগত সভা, বাংড়া সভা একাড জাত ত্য়াছে ্যন তুৰৰ ভাত কুওলালিক স্থৰণ বুলি ৷ যদি অভেদ সাধে, (চাৰে জাত তথাছে পদে তেন হৈল

বলি নোলা অভেদ নসাধে, কিন্তু ভেলকেসে নিষেদো, খেনে অভেদ হৈব। সিয়ো নঘটে কোনো ঠাই ভাত হতা বস্তু পিড় পুঞালিত ভেল লেখিছে যদি

বোলা উৎপন্ন পদে মন্ত্ৰির উপলোন সে কচিলো, নিমিন্ত নকতে। ভাত শুনা কোনো ঠাই গুণ উপাদান ইক্ষুও সর্পক মিটা দেখি, তাতে৷ যদি দেখা কেবল গুণ মাত্র, স্পৰি উপাদান নহে কিন্তু অভ্যানতেলে ভয়াছে। ভাত শুনা তেম্বে আতে। আজ্ঞান বুজিকা তেরে একোমতে প্রপঞ্জতা নকর। ত্রাপি যদি বোলা মিচ। हिट्ल (कर्म कामा करन, आन छेडन छ- (कार्म अंडेड (महिक्स वेकारना ক্ৰায় বিপ্ৰায় কৰে। আৰে। যদি বোলা এক ঠাই থাকেলে সে আৰ ঠাই আৰোপ সম গটে, সল্পে নথাকিলে কেমনে ভ্ৰম হৈব, তাত ভ্ৰম। অক প্ৰস্পৰাও মিগা। জ্ঞাে প্রবর্তে, প্রমার্থত নঘটে। যদি বোলা মিচা হৈলে কিলক বেদে কর্মেল কছে, তাত শুনা। কথাজাত সৰক বেলে। ভ্ৰম মাত্ৰ কৰাতে, প্ৰমাৰ্থত সতা কৰি নক্ষে এতেকৈ প্ৰপদ্ধ সূত্য কৰিছে কিছে৷ স্থেন নাট অস্ত্যক লাগি অনেক কৰে। ই বিশ্বধান স্থিতিৰ পুৰৱত নাছিল, প্ৰলয়ৰ অপ্তত কৃতিবেক। এটেকে মধ্যত মিল। তব্লে ট্ডামটে প্রকাশ কৰে। এতেকে আক্ষি সভা কৰি করে ছাক অজ্ঞান বুলি। বুলি বোলা মিলা। প্রাপক্ষ সংয় কাষ্য সভার গলে। নাই তেৰে কিয় সংসাৰত ফুৰে, কেনে বা ঈশ্ব নিতা মুক্ত, জাৰ বা কেনে নিতা ৰন্ধ। তেৰে কিলক লাগি বা কল্মকাও বিকিলা। আৰু উত্তৰ শুনা, জাৱ পুক্ৰে মায়ারে অবিহাকে আলিকি পেলাদিক নোৰ বোলে। এতেকে আনন্দানি বহিত ্যু সংস্থিত জ্মে।

এতেকে ভাৰ নিমিধ্যে কল্মকাণ্ড নিছিছে তুমি পুণু মায়াক বস্তু কৰি নমানা। এতেকে প্ৰমেশ্বত প্ৰকাশ কৰা তে ভগরও। যি সভাসীসৰে পুত্ৰ ভাগা সক্ষ এড়িও মনৰ কাম বাসনা নেড়ে সি কলাপি ভোমাক নপাৱে। যেন কণ্ডত মণি আকিছেও পাশবিলে অপ্ৰাণা হয়, তেমনে ক্ষরত আকিছেও ভোমাক মাপাৱে কিন্তু ইছলোকে ডুঃখ মাত্র পাৱে। যদি বেশ্ব সভাসীৰ কিছে। কট নাই ভাত কেনে বুল ভাপ কৰা। ছয়ো লোকত ভন্ত হৈশ বুলি, ভাত ভুনা –যি ভোমাক সাক্ষাতে ভানে সি পাপ পুণাৰ কল ভূখ ছৰক অভ্যুদকান কৰে। তেবে বিষি নিষেধ্যো অধিকাৰ গুছে পুতি সন্তৰ উপলেশে অনবৰতে ভোমাৰ কথাক ভাবন কৰে, সিয়ো গুণ দোষৰ হাত এড়াৱে

যি কোগৰ চলে ইন্দ্ৰিক প্ৰতি কৰে, ভাৰে সে লোকত চপ সুগুছে তে পৰ্যমন্ত্ৰ ভগৱন্ত ৷ ভোমাৰ অন্ত উপাদিও নপাৱে, ভূমিও নপাৱা ৷ কমি বোলা ভোবে যোৰ কেম্যে সৰ্বন্তঃ সৰ্বন্তি যাই ভাত ভুনা ৷ খাতে৷ অন্ত নাই ৷ যেন লাগাৰ সিংহ নাঞ্চানিলে সৰ্বন্তঃ মুগুছে ৷ ভেমনে অনন্ত পদে ভৌমাৰ অন্ত নাপাই ৷

যেন আকাশন দুল। উড়াই, তেমনে তেমোত সপ্তাবৰণ সমে কোট কোট প্রসাণ্ড একে লগে ফুৰে। এতেকে দেদসৰ ভাংপায়ো ভোমাত সীমা পড়ে সাক্ষাতে কহিছে নাপাৰে। বাজো সপ্তাৰ প্রণৰ অন্ত নাই। নিপ্তাৰক মনে বাকো নাজানে। এতেকে অভ নিবিষণ মুখে ভোমাত প্যাবসান হয়। এতেকে আমৰা জন্ম জন্ম কৰি ভোমাৰ পাদ পদ্ম ভক্ষো। নাৰায়ণে গোলান্ত জানা নাৰ্দ এমনে জন্মাৰ পুত্ৰ সৰে ধেন স্থাতি কথা ভনি তিনিয়ে সনন্দনক আঠা কৰিলা এই কথা পুন্ম বিশ্বেষ বেচৰ ভাতপদা বহুছে মহাজ্যা মুনিসাৰে উদ্ধাৰ কৰিছে ভূমি থাকে শ্রন্ধান্তে ধৰা।

ত্তিক কহন্ত, তেন শুনি নাৰদ কৃতাৰ্থ তয়ে প্ৰাণ্ড অৰ্থক মনত চিন্তিলা।
কুষাৰ অৱভাৰ মানি নাৰায়ণক প্ৰণাম কৰিলা। আলো নাৰদক দেখি উঠিয়া
কাৰণাৰ কৰিলা। নাৰদেশ এই কথা ভাগু কৰিলা। মইও ভোষাৰ প্ৰশাভ
ভাক কৰিলোঁ। যি জগৰন্তে জগতৰ কৃতি ছিভি সংভাৰক অংলোচন কৰ্ম্ব, আলি
আন্তভা মধ্যতো প্ৰবৰ্ত্তন, প্ৰকৃতি প্ৰকৃষ্টে মিয়মণ্ড, বিশ্বকো প্ৰক্ৰিয়ো প্ৰবেশ
হয়ন্ত, প্ৰতিপালো কৰ্ম্ব জান্তকো ভোগ ক্ৰান্ত, উপাসক সকলকো মোক্দ দেশু, কেন্ত ভিনিক ভোৱা সভাছে ভজা, যাত ভণ্ডে সকল জন্ম পূৰ্ব কৰে। যাতেশ

যার পাদপদ্ম সকল দেৱৰ শিব বৃত্ত প্রকাশ করে, যি কম্মিক স্থোগ দেলু, জন্তকে। মোক দেলু, কেন মাধ্যক ম্থান প্রণাম করে। জিলাস্ত-ক্যায়াং দশ্ম ক্রেক্সপ্রাণীতিত্যমতিধায়িঃ।

হে সাধুসব । ই বেদস্থতি কলা প্ৰম গহন। হাত মই আল্লমতি, তলাপি সামোদৰৰ আজায়ে টাক। ভাষা সমবিত কৰি সংক্ৰেপে কিছে। নিৰ্কলিনা । সামায়া দুৰ্বোধ ভয়ে বিশ্বৰ নিলিখিলোঁ। তাক ভোষা আপুনি কানা। এতেকৈ আছ নিদা কুবুলি কুমাকলা বুলি অনুমোদন কৰিব।। যাতো সাধুৰ এতুয় সভাব। বিশেষত কৃষ্ণকথা বিলে সংসাৰ চৰিতে আন উপায় নাই এতেকে সাধুসবে একে কথাকে লোক অনুমাহাধে নানাকংশ আর্থ কাইন কৰে মান্তা পুক্ষৰ এই মানে কঠবা।

্ৰ কৃষ্ণ ভাতু-বহসল ভগৱন্ত ' মঞি অধ্যক দহা কৰি ছোমাৰ কথাৰস দিয়া। যাতে। ভয়ু চৰণত শ্ৰণ পশিছোঁ। এতেকৈ নোমাৰ কথাৰস দিবে লাগে।

७३२ जमयोदा मास्टिक्ट हाट्यकि ।

বিশ্বৰ কি বুলিবো আপুনি জানা। হথাপি গ্ৰেমাক কাপুণা কৰে ভূমি আপুনি জানা হথাপি ছঃগ্ৰাং কাপুণা কৰে। কৃথা কৰ সংমাজিক স্বো ডাকি হৰি বোল হৰি।

কথা-গীতা।

अञ्चक्षित मृहना (

क्षेत्र करा भवभागम बन्दान्त भृक्तास्त्र शिकृषः (गाविन्द (गानिनाध क्राक्षाकाण स्वास्त्र भवभाग भवभाग (सामाव भवाविन्द (कोटि (केटि अगाव कर्ना)) गाव नाम गार्त जनत क्षेत्र इति भाग हर्ति, हिस्तिः विद्यास कर्ति, अवस स्वान दिस्तार्ति, कृति स्वास कर्ति । त्रक्षामर्ति, कृति स्वास कर्ति । त्रक्षामर्ति स्वास कर्ति । त्रक्षामर्ति स्वास कर्ति । त्रक्षामर्ति स्वास कर्ति । त्रक्षामर्ति स्वास महरू (महा क्षेत्र अग्रतिक्ष स्वास स्वास स्वास कर्ति । त्रक्षामर्ति स्वास महरू स्वास कर्ति । त्रक्षामर्ति स्वास महरू स्वास कर्ति । त्रक्षामर्ति स्वास महरू स्वास स

যন্ত্ৰপি আমি ই কৃষ্ণৰ প্ৰসাদে ই প্ৰথা পালৰী দাম্যাদ্ৰী ভাৰৰা চাৰিয়ে টাকা বিচাৰ কৰিছি, ভগপি প্ৰায় ই প্ৰা টীকাৰ মতে কথা নিবন্ধিৰে, ভাৰাৰ মৃত্যি কৃষা, শালৰী টীকা জানক প্ৰধান কৰি বাখি, কৰে ভাৰতী কপ্ৰক প্ৰধান কৰে, ই প্ৰথম কৰে, হাংমাদ্ৰী ভিনিয়ে যোগ সামে কছে। এতিক মাৰ নিক্ষণ কৰে, মাংমাদ্ৰী ভিনিয়ে যোগ সামে কছে। এতিকে নৈদ্ৰ সামৰ পীতিৰ সংগ্ৰ ভক্তি প্ৰধান টীকাৰ মতকে প্ৰায় লিখিবো, প্ৰতিৰ সভুকল দেখি কিছে। কিছে হাৰাৰ মতকো নিক্ষিৰো জনান, সন্ম ৰাখিছেনে শালৰী ভাকৰাৰ বিবাদ, ভক্তিত কিছো বিবাদ নকৰিছে, এতিকে ভক্তিপন্ন সামৰে। স্বাহ্ৰী

প্রথম জীধনথানা আপুনার উপট দেৱতাক প্রধান করন্ত যি জগরন্তে ক্ষমণ্ডর করন্ত মুখর ব্যাখ্যা চাঙুয়াক একে মুখে ধরা, তেন করুত প্রমাননক মাধরক বন্দো। এশহকে ভবিহর মৃত্তিক আভোদে প্রধান করি কালার নির্থম করন্ত ক্ষমণি পতি কগলীশক উমাপতি বিশ্বনাথক আদ্বে প্রথম করি, সাধুসকর প্রতিত কর্যা কর্যা, গীতার ব্যাখ্যা ত্রোধিনী নাম টাকা করিবে, ভাশ্যকার শক্ষর মতক মতি

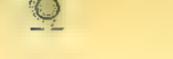

অনুসাৰে বিচাৰিয়া তাৰ ন্যাপ্যাক্ষণ আনক্ষণিবিৰ বচনকো মতি অনুসাৰে বিচাৰিয়া গাঁড়া ব্যাখ্যাক আৰক্ষিণো; যাৰ পাঠ মাজে গাঁড়াক বাগ্যা কৰা যাই, সেই স্বাধিনী টাকাক বৃদ্ধিনন্ত সৰে চিন্তুন কৰোক; আবে সৰ্ফটাকাৰ অনুসাৰে গীতা কথনৰ কাৰণ কটো।

ভগরও পুরুষোত্তমে জীরক কুপায়ে চৌবিল ভবে একাণ্ড প্রজি চাতে একাক উন্তৰ কৰাইলা , ভ্ৰন্ধাৰ পুত্ৰ মৰীচাাদিৰ সাখ প্ৰাস্ত্ৰি মাৰ্গ প্ৰাস্ত্ৰীলা , সনকাদিৰ মূৰে নিবৃত্তি পদ্ দেখাইলা, দেই নিবৃত্তি মাৰ্গে বহুলোক নিস্তুৰিবাৰ নেদেখি, প্ৰম ফুপায়ে পৰিপূৰ্ণৰূপে, দৈৱকাৰ উদৰে উদয় কৰা বহুবিধ লীলো কৰিলা, নিজ বশ প্রকাশিকা, বাব প্রায়ণ কাউন পাৰণে, মহাপাশী সংসাৰ ভবে , তাক গুক্লিয়া মতে প্রর্থাইরে লাগি, নৰ অধভাৰ ত্যা সকলগুণ্যন্তিৰ সর্বজনপ্রাধ্যক্ষাৰ-শক্তিযুক্ত অৰ্জুনক সমী কৰিলা। বেন তৈল বিৰুমাত্রে। খলৰ এক প্রলেশত পৰিলে, সকল জলক ব্যাপয়, ধলাত পৰিলে পুসু সোহ মতে ৰছে, তেমনে বিশিষ্ট অনক উত্তম কথা অল্ল কহিলে, সকল লোকতে প্রার্ডের এই অর্থে অস্থান মুক সমুখত ভব্ৰ অভ্যানে পোক মোহ বঢ়াই, জন্ম দূৰ কৰি নিজ ধৰা ভাগে, প্ৰধ্ৰাত অভিস্থি কৰি পোক মোহ সাগ্ৰভ মগ্ন কৰিলা; ভেৱে ভগ্ৰভ ক্ষে ধৰাজাৰ ভক্তিৰ উপদেশে পোক মোহ সাগ্ৰৰ উদ্ধাৰ কৰিল। সেই ভগৱন্তৰ উপদিন্ত অর্থক বেধব্যালে সাত ল প্লোকে নিবন্ধন কবিল:। প্রায় কৃষ্ণ মুখ নিজত শ্লোককে লিখিলা ; কভোগৰ ভাৰ সক্ষতিৰ অৰ্থে আপুনিয়ো কবিলা। আৰু ক্ষমপুৰাণত গীভামাহাল্যাভ কহিছা। পুক্ষে গীভাক মাত্ৰ প্ৰৱণ কবিব কৰিব, কান শাস্ত্ৰ বিস্তৰত কি প্রায়েলন ৷ যি গীড়, ভগরস্থৰ মুখপক্ষত বাস্ত হয়৷ আছা, ভাত लाशाम कुका अवस्थान मचान প्राप्तात कर्ण कर्य ।

প্রথম অধ্যায়।

ধূতৰাটো সন্ত্যত প্ৰশ্ন কৰত। কে সন্তয়, মোৰ পুত্ৰৰ পাণুপুত নৰো ধৰ্মভূমি কুক্সেত্ৰত যুক্ত ইছাই মিলিড হয়। কি কথা কৰিল ভাক মোত কহা। সন্তয়ে কহন্ত, জানা ৰাজা, পাওৱৰ সেনাসৰ বৃহিক্পে ৰহিবাৰ দেখি ভোষাৰ পুত্ৰ হুগোধনে জোল আচায়াৰ সমাপক গৈয়া বৃলিৰে লাগিলা, হে আচায়া পাওৱসনৰ বিশ্বৰ সেনাসৰ দেখা; জ্ঞানৰ পুত্ৰ তমু শিশু ধৃউড়ামে বৃহ ৰচি আছে, যাত ভাষাত্তিন সম মহাধ্যুক্তৰ বীৰসৰ আছে, তাৰ নাম শুনা; সাভাকী বিৰাট চেকি ভান কাশিবাল পুক্তিত কুলিভোজ শৈবা যুধামতা উভ্যোজ। স্বভ্যাৰ পুত্ৰ অভিমন্তা

দ্রোপদাৰ পাক পুত্র প্রতিবিদ্ধাদি, ভাৰা সবে মহাৰ্থা। ভাৰা লক্ষণ কইন্ট্রা একে দশসহত্ৰ ৰণীক যুক্ত ভাক মহাৰণী বুলি, যি অপ্ৰিমিত ৰণীক মুমাই সাকে অভিৰণী বুলি, একে একে বুনিলে ৰগা বুলি, ডুই ৰগে একক সুকিলে অন্ধৰণী বুলি। আমাৰ সৈগ্ৰাৰো দি বি বিশিষ্ট সেনাপতিসৰ ভাক কাই। মাবধানে ভুনা, ভূমি ভুক ভোগ ভাগ পিতামত কর্ণ মতান্থী কুল অগ্রাণি অথপানা বিকৰ্ণ সোমদত্তৰ পুত্ৰ ভূবি শ্ৰব ় আনে বিস্তৰ ইংৰসৰ মোৰ অৰ্থে প্ৰাণকো এড়িবে ট্টা কৰিছে , সবে নান অল্লুছ নিপুণ, সধে যুক্ষত বিশাৰ্দ 💎 ৩ছি মহাবীৰস্বে যুক্ত ত্ইতেও জাল সেনাপতি সম্পভাৱে ৰাখিতেও, আমাৰ একাদৰ অক্টেছিলা সেনা পাওর সমে যুক্তিৰ অসমৰ্থ কেন প্রকাশ কৰে। ই পাওৱৰ সাত অক্টেতিনা সেনা ভীম দেনাপতি মাত ৰক্ষিত তয়ে, আমাক যুকিতে সমৰ্থ চেন প্ৰকাশ কৰে, এতেকৈ তোৰাসকে সাৰ্ধানে, আপুনাৰ যুক্ত ভূমিত থাকি ভাগক ভালমতে ৰক্ষা কৰিব। সমূৰে যুক্তিতে বেল পাৰ্চৰ আসি কেছে। প্ৰচাৰ নকৰে , ভাগাৰ বলেসে আমাৰ বল। এমনে বভ্যানযুক্ত ৰাজ্যৰ বচন শুনি, মহাপ্ৰভাগী কৃষ্ণবৃদ্ধ ভিগ্নে ৰাজাৰ কৰিব বঢ়াই সৰ্বৰ প্ৰাণীৰ ভয়ক্ষৰ, সিংকৰ সদৃশ যুক্ষনাল কৰি, উচ্চ কৰি সাখা বজাইলা। এমনে সেনাপতি ভিতাৰ যুক্তাৎসৱ দেখি সকল ঠাইতে কথা ভেৱা পুণৰ অনেক গোমুখ আদি নানা বাছা বজাইল, স্থাৰ মহাপদ হৈল আয়ে পাওল দৈক্তৰ যুক্তাৎসৱ শুনা। শুকুৰণ চাৰি চন্নুকু মহাৰণত থাকি কুসং মান্ত্ৰে দিবা দুট শখা বাভা কৰিলা : ভাৰ নাম কটো , জীকুয়ে পালাজক পাথাক বাছা কৰিবা , অসমূলে দেবদত্ত নাম শুখা বাছাইলা , পৌশুনাম মচাশ্যাক ভাগে ফুলিল। সনস্বিজয় নাম শমক ফুলিভিবে বছাইল। নকুলে ভুলোৰ নাম শমক, সঙ্গেতে মণিপুতাক, ধানি কৰিলা। কালিৰাছ লিখড়া ধৃনীভাল বিবাট সাত্ৰকা জাপদ ডোপদীৰ পাঞ্পুত্ৰ ভাষ্টাৰ পুত্ৰ অভিমতা, আৰাদ্বো পুথকে পুথকে শাখ্যৰ শাস্ত কৰিব। সেই শাখ্য মহাপ্ৰেল আকাশ পুণিৱা সংম দশোলিশ পুৰি, কৌৰৱ সেনাৰ মহাভয় জন্মাই কাৰ্য বিদাৰণ কবিলা। পাতে কপিধকত আহতুনে কৌবর সৈশ্রক যুক্ষত সমুখে পাকিবাৰ দেখি, অন্ত বৃদ্ধিয়া পৰিবে লাগিলে, গাওীত্র ধকু ধৰি জৰিকেশ ভগৱন্তক এই ৰাক্য বুলিলা , তে অচুচে এই উভয় সেনাৰ মধাত মোৰ ৰথক ৰাখিছো, খাৱতে যুক্তা ব্যিক্তক চাঞো, বুলিখা ভূমি যুক্ত সে যুক্তাৰা নহতা, তাত তান। সঞ্জিকাৰ সমে যুক্ত কৰিম, দুৰ্বসুঞ্জি দুৰ্যোধনৰ পাঁতি কৰিবাক ইছাট যি বি বাৰ্ণৰ আমিছে ভাৰাক চাঞে।, ভারত ভূই দেনাৰ ম্যাত উল্লম स्थक वाचिवा।

কণা-গীতা।

সপ্তায়ে বোলন্ত, জানা ৰাজ্য অভয়ুনৰ এই বাজ্য শুনি জীকুকে সকল ৰাজাৰ মাজত ভাৱা ছোণ সমূপত ভুই সেনাৰ মধ্যত উত্য ৰথ ৰাখি বুলিলা ; তে পাৰ্থ, কুক্ৰাৰসংক 6 কু মেলি দেখা , ভাভ অজ্বে পিতৃয়া পিভাষৰ আচাৰ্যা মাতৃল ভাতৃ ভাতৃপুত্ৰ পৌত্ৰ স্থা শশুৰ স্থান্দ সৰ দুয়ো সেনাত দেখিলা। সেই সকল বস্তুসৰ যুদ্ধক ইছাই সম্বাধ পৰিবাৰ দেখি, পৰ্ম কুপায়ে বাপ্তি হয় মহাত্য্য পায়, কুলিপুৰ অধ্যুদ্ধে টা কুমুখক এট ব্যক্তা বুলিল। ় হে কুম্ম এট জ্যাতিসৰ খুমিৰে ইছায়ে যুক্ত উপস্থিত দেশি মোৰ কৰ্চখণাদি ভাগি ঘটে, মুখে প্ৰাট, শ্ৰাৰো কাশেশ, বোমো সিঠাৰে, গাণ্ডার ধনু কাতৰ পশি পড়ে, চপ্টে ভাপ কৰে। আছোক বুৰিল আগত शाकित्व नशात्वा, मध्ना महासम हथू, विमललमत्वा (सर्वा, देशवह भाञ्चन कृत्व, णुशास्त्र व्यादात करन, युक्त व क्रमान क्रिन किहा क्रमा (अर्माचा, निक्रम्सन व्यादाका नकाता, ৰাজাকে। উভা নক্ৰে, ভূপকো নবাজো। তে গোৰিন্দ, আমাৰ ৰাজ্য ভোগাড জার্মত কি প্রয়োভন ৷ যি বস্তুস্বৰ অর্থে আম্বা ৰাজ্য ভোগ স্তথক ইছা কৰি, সি বসুসৰ প্ৰাণধন ভাগিক অঞ্চলাৰ কৰি মুক্ষত উপস্থিত তথা আছে, তাক শুনা : আচাৰী পিতৃৰাপুৰ পিতামৰ মাতৃল শভুৰ শুলো সমকীসৰ। হে মধুস্দন, আৰা যদি আমাক মাৰে ভগাপি আমি ভাৰাক মাৰিবে উছা নকৰি। বৈলোকা ৰাজাৰ চার্পেও ব্যুস্ত নব্ধি, পৃথিবীমাত্র পদে নব্ধিবু ভাক কি বুলিম। হে জনাদ্দন, পুতৰাইৰ পুৰস্ব বধিলে, আমাৰ কি শ্ৰীডি কৈব। বছাপি আৰা আমাক বিধ দিয়া মাৰিতে চাইছে, অগ্নিয়ে। দিছে, ধন স্বর্জে। হবিছে, ৰাজ্যভাৰো কাঢ়ি লৈয়। আছে, ভাৰ্যাকে। অপকাৰ কৰিছে, অসু ধৰি যুক্তিছে, এই ছয় দোৱে আৰাস্থে আছভাৰী, অৰ্ণান্তৰ মতে অভিচায়ীক বধিলেয়ে দেখে নাই, ওগপি ধৰ্মণান্তক অংপ্কায়ে আৰাক ৰণিলে আমাক দোধে পাটব। এতেকে সুচৰাষ্ট্ৰ পুৰসৰ আমাৰ বাসত, ভাৰাক বধিতে আমাৰ ভাল নছে। যাতে। বসুসৰৰ বধ অদ্যায় অধশংক দেখি। হে মাধ্র ব্যুসৰ ৰখি কোমানে ইছলোকত তুখা হইগোঁ৷ যভুগি আৰা লোভত থাকি কুলক্ষয় দোৰ মিউল্লোহ পাপকে। নেদেখে, তথাপি আমি সেই দোৰ দেখি, কেনে পাপত নিবৃত্তি নহৈবো। আবে দেই দেখিকে শুনা। কুলক্ষ্ ছইলে কুলধর্ম মট হটব। ধর্ম মট হৈলে অবশিষ্ট কুলকে। অধ্যে ব্যাপিব, অধ্যে न्।लित्स कुलर्फ्कभन छुन्छ। छु≷ठ। क्लोमन छुन्छ। देवता वर्गमक्कन देवत, वर्गमक्कन জৈলে কুলৰ নৰক গভি হৈব। তেৰে পিতৃসৰ লুপুণিওজলাঞ্জি জয়া এই দোষ সবে ছাতিখন্ট কুলখন্ম বৰ্ণানামধন্ম নট ভয়া মনুবাসৰ নৰকত ৰাস কৰিব। আৰু আমি মৃতিত ভুনিছি, অহে। কি কট্ট মুগাপাপ

অসমীয়া সাভিতাৰ চানেকি।

e35 =

কৰিতে আমি নিশ্চয় কৰিলো, বাজা সুগ লোচে গ্ৰহন বধিতে উভাত কৈলো; এমনে মহাতাপ কৰি মৰিতে নিশ্চয় কৰন্ত। মঞ্জি অসু নধৰি মৌনে ৰছো, তেবে বলি দুৰ্যোধনালি অসু ধৰি মোকে বধে তেবে মোৰ মহাপ্ৰিয় হয়, যাজে পাপ নিসিছিব। সক্ষয়ে কছন্ত, জানা ৰাজা যুগ্ধৰ সমুখত অৰ্জুনে এই বাকা বুলি ধমুশৰ এড়ি শোকে কম্পিত তৈয়া বধৰ উপৰত্তে বসিলা।

হে প্রীকৃষ্ণ মোৰ প্রমন্তক অনুযামী ক্ষিকেশ তুমি যি কথাইলা আমি ভাকেসে কবি, এতেকে আমার কিছে। সভস্ত এটি। ভাক আপুনি জানি নিশ্ব গ্রাণ সম্ভোষ তথা কিছে। কুপা কবা। বেমনে সাধু সক্ষত তথু ওপ গাইতে পাবো। ভোমাৰ চৰণ পল্লত থনে সক্ষে কৌটিবাৰ গণ্ডৱত কৰো। সামাজিক ভাকি হৰিবোল হবি।

षिতীয় অধ্যায়।

পাচে কি প্রার্থিল এই অপেকাত সঞ্জে কচন্ত্র, কানা বাচা, এমনে অবস্থিন কুপারে ব্যাপ্ত হয় পোকলোডকে আকুলনের হয়। খেন কবিকে অঙ্হুনক মধুসুদন ভগরতে বুলিবে লাগিল। তে প্রস্থপ স্থি, এই যুদ্ধসন্কটভ কেনে ভোমার সঙ্গে মোহ ভৈল, আৰু সাধুস্বে নতো কৰে, অৰ্থকো নসাথে, অধ্যুষ্থা হয়, অকীতিকে। কৰে। এতেকে ভূমি কাডৰ নকৰিব।। ভোমাত ই যোগা নহে। মগ্রায় কার্পণ্য এড়ি যুদ্ধক উঠা। অবহুনে বোলগু হে মধুসূদন, মঞি কাতৰে বুদ্দ এবিলো, ট নহে, কিন্তু অক্তায় দেখিলে নিবস্তিলো, ভাক 🖘।। ভীখপিতামত, ভোগগুৰু, চুইকে। পৃঞ্চ কৰিতে লাগে; বাক বচনতে। যুক্ষিম বুলিতে ভাল নহে, ভাৰাক কেমনে শৰে যুগ্ধ কৰিম গ বদি বোলা ভেবে ভোমাৰ দেহযায়াও ফুহিবেক, তাত জুনা। প্ৰলোক শহিত গুৰু বধ নকৰি, ইহলোকত ভিকাল ভোক্ষাে উচ্চিত হয়। গুৰুবধ কৰিলে পুনু উহলােকত কৰিবে লিপ্ত অৰ্থকামলৰ ভোক্তৰ কৰিম। বলি বেংলা ভেৰে ভাৰাকে ধুক্ত নিবঠাৱা, সিয়ো নঘটয়। ৰুধিন্তিৰৰ আগে ভীলে কহিছা, অৰ্থৰ দলে পুৰুষ, অৰ্থ কাৰে। দাস নছে। আকৃ ভূমি সভো জানিবা। এতেকে অর্থ দিয়া কৌৰণে আমাক বন্ধ কৰিছে, একি ছেডু ছানি, ভাৰা অৰ্থভুক্তাকুল হয় যুদ্ধ এবিবে নহে এতেকে ভাৰাৰ বধ অৱস্থে হৈব। বলি অধশ্যকে অক্টাকাৰ কৰে। ভগশ্বি আমাৰ ক্ষয় ব) প্ৰাক্তয় অধিক ভাকে। নকানো , আমাৰ কয়ো পুতু কলত পৰাক্ষ্যমে হৈব। ধাৰাক মাৰি আমৰা জীবাক ইছা নকৰিম, ভাৰাসণে যুদ্ধত সমুখে আছে। আৰাক মাৰি আমি কেমনে

কথা সীতা।

জীবো। এই কার্পনা কুলক্ষণ দোলেও নোন সবে শৃথ অভার গুচিল; যুক্ষ এবি
ক্ষান্তিয়ৰ ভিক্ষা ধর্ম বা অধ্যা আতে মৃচ্চিত্ত তৈলো। এতেকে ভোমাত পুর্ছো,
যি ভোয়স হয় তাক নিশ্চয় কবি কডা, ভোমাৰ মধ্যি শিশ্ব তৈলো, চৰণত শ্বন
লৈলো; এতেকে মোক শিখারা। যদি বোলা তুমি বিচাৰি যি যুক্ত হতে তাকে
কৰা, তাত শুনা। মোৰ ইন্দ্রিয় শোষণ শোকক যি কল্মে দূৰ কৰিব ভাক নেলেখো। যদি ভূমিত অকন্টকা সর্বসমৃদ্ধি ৰাজ্য পাঞ্জো, দেৱৰ ইন্দ্র দদি হঞো,
তথাপি শোক নির্ধির উপায় নেদেখো।

मक्षर्य कर्यु, এই वाका ध्याविकार वृति, शुक्रादकन कर्व्य सुगुविम वृतिमा মৌনে বহিল।। জুমিকেশ ভগরপে। হাজবলনে দেহজাবিবেক দেখাই ভাহনে মোই দূৰ কৰিতে এই বাকা বুলিল , হে স্থি অৰ্জুন, ভূমি শোকৰ ভাবিষয় বসুস্বৰ শোক কৰা, ভাত মঞি নোধ দিলেও পড়িডসৰৰ বাদসৰ কলা, ভুমি পুসু পড়িড নহরা: সি পুরু পণ্ডিত হয়, সি কায়ন্তা মৰস্ত: ভূটকো শোক নকৰে। তাৰ হেছু শুনা; বেন স্থান অন্তি উত্থ লালাভদ্য ধবিতে এড়িছেরে নাইকা নটো; কিন্তু সদায়ে পাৰে।। ভূমি এই ৰাজাস্থো উপজি মৰিও, মোৰ কংশ পদে নাইক। নহরা, কিন্তু সত্তে থাকা , প্ৰমাণত ক্ৰয় মৰ্থ নাই নিমিত্ত লোক নকৰিবা। দলি বোলা ভূমি ঈশ্বৰ কথা মৰণ নাই, ই স্চা হয়, জীৱৰ পুষু জন্ম মৰণ প্ৰসিদ্ধ আছে, ভাভ শুনা। বেন দেই। পুকৰৰ এই দেহাতে দেহ নিৰ্দ্ধন কৌমাৰ, ফৌৰন হ'ব৷ অৱস্থা হয় দেহাপুৰ আপ্তিকো তেমনে বুজিখা। এতেকে যি ধাৰ হয় সি দেহৰ উৎপত্তি নিনাশত মোহ নযাই। যদি খোলা মঞি বন্ধ্যক শোক নকৰো কিন্তু ভাৰাৰ বিয়েগে ভূষ্থ পাইবো বুলি আপুনাকে শোক কৰোঁ, ডাড শুনা। যেন ক্ষমিডা কহিব বিবয় সম্বন্ধ সব স্বভাৱে পুক্ষক শীভ-উদ্ধ স্তখ-তুখ দেই, ভেমনে ইন্ট্স-ব্যোগবিয়োগাদিয়ো মুখ-তুন দেই, ভাক সহন ধীৰৰ উচিত হয়। প্ৰতিকাৰ কৰণতো কৰি মহাফ্ল সাথে পদে, সহলেদে ভলে দেখি। বি ধীৰ ক্ষমক বিষয়স্থক্ষশৰে অভিভব নকৰে, সি হুখে-ছুখে সম হয়া, ধৰ্মজ্ঞান থাৰায়ে মোকক লাগি যোগ্য হয়। যদি বেলে, ওগংগি শীত-উঞ্চ অভি ভঃসহ, তাক সহিতে কদাচিত আখ্যানত হবা পাৰে, ডাড তুনা পুক্ষৰ শীত-উক্ত মহিতে আভাও নহী নহয়। মিলা। শীতোকাদিৰ আত্মত বিতি নঘটয়। সভা আত্মৰ বিনাশ নাই। এই স্তু শ্বসমূৰ ভবদশীসৰে নিৰ্ণয় দেখিছে। এছুয় জান কৈলে সৰে সহিৰে পাৰিবা। যি আত্মায়ে সকল দেহাদিক সাক্ষাৰণে ব্যাপি আছে, তাছ কবিনাশী কৰি জানিবা, সেই অনায় আহাৰ বিনাল কৰিছে কেন্ত্ৰো নগাৰে। এছেকে অবিনালী নিত্ৰ অপৰিচিছ্ন আহাৰ সম্বন্ধী দেহৰে জন আছে, পুথ ভূগ্য সম্বন্ধ হয়। আহাৰ পুতু বিনাল নাই। স্তথ ভূষ্থ সম্বন্ধো নগটে। এতেকে মোহ ছতা শোক এড়ি সম্বৰ্ধ যুদ্ধ কৰা। এমনে ভামাদিৰ মৃত্যু নিমিত্ত শোক নিবাৰিলা।

মঞি হধিৰে৷ বুলি যি ওব্ধ কহিছা, তাকে৷ তেমনে অকাৰণ জানিবা, যি হ্লনে এই আয়াক মাৰে মৰে বুলি ছানে, ডাক অক্ষানী বুলি মানি। প্ৰমাণ্ড আভাক নমাৰে নমৰে। সকপত আজাৰ জন্ম নাই, মৰণো নমটে, আছে কেনো নোচে, টুউনে। নাই, পৰিণামো নেদেখি, কৃদ্ধিয়ো নহয়; এচেক শহীৰ নদ্ট হৈলে, আলুৰে নশে নাই বি পুৰুষে এই আলুকে অবিনাশী অল অবায় নিতা কৰিয়া লানে, সি কাক মৰাইবেক, কাক মাৰিব ৮ এতেকে প্ৰবেচক বুলি, মোভো দোষ দৃষ্টি নকবিবা। যদি বোলা আছাক অবিনাশী জানিও তান শাৰীৰ নাশ দেখি, শোক কৰে।, ভাও শুনা। যেন মহুখে জার্ণবস্ত্রক পবিভাগে কৰি, নধীন বস্তুক প্রাচন কৰে, এমনে আল্লায়ে। পুৰাণ দেহক এড়ি, মধান দেহক সাঁকাৰ কৰে; কশ্বমিষক্ষম কুডন দেখ অরশ্রে কৈব। জীব দেখ নালভ লোক কৰিছে নালালো। এট আত্মাক অস্ত্রেয়ে নাকাটে, অগ্নিয়ে। নদকে, জলেয়ে কোমল নকৰে, বায়ুয়ে। ফুলুখারে। এতেকে অছেও অদার অক্রেও সংলাচ। নিতা সর্বব্যত অচল সন্তিন অৱস্তে অচিদ্যা অপাণ্য কৰি কংহ। কেন আছাক জানি ভূমি পোক কৰিতে বোগা নহয়। আহাৰ ক্ষম মৰণ নাই পদে লোক কৰিছে নলাগে, আৰু কৰিলো। খদি বোলা আখ্যা দেহৰ লগতে ভন্ম চয়, দেহৰ মৰংগ মৰয়, ভথাপি ভূমি শোক কৰিছে যোগা নহরা, তাৰ যুদ্ধি শুনা। জন্ম হৈলে আপুনাৰ কংশ্বে মৰণ নিশ্চয় হৈব, মৃতক্ৰো সেই দেহৰ কৰ্মো ক্ৰো ক্ৰেছে হৈব, এতেকে অপৰিহাৰ্য্য কাৰ্য, ভ ভূমি বিষয় ভৱা কেনে শোক কৰা। দেহাদিৰ স্বভাৱ দেখি দেহোপাধিয়ে আত্মাৰ ক্ষম মৰণ মানি, লোক কৰিছে নাপার।। অব্যক্ত প্রধান হত্তে, সকল শ্ৰীৰ উৎপন্ন হয়াছে , মাজত মাজ বাক্ত হয়াছে , পুনু জ্বাক্তত বয় হৈবেক ; এটেকে ছেহাদি প্রপঞ্জ, দ্বপ্ত সম ভাভ কেনে ভূমি শোক কৰা। যদি বোল। ছেবে কেনে বিষয়সৰে পোক কৰে। সিয়ে। আছাৰ অজ্ঞানত ঘটে। বিবেকী প্রমো শাস্ত্র জাচাসার উপাদেশে আলাক দেখিয়ে। আশ্চনা হেন দেখে; সর্বনাচ নিতা ভানভানন আছাক সম্বাধিৰে নপাৰে , তেমনে কহিছে। শুনিয়ে। আছাক কেলো নাজানে। এতেকে জানিবা, সকল দেহত আতাক নিতা অবধা জানি তুমি কাকে। লাগি লোক কৰিতে সৰ্ভ নহৰ।। যি বুলিছা মোৰ শৰীৰ কাম্পে সি যুক্ত

ৰুগা গাঁৱা।

নতে। আহাৰ নাশ নাই পৰে কম্পিৰে নৰিছে: অধ্য দেখিয়ে। কম্পিৰে নাপাই। যি বুলিভা বাজনক বুধি (শ্রয়স নেলেখে), তাত পুনা। ভায় যুক্ষ বিনে ক্রিয়ৰ কাম ভোৱস নাই ৷ মঙা ভোৱস ভোষাৰ আপুনি মিলিছে, ভাত কেমনে কম্প ু ভাগারেশ্ব ক্রিয়স্বে অপ্রতিভ এমন বৃত্তক লভে, যাতে। আৰু অনার্ভ স্বৰ্গবাৰ বুলি। সৃদ্ধি ভূমি এই ধৰ্মা মুদ্ধ নকৰা, তেবে ধৰ্মা কান্তি ভূইকো এড়ি পাপক লাছিলা, সকল লোকেও অকাতি কহিব উত্য জনৰ মৰণতো কৰি অকার্ত্তি বৰ লেখি। মহাবর্গাস্থে মানিব, অভ্নুত্ত ভয়ে যুক্ষত নিবর্তিল। , থাবা ভোষাক বড় বুলি সভকাৰ কৰিছিল, ভাৰাৰ আগত লঘু কৈবা। শাজসাৰে ভোষাৰ সামগ্কে নিন্দি অনেক অবাক। বুলিব , চাচ পৰে অটেৰ কি ছুখ্ৰ আছে 📍 বৃদি কর্ণানি তোমাক ব্যে, ডেবে কর্ম কছিল। যদি ভাবাক ছিনা, ডেবে প্রিলাক ভোগ কৰিব। তথ্য পকে ভোমাৰ লাভ দেখি। এতেকে নিশ্চয় কৰি যুদ্ধক উঠা। যি বুলিছে, আৰক্ষে মাৰি মঞি পাপক পাউম, ভাত শুনা , তুৰ ভুখ, লাভ অলাভ, কয়-পৰাক্ত্যক সম দেখি ছবিঘ বিধান নকৰি, অধ্যা সৃদ্ধিয়ে যুক্ত কৰিলে, কণাছিলো পাপ নলভিবা , এমনে জান্যোগ উপসংক্ষি ভাষ সাধন ক্ষুদোগ ক্ৰিছে লাগিলা ৷ জানা অংকুন, জান্যোগত কৰণীয় বৃদ্ধি ভোষাত কৰিলো, তথাপি যদি ভোষাৰ অক্ষেন্যে নহৈল, আবে জানৰ লাখন ককালোগত বুকি কৰা। তেবে উপৰাণিত ককালোগে চিত্ত শুক্ষ হৈলে, ঈশ্বৰৰ প্ৰসাদে আত্মাক কানি কৰ্মা এড়িবা। যদি বোল, কুৰি कामि कर्णा इक्साहिङ विश्व बाङ्ग्ला कलवाछिछाव दर्शन, दुस्थान पश्चामि देवछा। कर्ष्याग्रहा वस । ८७१व (कथ्रव कर्ष्याग्रहण कर्ष्यावक भूव कविव, डांड छुना, এট ঈশ্বাপিত কশাৰোগৰ অসমূৱ নাই, দোলে নগটে। ঈশ্বৰ উদ্দেশে বিশ্ব-বৈশুপা নসপ্তবে। ই ধবাৰ অল্ল আৰপ্তে। সংসাৰত ৰকা কৰে। কামা কৰ্মা কেন किष्कित देव श्वता याद्वा विकल बद्द, काद युक्ति सुमा। प्रदेश क्याद देवसमा দেখা। ঈশ্ব আৰ্থেন কৰ্ম্যোগত প্ৰয়েশ্বৰ দেৱায়ে মঞ্জি নিশ্চয়ে ত্ৰিম, এই নিশ্চয়াল্লিক। বৃদ্ধি একমাত । অবার্ষালা বঙিমুখিসবৰ আন কামনাই আনেক বৃদ্ধি হয়, ভাতে গুণক্ষাৰ্সে বাতলং হয়, উত্থৰ আৰাধন, নিডঃ নৈমিতিক ক্ষা, কিকিট্ৰগুলেও নস্ট নছে। যিমান শক্তি সেইমানকৈলে বিধান কৰে। উদ্দেশে বিশ্ববৈশুণো। দূৰ হয়, কামা কথা পুনু ছেমন নহে। এতেকে প্ৰয়ে কৰ্মৰ মহা বৈষম্য বুকিবা । যদি বোল। সকাৰী সাধা দুখ্যমূল কামনাসৰ এড়ি একনিষ্ঠ চয়। কেনে ঈশ্বৰক নভকে, ভাত শুনা। বাৰা সৰে পুজিতে দিংলভাস্ম काशां वभगीय (नमन वर्शांक इस इस्डि वहनक श्रवम क्ल किन दशांत, गांहडा

বেদৰ জ্বতিপৰ বচনত প্ৰীত জয়। জ্ঞান শুক্ত জ্যাছে। এতেকে স্থৰ্গত পৰ ঈশ্বৰকো শ্ৰাপ্য কৰি মোৰোলে। কাষে আকৃলভিও কুমা, স্বৰ্গকে মহাপুৰুষাৰ্থ বুলি মানে। স্বৰ্গটোগ অন্তৰে কৰা ধৰি কৰা কৰি পুজু স্বৰ্গ পাইবো বুলি মানে , ভোগ ঐৰ্থনাক প্ৰিবাক লাগি নানা কৰ্ম্মবো কৰে, সদাই ভোগ ঐথধাক আদক্তি কৰি থাকে; বেদৰ পুষ্পিত বাকো চিত্ৰে হৰিছে। এতেকে ভাৰাসৰ একনিও হয়। প্ৰমেশ্বক **ভালিবে নপাৰে।** যদি বোলা সুৰ্গাদি যেবে প্ৰমুক্ত নতে, তেবে কেনে বৈদে ভাৰ সাধন কৰি, কশ্মেন বিধান কৰে, ভাত গুনা। সকামা লোকক প্ৰতিসে বেদে কৰ্মফল কছে। তুমি নিভাষী হয়। নিভাষী হৈবাৰ উপায় শুনা। মুখ মুৰণক সভা, মহাধৈনকে আত্ৰয় কৰা, অপ্ৰাপ্ত বস্তুক স্বীকাৰ এড়া, প্ৰাপ্ত বসুকে: ৰক্ষা ভেজা, ভেবে নিকামী অৱশ্যে হৈব। হবি বোলা, বেলেকে নানা ফল এড়ি নিকাম ত্য়া পৰ্যেশ্বৰ আৰাধ্যত যি ব্যৱসায় বৃদ্ধি কহিলা, আৰু কুবুদ্ধিলে বুলি, ভাত শুনা। ধেন বাণী কুপ ওডাগত শিখান সাম পানাদি কাৰ্যা ছত্র সিখান কাঠা মধার্ণত একে ঠাই হয়। ছেম্নে সকল কেগোক্ত কল্মত যিমান ফল হয়, সিমান ফল নিশ্চরাল্বিকা বৃদ্ধিয়ন্ত ওলানিস্তৰ হয়। ত্রলানন্ত ক্রানন্ত-সৰ অন্তৰ্ভাৰ ক্যা আছে। ওক্ষাৰন্দ ৰসৰ নতুলেখ ৰুণাক প্ৰাণীসতে আত্মানন কৰে এছেকে আৰু সুবুদ্ধি কৰি অনিব।। তেতে সকল কৰ্মাৰ কল প্ৰয়েশ্ব আৰাধনতে মোৰ হৈব বুলি পাত্তিব : তাক নিবাৰি বোলস্থ, তত্তভানাৰ্থী তোমাৰ কথাটেলে অধিকার। বন্ধতে জুকলত কামনা নছেকি। যদি বোলা, কথা ক্রিলে ফল আপুনি হৈব, ভাঙ শুনা। কামন কৰিলেলে ফল হয়, অকামীত ফল ভোমাৰ নকৈষ । বন্ধভাৱে কৰ্মা অকৰণতো মিলা মকৰিবা : কিন্তু প্ৰমেশ্বত একমিল। তথা আসন্তি এডি কৰ্ম্মণৰ কৰা। ভাৰ ফল জানৰ সিদ্ধি অসিদ্ধিতে, সম তথা, কেবল ঈশ্বত অর্থন কবি কথা। গাড়ো সম ভারক যোগ বুলি করে। ঈশ্বালিভ কর্মাত কৰি, কামা কর্মা অভান্ত অপকৃষ্ট, এতেকে ভূমি ঈশ্বৰত শ্বণ লৈয়া, জ্ঞান সাধন নিকাম কৰ্মটোগ আচৰা। সকামী জনক অতি কুপণ জামিবা। নিভাম কৰ্মাযোগী কতি শ্ৰেষ্ঠ, যাতো সি ঈশবৰ প্ৰসাদে এই ব্ৰন্মতে পাপ পূণা ছুইকে। এড়ে: এতেকে ভূমি ঈশংৰ অৰ্থে কৰ্মাসং কৰা, সেই কৰ্ম্মে বন্ধ দূৰ কৰি মোক সাধিব : বেমনে কর্ম্মে মোক সাধে, সেই প্রকাশ শুনা। বিবেকীস্থার, কর্ম্মজন্ম ফলস্ব উত্থৰত অৰ্থি কৰ্মাৰ্ক এড় ই, নিকপ্তৱ বিষ্ণুপদ খোক পাৱে । য'ব calei, মঞি কেভিয়া সেইফল পাইলো, ভাত শুনা। এগনে প্ৰমেশ্বক আৰাধন কৰিতে, ধেখন তাম প্রসাদে, দেহত অভিমান এড়ি ভোগাৰ বৃদ্ধি স্বাতে বিৰস্ত হয়। উপায়ত

ৰুণা-গাঁভা।

মিশ্চল ত্য়। বহে, তেখনে মেকিক লভিয়া। সেই ভানীৰ লকণ চানিতে, সহচ্চিন পুছুত্ত তে কেশর, ভিত্পজ্ঞর কি লকণ, কেমন বচন, আচৰণ, ভাজন, তাক মোত কহা। ভগরণের বোলেয়, জানা অহজুন, সাধক পুক্ষর যি জান সাধন, সিদ্ধর তাকে লক্ষণ বৃথিক।। এতেকে সিদ্ধ লক্ষণ সক শুনা, বেখন পুৰুষে সমস্ত আক্রান্তখন্ত তুল্ট ত্যাঃ কুদ্র বিষয় অভিলয়ে এছে, তেখনে তাক ভিতপ্রজ বুলি। সাবে। তাৰ কিছু লক্ষণ শুনা, মুখ্যতে, মনে কোত নতে, সুখাটো সপুতা নকৰে কালান্ত্ৰ প্ৰীতি ভয় নকৰে, এমনে 'স্বিতপ্ৰজ্ঞাৰ লক্ষণ কাছাক বোলে' প্ৰস্তাৰ উত্তৰ কহন্ত , কোনো টাই প্রেচ নাচ্বে, যেন কুল্বে অনায়াসে কবচনগর্থক সক্ষাচ কৰে, তেমনে জ্ঞানায়ে৷ আন বিব্যব প্ৰা উৰ্জ্যুক ৰাখে স্থি বোলা উৰ্জ্যুস্বৰ বিষয়ত অপ্রকৃতিয়ো বিতপ্তর ককণ কৈবাক মবিছে। কব, আডুৰ, উপবাস-পৰবো বিষয়ত অপুৰুতি দেখি, তাত শুনা। জৰ আদিৰ বিষয়ত অপুৰুতি দেখি, ওগাপি ভাষাৰ মনত বিসমূৰ বাগ পাকে, কিছপ্ৰজন পুতু সিয়ো নাই। ইঞ্মি নিয়মন নহৈলে বিভ্লাস নমটে, এতেকে সাধক অৱস্থাত মহাযাত্র কৰিতে मार्थ। दिर्वकी क्रमर्व। स्थाकक यञ्च कदिए ३३ (क्षाप्तक विक्रियमय वर्शर्व भनक হথে। এতেকে যোগী ইন্দ্ৰিয়ক নিয়মি মৎপৰ হুয়া বহিব। শাৰ ইন্দ্ৰিয় ক্ষমীন হৈল, ভাৰ বৃদ্ধি শ্বিৰ হৈল কানিবা। আসন প্ৰশ্ৰেৰা আছে উত্তৰ বৃষ্কিবা। ইন্দ্রিয় নিয়ম নহৈলে, দোব কহি। মন নিয়ম নকবিলে দোধ কহন্ত। গুণ বৃদ্ধি বিষয়ক চিন্তিলে পুক্ষৰ ভাতে আসন্তি হয়। তেবে ভাত কাম কলে, কামৰ अखिया है द्वास वया। दक्तिय देशम कर्या कवाया वित्यक छत्। इट्राव छाव শাস্ত্র অংচাষা উপলেশত শুম কয়, তেবে পুক্ষর বুদ্ধি নাশ কয় ; বুদ্ধি নাশ কৈলে মুতক সম হর। খলি বোলা ইন্দিয়সৰ সভতে বিষয়ত প্রতে তাক নিৰোধন আশকা এতেকে ই দোৰ এড়া নামায় , কেমনে স্বিভ প্ৰজ হৈব, ভাত শুনা। খাৰ মন ই ক্রিয় বশবরী হৈল, সি ৰাগ থেষ এড়ি বিষয় ভোগ কৰিতেও শান্তিক লভে। শাশুটিয় পুষ্মৰ সকল তুব্ধ নই হয়, বুন্ধিয়ে। স্থিত হয়। অভিডেন্দ্রি পুক্ষৰ শান্ত আচাৰ্য্যৰ উপদেশেও আছা বিষয় বৃদ্ধি নঘটে, ধাানে। নাই, ধানি নাইলো শান্তিয়ে। নাই। অশান্তৰ কৈচ খোক হয়, আৰ হেতু ভনা। ইঞ্লিয় বশা নহৈলে শেচছায় বিষয়ত প্রতেই, তাৰ মধ্যত একে ইন্দ্রিয় মনে পুক্ষৰ বৃদ্ধি হবে, সকল ইন্দ্রিয় হৰিব তাক কি বুলিম দেন প্ৰমন্ত কৰ্ণধাৰ কৈলে বায়ুয়ে নৌকাক সৰ্ববতো ভ্ৰমাই, ভেমনে অজ্ঞানীৰ মনো বিষয়ত ফুৰে। এচেকে যাৰ ইন্দিয়সৰ বিষয়ত হতে সহতে নিক্তন হৈল। ভাকে স্থিতপ্ৰজ বুঝিবা। যদি বোলা সুপ্ত হেন সকল

অসমারা মাহিত্যৰ চানেকি।

. 622

ইন্দ্ৰিয়ৰ ব্যাপাৰ শৃষ্ণ কোনো কন নেখেশি, এতেংক ই লক্ষণক আমি সম্বাবিকে ন পাৰি, ডাভ 😁ন৷ বি ব্ৰহ্মনিষ্ঠাত সকল লোকৰ ব্যাপাৰ নাই, ডাভে যিতো জিতেন্দ্ৰিয় হয় কাণি থাকে, যি বিষয় নিস্তান্ত লোকসৰ প্ৰৱৰ্তে নাভ বিধেকীসৰো ব্যাপাৰ নকৰে। যেন দিনছে উল্কলন বাত্ৰিভেলে দেখে, দিনত চকু খেলি মাকিতেও নেদেখে, তেমনে বিবেকীসলে। আছাবাদি কবিতেও ওলাতেকে দৃষ্টি, বিষয়ত নথাকে । বলি বোলা বিষয়ত দৃষ্টি নহৈলে কেমনে ভোগ কৰে ডাত শুনা। বেন মান। নদী পুৰিত সমূদ্ৰক আন কলসৰ প্ৰবিষ্ঠ হয়, তথাপি সাগৰে মধ্যাদা নেৰে, ভেমনে বিৰেজীক প্ৰাৰক্ত কৰ্ণ্যে বিষয় জোগ কৰাই কিন্তু স্বৰূপত চালিকে মণাৰে, সেই জনে মোক লভে, কাম ভোগগৰে নাগাই এতেকে যি আব্দ কাম্ভোণ সৰ এড়ি, অপ্ৰাপ্তভো পুচা নকৰি অহলাৰ মমকাৰ ভেলি আতাকি মন দিয়া প্রায়ত্ত ভোগে, যি মিলারে ভাকে ভোগ করে কেই করে মোক্ষ লক্ষে। আহে ওপসংছবি কহন্ত উত্তৰ আবাধিতে এই বন্ধ নিভাগ ঈশ্বৰ প্ৰাসালে পায়া পুৰুষ সংসাৰি নতে, সভতে জন্ম নিষ্ঠাত থাকি সংলাৰী নহৈব ভাক কি বুলিম। আনুকাল্ড ক্পুমাত্র এট ব্লানিভার বহি এখানন্দ লকে। যি ভগরণ্ডে শোক-প্ৰময় লক্ষুন ভক্তৰ সাংগ্ৰেগণ উপদেশে উত্তাৰ কৰিলা, সেই স্কুক্ত মঞ্জি শ্ৰণ পদিলো।

কে সামাজিকসৰ ধেশ ভগরন্ত্র লোকক কুপা, অক্তুনক উপলক্ষ কৰি
সকল লোক ভবিষাক প্রতি গীতাশাস্ত্র কছিল।। এতেকে বি প্রবৃদ্ধি হয় তেবে
সহবে হবিক ভজা। আরু পুতু পত্রপত্র কল সম দ্বিৰ নতে। কে কৃষ্ণ ভক্তরহসল
কক্ষণালাগৰ বেমনে ভোমাৰ চৰণ পদ্মত মোৰ মন ভ্রমৰ বহে ভেমনে সায়া কৰা।
কৌটিবাৰ প্রণাম কৰি কাপনা কৰে। সামাজিক স্বো ভাকি হবি বোল হবি:

সাগৰ প্ৰবী।

कृषांत्रली वस ।

ভল্মিক্স ৰাজাত বদতি স্থানিবৰ। দেন কথা ভৈল পাছে আত জনস্তৰ # সেহি বেলা বাধা স্তত্তে পাইলেক চেত্ৰ । ৰাজা গণো চেডৰ লভিলা ছেভিজৰ। কিছু কিছু কৰিব। গৱত ভগতি পাট। শণ ধন্ম ধৰি সবে বৃদ্ধিবাক নাই। ८इन ८एमि कुर्यावली भूमिय दाधान । মঙা কোপে ধৰি প্ৰধাৰিলা নিসাবাণ। अमरतः नोश्य जिल्लादनी नाग भाषे । স্পৰীৰে দৃঢ় কৰি ধৰিলা জন্মাই ঃ বাধেয়ক আদি কবি বত বালগৰ। विक्राइली धवि गरव टेक्का करण्डन । **८चन ८०चि शकार कृषार महावर्गी** । সমৰক লাগি শীভ্ৰ বেগে গৈল। চলি 🛭 শুকুৰৰ্ণ ৰথখনে দেখি ভয় জীত। ধপু ধৰি সমৰ ভূমিও উপস্থিত । ছেন দেখি কুৰ্মবেলী হৰবিও মন। ভীন্মৰ মুখক চাই বুলিলা বচন। ভোমাৰ নৃপতি ছুয়োখন কৈক গৈল। ৰাঞ্চা নাই ডোমাসাৰ আগান্তৰ কৈল বিনানুপৰৰে যুক্তিবাক কোন কাণ্য : পালটীয়া চলি বাহা আপনাৰ ৰাজা। ছেন শুনি গছা সুত্ৰে দিলপু উত্তৰ। মোৰ নাম ভীক্ষ জানিবাছা নুপৰৰ।

অস্মীল ন'হিভাৰ চানেকি।

ত্তীৰ্থ মধ্যে সংসাৰত থাক সম নাই। মোক ক্রণ্য দিলা তেকে গলাদেরী আই ঃ विना शुरक यमि मह छिन या ७ घटन । কুখ্যাতি ৰহিংব মোৰ চন্দ্ৰ দিবাকৰে। ছাকে ছানি সাৰধান হয়ে। নুপৰৰে। ভোমাৰ আমাৰ হৈবে যুদ্ধ গুৱহুৰে। অধর্ম্ম এড়িয়া বুঝিবাহা ব্যর্মাত। সাক্ষা হৈয়া বৈবা সৰে দেৱগণ যত। (इस कुनि कूप्प्रतक्षा प्रित्मक डेखर)। মোৰ পিভামহ জান। সিজু নৃপাৰৰ । ভাছান তনর ধর্মাদক বুলি হাক। ক্রেছে মহাবাৰ ক্লম্ম দিলস্ত আমাক। আকে হানি অধর্ম যুদ্ধত কোন কার্য। স্বৰণ্ড হ বুনিবে। অভায়ত নাহি কাব । এহি বুলি কুশাল্ললা ৰাজা নৰেখৰ। মনত হৰিৰে ডুলি লৈলঃ ধকু:শৰ । হেন গেখি ভাতৰ ছবিৰ কৰে মন। ভয়ন্ধৰ ধন্ম তুলি লৈলা ভেডিক্ষণ । ভুইকো ভুই বচনে সামৰি বিভাষান ! কৰ্যবাড়ে কৰিলেক দেৱক শ্ৰেণাম 🕯 ভূটকো ৪ই কৰিলেক ধন্ত্ৰ টকাৰ। একেলগে ভুয়ে। বাবে কৰিলেক শৰ। बाश्रुटबट्ग जुरहा व्यक्तविका मक्तविक । ষেদ দুইখান মেষে বৰিষ**্ জল** । ভুইখান ধন্ম দেখি মণ্ডলী আকাৰ। দুইবো শৰে আকাশত দেখি লক্ষকাৰ 🛎 নিচিনয় কাকে। কেরে লক্ষকার সয়। ধৰণী মত্তৰে হুয়ো মুনিৰ ভুৰ্ছয় 🛭 মহানলী কুন্মান্তৰ লৃপত্তিৰ পৰে। কৌৰবৰ সৈজে পৰি ঝাকে বাকে মৰে 🛭

कुर्णाहर्ले; वश ।

কুৰ্ম্মান্তৰ লৈক্ত মৰে জীমৰ শৰত। অসংখ্যাত দেনা নিৰ্মূৰে হোৱে ইউ । সেহি বেলা কুশহরদায় ভামত বদতি। আমাৰ বচন গুনিয়োক মহামতি । অকাৰণে সেনা মৰে সৰে নিৰন্তৰে। গুণি চোৱা হয় নয় পক্ষৰে কুমৰে 1 সুহিবা প্ৰোমাকে মাৰে। তুমি মাৰা মোক। সমূপে সমৰে পড়ি চলে। স্বৰ্গলোক । আকে জানি সরেধান হোৱা সমবত। গুনি আছো ভোমাৰ বীৰত্ব কথা বড়। ৰিখি ফাচা মৃতিমন্ত অসংখ্যাত শৰ। পেরভাব অস্ত্র খালে জানাং। বিস্তব । এছি বুলি কুম্মার্কা হবিষ মনত। অগ্নিৰ অন্ত্ৰ পাট বৃড়িলা গুণত ॥ মন্ত্ৰ পতি প্ৰহাৰ কৰিল। নৃপৰৰ : চৌপালে আবৰি চলে অগ্নি চমংকাৰ। ছেন দেখি গঞ্জান্তত মুনিৰ প্ৰধান। গুণত যুড়িলা আমি নৰুণৰ বাণ । মন্ত্ৰ পঢ়ি শৰ পাছে প্ৰহাৰ কৰিলা। দুশোদিশে ঢাকি সৰ লিলা বৰবিল। বিমাইল অগনি দুশোদিলে কুপ্রসর। কিঞ্চিত হৰিষ মন ভৈল প্ৰকাগণ। দেখি ক্ৰোন্ধ ভৈল কুৰ্ম্মৱলী নৰেশ্বৰ। শীত্ৰ বেগে প্ৰকাৰিলা বাসৱৰ শৰ 🛚 খৰিবৰ গৰক্ষন ছোৱৰ স্বপাৰ। লল স্থল পৃথিবা সহিতে একাকাৰ। ছেন দেখি গকাকুতে মহামন্ত জাপ। হানিলা মাৰত অস্ত ধকুত আৰোপি। মহাবেশে শৰ পাটে খেদি লাগ পাই। বাস্বৰ অন্তক নিলেক উড়্ৱাই ॥

@23

অসমীয়া সাহিত্যৰ চানেকি .

সেহিৰেলা নুপতিৰ পৰিল মনত। ভয়কৰ অন্ত পাট যুড়িলা গুণত। মন্ত্ৰ পঢ়ি শ্ৰেহাৰ কৰিব। মহাবীৰ । সৰ্প নিকলত্ব ভাৰ পাঞ্চ পাঞ্চ পিৰ । আকাশ চামিয়া চলে সূর্ণ লাসহিস। লছ লহ কৰে জিহব। নাকে পৰে বিষ। হেন দেখি গলাখেও মহাবন্ধ ভৈলা। दिकादर नव भाग्ने शहर जूलि देवला 🛭 হ্মপ কৰি শৰ পাছে প্ৰহাৰ কৰিল। অসংখ্যাত প্ৰবৰ্ণৰ গৰুড় পৰ্কা ভৈল। মহাবেল ধৰি সবে চলে আকাশত। ধেনি খেদি খাইলা ভূজকৰ পৰ বত ৰ **ट्य एक्टि एकार्य भूमि रेगल मरदचन।** মন্ত্ৰ পঢ়ি প্ৰহাবিলা শৰ বাসৱৰ। বাহ ছোঙ সিংহ ধনুহয়ে নিকলর। দেখি কৌৰৱৰ সৈক্ষে ভৈল মহাভয়। হেন দেখি গঞ্চান্তত মুনিব দুৰ্ববাৰ। নাৰায়ণ অন্তপাট কৰিলা প্ৰহাৰ 🛭 চলিত্তের শহ দলোদিশ ভূপ্রসন্ন। দানবৰ পৰ সৰ কৰিলেক চণ্ড। ছোৰ মায়াব্ৰস্ত সিচ্চাং শৰ বিপৰীত। চুতুৰ্দিশ অন্ধকাৰ দেখি ভত্ন ভাঁত ৷ पूर्णां विकास नाम स्थान स्थानितन । আকাশ ঢাকিয়া পাছে পর্যতে ববিষে॥ হেন দেখি গল্পাস্থত মনে ভয় ভৈলা। নৰসিংহ অন্ত্ৰ পাট হাতে ভূলি লৈলা। মগ্ৰ পঢ়ি পৰ পাছে প্ৰহাৰ কৰিলা। পিশাচৰ শৰ মানে কাটিয়া পেলাইলা 🛊 পৰম ক্ৰোধড কুৰ্মৱলী নৃপৰৰ। হ্ৰপ কৰি প্ৰহাৰিলা ত্ৰেমামঃ পৰ ।

कृष्यंत्रती वस ।

নেদেখি মুক্তনি বেন কুঁৱলা ধদৃশ। মহাবেণ্ডে চৰে অন্ধকাৰ দলোদিশ 🛚 আপোনাৰ শৰীৰ নেদেখি প্ৰজাচয়। হাহাকাৰ শবদ মিলিল আভিশয় । হেন দেখি মহাজোধে গল্পাৰ কুমাৰ। মাদিভাৰ অন্ত্ৰপাট কবিলা প্ৰধাৰ। জ্যোতিশায় আমিডাৰ শৰ আসৰিল। অন্ধকাৰ গুছি দলোদিশে ভুপ্ৰসন্ন । ক্ৰোধে ভাত্ৰৰৰ্ণ মুখ নসৰে পৰাৰ। মশু পতি প্ৰভাবিল দিব্য বাব্ বাণ ঃ অসংখ্যাত কৃষ্ণ সৰ উভৰি পৰছ। প্ৰচন্ত বভাগে মেক মন্দৰ লড়য়। প্ৰবাতৰ শৃক্ষ উক্তাৱে মিৰস্তৰে। সোশক বায়ুৰে খেন ক্ষয় বিদাৰে। হেন দেখি গঞ্চান্তত মুনিৰ নায়ক। মন্ত্ৰ পঢ়ি প্ৰহাৰিলা পৰ্ব্যত সায়ক 🛭 বভাসক নিবাবিক। পর্ববত পূর্বছয় । প্রতি হান হয়। দুয়ো অসু ভেল করু॥ দেশি মহাক্রোধ ভৈল বাজা কুশ্মরলী। মন্ত্ৰ পঢ়ি প্ৰহাৰ কৰিলঃ নিজাৱলী 🗈 মহাবীৰ গ্লাখত নাৰি ভয় ভীত। আখেৰেণে প্ৰহাৰিলঃ সায়ক ভাগৃত 🛭 ছুয়ো শৰে আকাশত ভৈল এক স্থান। হল বুল কৰি ভৈচে ভৈলেক নিয়ান। দেখি মচাক্রোধে কুর্মারলী নবেশ্বর। মশ্ৰ পঢ়ি ছবৰাণ কৰিলা প্ৰহাৰ ৷ শৰ মধ্যে নৃত্তিমন্ত সায়ক প্ৰাধান। মূৰ্ত্তি ধৰি চলিলা পিৱৰ ক্ৰবাণ। ছেন দৈখি গলাসুতে সাছে ধনু ধৰি। বিষ্ণুৰ শ্বৰ হানিলগু লক্ষ কৰি ঃ

926

অসমীয়া সাহিত্যৰ চাৰেকি।

শিৱৰ ছবক বিষ্ণু ছবে লাগ পাই। দূৰত বিদ্ৰ কৰি পেলাইলা খেলাই ॥ হেন দেখি কুর্ম্মরলা নুপতি প্রধান। মন্ত্ৰ সমে প্ৰহাৰিল৷ কুবেৰৰ বাণ ৷ বাস্থকী সদৃশ ওয়ক্তৰ বিপৰীত। মাথাগেট আকাশত লাঞ্চ পৃথিবাত 🛭 মেক মন্দৰৰ সম সদৃশ শৰীৰ। আকাশ বিয়াগি চলে ভয়কৰ দিব । নিখাসতে বাল গোৱে অসংখ্যাত সৰ্প। দেখি দৈর লোকৰ হবিল বল দর্শ। নাকৰ নিখাস মাক্তৰ সম শৰ। চকু ভুট গোট খেন উদয় ভাষাৰ । কেন দেখি গলান্ততে মনত গুণিলা। व्यार्थरवर्ग निगभात भव श्रशक्ति। আকাশ চানিয়া চলে সায়ক প্রচণ্ড। কুবেৰৰ অন্তক কবিলা বণ্ড খণ্ড ৷ চুৰ্ণকৃত হয়। শৰ জুমিত পৰিল । ऐलवन कवि मही मध्य अविल s टिन (मधि कुर्णातकी भवभ (क्रांश्ड । ব্ৰহ্মাৰ শৰক পাই যুবিলা গুণত 🕫 প্ৰালয়ৰ শৰ বেন শক্তি ভুড্ডিয়। षर्ड मुर्गाव सम क्षेत्रांभ करा। শৰৰ প্ৰভাগে সৰে পুথিবী দৰিল। মক্ষৰ গিৰিত ষাই ধমক লাগিল # সকল পৃথিবী লবি দল দোপ ভৈল। আকাশৰো ভাৰা গণো খদি খদি গৈল ৷ কেন দেখি গঙ্গাস্থতে গুণিল। মনত। মৰেশৰ শৰপাট বুৰিলা গুণত 🛭 কম মন্ত্ৰ জাপ্য ভাতে কৰিলা বিস্তৰ। কাম্পে বস্তুমতী নসহযু প্রোক্তর চ

कृत्यंत्रतीः रथ ।

জাস ভৈল মাগলোক অমন্ত প্ৰবল। कांग्रेडिया स्वभी कवत्र खलनम् । ঋকাশত আদিভাৰ পিৰ ভৈল গতি। কৈলামত মচকিত্ত ভৈল পশুপতি 🛭 কুক কুন্মান্তৰ সেখা তৈলা মহাভাগ। আই বাপ বুলি সবে দিলেক আভাস। ঘৰে খৰে আকাশত উৰে ধৃমকেতু। চিন্তিলয় ভালে নুপতিৰ বধ ছেওু। কুশ্মরলা নূপভিৰ আগে বিমন্তন । সমূৰে বছয় বায়ু পৰম প্ৰবল 🛭 বৃক্ষ সধ জাগি পৰে পৰ্যৱত শিশ্বৰ। হয় হস্তী উক্তাৱে ৰগী নিৰন্তৰ গ (मधि कुर्यादेशी बाका देखल क्य छोड । মুদিলেক চকু আৰু নপাৰে মেলিড 🛭 ভীপৰ আগত পাছে অতি ত্মগ্ৰন প্রগঙ্কি শীভল বায়ু বহু স্থাকেমের ॥ ছেন দেখি ভাষা কৃষ্ণ চৰণে প্ৰাণামি। ৰক্ষ। কৰিবাছ। মোক জগতৰ স্থামী। ত্ৰপু পদ বিনে মোৰ আন গচি নাই। জ্ঞাৰ শ্ৰভ মোক ৰাখা বছৰাই। এছি বুলি শ্ৰপান্ত কৰিলা প্ৰচাৰ। सकरत भृथियो गवि टेडन ८ डानभाव । দেৱাত্ৰ নাগগণ থাকিলা ওংসি । আকাশৰ ভাৰাগণ গৈল খলি খলি ॥ মহাবেগে শৰপাট চলে আকাশত। প্ৰলয়ৰ বহিং বেন দেৰি সেই মছ। শীস্ত্ৰেণে চলে আকালৰ পথ ছেদি। গৰুড় চলয় বেন পৰ্ববস্ক ভেমি ১ সেহি বেল। ব্ৰহ্মাৰ শৰক খেদি ধৰি। পৃথিৱীত পেলাইলেক চূৰ্ণাকৃত কৰি।

400

অসমায়া সাহিত্যৰ চাৰ্ফেকি।

ব্ৰহ্মাৰ শৰুত্তি পাট ভূমিত পেকাই। আতি মহাক্রোধে নৃপতিক খেদি যাই। कृष्यदेशी जुलडिब ६७ देवत दुष्टि । প্ৰচন্ত ৰভাৱে ৰজা আছে চকু মুদি 🛭 নিমকল মাক চৰ শৰ উক্তাতে। • विन्युर्य भाकित वाकः विस्तत ऋडार्थ । সেহি বেলা মহেলৰ অন্ত বিপৰীত। মুমোজর বেগে গৈয়। চাপিকা সরিত । প্রচও শবদে দলোমিশ বাই চানি। ডুলাত লাগিল যেন প্রচন্ত অগনি : মিমিবেক দহি লুখতিৰ কলেৱৰ। পুণিনী বিদানি গৈল পাডাল ভিডৰ। সাডো সাগৰৰ ছলে কৰিবন্ধ স্থান। भिक्रकण थवि देशल महस्तव छ।**न** ॥ সমূপ সমৰে পাছে বাঞা কুন্মিরলী। প্ৰম আনক্ষে স্বৰ্গলোকে গৈলা চলি।। ন্তুনা সভাসদ এক চিন্তু কথি মন। কুৰ্ম্মান্ত পৰ্যবন্ধ কণা শুনা বিভোগন ॥ উল্ভাৰৰ থল কথা ঘোষয় সৰ্যবৰ্থ। মোক্ষকো সাধিব বলি ইডো কোন কথা। বোলয় সাগ্ৰথৰী ভাৰতৰ পদ। কুমুদ পুৰাণ ইতে। কুম্মৱলী বধ। কলিৰ যুগত ইতে৷ নামেলে প্ৰাথান কলিৰ যুগত ভোগ্ত কৃষ্ণৰ কান্তন। সত্য কৰি কছে। সৰ্বৰ পাপ সংহৰন্ধ। কুমুদ পুৰাণে কহি আছে ভগৱন্ত। ধৰ্মেদে পৰম বস্তু জানিব। নিশ্চর। ধর্মতে থাকিলে কম্কো নাহি ভয় 🛭 ত্তপ হৃপ ভার্থ আদি যোগ এত দান। ইসৰ নোহত্ব কৃষ্ণ কথাৰ স্থান ॥

कृष्ट्रदली वश

জানিয়ো লখক হেবা নকবিয়ো বুখা।
আলাস ভেজিয়া শুনিয়োক কৰি কথা ।
পুত্ৰ জাৰ্ম্যা বিষয় জানিবা মায়া জড়ি।
প্ৰবন্ধে ঈশবে বান্ধি আছে যজু কৰি ।
সিটো বত ভোৰণ ন্যাই একোমতে।
নকৰে জকণ্ডি যাতে কৃষ্য চৰণতে ।
কেন্দ্ৰ জানি সংবহো তাজিয়া আন কাম।
জন্ম সকল ছৌক বোলা বা্ম বাম ।

সোপাল চৰণ দ্বিজ।

श्विवःण ।

আছু-পৰিচয়।

গোপাল শুক্তর পারে প্রণামির। মনে।
বলদের বাকা লিবে ধবিয়া বস্তান ।
ইন্ট কৃষ্ণ দেওডার অকণ চমলে।
পদ চর অংশ বিজ গোপালচবণে।
হবিশ্য ভাগরত প্রথিক পুরাণ।
ডিনির সম্বান কথা তৈবেক স্ঠান।
বমুন। ভাকেবী সরস্বতী একেস্থান।
প্রায়াণে বহর ইতো ভাজার সমান।

শচী সভ্যক্তামাৰ দক্ষ।

নিগপতি কৰি বাক শুন নাৰেশ্বৰ।
পাৰিকাত লৈখা যেবে গৈলা দামোদৰ ।
পাৰিকাত বাৰিয়া জৈলেক জন্ম বৰ।
পাৰিকাত বাৰিয়া জৈলেক জন্ম বৰ।
পাৰিকাত বাৰিয়া কৈলে কল্ম বৰ।
কাৰ্যাছে হতাৰ সুংখে মুখে খৰপাৰ।
গাৱে হপাছন বন্ধ মুক্ত কেল পাল।
ইন্দ্ৰ সমে উল্ফাণী বনিয়া ৰক্ষে আছে।
আগত গছৰেনি গাৱে অপশ্বৰা নাচে ।
কাৰ্যাছ গৰাৰিয়া প্ৰাণামি কৈৰে লৈল।
শুন পাইশ্বৰী মান্ন আধান্তৰ জৈল।
সভাজামা সভী আতি কৰিয়া বৰাই।
পাৰিকাত নিলেক ভোৰ কুম্ফেক ক্পাই ।

হৰিৰণৰ ।

শ্বৰূপে কতিলো দেন যুৱাই কৰ তাৰ । পাছে থাকাৰণে দণ্ড কবিনি আধাক । বাধিয়াৰ বাক্য শৰে কদন্ত দাবিল। মহালোকে শটা সতাঁ অধিক ছলিল।

প্রচণ্ড সর্পিনী সেন কোনাউলে লাগিল।

চক্ষু পকাই বাসৰক বলিৰে ধৰিল।

গুন দেৱৰাল ভই কেনে আছ বলি।

মোৰ পাৰিকাত চক্ষ লৈ যাই মানুষা।

ধিক ধিক যাউক ভোৰ তুৰপতি নাম। আলসিয়া এগা বসি আছে কিবা কাম । ভিবিৰ আগতে মিছা গৰৰ কৰস। মোৰ ফুল নেই এই কৌতুকে আছস।

কোন চাৰি সভাভাষা ভাইক কৰ ভৰ।
কোন সুখে বহি আছু মনেৰ ভিতৰ।
কোন ভালে গাইবে ভেবে যুদ্ধ হয় সাজ।
সমৰ কৰিয়া জানি দেখা ভকৰাল ।

নাজা যোগে তোৰ আজি ফুলিবেৰ ভাল। মহাৰাগে গড়েই শটা বেন খম কাল। মহা কামাতৃৰ চিৰি জিড পুৰকাৰ। ধেলাৰ বানৰ কেন কেই খৰাবৰ।

শ্রীৰ বচনে মহাক্ষণি সৈল থকে।
আকুশে পুলিলে যেন প্রমন্ত মাতকে।
হাত ভবি কাম্পে সর্বন গাতে বর্মবন ।
সভাক নিহালি উল্লে আম্দেশ কর্ম ।

শুন শুন সেনাগতি গৌৰীৰ কুমাৰ। দেৱ সেনাগতি শীঘে জাড়াছো আমাৰ। আগুয়ান হয়। কৰ যুক্ত প্ৰয়ান । শাৰিকাত আনো কৰো ভাষাক নিৰ্বান ।

অসমীরা সংহিত্যৰ চামেকি।

कृत्व्य तक्षण मधि सातु महादल । হিলার নকৰি সংব সমৰক চল । ক্ষয়ন্ত্ৰ ঋণত আৰু সিন্দৰ কুমাৰ। ভিনি ভাই সমৰক চল খৰতৰ ৷ শুনাৰে মাতলি মোৰ ৰগ চলায়োক। মাওক ভূবক বলে সম্বত চলেকৈ 🛭 এতি মতে আছে। কৰি ইন্দ্ৰ কুৰ পাল । ঐবারত হস্টাক অমাইলা ডৎকাল । শ্লটাৰু ভূলিয়া ভাত আপুনে। উঠিল। কুক্তৰ যুদ্ধিৰে লাগি প্ৰয়ান কৰিব। অয়াৰতা পূব জুবি নিসান বাজয়। গল ঘণ্টা বালে হস্য ঘোড়া চিহৰর। সেনাপতি ক্সমান কান্ত্ৰিক মহালয়। একেভিলে কডাইলেক দেব সেনচিয়।। हेन्द्रव काशंड इतिहास पुरुष मन । চৌপাশে চলিল জানো লোকপলোণ ম লার পাত সিংহ নামে দবা ঢোল বাজে। ्डन 6वटकार्य केन्द्र 6(त गर वारक ॥ অনশ্বে পাৰিপত পৰ্ব্যত্ত পাই। বিস্মানে চৌদিলে নিচালয় স্থাৰণট । অসংখ্যাত হয় হন্ত্ৰী পদাভি সকল। পৰ্যন্তে আছে দেখি ভৱে আৰগুল । বদুগৰ সমে তথা কুঞ্চক দেখিল। महाइय टेक्स हेन्द्र कम्लिट्ट वाशिस ॥ শচী বোৱে উন্ম এই আৰু কৰ ভয়। আন পাৰিকাত শীলে মাৰি বড়চয়। পাছে ইংল্ড থৈবা ধৰি জেলধে খেদি গৈল। কুদ্ধৰ আগত বহি বুলিবাক লৈল 🛭

হৰিবংশা চ

কেনে কৃষ্ণে এত বৰ কৰস অকাঠা। নোবোলাই কেনে চুৰি কৰ ওকবৰ । তিবীৰ ফুলক লাগি এত বৰ সাদ। এতে৷ ছাৰি দেস তথ্য নৌক প্ৰমাদ।

ক্রোধিয়া বোলন্ত কুমে শুন পুৰন্দৰ।
মোক কেনে এত ৰোল বলস বর্ণার চ
মন্ত্রান্তামা চৰণতে প্রিয়া সাক্ষাত।
প্রসন্ত কর্মা ভাক নেম প্রবিধাত ॥

কোন চাৰ ফুল ভাত মোৰ কান্য নাই। প্ৰিয়া সভাভামা সে ভাচাৰ অধিকাই। কুক বাণী ভূমি লটা বুলিবে লাগিল। এবেংগ ভামাৰ সৰে মগালা বহিল।

যাচাৰ চৰণ সেৱে শুৰাগুৰ লোক।
তেন উল্ফু সানুধাৰ চৰণে ধৰোক।
তবে আপোনাৰ পুষ্প আনোক পুঞ্জিয়া।
ইক্ষি কণ্ণলা কোনে থাকিবে স্চিয়া।

কেনে ভ্ৰৰণে কৰু সহ অপমান।
হাতে এক ধৰি বাই পাৰিকাৰ আন ।
দেখো সভাভামা কাৰ উক্তায়ে চাই।
অভক্তৰ বেটাক আমাৰ শকা নাই।

বৈশক্ষায়নে বোলে কথা শুনা মৰেগৰ। লটা বাক্যে সভ্যভাষা জোধে কৰ্জৰ। গোৰিন্দ গছে বোলে শুন আৰে শচী। মৰকৰ নিকাৰত আছিলিছি শছি।

মোৰ স্বামী প্ৰসাদত আপদ তৰিল।
আবে অভাগিনী সৰে শুণ পাদৰিল।
কোটি কোটি ব্ৰহ্মাণ্ডৰ নাথ মোৰ স্বামী।
কুন্ধাৰ কামিনী ক্ষমদন্দনী সে অগি।

633

অস্মীল সাহিত্যৰ চামেকি ৷

দানবৰ বেটা অভি নটিনা নিলাজাঁ।
মাৰ আগে এত বহু গোলে কৰ আজি ॥
ভোৰ ভভাৰৰ মই জানো সৰে গুণ।
পাষ্ঠী বিভণ্ডি তই কংহা ডাক গুন।
নাহিকে বিচাৰ চাৰ দুসৱাৰ লক্ষ্ট।
নাম মাত্ৰ কেৱৰাজ কানো কেন নট ঃ
ভাল সক্ষ নিবিচাৰে নিলাজ পাগল।
গোনি মাত্ৰে বাই আজাৰ পাগল।
পাত্ৰ কৰিব বাই আজাৰ পাগল।
পাছে কৰিব বাই আজাৰ পাগল।
পাছে কৰিব বাই আজাৰ স্থানিল।
পাছে কৰিব কোন সাগ্ৰে মজিল।
কাই বা পাণিলে মহা অপান্ন মিলিল।

সক্ষ গাতে চানিয়া ভৈলেক যোলি দাগ।
সক্ষ গাতে চানিয়া ভৈলেক যোলি দাগ।
চাগলৰ অণ্ডকোৰ যেনে তেনে কৈল।
আজিয়ে। চগত চানি কলকেলে বৈল।
আজিয়া চগত চানি কলকেলে বৈল।
আজিয়া চগত চানি কলকেলে বৈল।
উন্দু লিছে। চাগল ভই চাৰি চাগা।
আৰে৷ এক অকাগকে সকা লোকে কয়।
ইন্দুলে ফিড্য় পুতু শচা না কিড্য়।
আলাই কোই আৰু শুনি উঠে হালি।
বেই ইক্ কোৱে চাৰে চই কোৱ দানা।
মৰ মৰ বেশা চোৰ লাক কাল নাই।
এক গোটা তিৰা হয়া ফিৰ ঠাই ঠাই।

বন্ধ পুৰুষত বম বিভাৰ কঠাগী। বিস্তৰ ছাগৰ খেন এক গোটা ছাগী। শুনৰে মাগিনী কেনে এত সংস্থাৰ। স্থাপুৰ মাৰি দৈতা লৱে বাৰম্বাৰ।

क्षिकरण ।

কুফানে গাপস্ত সোৰ ইন্দুক অৰ্গত . मधरुष विख्य कृष्कद्वरम विচायक । পাৰিকাও আদি হড় সুকা দেৱ বোঁগা। কুম্ববেদ প্রসাদত ইন্দ্রে করে ভোগ্য 🛭 আপুনৰে বস্তু প্ৰভু আনিলন্ত কাড়ি। নিলাঞ্জ নিলাকী কেনে সক্ষকৰ বাঢ়ি 🛚 মই বেৰে পাৰিজাত নেলে পৰিহৰি। কোটি লয় ইক্সে তাক নিবে কেনে কৰি। বেতে মাক্ত বৈব ইন্দ্ৰ স্বৰ্গপুৰে চল। ভিৰীৰ বচনে বেটা নহিবি বিকল ৷ টোৰ এও সাদ গোবিকাক যুদ্ধ কৰি। পাৰিঞাত লৈয়া বাইবি আপুন নগৰী ৮ শুন হিত বোল পুত্ৰ হবে চলি বাস : ন্তপত ভূধক কেনে নালেপিবে চাস। ৰভোকান পাৰিছতে কৃষ্ণক পৌৰাওঁ। কুক্ষৰ প্ৰসাদ ময়ে। বৌপাও চড়াওঁ। পাছে ভোক হাৰি দিব দিবা ভক্ষৰ। লানিয়া বাহৰি কৰে চল প্ৰদাৰ ঃ " কুছি তেবে ইন্দ্ৰ নই হৈবি ৰওইও। নাক কাটি শচীৰ কবিবো উগ্ৰদণ্ড । সৰ্বনভাৱে ভব্তিকৰো কৃষ্ণ চৰণত। মই অভক্তৰ বেটা দেই সে ভক্ত॥ পুলোমা দানৰ বিভো মহা অনাচাৰ। শক্তি দিলে মছে মাংলে কৰ্ম আহাৰ। ভাৰ বেটা ভগা এই হৈল বৰ লোক। অভাগীৰ বাকা বহিন দহি মাৰে মোক। এহি বুলি সভ্যভাষা ক্ৰোহে ৰহিচয়। পাছে ধেন বধাছৈল শুনা ক্লিক্যু।

অসমীয়া সাহিত্যৰ চানেকি।

ভাষাৰ বচনে শচী অধিকে কলিল।
অনিৰ্বাৰ তথা বাক। বুলিবে লাগিল।
হায়ৰে মানুৰী ভানো ভোড নাহি ভৱন।
মোৰ ফুল চুৰি কৰ খোৰ সে উমান।

চুকণীৰ হয় পাঞ্চ বোঝা মিতা গাল।
আবেদে ম'ৰলি চেৰী নাই মোৰ ভাল।
ভিৰি হয় ডিবিৰ বেকত কৰ বাব।
মাৱেৰৰ কথা কেনে নক আপুনাৰ।

নোহ বিদগদ নতানস ৰঙাৰস।
ফালিৰ ছোৱালী তথা চাঙুখী কৰস।
আমি ছানো ডোৰ ফানী বেন মত ভাল।
নক্ষ কৰে অভিলেক ত্য়া ৰাখৱাল।

বুন্দাবনৈ বেচাইলেক ধেতুৰংস ৰাখি।
নিৰৰ ভূষণ লৈল মযুৰৰ পাৰি।
গোপ ঘৰে বেচাইলেক দ্ধি চুধ খাই।
গাম চিৰি মাৰি আছে চুইবে নযুৱাই।

গোপীকাৰ পিছিবাৰ বস্ত্ৰ কাছে লৈল। দেন সে কমুক যোনি নিৰেখিয়া বৈল। আজি অনাচাৰ কৃষ্ণ জগত প্ৰথাত। ব্ৰাহ্মণী সৰৰ খাতা আছে আড়া ভাত।

নাই কুল ক্ৰাড়া গোপা বিটাল গোপাল। নিজ কাজে বহি আছে গোৱাল চয়াল। নান্দেৰ ব্ৰহ্মৰ গোপ কুন্দৰী হবিল। কামাতুৰ পদে গোপী কাজত বহিল।

মহাৰাস মণ্ডল পাতিয়া কুন্দাবনে। মানা ৰসে বসিলেক গোপীকাৰ সনে। আমি সবে নিৰ্বিতঃ আছিলো নয়নে। গোপী সবে ৰঙ্গে ধজে বেড়াইল কাননে।

ছবিবংশ।

মণুৰা নগৰী অ'সি মমাক মাৰিল।' কোন ভাবি কুজা দাসা ভাষাক কবিল 🛭 গোকুল মধুয়া মাকে যত তিৰি আ**ছে**। তোৰ ভভাবেৰ হাত কেৰে সাৰি আছে। कारमा माना रहाय मारन रेथलिक लुकारे। शब (भाव कर बाह्य कलाई बनाई । আনো নানা ধর্বব বুলি লড়া ৰহি আছে। লশন চোৰাই ভাষা বুলিলেক পাছে : ন্তনৰে নিলাজা শচা লাজ দূৰ গৈল। भूतं अभा कुकारवाल स्माव देवाद देवन । ষত দোগ কৈলি ইতে। কিছু দোৰ নাই। বিভাৰ কৰিলে মাত্ৰ স্ৰতি মাত্ৰ হই 🕽 মোৰ স্বামী গোপাল কুপাল কুপামিধি। গ্ৰু ভিৰি মাৰি ভাৰ সাধিলপ্ত সিধি। হেন সে ভক্তৰ বশু দেৱ ভগ্তস্ত। ভকতৰ হিড ঢিখি গৰুক চাৰস্ত । **শ্**চীক এক্ষেক বুলি সভাভাষা বাণী। কিকিত সজেনে মাধৱক বোলে যাণী গ লোপালে লোলয় সবে এবা আন কাম। কৃষ্ণক বান্ধর মানি বোলা বাম বাম ঃ

ক্যোবিস্ফ সিপ্রা।

প্রীমন্তগরদগীতা। বিত্তীয় স্বধার।

प्रवर्षि ।

গুণদোৰো বিচাইছভদক্ৰে। নথপুক্ষর:।
মৌনভাব: সমাস্থায় নাত্রবীৎ সাধ্যসংখু বা ।
কিন্তীয়ে শোকসপুপ্রমাজ্ন: অক্ষবিভায়া।
প্রতিবোধা ক্ষিক্তরে বিভগ্রন্তক্ত কক্ষণম্।

দৈৰকী জনৱ সেৰ কুণাময়

ুকুক দেৱভাৰ সাৰ।

भक्क हमर्ग आदमनिश मरम

ুপুত্ৰ কৰে। নমকাৰ ।

সঞ্য বদতি তুনা কুকণডি

পাছে যেন কথা ভৈলা।

লোক সমুদ্রত মোহ উন্মি পার। ধনঞ্জর কল দৈলা ।

শোকাকুল হুঃৰে পায়া অঞ্চ মুখে

ভূরো নেত্রে পরে পানী।

কৃষ্ণ কুপামর পরারে থেলর

অৰ্জ্যুনক প্ৰিয়বাণী ।

ত্ৰা সব্যব্যচি বৰ মধ্যে জানি

্েশাকে পাইনা মহাকর।

महावनी देश्या व्यवेशि कनाश

क्टूड कारड्य नड ।

अभवज्ञातमभी ।

কৃক পাণ্ডৱৰ অনেক কালৰ

ৰুদ্ধৰ আৰম্ভ কাজে।

সন্ধ সংপ্ৰামে বথ ৰাখিলাকা

উভয় সেনাৰ মাৰ্বে ॥

ৰত বীৰ বৰ পৃথিৱী ভিতৰ

ভোষাক ক্ষপ্ৰত গণি।

সংখ্য সংগ্ৰাহেম কোনে বীৰ কান্দে

নতুলৈখি মতুশুনি 🕻 🥈

এড়ি কৰ্ম লখ অসাধুৰ মত

কৰাহা অকান্তি নয়।

ছুৰ্বকাণ্ডা এড়ি ধপু:সৰ ধৰি

्रशुक्त छेठे। धनक्षय ।

স্ঞয় বোলন্ত পৰ্ম ব্যুলা

্ শুনিয়োক বহাৰাল।

অজ্ঞানত থাকি পাৰ্য তল গৈল।

্লোক সংগ্ৰহৰ মাক ।

পাছে কবিকেশে সংখ্য উপদেশে

ক্ষজান কৰিব। নাৰ্য।

ধোৰ অন্ধাৰ অনেক কাশ্য

्यात मूर्या करन नाम ।

८वर्ग सन्द्रम् छन्। एग्रामय

বি কাৰণে কৰে। ভাপ।

আছেকে অপ্তাদি বাকো বুলো বোলো

্তভো হোৱে ঘোৰ পাপ।

তীয় গুৰু জোণ ভুহানো চৰণ

সদ্য লাগে পৃক্তিবাক।

অহর্নিলে সেরা কবিতে লগেয়

ক্ৰিমতে ৰধিবো তা**ছ** ।

€8₹

অসমীয়া সাহিত্যৰ চানেকি।

ন্তকৰ নবৰি ৰাজ্যক নসংখি

দিশ দিশালুবে ই**ং**ও।

একি পৰাহায় কৰিলোঁ৷ অপ্ৰায়

ভিকা ফাগি আনি ধাওঁ।

ভূক্তি ভোগচর বেন পাপময় কথিৰে মিডিক করে।

পাপক মচাই বনিবা মুর্জেটছো গুলাৰ নজানো সংব।

কুক পাণ্ডৱৰ উভৱ সেনাৰ ভয় পৰাময় কৰে।

ধর্ম্ম অধন্মতি বৃদ্ধি জৈলা ২ত ভোমাত পুচো বিশেষ।

বুৰ ভিকাটন কোন গোটা ভাল বুৰিয়োক ক্ষীকেশ গ

তুমি নিজ গুফ প্রথম বিশ্বক শিকা দিতে লাগে সামী।

ভূমি নৰ্ব্ব আছা এতেক নকানো আমি ।

গুৰু ইন্ট দেৱ সৰ্বভাৱে সেৱ কৰিভে লাগে সভোৰ।

প্ৰণায় বিশ্বক নকং ভছক শুৰু পাৱে বহু দোৰ ॥

লোক মোহ মন সংহ ইন্তিগণ ভাষে বেন মোৰ মতি।

ক্ষৰ-উৰা মহী পাহাল নলাগে কাৰু নোহোঁ পুৰণতি ।

জীমন্তগরদগীতা।

অনিয়াক আদি পাওঁ অইনিথি - বলি পাওঁ সভালোক।

এতেককো পাই নেদেখে। উপাই পূৰ হোৱে ইটো শোক ।

মুযুদ্ধির বুলি প্রতিজ্ঞা করিয়। মৌনে বহিলস্ত বসি।

অৰ্চ্চুনক চাই কুনো বুলিলয় অলু কৰি কাসি হাসি।

যাতে পোক নাই তাতে পোক কৰা মই বাধো বাৰম্বাৰ।

পণ্ডিত তুহিকা নাদ মাত্ৰ কৰা প্ৰজ্ঞা ৰাখ্য আপোনাৰ চ

ওবা সক্ষাতি মূর্থে পরিভাগি ধবা পরিভক চাই।

ত্তীৰ্থ ৰাজ্ৰা কালে বিটো দোৰ কৈল। তাতে কোনো দোৰ নাই ।

পুত্ৰ উপজিলে অনিন্দ নকৰে মৰিলে নকৰে পোক।

মান অপমান বাৰ নাহিকর পণ্ডিভ বোলয় লোক ॥

মৰণ জীৱন সকলেলে শ্ৰম সূথ দুঃখ বচ ভাৱে।

দেহ আৰু পৰ অবিদা ভিতৰ অজ্ঞান সুগুছে ধারে।

পত্থে থাকি পৰি সৰ্প হেন কৰী পুৰুষে যেহেন পাৱে।

ভঙকাৰা ভয় মনৰ সংশয় বিচাৰ নকৰে বাবে । 458

অস্থীরা সাহিত্যৰ চানেকি।

সৰ্প ভয় ভষ তিনি পৃথ গৈল ভৰী গাছ মাত্ৰ নাৰ ।

বেছৰ লগত আন্তাৰ মৰণ কছে অজ্ঞানৰ প্ৰায়।

থাপক আন্ধাক পৰিচেছ্য কৰে বাৰ আদি কৰা নাই s

ভূমি আমি আদি বড লোক দেখা আছিলো সবে পৃঠাক।

সম্প্ৰতি সৰ'ছ আছে। বিভয়ান থাকিবো পাছ কালত #

বুলিবা ঈশৰ 🕟 — অস মৃত্যু দৃশু ভূমি থাকা সর্বাধার।

আন ৰত লোক কতে। উপক্ৰ কতোৰা মৰিয়া বায় s

একে স্বীৰতে নালা বুবা কৰা হোৱে বেল পুক্ষৰ।

দেছ এড়ি ভীৱে — কান দেহে ঋণ্ডে সূত্ৰা দেহি গটক্ষৰ ৪

যদি বোলঃ আৰু এই দেহ নট্টে ইয়ো দেহ নট বায়।

আন দেহ এড়ি পুনর্বার আসি ভিন্ন জাত ওপজর (

ভানিবা জীৱৰ পূৰ্ব্য যে দেহৰ পূৰ্ব্যৰ সংকাৰ যন্ত।

সেবি সে সংকাৰে পুন্তু কেই ধৰে
নিক্টে জানা ব্যৱগত গ্

জ্রী।মন্ত্রগরালারী ছা ।

ধেনে শৰাৰৰ সংগ কল্প এড়ে জীৱৰ সিমত পুনঃ ।

পূৰ্বৰ সংস্থাৰে সেই জীৱ নোচে স্থানক পিহাৱৈ যেন চ

বেন বাল্য দেক ধৰি ওপজয় বুবা ভোৱে সধ্যকালে।

বাল্য যুবা ভূলো প্রানান্তর কয় বৃদ্ধ করেশ্যক পালে এ

বালা যুবা কৰা ডিনিও অৱস্থা একে দেহে পাতে লোক।

বেরে বোলা বাল্য সুবা করা ভৈলে ভিনি কাল স্থাবে মনে।

বেরে পূর্বে দেহ সহস্কাথ নাছি উৎপত্তি প্রদার কেনে #

মন ইন্দ্রি প্রাণ নমন্ত্রে থাকর ভরতাহে দূবে যাই।

আতো গেছি মতে শৰীৰে সে নাট আন্থাৰ বিনাশ নাই ৰ

ক্ষীপ্তৰ মৰণ কৰে যিটো কৰ সূত্ৰ মিছা মলাজাগ।

গোবিকো বে কর বিষম বিষয়

মনে চিন্তা খনে খন।

বেস বেশ্যা নাৰী স্বামী বে ধাকণ্ডে

(यज्ञ (वर्षा) जाया व्यामा (प्रपापक्र र श्रम शुक्रकेष सन्। 483

অসমীতা সাহিত্যৰ চানেকি।

হেন জানি নৰ

कुरकार हरूगे

মধু পিলা কৰ্ণ শুৰি ।
কুক বিনা ত্ৰাণ কোন আছে আন
ভাকি বোলা হৰি হৰি ।

श्रम ।

शार्थक मह्याधि कृतक वाका त्वाह्य श्रुत । শোষৰ বারস্থা কর্তো শুনিয়ো অর্জন । যদি বোলা ক্লেল ভঃগ সহন নযায়। চিৰ্কালে ওথাপি নথাকে একঠায়। শীক্ত উদ্ধ কুখ তুঃখ ইন্দ্রিয় বিবয়। নত্তী ৰাষ্ট্ৰ বুলিয়া প্ৰিয়ো ধনভ্ৰয় । नैजकारन डेक डेककारन ८शाव नीड চুটকে। ভূয়ো পৰিবৰ্তী পৰীবৰ হিড । শীতে শীতে উক্তে উক্তে তাৰ ভূংধ নাই।। কিন্তু কভো কালে থাকে কভো কালে নাই । মুখ চুঃখ কতে। জানে কতে। থাকি বাই । ইহাক বোলয় শান্তে আগম অপায়ী। মুখ দু:খ সম কৰি সছে যিটো জন। সেই ধাৰ বৃদ্ধিমন্ত মোকৰ ভাজৰ 🛭 অসম্ভ বস্তুৰ কল্ডো নাহিকে প্ৰকাশ। সম্ভ বস্তু ভৈলে কদাচিতে। নাহি নাশ 🛭 জন্তানী অসন্ত সম্ভ একে কৰি মানে। জানী বিচাৰিয়া তম্ব স্থৰূপক জানে b শীত উক্ত ক্ৰখ দু:খ বাৰ মনে নাই। সেছিলে পুকৰ ভ্ৰেষ্ঠ মোক্ষপদ পাই। অবিনাশী আত্মাৰ প্ৰমাণ নাহি যাব। অব্যয় অক্ষয় বিভূ ব্যাপক সংসাৰ 🛭 দেহ আদি অন্ত পুনু সবে উপকর। হেন জানি যুক্তক উঠিয়ে। ধনঞ্জয় 🛚

ক্রিমন্তগরদস্যতা।

ভভো শোক দুখ নোহে অৰ্জ্বৰ মনে। পুসু সা-খ্য উপদেশ কন্ত নাৰায়ণে। ट्रमाक विश्वतक ट्रलाटक घट्या बट्या छात्र। যিটো অজ্ঞানত থাকি বোলে দুফ্ট বাক। इट्डा अथ नवाडेट्य छाडाय नावि यथ। যিটো অজ্ঞানত কহে জানিবাহা ক্ষ ঃ বখাৱে ব্যাহৰ বধ বাই হেন ৰটে। किन्दुः आसाव वध (कम मर्ड चर्डे । আত্মাত বে নাহিকে বিকাৰ এহি চয়। পৰিণাম কথা মৃত্যু আৰু বৃদ্ধি কথা 🛭 কুঞা বোলে হেন বেখে লোৱা ধন**ঞ্**য়। আত্ম অবিনাশী আৰু জানিবা নিশ্চয়। কর্ন প্রয়োধন বুলি খ্যাত সর্বলোক। সেই দেহ নত হুইবে ভাত কৰা শোৰ । সেই হেতু দেহ অর্থে শোক মুজুৱাই। পূৰ্বা দেহ এড়ি জীৱে আন দেহ পাই : মেন নৰ বস্তুক পুৰুষ পিছে আগ। পুৰাতম বস্ত্ৰ পাছে কৰে পৰিভগগ 🛊 বেন কোকে তৃণ পাইলে এড়য় অপৰ। জীৱৰ দেহৰ জানা সেচি পটন্তৰ। অপানি অপান আস্থা বৰ্ণ নাছিক্য। অগ্নি জল ৰাষু যাক অন্তে নকাট্য । যেবে মৃত্তি থাকে ভান দহয় অনল। प्यत्य मृत्ति चारक कार्छ वक्त ह्य नकत । ८वटव दम भाटक दामू इलाइव निवन्छव । ইন্দ্ৰি অনুসাৰে লৈলে মন অগোচৰ ১ ঝচিন্তা অব্যক্ত নিড্য আত্মা সনতেই। ভাক লাগি কেন শোক কৰাহা অভ্যুন ৰ আৰু বদি হেনয় সংশয় কৰা স্থি। **নেছ সক্ষে আত্মা মৰে ওপজর দেখি** ।

অসমীয়া সাহিত্যৰ চাৰ্নেকি।

সেহি হেডু শোক ভূমি নকৰিব। আড । মৰিলে অবল্যে পুনৰপি কেন্তে ভাত । উপল্লিলে পুনৰ্ণি অৱশ্ৰে মৰৰ। এছি মতে জীৱ দেহ এড়ি মুগুছয়। সভাৱে দেভাৰ ধৰ্ম মৰি ওপজন। উপাধিত থাকি দেখি সক্ষণ নেহয়। বেন ঘট মধ্যে দেখি চন্দ্ৰক সংক্ৰাত। ঘট মধ্যে পুনৰপি চন্দ্ৰ নাহি ভাত ॥ সেধি মতে আন্মা দেহ নাছিল পূৰ্বত। উপজ্লিল মধ্যকালে ভৈলেক বেকত 🛚 বেৰে দৰে আত্মা দেহ ডুহাকে। নেদেখি। ভেন জানি কি কাৰণে লোক কৰা সহি । পুৰ্বত নাছিল মধাকালে ৰাক্ত ভৈলা ৷ रेयबभवा आमिहिला टेडक लागि टेशला ॥ অৰ্জনে বোলন্ত শুনিযোক গচুৰাল। সাক্ষাতে দেখিলে দৃষ্টান্তৰ কোন কাছ। শান বড় সূৰ্ব ভাৰ কথা শুনিবোক। সাক্ষাতে দেখিলে পণ্ডিডৰে। কোৱৈ শোৰ । ছোৱন্ত পশুভ কৰি বাসে সহামতি। শুকে এডি যান্তে লোক কৰিল। সম্প্ৰতি ॥ কুকে বোলে অমড়ত শুনিয়ে। **অর্জ**ুন । মোহোৰ স্বৰূপ ভানিবাক পাৰে কোন 🛭 মই এক মোৰ কৰ্ম নজানে সাকাত। ব্ৰহ্মা হব মোল লোৱে মোহোৰ মাবাত। বিবেলাত সুল হওঁ আদি অধ্য নাই। কোটি কোটি ব্ৰহ্মান্তও মৰে আমে খাই 🛭 যিবেলাত মই আৰু সৃক্ষমণ ধৰে।। সূত্র নাৰীৰ মধো কভায়তি কৰে।। অবট ঘটাওঁ মই পাত্রি মাহাজাল। মায়াৰ মইলে থায়া বিকালৰে। ভাল 🛭

🕛 🕮 महश्रहमधीला ।

ওক উপদেশে নানা পাস্তব্য পঢ়য়। তথাপি বিচাৰি মোৰ ভব নপাৱর 🗈 विश्व करह विश्व करन विवादन व मास्त्र । মালুতে গাভিয়া ভাক আচাৰিত মানে । ষেৰে বোলে। স্বৰূপত নক্ষান্য মেক। আৰু কেন ভব্তি জ্ঞান লগে কহিবাক। মোহোড বিখাস দৃত কৰে থিটো নৰ সেহিলে অৰূপ **ভানে নোচে অগেচেৰ** ৷ বিখাস মটেডলে ভাৰ মোতে অফুকুল। আলু পঢ়ি কৰিছে নপাৰে এক মূল। এক মূল এক বিলে দেখে নানা পথ অভএন মূর্ণে ভাব নজনের ভব । বেন প্রলোভন কাঠ্যে বাক্য শুনি মৰে। লাৰ এডি মাল কৰ্মা ভাল বুলি কৰে। এক্ষা কৰি কৰা কৰিতে লাগৰ। আৰু সেহি দিনা বুলি বিশ্বৰ কটিয়। প্ৰদীপে পোডয় যোম ছাগলিৰ যত। বোলে ডভ কাল মানে থাকিবে স্বৰ্গভ 🛊 মাৰ্কতি পুৰাণ চন্ত্ৰী পাঠ কৰে ভাৰ। श्या कर्श काम (माक कर्ती अधिकात I ব্ৰহ্ম বিষ্ণু মচেশক ডুৰ্গায়ে ব্ৰক্তিল।। ভাৰ সেবি ভিনিজনে মহাপদ পাইল। । এহিমতে অপ্রে। অধ্যে সন্মতি ব্যানে। ভাতে বিমোলিত তৈয়া মেটেশক নঞানে। ্যহি আত্মা সেহি এক নাছিকে অন্তৰ। আত্মাবিনে ভিন্ন বস্তু নাহিকে অপৰ 🛭 দেহী বুলি ভারক কহথ সকলোক। ক্ষবধ্য জীৱক লাগি কেন কৰা শেকি ৷ আৰু দেখা ভোমাৰ বে স্বধর্ম অর্জ্ন। ক্তিয়ৰ যুদ্ধ বিনা ধর্ম আছে কোন।

অসমীয়া সাহিজ্যৰ চানেকি।

সেহি লে পৰম ধর্ম ক্ষত্রিয়ৰ কুৰ। সন্মুখ সংগ্রাম পাইলে নোহর বিমুখ । হেন জানি লোক এড়ি কৰা চিত্ত ডাঠ। স্বৰ্গক বাটবাক লাগি মেলান কপাট। বন্ধুবধ দোৰে বে বুদ্ধৰ এড়া আশ। স্বধর্ম পৌকষ কার্ত্তি ডিনে হইবে নাশ। রম্ম মর্প কবি আইলা বাবগণ মাঝে। ৰণ এড়ি মুখুজি বাইবাছা কোন লাজে। ন্তৰ লাভ দুয়ে। মতে স্থানিবা নিক্ষর। ছেন কানি যুক্তে উঠিয়োক ধনপ্তয়। बनकाय अकडिका गृथिको पृष्टिया । হদি বুদ্ধে মৃত্যু ছোৱে স্বৰ্গক বাইবা। व्यक्षं क्रानिया युट्या डिडा बनक्षय । নেভিনাহা যুদ্ধ মনে এড়িয়েঃ সংশয় । ৰণক্ষয় লাভে ক্ৰ ভক্ষে ভূঃখ টান। কিন্তু কুখ ভূঃখ ভুইকো কৰিবা সমান 🕫 একি মতে যুদ্ধ 'তুমি কৰিয়ে। অৰ্চভূন। একোকালে ভোমাক নপাইবে পাপ পুণা। কুলে বোলে সাংখ্যৰ কহিলোঁ যত তৰ। ভুথাপি নলভে জ্ঞান ভোমাৰ মন্ত । গুড়ন্ত অন্দ্ৰেমী ভূমি পৰম বিষয়ী। কিন্ধু যে পূৰ্ম্বৰ কৰ্মা-বাসনা আছই। হইদেক সত্ম শুদ্ধি শুদ্ধ মন বাৰ । তেনেসে ভ্ৰচনৰ ভক্তিৰ অধিকাৰ । এবে কঠো কর্মাযোগ যেনে ভান বিধি। শ্বধর্ণাত থাকি পাছে হৈব সত্ব ভূদ্ধি 🗈 ঈশ্বৰত অপি বত কৰ্মা কৰিবেক। সম্বৰ্ভন্ধি ভৈলে হইব দেহান্ত্ৰ। বিবেশ 🛭 দ্ৰোস্থা বিধেক জ্ঞান হৈবে পুৰুষৰ। আছা প্ৰমান্ত জান হৈব ভাত পৰ 🛚

🖹 মন্ত্রগরক্সীভা।

স্বাপনি উপৰ পাছে হৈবেক বেকত। বাস্তদের বৃদ্ধি হৈবে সমস্ত প্রাণীত ॥ ঈশ্বত অৰ্থি কৰ্ম কৰিব। প্ৰাৰক। তেবে কোন কালে সুহিবেক কণ্টবন্ধ 🛊 কৃষ্ণক প্রণামি পুরু বোলস্ব ফর্ছন। এহিমতে কৰ্ম কৰিবাৰ পাৰে কোন। বিষয়ত খাকি নাম। বিভি লগ কয়। কর্ম পাতে অঞ্চীন পাপ মাত্র হয় । ममुक्ता कवर कृति डाएडा विक्रि देय। শশু চোৰ শভু বিশ্নি ৰাজা মণ্ডি লয়। কুষ্ণে বোলে অউভূন কৰ্ম্মৰ কটে। মৰ্মা। ষ্ট্ৰপ্ৰৰ অৰ্থে কৰে ভাক বোলে কৰ্ম। ৰূৰ্দ্ম বুলি ভানিবা ভাকেসে ভছদাৰ। আন বত কৰ্ম কৰে সকলো বাংপৰি। মোৰ কৰ্ম ভাষ্টেক আৰম্ভ মাত্ৰ কৰে। নিষ্ট কানা তথাপিছে৷ সংস্থিক ভৰে ৷ মপাইলে ভঞ্চিব ভক্তি দ্ৰুৱ ভৈল ভাৰ। আৰ ক্ষয়ে ভক্তি হৈবে পূৰ্যবৰ সংকাৰ 🕫 দেহ এড়ি জন্ম লভি পুণা দেহ পাই : মোহোৰ কৰ্ম্মৰ ভিল মাত্ৰো নষ্ট নাই। প্রমানে নোৱাৰে বলি নৈমিত্তিক নিডা। ত্তৰাপিতে। কৰ্মপাতে নাহি প্ৰায়স্চিত । মোৰ ভক্তি অল্প মানে সংসাৰক ভাৰে। বিমান পাৰয় কৰ্ম সেহি মানে কৰে। বারসায়াত্মিক। বৃদ্ধি ভৈল বাব মনে। সমস্ত কর্মাক কৰিলেক ক্রেহি জনে। আৰু বঙ কৰ্ম লগু কৰি পৰিহাৰ। ় কেৱল কৃষ্ণৰ সেৱা তথাত্তে সংসাৰ। হৰি ভক্তি কৰি ময় তৰিলো নিশ্চয় ব্যৱসায়াক্ষিক। বৃদ্ধি ইহাকে বোলয়।

অসমীয়া সাহিত্যৰ চানেকি।

ভক্তিৰ বিধানি গৃচ মাধ্যে বোলস্ত। ষিত্রীয়ে কহিলা অফ্টাদশে কহিলন্ত । বেরুণ সকামী কর্মা নিন্দিত অধন। মিছা কৰ্ম্ম কৰি মৰে বুবা পাৱৈ শ্ৰাম 🗈 সকামীৰ দ্ৰুৱা মন্তে ছিন্ন ভৈলা ভাৰ। কৰ্ম্ম নষ্ট ফল শুষ্ট দুংৰ মাত্ৰ সাৰ। পুৰুষত পুৰুষে সহুমে কিছু নাই। ৰতি ভ্ৰম পুত্ৰ নোচে দুখে মাত্ৰ পাই।। যিজনে উত্তৰ পদ লৱে নিজা কৰি। देवकुरके हला विश्वि भारत मिया अबि 🛊 যদি বেলে সাবে কেন নভক্তে ভৌমাক। পত্তিতে ভক্তয় দেশো নানা দেৱতাক ॥ কুকে বেলে ভাৰ অভিপ্ৰায় কলে মূল। বেমবাক্য শুনি মাত্র হোময় বাড়ল। বেদ লৈয়া ঝদ কৰে অৰ্থক নজানে। সাৰ্গত কেবল মাত্ৰ মোক বুলি মানে । ছোৱন্ন পাল্ডিড নিজে অৰ্থক নচাই। বেন গঞ্জেদক এড়ি ক্ষাবোদক খাই 🖟 বেন বিবলত। পূম্পে দেখি কক্ষক। আপাতে সুন্দৰ দেখি হোৱয় উৎস্তক। বেছেন নটাৰ বেশ দেখিয়া পুৰুষ 1 ভাত মোহ হৈয়া নচারত গুণ ঘোৰ ৷ ব্যৱসায়াল্মিকা বৃদ্ধি নভৈল খাহাৰ। জ্ঞান খ্যান ভক্তিত হৈ নাহি অধিকাৰ ॥ भार्ष (कारत बर्श यनि महाकल स्मारह । वक्क भाग वर्षा दवरम कि कावरम करह : কুষ্ণে বোলে কড বেদে লোক প্রালেভিয়। শিশু গুড় দিবো বুলি ঔষধ পিয়ায়। সৰূপে ঔথধি ভিক্ত গুড় বুলি কছে। কর্মাবে। মোকেলে কল বর্গ পুতু লোছে।

<u>जिमस्भवक्षीकः ।</u>

বেনে হৰি নামে গড়ি ভাক সুস্মৰে। क्रमावका क्रिया त्यम त्योग धनि मत्न ॥ সাধন কালত খেকে প্রথমতে ডার্থ। মুৰ্গ কহি বেদে প্ৰলোভাৱে লোক সুধ। বেদৰ ভাহপৰ্যা জানিবাক পাৰে কোন। একে বেলে কল্ম কচে সগুণ নিগুণ। কল্ম কৰি যদি কল সম্ভাক এৰে। ভবে জানা সেহি কল্মে সংসাৰক ভাৰে। ফার্মার ব্যাপার কথা ডঃখ বহুতব। সৈতি কংশ্যে জন্ম মৃত্যু হোটের সংসাৰৰ u निमग्न डोचमा श्रद्ध देवला व्यामक्ति ভাভ মোল বৈলা ঈশ্বৰত নেদে মতি চ ৰেদে যে কচয় তিনি গুণৰ বিষয়। হৃমি এবে নিগুণ তথোক খনঞ্চ । कृरक रवारल रहामार्ड रच करने उभएन । যি কার্যা নিগুণি তাক শুনা গুড়াকেশ। गिर्छ। कवि कथ्य करा स्वाध्यित छाउ . শীত উক্ত শুগ-ও:গ কৰি পৰিহাৰ ॥ অপ্রাণ্য বস্তুক বস্তু নকবিবা অভি। পাইলে ৰাখিবাক প্ৰতি নকৰিবা মতি। ক্লেশ্বৰ আত্তা মানি ৰুপা কৰা পুন। ইমতে কৰিলে কন্ম হোৱা নিপূৰ। পাৰ্থে বোলে কন্ম কৰি কি কাৰণে মৰে। দ্দি কশ্ম কৰি ভাৰ কল ভাগে কৰে। ষেন ভার্থে বাই স্থান নক্ষয় পাছে। ষ্ঠান্ত পৰে বননৰ কুবুদ্ধি কোন আছে। কুষ্ণে ৰোকে ভাৰ হেতু শুনা মহাবল। পুণ্রিলে ঈখ্যে আগনি দেশু ধ্র। ষেন অতি শিহা চয় ভক্ষা নোখোজর। ক্লেহে থাকি ভগাপিতে। মাতৃ স্থান দের ।

অস্থার। সাহিত্যৰ চানেকি।

কুবুদ্ধি নোহয় সিটো মহন্ত আলয়। যত কুখ আছে ব্ৰহ্মসুখতে মিনর। ষেন কৃপে জলপান সিজয় যাতৰ। স্থান কৰিবকৈ খোজে দীৰ্ঘ সৰোবৰ । পাছে বিভাৰিয়া জ্ঞানা মহাত্ৰদ পাই। প্ৰাম পাম যত কম্ম সিলে এক ঠাই। সেহি মতে কম্ম ফল মোক বিনে মুই। কশ্মতি সংকল্ল কৰি অধ্যোগতি বাই । হয়ি বোলা ইথৰ ওলনে সৰ হয়। আৰু কি কাৰণে কম্ম কৰিবে লাগয় ৷ জ্ঞানক ভাত্তিক লাগি শিক্ষান ইচ্ছের। কৰ্মা কৰিবাক ভাৰ অৱশ্ৰে লাগর। ভোষাত কথাৰ ভাগে পাছে ভাগেচৰ কিন্দুক্ম ক্ৰিডাৰ নমাগিবা ফল। অর্জুনে বোলন্ত প্রাভু শুনা বছপতি। ভুক্লিলে আপোন প্রাণ ছোরয় ভূপিতি। সেহি মত ক্ষেত্ৰিক সকল। কুণুক্তিতে ভথাপি আপুনি দেশু ফল 🛊 কুঞে বোলে সাধু বাকা মানিলো ভোমাৰ কিন্তু মহাফল আছে উত্তৰ সেৱাৰ। (शार्षेक प्रविद्ध देशला धनी कन शार्म । ধনী ছনে সংস্থাবিৰে তঃগী যত আদে ॥ বন্ধ খন দিবাক দাতাৰ আছে মন। ছাত গৈয়া খো**লে** যেন এক মৃতি কণ 🛚 ক্সাত্রে খোকেনে ফল জানা মহামতি। কম্প্রসাকল্ল কৰি বাই অধ্যোগতি 🛊 কামীলে সঙল কন্মে কৰে নানা চন্দ্ৰ। সেহি কল্মে ভাক কৰে সংসাৰত বন্ধ। * ভূমি বোণে থাকিব। নিয়ম কৰি মন। কিন্তু সিদ্ধি অসিদ্ধিত পুট্টো হয়। সম।

न्त्रीयस्थात्स्यो हो।

লালে কম সিদ্ধি হোক লালেবা নহোক: ঈশ্ৰক ভক্তি মাত্ৰ ক্ম কৰিছেকে। কুখুৰে অপিয়া কল্ম কৰিনে সকল मगदा र्याहिक स्थाय कवि र्यास्य र्याक । ট্টশ্ব প্রবিক্ষে মনত আনন্ধ। ্ডেৰে একেকালে মুহিৰেক কৰা বন্ধ ৰ কামা কৰু গোট অতি নিন্দিত অধ্য জানিবা কুপণ দুংগী নাচি তাৰ সম ॥ পৃদ্ধিয়ে স্মৰণ বলি কোৱে উত্থৰৰ। পাপ পুণা এড়ে এহি জন্মৰ ভিতৰ ॥ সেতি ভন তুতিবেক কমাত কুলল। জ্ঞানত থাকিছা ভাৰ দূৰ ভৈল মল । কৰ্মত কৰিবাক ফল ওপক্ষ মনে ; शहरा कारत यु १३८६ क्रेथन वृष्टकारन । क्रयायक मुख्य (शहर क्रेयर व्याद्ययः) . প্ৰম আনক্ষে মোৰ স্বৰূপ পাৰ্য 1 কন্ম কৰিলেও পাপে নলভায় পাশ। ফশ্ ফল নাশে পুসু পাপ ভৈলা নাশ । লাপ পুণা গুচি ভৈলা গুণৰ বাহিৰ। ্ডেৰেসে মে।হক পাৱে চিত্ত ভৈলে ছিব। कार्ज्यान (बालन्तु स्वित्याक मार्यामन । এমুৱা গতিক কোনকালে পাৰে নৰ (्भातित्म क्रम स्वित्यांक समक्ष्य । বিকালত পাৰে গতি শুনিয়ে। নিৰ্ণয় । যেবে পুৰুষৰ গুৱে মোহ অক্ষকাৰ। শৰীবত আলা বৃদ্ধি নাহিকে ভাচাৰ। মেচিকালে ভাঙাৰ বৈৰাল্যে লাৱে লাগ। নেম শান্ত্র সবাকে শুনিলা সক্ষরাগ ঃ অপৰ যতেক আৰু শুনিৰে আছ্ছ। বৈৰাগ্য মিলিলে পাছে সৰ নষ্ট হয় গ

223

অসমীয়া সাহিত্যৰ চাৰেকি।

লৌকিক বৈদিক শুনি নচলয় চিশু। ८डाव काना शिव वृष्टि देवन समाधित । যাক বুলি সাধি যজ্ঞ তেকেসে ঈশ্বৰ। এতুৱা অভানে মোৰ পদ পাৱে নৰ ॥ পুন্ম পার্গ পোচে হিন্ত প্রক্ত কাক বোলে। কিমত সমাধি ভাৰ কেন মতে চলে ৷ ক্রিরা রাকা বোলে ধোণী কি মত আসন। কেন মতে চিনি ডাক কিমত লক্ষণ ঃ ক্ষাে ধােলে স্বিভ-প্রান্ত কহিবাে নির্ণয়। এড়িল সংশয় বন্ত সমৰ বিবন্ন । এডি বিদয়ক চিত্তে আমাত বনর। সেহি গোট স্থিত-প্রাক্ত জানিবা নিশ্চর । ডু:খ পাইলে উদবিশ্ব নোম্ম যি জন। পুৰত বাহাৰ নহি আনক্ষিত্ৰ মন 🛚 প্ৰিয় অপ্ৰিয়কো ডালে এডে কোণ ভয়। সেহি যুমি ভিৰবৃদ্ধি জানা ধনঞ্জয় 🛭 পুৰুছো শক্ৰতে। তুইতো বাৰ স্নেছ নাই। শ্ৰাদ্য নকৰয় যিটো উপকাৰ পাই 🛦 ডুই জনে অক্টোলড়ো কৰে খোৰদন। गटक शोटक कांशीरका ट्याटबारक खाल प्रकार উচ্চ নোৰোলয় কাকো হীন নোবোলয়। প্রজা প্রতিশিত উদাসীন সেহি হয়। বিষয়ত সর্বদায়ে থাকে ইন্দ্রিগণ। কম্পুহালে আনিবাক পাৰে যিটো ঋন। বেন কর্ম্ম অনায়াসে সক্ষোচারে পার। যোগীৰ ইন্দ্ৰিয় সংবমৰো সেহি ভাৱ 🛭 পাৰ্থে কুডাঞ্চলি কৰি বোলে বড়পতি। উপবাসী আড়ুবৰ কেন নোছে গভি। ইন্দ্রিয় সাবম মাত্রে যদি গতি পাই। ভাসৰাৰ দেখে। বিষয়ত চেফী নাই।

🖺 মন্তগরকগীতো ।

ক্ষুক্ত বোলে স্বাস্তি ভাৰ কৰে। ভগ্ন। যোগীৰ ইন্দির বশ্য হোৱৈ সভারত । ক্ষড় আতুৰৰে: ইন্দ্ৰি নকৰে প্ৰকাশ। কিন্তু ভাৰ মনে কিছু আছে অভিনাৰ। **विकारल (गांधीशन करेंब द्यागवरल ।** ভ্ৰাে ইন্দ্ৰি মন নৈয়। ভত কাল চলে 1 যেবে মোক বৃদ্ধি কৰি কৰিল। জা শ্ৰয়। তেৰে ভাৰ মন ৰত্য আপুনি ছোৱের 🕽 यनक निवय कवि रेन्ट्रिश रवन क्या। विवयक अस वृश्चि शक्क कवड़ ह সক্ষ হল্তে ভাত পাছে কাম উপকয়। প্ৰাৰ দোৰ কৰে। গুনিয়োক ধনপ্ৰৱ। কাম ঐখন্যত থাকি মদ বাঢ়ে ভাৰ। পৰে নস্চিয়া স্পৃতা কৰৈ আপোনাৰ 🛊 অনুক্রাক্তরে প্রতিষ্ঠি বঢ়ার বিৰোধ। বিৰোধত হল্ডে উপজয় কাম ক্রোধ। (क्रांधंड शक्तियां मध्यारहरता नाग सम्_व कार्यास्थाया छाल मन्त्र महत्व भारत्यहे । গুৰু মুখে শাস্ত্ৰ পচি পাইল যত যত। সম্মোহত হয়ে ভাৰ শাতি হোৱৈ হত ০ সেবে খাতি হত তৈল নাহিকে চেতন। অচেডন বৃক্ষ তুলা হোৱে মৰা বেন গ অর্চচুনে বোলস্ত কুফাদের কুপামর। বিষয়ত মখাৰিলে সেছ নৰৱয় ৷ गप्ति विषयुक्त शहक हैन्ति कार देवती। আৰু স্থিতিপ্ৰজ হইবেক কেনেকৰি। कृरका रवारण मन कांचा रनरङ् मर्जनाय। বিষয়ক ভুঞ্জে ভাৰা ৰাগ খেব নাই। এছি মতে প্ৰদাদ লভত অবস্তৰ। চুঃখ গুচি বন্ধ মুক্ত হোৱে জগতৰ ।

200

40

জনমীলা সংহিত্যৰ চানেকি।

বিষয়ত ইন্দ্ৰি বাৰ ফুৰে স্বেচ্চাচাৰে। সেহি সে পুৰুষ জানা অযুক্ত সংসাৰে। নাহি প্ৰক্ৰা অযুক্তৰ বৃদ্ধি নোহে ভাল। ভাৰ জ্ঞান সমাধি নাহিকে একে।কাল **॥** মনক উদ্ভিহণ্য দেখা কেনে কৰে ৷ পুঞ্চাৰ প্ৰায়টা ভাতকলেমানে যথে 🕸 शकत देखिल शुक्रु क्षा महि यात्। ভাৰ নৰকৰ সুখি নাছি পাৰবোৰ গু গুডকুত্বা সমা নার্বা পুকষাগ্রি ছালে। ৰুছতা আলাপে এট কাৰে ভতকালে : শ্ৰুৰেশ পুৰুষ দেখি নাৰী মোৰ বাবু। যদি পুত্ৰ ভাই হোৱে ডপাপি বাঞ্চয়। একে মন চক্ষল ইন্দ্রির পালে লাগ ৷ যেন নাতিনীৰ বিহা বুটা কটৰ ৰখ । বেন কযুদ্রত নাবে মহাভর পাইল। हाद (यस नातद का शांदि माइडावान । কলো উত্তে কভো বুড়ে কভো দুৰাবয়। থাকিত ইন্দ্ৰিত বাৰ ভাৰ সেহি নয় 🛊 ক্মজিভ উক্তিয় বাৰ বিষয়ত বৃদ্ধি। আছেকে সকামী নিকামীৰে। নাহি সিভি। ক্ষে শুনি অসম্যোধ কমন্ত্র অক্ষা ইশিলুয়ক বল্য কৰিবাক পাৰে কোন ৷ কুকে যে বোলন্ত ভূমি মক্ষিকা ভয়। স্ভারতে ইন্দ্রি বশ্য আপুনি বোর্য় 🛭 কৰ্ম্মনে কোলস্থা যিটো থাকে নিস্তা ঘটি। আছে কি বিষয় ভাৰ অভিনাৰো নাই এ যাত উল্লি বিষয়ত ছোৱে উপৰতি। **টাং কুলা কেন নোছে সিজনৰ গতি** ॥ ভৰাপিছে। মৰে ক্ষপ্তে বিষয়ক পাই। কুষ্ণে যোলে আন ইন্দ্রি থাকে নিদ্রা যাই ।

क्षित्रहरू शतक्ष्मी का ।

ৰদি পুক্ষৰ মাই নিগ্ৰাৰ ব্যাপাৰ। বিষ্টা যোগীৰ হাভা ভিন্ন যে প্ৰকাৰ ৷ লোকৰ বেগানি দিবা যোগী বাতি মানে। লোকৰ বাজিক পুশু দিবা বুলি ভাবে ॥ দিন। কৰি কলা ধোগাঁ কানৰ সক্ষাত। বিষয়ক এড়ি বোগী ৰময় আসাত। অন্ধৰৰ ৰোলে বোগী লোকৰ দিবাত। স্থার কর্মা এড়ি বোগী নিদ্র। করে ডাড । নিবৃত্তি কৰ্মাক বোগী দিবা মাত্ৰ গোলে। গ-সাৰৰ মুক্ত হৈয়া সেহি পথে চলে ৷ বিষয়ৰ পদ্ম কানা শিংগাট প্ৰাৰুষ্টি। যোগী নচলয় ধুলি অন্ধকাৰ ৰাতি ॥ (मन (लेंडा किया ट्रेडाल समार्ड समाय : ৰাত্ৰি ভৈলে গতি কৰি ভূমে ডক্স চাই॥ হদি বোলা ছোগীগৰ বিষয়ত নাই। ८कम्माम शाक्य हर्ता (कन मर्ड शाय ॥ বেটেন কাছাকো কল নেটেখাকে সাগ্ৰে . छपाणिएडा नप्तनका कर्म पूर्व कर्न । সৈহিমতে বোণাৰ যে নিজ কল্ম ফলে। আপুনি মিলয় আসি যতু নকৰিলে ৮ गमि (बाला (गानी यमि विवयक माडे আৰু প্ৰথম সম্বি আছমু কোন ঠাই ব গেছেন জলত খোণ্টে বৰ্ষি লগাই এক হল্তে মনক আশ্রায় সেহি ঠাই 🗈 সৰ্বা জল ভৰি সিন্ধু নভাৱে কাৰৰ। বিষয়ৰ ভোগে ধোণী সেহি পটন্তৰ ॥ ষদি ভোগ কৰৈ ভোগে নোহে আসকতি। अन्तेशेर्य हरून यम अर्चा निया मित्र ঈশ্বৰ ভাষৰে যাত্ৰ মোহ অন্তক্ষৰ। পূৰ্বত গুচিল পাছে ভৰয় সংসাৰ।

অস্থীয়া সাহিত্যৰ চাৰ্ফেক।

আছোক বিজ্ঞৰ কাল মৰণ সময়ে 1 এহি নিষ্ঠা কৰি ক্ষণমাত্ৰে গভি পাৱে ৷ চতুৰ্বৰ্গ সিদ্ধি হোৱে চৰণ থিয়াই। কলিকালে ধশ্ম জানা আন গতি নাই। ষাক দুঃখ পাইয়া পোৰে পুত্ৰ ভাষাে ভাই। যেন পানীশালে লোক ছোৱে এক ঠাই । জলপান কৰি পাছে দুলো দিংখে যায়। শৃক্ত কান পৰি গাকে কোন জন নাই। পৰ পুত্ৰে পৰ জাঁৱে আনে বিহা কৰি। জেচ বন্ধ হোৱে গৃহ অক্ষ**ৃ**ণে পৰি » সেরি পুর ভাষ্যে পোবে নামা যত্ত্র কৰি। ৰিন কতিপয় পাছে সিয়ো বার মৰি # য'র দয়া ক্রেই মানে সমস্ত্রে গুচয়। শর বুলি ভাক কণমাত্র নথবর । তেন পুত্ৰ ভাষ্যাত বিখাস কৰা কেন। কুম্ম বিনে আন নাহি গড়ি মাড়া ত্রাণ ॥ व्यव्यतित्थ गिर्हे। कृत्व कवि नाय शाहे। **डाव डेशमाक यह मित्रा (काम शिव्र a** क्ष देव (शांतिस मिट्डा कुल शप नाव। ৰামকৃষ্ণ বোলা গত্তে গুচোক সংসাব ॥

ইতি জ্রীভগবদনীভায়া থিভীয়ে। ধারুঃ ।

জ্বীমন্তাগরক্ষীতা।

ভূতীয় অধ্যায়।

শোকপক্ষমিয়া যা সাংখাবোগোলদেশতঃ । উভ্ততাৰাক্ত্ৰ ভক্ত স কৃষ্য: শ্ৰণ ম্ম । জায়েসা চেৎ কথাগন্তে মতা বৃদ্ধিভ্তনাদ্দি । তৎ কিং কথাগ গোৰে মাং নিয়োজয়সি কেশ্ব ।

काम ।

স্বৰ্ভনু আকুল ভেল। শ্যেকপক্ষে পৰি। সভাজক সাম্প্ৰাণে ভৰাইলকু চৰি 🛊 কেনয় কৃষ্ণৰ পাদে খোৰ নমস্কাৰ। কৰ্মবোগ কহিবোহে৷ তৃত্তীয় অধ্যাৰ 1 অর্জ্বনে ধোলন্ত ভ্রনিয়োক মহাভাগ। স্তানক প্রশাসা কৰি ক্তিল্ভা আগ। আছোক বিস্তৰ কাল মৰণ সময়। ন্ত্ৰপ্তাক স্থানিয়া খনি ত্ৰন্তা পদ পায়। ইদামীক কৰ্ম কৰিবাক পাৰে পুন। ভোমাৰ বাক্যক বুকিবাক পাৰে কোন। যুদ্ধ হিংসাত্মক কৰ্ম্ম মোৰ অনিবলাৰ। ভাত কেন মেকে প্রব্যেতা বাব বাব ঃ বোলা ক্তিয়ৰ ধর্ম যুক্তেসে প্রধান। ক্ষা নকবিলে বোলা নোপঞ্জয় জান। ভোমাৰ বাক্যত থাকি ভ্ৰমে সোৰ মন। জান কর্মা কোন তেতি কহা জনাদন চ कृतक (बाहल महे (यन कहिर्स शृजीक। ষ্ণান কর্মা কহিলোছে। দুই গোটা প্র ॥ ভাহাৰ নিৰ্ণয় কছে। শুনা তব্বোধ। লাড়ুবুলি লোভ দিয়া পিয়াৱৈ ঔষধ ঃ বিনা সন্ত বুদ্ধি মন স্থন্ত নোহে ধাৰ) মনৰ চক্ষল জ্ঞানে নাহি অধিকাৰ ।

অসমীয়া সাহিত্যৰ চাৰেকি।

কতোগুলা কৰ্ম্ম কৰি হোৱন্ন উদাস। হাতে কথা নকবিলে নিসিকে স্থাস ॥ যাৰ পুন: কন্ম কৰি হাছ ভৈল মৰ । হাব্দ্রাসে করিলো জান জানিবা সহতুন। কৰ্ম্ম কৰি যায়ত নোহোৱে শুৰ্ক্ষ চিন্ত। বর্ণা প্রায় কর্মা করিবেক ব্রগেচিড। পার্থে বোলে কেন বদি হয় ভগবান। তবে প্রথমতে কেন কহিলাহা জ্ঞান। ক্ষান্ত বোলে বি কাৰণ কলো কেই ভাৰ। ভোমাৰ শোকৰ দেখে। নাছি পাৰাবাৰ । (भाक श्रहित्व स्वातास्वादक। এक्कामएड। এট্ডকট্ড সাংখ্য জ্ঞান দিলো প্রাথমট্ড । জ্যানা বা অজ্যানী বার আছও সংগাৰে। বিনাকপ্রে কণমাত্র থাকিতে ন**ণাবে** । প্রকৃতিৰ তিনি গুণ অভার পূর্কার। সকলো গুণৰ বস্ত লোক সংগ্ৰেৰ। ন্ত্ৰে থাকি কৰে শুভাগুড় ধৰ্মাধৰ্ম। পুৰুৰে সংস্থাৰে যে অপুনি কৰে কৰ্ম্ম ॥ वकाश वकानो (वाटा यहे कामनीत। ক্ষুদ্রান্ত্রিয় বিবেশধিয়া কার্য্যক এডিল 🛊 কিন্তু পুন: মন বিবয়ত কাছে বাব। যতেক চিন্তুন ধ্যান কপট আচাৰ। ছুৱান ধানে কর্ম্ম ভাষ সকলোয়ে মিছা। ইন্দি জৈয়া মন চলে উপৰৰ উচ্ছা। বি পুন: মনক নিয়মিল ভালমতে। সৰ ইন্দ্ৰি বশু বহু মনৰ লগতে 🕫 🦠 যেনি ভেনি মন চলে ইন্দ্রিরক লই। বেন জাব নগাকিলে দেহ কিছু সুই 🛊 ঈশ্বক অৰ্থি কৰ্ম কৰে কল ভ্ৰাগি। সেই মৃক্ত বোগীয়ে পুৰুষ মোক ভাগী »

ञ्चित्रहण्डलग्रीखाः।

জনেক ভক্তিক ৰূপে সাধে নিবস্তৰ। সেহিন্সে কাৰণে লোকে কৰ্ম্ম শেশুভৰ চ নিভালৈমিত্তিক কৰ্ম অৰ্পি কৰা নীৰ। বিনাক্ষা নিষ্টে জানা নৰছে শ্ৰাৰ ॥ यक सन्त्री महत्व दक्ष मान्यातामा कहा । यक्ति जेल्बन्ड कर्ल इट्डा कल्ब्र स्माटन ॥ কর্মাবের্গী বিকু তাক জানা ধনজয়। ছবি কাই বিনে আৰ কর্ম্প্রেস বার্ময়। ঈশ্বৰ অপে কৰ্মা কৰিবে নিশ্চয়। সেহি কৰ্ম্মে পূৰ্ববৰ বাসনা হৈবে কয়। জানৰ ভক্তিৰ দুউৰো কহিলেটো ভেল। জোমাৰ প্ৰশ্নের সখি দিলো পৰিচেত্ৰ । काभ अक्त। बहुग बुलिला (यन २८७) যজ্ঞৰ সহিত প্ৰকা হৈছিল। পূৰ্বাতে । खन सन यक्त कवि (मह शृहस नव) कुरहे टेक्स स्मक्तकारता भिर्य वेंग्हेवन । অন্যোগ্যয়ে দুহান্তবে। সাধে ইন্ট্যোগ। (माद (मग्र कर्षक मणुरम्) करेन ८५११। ॥ সেহি ভোগ মমুরো দেৱক নিদি খাই। অধ্য নাৰকী ভাষ্ঠ পৰে চোৰ নাই। আৰু পথা বছৰ নিতে বিভানে নকৰে। পঞ্চসুণা পাডকড নৰকড পৰে 1 মনুকুৰ পাপ পুণা অল্পত হোৱন। शक्त मृता सांक (बाह्स क्ष्मा सम्वय । ধান উপুরারে কল্সীত পানী সানি সন্মাৰ্ক্সনী মাৰ্কে চেকি খালুক বাহানি 🛊 সবিষ পটাত বাণ্টি বিচি কৰে চুণা। গুহতৰ নিতা পাপ এছি পদংস্ণা 🖟 এकि शक्ष काभन्द्र शहरा त्यन घटक नाक ट्यांडे। वक्त शृक्षी कविर्वक निट्ड ।

অসমারা কাহিত্যৰ চার্নেক ।

শুনা পাঞ্চ বজ্ঞ বেন কৰিবেক নিড। ৈ শাঠ হোম ব'ল বিশ্ব অঠিব অভিখ। স্থান দেৱপুঞ্চা কৰি তৰ্পিবেক মৰে। হোম বলি স্তুতি মন্ত্ৰ পাঠ ভাত পৰে। অতিহিন অবেবণে নাজমার্গে বাব। मनहिका व्यक्तिया गृही शहर क्या यात्र ॥ দেৱক নিদিয়া আখ্রা অর্থে বাছে অর। পাপ মাত্র ভোকন করম নোহে অভা । বল্ফ কৰি যিটোজনে অৱশেষ খায়। ভাষাৰ বভেক পাপ সবে দূৰ বাব 🗈 বৃত্তিছাৰ। অৱ ছোৱে ঞানিবা সাক্ষাত। অন্ন হয়ে হাজৰূপে প্ৰজা হোৱে কাড । প্ৰাণীৰ ব্যাপাৰ কৰ্মা উপভয় পুন। হৰ্মতে উপজে পুণা কানিবা অৰ্ছন ১ বেদ খণ্ড হথ্যে যেন যতা উপজয়। বেলে৷ ঈশবৰ বাকা কানিবা নিশ্চর ৷ ফর্মা কবি জগতৰ চক্র প্রবর্তন। সংস্থাৰ কাৰণ বছত কানা খনপ্ৰয় । ঈশ্বৰ আজা ভালি নক্ষয় কৰ্মা। পাপ আয়ু মাত্ৰ ভাৰ বাৰ্থ পাৱৈ আম ॥ ঈখ্যৰে অপিয়া এডি কণ্ম সদাচাৰ। কিন্তু পুণভোগী হোৱে নেড়াৱে সংসাব। ঈশ্বৰে অৰ্পিয়া কৰে সংসাৰ এভাৱে। ষেন ছগ্ধ মলিলেও দধি গুড কোৱে ৷ যি পুন্ম আন্ধাত ৰভি তৃষ্ট সর্বনাই। ভাহাৰে। ছানিবা কিঞ্চিত্ৰেকা কৰ্ম্ম নাই। শ্ৰম্ম কৰে বদি ভটে। নোহে কৰ্ম্মভাগ। নকৰিলে কৰ্ম্ম পুড়ু নপাৱৰ লাগ 🛚 ভোমাৰ অৱশ্যে কৰ্ম্ম কৰিছে লাগর। বিমতে কৰিবা কৰ্ম্ম শুনিয়ো নিৰ্নন্ত 🛭

🖺 মন্তাগরণগাঁডা।

ঈশ্ব চৰণে মন কৰিয়া নিৰেশ। প্ৰম পদক পাইবা তবে গুড়াকেশ । क्रमक्षक कानि कवि शक्ष कवित्र । এছিমতে কৰ্মা কৰি ভবিল বিস্তৰ। জ্ঞান ভক্তি যেবে হয় কিছু কৰ্ম নাই। তথাপি কৰয় কৰ্ম লোক প্ৰবৰ্ধাই। শ্ৰেষ্ঠান্ত্ৰ বলি কৰ্ম কৰৈ লাভ পৰে। অল্লন্সে ভাক দেখি কৰে দেহি মতে। ভাল হৌক মন্দ হৌক খোঠে বিবা কৰে। ই চৰেরো শ্রেষ্ঠৰ প্রমাণ মনে ধৰে। ত্ৰৈলোক্যত মোটোৰ কঠবা আছে কোন। ডভো লোক প্ৰবৰ্ত্তাই কৰ্ম্ম কৰে। পুন। क्रगड-द्रेचन महे बाक नगरीপ्रि । ইচাৰ অধিক কিবা হৈবেক সম্পতি 6 যদি ছেন কৰে কৰ্ম এড়ো স্বৰূপত । ৰূৰ্দ্ম এড়ি লোকে ধৰিবেক মোৰ মত । কৰ্মা লুপ্তে নই কৰ্মা পাশী হৈবে নৰ। মই নাশকর্ত্তা ভৈলো সকলো লোকৰ ॥ লোক প্ৰবৰ্তাৱে জানী কৰ্মপুন্ত ডৰে। অজ্ঞানীৰ মত কৰ্ম্ম ফল এড়ি কৰে। कुरक ट्वाटन मकामीब यपि पृष् मि । উপদেশ পাইলে স্কাম্ড নেদ্যু মতি। ভাক উপদেশ দিব ঈশ্বৰৰ মত। কামীৰ বৃদ্ধিক ভেগ নকৰি কিফিড খ উপদেশ নধৰিব পূৰ্ব্ব-কৰ্ম্ম-জ্যানী। উভয় ভংশত ধাকি হৈব পাপভাগী । সকামত পূৰ্ণের আছে তাকে। নচালিৰ। ষেকেন স্বভাব বাৰ ভাক নিয়েজিব । यपि (बाला खडानी चछानीब किवा छिडू । প্ৰকৃতিৰ গুণে যে আপুনি কৰৈ ভিন্ন।

অসমীয়া সাহিত্যৰ চানেকি।

%। देखा हे किए विकास कर्षा करना महे करना वृत्ति करका कहकारन मरन ॥ মোক নভজন বিটো ভানিবা সাক্ষাত। নিপিছে তুলগা ৰক্তকোট ৰূপাল্ড । জ্ঞানী পুতু জ্ঞান ৰূপ্য বিভাগৰ জানে। দেহক আত্মাক সুইকো ভিন্ন কৰি মানে : বিষয়ত ইন্দি প্রবর্তারে গুণ লট। देक्टिय कर्नाट्य कर्षा कर्ता त्याटन महे । যিটো মোড কপি কর্মা মদর্থে কম্ব। চিত্ত বৃদ্ধি কালা মন মোড সমর্পয়। এছি মতে কৰ্মা কৰিবেক নিচে নিছ। মোভ আন্ধা কৰি হৈবে অসুয়া ব্ভিন্নত 🛭 যি কৰে মোহৰ মঙ কৰে অসুজান। কৰ্মা কৰি বন্ধমুক্তে পাৱৈ মোৰ খান। মোৰ মত নলৱে সকামী মৃতমতি। মেৰে মতে অস্থা কৰম দিন ৰাতি। কানি মোৰ মত লৈয়া শোক পৰিহৰ। । মোত কৰ্পি অধৰ্মত থাকি যুদ্ধ কৰা 🛭 পাৰ্থে বোলে ক্ষা মোৰ বাকা শুনিয়েক। ভব মত লৈয়া সৰে কথৰ্ম ডঞোক। কুষ্ণে বোলে ভাৰ পূৰ্বন কৰ্ম্মৰ সংস্কাৰে। আপোন পভাৱে থাকি কৰ্ম্ম কৰৈ নৰে । গুণ ইচ্ছা প্রকৃতি ঘটারে নিরা ভাত। কোনে এডাইবাক পাৰে প্ৰকৃতিৰ হাত ৷ শাস্তবাৰা ওপ মোৰ চানত অৱস্থা। হেনয় জানীয়ো হোৱৈ প্রকৃতিৰ বশ্য 🛊 বিটো শভারত অন্ত নিমহত মতি। ইন্দ্ৰি নিয়মিতে পাৰে কাহাৰ শক্তি । পাৰ্থে বোলে নানা কৰ্ণ ভোমাৰ বাকাৰ। शर्ष कार्या कवि कार्यामित्यम करेंबु नव अ

জ্বিমন্তাগরস্পীতা ।

বলি কর্ম্ম কৰে প্রকৃতিৰ বন্ধা বাই । আৰু বিধি নিষেধক পাইলা কোন ঠাই ৪ শাস্ত্র বে পুরাণ বেদ সমস্তে উভিল। পানাত নলাগে নার ভীৰতে বুড়িল 🕏 কুষ্ণে বৌলে ভাৰ কেতু কলে উপদেশ। সার্থানে শুনিযোক স্থি গুডাকেশ 🗈 ইন্দ্রিয়ৰ অর্থে মন ৰাগ কেম ছুই। লোকক অনুষ্ঠ কৰে শক্ৰমণ হুই। ৰাগ নাম ভাব ইন্দ্ৰি বিষয়ক পাইলে। যদি নপার্য ভাক দেব কবি বোলে। তুইটা প্ৰম শক্ত কানিক অৱস্থা। শাসুবিধি নির্ম সুহিকে তাব বশ্চ । मांग द्वार पूर्वे देखल ज्ञार पूर्वत । শীংখ উটারয় বেন খেব নদী কর । যারদেক বাগ ছেবে পুর্বি পারে লাগ। ঈশ্ব ভঞ্জন নৌকা চবিয়োক আগ । একে যুদ্ধ ভ্রঃখময় হিংসা গুক্তব। खिका प्राणि **भारेत्व यम देखता वर्ण्यून्य** । কুষ্ণে বৃদ্ধিলপ্ত অৰ্জুনৰ অভিপ্ৰায়। পুনৰ্বাৰ অধৰ্ম কছন্ত বছৰায় ৷ আপোনাৰ ধৰ্ম্মৰক্ষা নোৱাৰে কৰিব। যদি অল্ল কৰে ওখাপিতে। ভদ্ৰ হৈব । स्वभन्तं कविया महत्र उट्टा अन् अति। প্ৰথপ্ৰে ভৱ হুছ নৰক নিকাৰ । অৰ্ছনে বোলস্ব শুনিবোৰ বছৰাই। পাপ কৰিবাক পুক্ৰৰ ইচ্ছা নাই দ ৰাগ খেব ভুইকো জিনি নিৰোধিব মন। ভগদি গাণত প্রবর্ত্ত একোজন ৷ কুঞে বোলে ইকথা শুনিয়ো ধনঞ্জ। ভূমি যি বুলিলা কথা বৰূপ হোৱা।

অসমীয়া সাহিত্যৰ চানেকি।

ভাৰ বেন মত ভেদ কহিবে। ভোমাত। ৰজো গুণ হত্তে কাম কোধ হৌৱে ছাঙ্ত। কোধৰ উৎপত্তি স্থান জানিবাহা কাম। হদি বোলা কিছুদিয়া কৰে। উপশাম। কাম সম ভক্ষক যে ত্রিভূবনে নাই। যত দিয়া মানে ভাৰ তৃকা বাভি যাই। যদি বোলা প্রিরবাকা কথে। উপশাম। প্রিয়ত নাহিকে হুফ্ট দুফ্ট পান্দী কাম । বিষয় লগৰ ভঞ্জ জানিবা নিভয়। (यम व्यक्ति ध्रम कृत्या मृद्धि कांड रहा ॥ বারে গুম ভাতে অগ্নি একে লগে থাকে। প্ৰম ভেজন্মী অগ্নি ডভো গ্মে টাকে 🛊 যেন শিশু থাকৈ দেখা মাত্ৰ গৰ্ভত। कालमञ् हर्ल्य (मधा (नमग्र अक्ट) । শৰীৰত থাকি দৃত্তি কৰয় নিৰ্মবন্ধ। চক্ষ থাকে ভখাপিডো যেন ভৈল কর b সেচিমতে কাম ক্রোধে আবহর জান। কামক পুৰিবে লাগি কাৰ আছে প্ৰাণ। ডঃখনপে পোৰাত্য অনল সমান। দুটাতো পৰে সংসাৰত বৈৰী নাহি আন ॥ যত কাৰ্ছ দেই আনি অগ্নিৰ উপৰে। অধিকে স্বলিয়া থাক পুড়ি ভশ্ম কৰে। মন বৃদ্ধি ইন্দ্রিয়ক কাম অধিভান। কাম বৃদ্ধি কৰিবাৰ তিনিয়ে। প্ৰধান ॥ হেনজানি মোহে যাৱে ভূহি পাৱে লাগ। মন বৃদ্ধি ইন্দ্রিয়ক নিয়মিবে কাল 🛭 শাস্ত্র গুৰু উপদেশে যেন তৈল বোধ। সেহি জ্ঞান-খড়গ ধৰি ছেলা কাম ক্ৰোধ ॥ শৰীৰত চাহি শ্ৰেষ্ঠ যত উদ্দিগ্ৰ । ইন্দ্ৰিয়ত কৰি শ্ৰেষ্ঠ আনিবাহা মন 🛚

श्चित्रकुशतको। इ

মন্ত্র অধিক বৃদ্ধি করিবলী তেমাক। मनाइडा अधिक इञ्चलं का जा इनाइन वाक 🛊 ছানি আপোনাৰ যে সান্তিক বৃদ্ধিয়লে। আছাত মনক নিয়া বাহিতে নিশ্চলে ৰ আজাত সংখিলে মন বিষয় উদাস। আপনি হোৱন্ত নদ্ট কাল মহো পাশ। कृताय रगवां उत्तव विश्व देखना यस । একোকালে নাহি ভানা ভাহাৰ পতন 🕫 विमुख डीर्शक लाशि (करन यह करा। চ্চদিত উত্তৰ আছে ভাক মুকুমৰা। তাৰ্থকো পৰম ভান কৃষ্ণৰ চৰণ। ৰক্ষা চৰণৰ সেনি লৈয়োক লবণ । মেরবো পুঞ্জিত বিটো হবিত চকত। বেছি জন জানিবা উদ্ভব ভাগরেছ 🗈 करेत रंगाविक निर्दा कुक्कभर्म भवि । কৰিৰ নামক কোটি তীৰ্গে নোকে সৰি ৷ তেন ভাবি সভাসদ এড়া আন কাম। পাত্ৰক ছাড়োক ভাকি বোলা বাম ৰাম।

টুভি ইিভগ্ৰদগীভাষাং ভূতীঝেছখা**য়** চ

শ্ৰীবিষ্ণু ভাৰতি।

Section 1

ভাগৱত ৰহ ।

ক্ষম কর ক্ষাত ক্ৰেণ নাৰায়ণ। खक ड यदमल (सर्व रेमसकी सम्बन्ध । যাৰ ক্ৰীড়া ভাগু ইটো সবে ব্ৰহ্মডিম্ব। লীলাৰূপে প্ৰকাশিছা বেন সলবিশ্ব 🛭 ষাৰ নাম স্মাৰি ভবে ভূমেয়াৰ সংসাৰ। মংসা আদি কৰি বাৰ নান৷ অবভাৰ 🛊 যাৰ মুখাপুত্ৰে বিৰাজিত সৰ্পতী। ৰক্ষাস্থলে শোড়ে বাৰ লক্ষ্মী ভগৱাড়ী 🛊 यांव कारवंड कार्य क्यांन कथिए । ছেন ঈশৰৰ মই জলো প্ৰতিনিত। ন্তৃষ্ণক প্ৰশামে। পৰি পূৰ্মানক চিন্তু। যাহাৰ প্ৰসাদে মুৰ্গো হোৱয় পণ্ডিত h कुक हरू विक्रमास्य करास्य धानामि । কৰবোডে সবাগতে আজা মাগৌ আমি 🛭 ভাগরত নাম ইটো কল্লভক প্রায়। নৰায়ণ গল্পে যিটো কল্ম আছে পায়। প্ৰণাবে অকুৰ ভাৰ ভানিকা নিশ্চয়। কাছ ক্ৰেন্তে বাড় গুটি মুখা দাখি। হয় ॥ তিনিশত পঞ্চত্রিংশ কথারেব লেখা। সেহি সবে হৈয়াহয় ভাৰ উপদাখা। মঠাৰ হাজাৰ স্নোক হয় গত্ৰ ভাৰ ৷ ভবিদে হৈয়াছে মূলে ভাৰ ঞলাধাৰ। यांक भारे दुक्त छि करन दलकता। কমৃত সদৃশ তাত ধৰে মোককল।

যাৰ হি অভাস্ট ভাক ভাকে দেই দান। পৰ্ম সুলভ নাছি বাছাৰ সমান। সবাৰে। উপৰি ইতে। বিৰাজে প্ৰাকটে। কৰিয়ে আগ্ৰয় তাম চাপিয়া নিকটে 1 ইতে। ভাগৱতৰ লক্ষণ দশ গুটি। পৃথকে পৃথকে ভাক কৰিবো প্ৰাকটি। সৰ্গ যে বিসৰ্গ থান অপৰ পোৱন। উভি মৰন্তৰ আৰু ঈশানুকথন । নিৰোধ মুকুতি আৰু জানিবা আত্ৰয়। क बन ककात यहा शुरूव (यानव । পৰম ঈখৰে প্ৰকৃতিক কৰি বাব। মহন্তৰ পঞ্চ মহাত্তৰ ভাৰতাৰে 🗈 ইন্দ্রিয় সকল পক্ষ ভশ্মত্রো নিচয়। <u>অভিনেক মানে ডাক সৰ্গ বুলি কয় ।</u> ব্ৰহ্মা স্বয়ং প্ৰভিন্নেক বড়েক পদাৰ্থ। তাকেলে বিদর্গ বোলে কহিলো বধার্থ। ट्यम्भ कर्वन स्रीय कर्त्र वड मान । कविद्रतक योग निया नियम विधान । তাৰ থাৰা সন্তিৰ উৎকৰ্ম নিছমান : ভৈল যিবা জানিবা ভাষাৰ নাম স্থান। স্পৃতি আছ্যু বড় শ্রেষ্ঠ ভঞ্জণ। ভাহ্যক বি অমুগ্রহ সেহিতে৷ পোবন ৷ ভৰ্মৰ বি ভ্ৰন্তান্তন্ত বাসনা আছ্য। ভাষাকে বোলয় উত্তি প্রানিবা নিশ্চর। ক্লিমৰ স্কৃপ। প্ৰোপ্ত বত সাধুচয়। ভাসস্থাৰ ধৰ্মকৈলে মৰপ্তৰ কয় 🛭 विकृ देवक्षवर एउ छरिज दर्शासन । ভাহাকে বোলর জানা ঈশাসু কথন : প্ৰধাৰৰ অক্তে প্ৰাকৃ দেৱ নাৰায়ণ। বোগ নিজা বিস্তাৰিয়া কৰন্ত শয়ন 🕽

ক্ষমহারা সংভিত্যৰ চানেকি।

সেহি কালে কারৰ উপাধি যত হয়। চৈতক্ত শক্তিৰ সমে যিতে। হয় লয়। ভাষাকে নিধেষ বোলে ভাষিক নিভিত : মুক্তিৰ লক্ষ্য আৰু কৰিবে। বিদিত ৰ অবিক্যাৰে আবোপিড আছে কৰ্ম থত। তাক ভেজি স্থিতি হোৱে একৰ ৰূপত। বিষয় সম্বন্ধ কিছু নাথাকে স্মৰণ। ইহাকেদে মৃত্তি বুলি কহে বিজ্ঞান। ষাত হল্তে হোৱে ইতো হৃত্তি দ্বিতি নাশু। ধাৰ হল্ডে হোৱে ইছে। জগত প্ৰকাশ । তেন্তে পৰং এক সমস্ত্ৰে সংক্ৰী ৰূপ। जाबाटक जासाय त्यारम कहिएली अन्य । এছি দুশ লক্ষণক কৰিলোঁ ব্যাখানে : সি কাৰণে বোলে জানা জীমহাপুৰণ **চ** পক্ষতি লক্ষ্য মাত্ৰে অক্স পুৰণৰ। সর্গ প্রতি সর্গ ধংল আৰু মধন্তব । বংশামুচৰিত সমে এ পাকে লক্ষণ। এতেকেলে ভাগর'ড কৰম শোভন । সেহি ভগরতৰ শুনিয়ো বেন ধানে। পদ্ম পুৰাণত ভাৰ আহ্যু গ্ৰেমাণ 🛊 প্রথম বিভার ঝকে চরণ ভুতর। স্কৃতার চতুর্থে বাদ **ব**রে উক্ষয় e नाडि तम्म १५७म यस्ट्रेटम वक्यकृत সপ্তম অউমে কৰ কমল মুগল। কঠদেশ অবম দলমে যাৰ উগু এकामन सलाहे पामन यांव युख । হেন ভাগৱতৰ মৃকতি মনোহৰ। ভমাল সদৃশ বৰ্ণ আম কলেবৰ ৮ ভক্তিৰপ অগহাৰে তমু **লীপামান**। সেহি প্রস্থু আদি দেৱ ককণা নিধান ঃ

ভাগারত বস্ত্র।

চাপাৰ সংসাৰ সাগৰৰ সেতু প্ৰাক্ত। खिक्तिहरू (इन कागदेखक समाम **।** শ্বী ভাগারত শাস্ত্র কোন্তৰ সাব। ভাৰ ৰস পানে তুল্ভি ভৈল মন ধাৰ। সিক্ষনৰ অক্তন্ত ব্যক্ত নাহি ৰভি। ছেন জানি পিয়া সবে একচিত মতি। **भूभागव मृ**र्वा देखा औ,स्रामहरू। ্ৰোচন্দ্ৰ উপিত বাবে সম্ভৱ মাঞ্চ । ভাৱে অন্য পুৰাণাদি কৰ্ম প্ৰকাশ ঃ बनिब উদয়ে যেন শভোড আভাব। স্তাবিভূ উৎকল বন্ধ কুন্দাবন কানী। का,गाथा व्यवस्था व्यक्ति कार्यः काम नामी। আছের হৰিব কস্তে বড় সাধু সপ্ত। अबि छशबजनात्र महत्र जामबस्य । পৰম পৰসহংগ জিজীখৰ আমা। ভাগরত সমুদ্র বিতে। পার্গামী ॥ লোকৰ কুখল কামে কৰি কুপানান নিগুঢ়ার্গ হোক ধৰ কৰিলা বাংখান সিকাৰণে সময়ে জানিলা ভাগরত। ভাষা কৰি প্ৰচাৰিলা উত্তৰ লোকত দ অভান্ত কঠিন শান্ত বেগান্তৰ সৰে। পণ্ডিতো হোত্য় মেহি আন কোন চৰে . কলিকালে শ্ৰীধৰ স্বামাৰ প্ৰসাণত , বিদিত ভৈলেক ইটো ভাৰত মধ্যত। আনো বুধসণে আৰ টীকাক কৰিলা कामीय दीकारम भवनकाम अहिंदिला । যাতো ভেন্তে নৃসিংহ দেৱৰ ঞ্পৰেলে , ভাগরত ভারার্থক ছারস্ত সকলে। সেহি স্থানী দেৱৰ টীকাক অনুসৰি : ভাগরত ৰখানত শহা পৰিহৰি।

অসমীয়া সাহিত্যৰ চানেকি।

ইলে ভাগরত নাহি ভাগরত পান। ৰিচাৰি ইঃধৰস্বামী কৰিলা প্ৰমাণ । শুক উক্ত জাগরত বিটো বার কর। মতাৰ হাজাৰ শ্ৰোকে কৰিল। নিৰ্বৰ্জ 🛭 আদি অন্তে গায়তীৰ অৰ্থ সমবিত। নিকশিলা এশ্ব কুত্ৰধৰ সহিত । সেহি ভাগরত মহা মহা সাধুগণ। সাদৰে কৰন্ত সদা প্ৰাৱণ কীন্ত্ৰ ৷ ছেন কানি শুনা স্বে ঘন কৰি লাব। **চাবিয়ে। বণৰ আহে আত অধিকাৰ ।** পাৰওৰ গুভৰাৰী মুন্ডনিবা কাৰে। বেদবিভূবক সিছে৷ একোকে নমানে ৪ পৰম পাতকী আতি মলামূঢ় মতি কাপোনাৰ দোৱে পাণ্য বাইবে অখোগতি। ভানি একচিত্ত মনে কৰিলো জ্ৰৱণ। ত্ৰিয়া সংসাৰ সাইবা বৈকৃতি ভ্ৰন 🖈 যাদশ ক্ষর কথা সূত্র অধুসবি। वि स्था । दिन क्या सार्थ दाया कवि । তাহাক প্ৰচাই বাইবোঁ প্ৰথমৰ হয়ে। বি হে ১ আমাক বোলে স্বনেক মহস্যে 🛭 ঞ্জিধৰস্বামীৰ শবং শ্লোক অসুবন্ধে। বিৰচিবোঁ সূত্ৰ কথা পৰম প্ৰবন্ধে ৷ कुना भश्कान भूरत (शाहन जामान। ইটো শান্তধানি হৌক লোকত প্রচার। ভাগৱত ৰম্ব নাম ভাগৱত ভৱ। ইহাক ফানিলে জানিবেক জাগৱন। অল্ল ভাৰ হোৱে যদি বহু মূল্য ৰতু। ভাছাক লৱর লোকে কৰি মহা বড় 🛭 শ্ৰীবিফু ভাৰতি উদ্ধাৰিল। কৰি বতু। এতেকে শুনিয়ো সবে ভাগরত বন্ধু ৷

আগ্ৰহ বড়।

প্রথমে প্রথমাধ্যকে ব্যাস ত্পোধন। জাগরভাবত্তে কৈল। মক্লাচবৰ । নৈমিধ কাননে শৌনকাদি মুনি যাত। কৰিলন্ত হয় প্ৰেম্ম স্বাচৰ আগত 🛚 বোৰ কলিকালে লোক হৈব পাপমতি। কোন ধৰ্মে ভাসদাৰ লাধিবেক গভি 🛊 कृश्वाद्वारत कृष्य धरिताल किया काइक । কোন ধৰ্ম কৰিলন্ত ৰহি মহামাৰে ৮ কোন কোন অবভাৰ ধৰি নাৰারণ। কোন কোন লাল কবিবস্থ বিজেপন (কণ্ট মনুগা ৰূপে বলাদের সঙ্গে। कविलस्त कृरमः (यन (यन कर्षा नर्षः । कृतः ८यदव निक्र शहम कविना शमन । মহাধৰ্ম গৈয়৷ কাভ পশিলা শৰণ 🛚 ষিত্ৰীয় অধ্যায়ে শৌনকৰ প্ৰশ্ন শুনি। দিলত্ত উত্তৰ স্তুত্তে নমি শুক্মুনি। কলিখুগে আন ধণ্ডে নডৰে সংসৰি। কেবল ছবিৰ নাম সৰ্ববধৰ্ম সাব। कृदकारम समस्य (पदाडाटड (मार्छ (पदा) ভান্তে বিৰে ভঞ্জীয় আন ন'চি কেই। (प्रदेकोड सम्बि चलुन मरहनिना । জগত পাৰৰ প্ৰচাৰিলা বহুবালা ১ তেন্তে তুৰ মৰ পশু পদ্দী সমন্ত ই। অন্তভাৰ ধৰি উদ্ধাৰম্ভ লোক বড়। कृष्टीय समादिय स्मिष्ट व्यवस्थान गण। লীলা সম্বিতে ভাক কৰিবা বৰ্ণন ৷ পুৰুষাৰ ভাৰ আৰু সনত কুমাৰ। শুক্ৰ নাৰ্থ নৰ নাৰায়ণ আৰু । কপিল শ্ৰীদণ্ড বক্ত শ্বৰত শ্ৰীহৰি। পুৰু মহক্ত কচছপ মোহিনা ধরস্তবী।

অস্মীয়া সাহিত্যৰ চানেৰি।

মৰসিংহ বাৰৰ পৰভাৰাম বাবি। শ্ৰীৰাম শ্ৰীকৃষ্ণ বলদেৰ ভগবাস 🛊 বৃদ্ধ কব্দি সমে এহি ক্ষরতাবগণ। ধৰি হৰি ধৰাভাব কৰিলা এইণ 🤉 মান সৰ অৱভাৰ কলা অংশকপে। পৰিপূৰ্ণ ৰূপ কৃষ্ণ কৰিলা অৰূপে 🛊 कुका देवकुकेक ट्रेनरस महाधर्मा यह । श्यात्य विद्या वृद्धि नामव मासङ । চতুৰ্ব অধ্যায়ে ব্যাস জন্ম লভিয়া। बाह्य वृष्कि बाह्य बाह्य मनुबर ८७ विश । हाबिरहा त्यम्ब कविश्वत्र व्यापा (क्रम् । ইতিহাস পুৰাং ৰচিলা সবিজেন 🛊 ভুগাণিতে। ভান মন লোচয় প্রাণয় । বি কৰিবে। বুলি মুনি চিল্কে মনে মন। ८६२ काटल ट्रेशका ट्रेडटड नायम मिलिया । মনৰ সধিগ্ৰ ব্যাসে প্ৰকান্ত পৃছিলা # ফটিলা নাধ্যে পাছে ভাষাৰ কাৰণ। বিৰা হেতু ব্যাসৰ কাকুল কৰে মই । পক্ষম অধাচের মুনি ব্যাসক বুলিকা। ইতে। তুমি নানা লায়া পুৰাৰ কৰিলা। স্বৰ্ম ধৰ্ম লিখে।মণি ফুকা গুণনাম। ভাক নবৰ্ণাই ভূমি বৰ্ণাইলা গৰাম। সহকে লুখায়া লোক সকামী কর্মাত। ভাতে উপদেশ পাইলা ভোমাৰ মুখত ৷ প্রাণি হিংসা ধর্মকে বিহিনা কর্মপ্রথ। কৰিলা লোকক ভূমি কৃঞ্চত বিমুখ । ষষ্ঠ অধাহিত মূনি ব্রহ্মার উনর। বোলন্ত নবান্ত জালো বাাসৰ প্ৰভাৱ ৪ क्षाट्यानाव श्रा रुप्त क्याब क्या ट्रेक्सा । বেনমতে সৎসক্তৰ হয়ে গভি ভৈলা ।

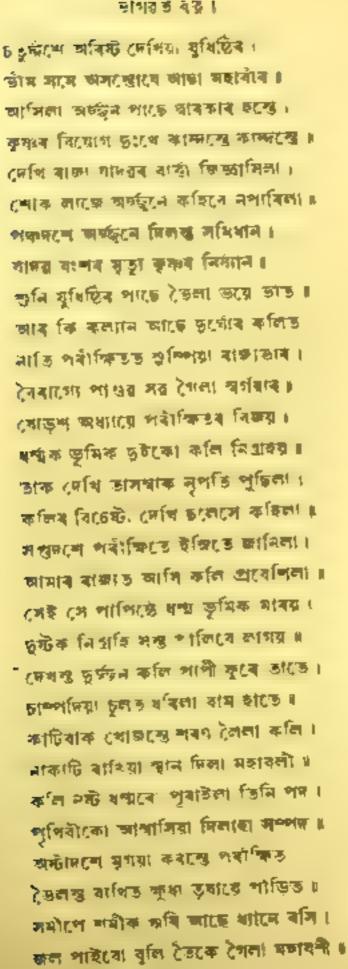

হাগরত বড়।

সপ্তমত পৰাক্ষিত কথা প্ৰসেক্ষত (ধনপ্রব্যু গুরুপুর সন্থিলা ক্রোধন্ত । কবিলাকা দ্রোণী ধর কাম্য অযুগুত। পাঞ্চ পান্তৱৰ কণ্টিলাহ। পাঞ্চ স্তুত্ত । অস্ট্রমত ক্রোধ কবি গৌতমী কুমাৰ। ভয় পোটা এক অস্ত্ৰ কৰিলা প্ৰহাৰ । পাঞ্চ গোটা মাৰিকস্থ পাঞ্চ পান্তৱৰ। গেলেটক মাৰিলা টাছি উত্তৰা গৰ্ভক। পালে। পাণ্ডৱক হৰি কবিকান্ত ভ্ৰাণ উত্তৰাৰো গৰ্ডে পশি ৰাখিলন্ত প্ৰাণ **॥** কৰিলন্ত কুণ্ঠা স্তব্যি আত অনস্থৰে। বুলিলা বিময় পাছে ভাক দামোদৰে ১ কুলহওঃ চেডু ৰাজা সন্তাপ কৰিলা। ব্যাস আদি ঋষিগণে প্রবোধ বুলিলা 🛊 নৱমন্ত যুদিন্তিৰ কুক্দেকতে বায় 🕫 ভাগ্ৰ মুগত সতে উপদেশ পায়। কৰিল। অনেক স্থাতি জীলে মাধ্যক। কুষ্ণে উত্তম গাতি দিলপু ভাষক 🕫 শ্বাসনে যোগ চিন্তি ভীত মহাবাৰ। লভিয়া প্ৰথানক (ড'জলা শ্ৰাৰ » . দেশি ৰাজা যুধিন্তিৰ কৰি মহামণ্ম। কৰাইলা ভাৰুৰ বিধিমত জাবা কৰ্মা ৷ দেৱভাষিকৰ্ম হস্ত ভখাতে আছিল। कृष्णक क्षत्रद्व श्रीव स्थाप्त हिन्त । কুষ্ণ সমে যুখিন্তিৰো হল্তিনা অধিনা धुक्रवाहे शक्षाबाटका साचना क^{र्}बला । स्थान स्थारिय शास्त्रक कांगा यह । নিৰ্মূৰে গোবিলে কৰিলা সমাপত ৷ গাঙে বাহকার 6লিবারের দায়েদর স্ত্ৰীগণে স্তুতি নতি কৰিল। বিস্তৰ ।

অসমায়া সাহিত্যৰ চানেকি।

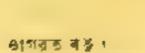
ভাসন্ধাত দরা দৃষ্টি পূবি মনোবধ। দিবা ৰাৰ চড়ি গৈলা ভাৰকাৰ পথ ৷ मक्ताकात देवत (स्वतः महतः कार्यवत । উপৰাৰকাড ছবি সিদিনা বহিল । একদেশে ক্ষত্ৰকা স্থাপ পালা হবি। পাঞ্জন্ত শুখক কুছিলা ৰক্ষ কৰি। আসিল। গোবিন্দ জানি ব্যব্দ। নিবাসা । ফল ফল খনি বঝাই গৈলে বালি বালি ॥ স্কৃতি নতি কৰি ৰতি প্ৰাৰ্থিণ। কুফাত । ভালম্বাৰো চৰি পুৰিলাহা অভিমন্ত 🖟 থাকৰ অধ্যায়ে পৰীক্ষিত উত্তপতি। গর্ভতে দেখিলা বিভো কৃষ্ণ বদুপতি 🖟 উপজিল পোত্র যুধিন্তিৰে দেখিলায়। শ্বিশ্ব জানি কাড্যব্দ্র করাইলয়ু ॥ ভাষা সংখ্ গুণকৰ্মা কচিলা বিভাব। ব্ৰাহ্মণক দান ৰাঞা দিল্য অপাৰ 🛭 পাছে ৰাজা জ্ঞাতি খন পাপৰ কাৰণ। सम्बद्धम् वरुद्धम् कविशा चार्याकन् । প্ৰম আদৰে মাধ্যক নিয়াইপ্ৰ। रेगड़ा थपुरम्दा यहा यक्त कवाहेलासु । ত্ৰয়োদলে বিছৰ কল্ডিমাপুৰে গৈল।। ত্ৰি ধৰ্মহাজা মহাসভুষে নিহাইলা চ পুছিলা কুশল কাঠা অনেক ভাহান্ত , সকলে কছিল। বিনে বাদর বুড়ান্ত ॥ পাছে গুডৰাটুৰ স্বন্ধায়। বিৰুপতি। উপায়ে বিদ্বৰে ভাৰ সাধিলত্ব গাতি ৮ সূত্ৰটে গান্ধাৰীৰ শোকে বুখিন্তিৰ , কৰিল৷ অনেক লোক বিকল শবীৰ ৷ আসিতা নাৰদ কৰি কৰিকাগ লাভু। প্রকাৰে কলিলা ভান্ত সকলে কুরাস্ত 🕫

অসমীয়া সাকিভাৰ চানেকি।

মেধন্ত কবিয়ে একে। নেদে সহিধান। <u>क्तापन (क्याप्ट नाकः टेक्न व उक्कान ।</u> মৰা দৰ্প এক দেখিলপ্ত সমীপত। ভাক আনি দিল। বাফা ঋবিৰ গলও। ভান পুর শৃক্ষী শুনি দিলা চণ্ড শাপ। ভাহাছে। সপ্তম দিনে দংশক্তোক সাপ। লপে তুনি লখাকে কৰিয়া মহাখেণ पुड शरीहे सम्बाद कनाहेला वादा (अप s উনবিংশে দাপে বাঠা গুনিয়া নুপতি। সাধু মানি বিষয়ত তৈলা বিৰক্তি। শৃষ্ঠাৰ দাপক কণ্মদন্ত মানিলস্ত । মহাৰক্ষে গভাৰ ভীৰক চলিলক্স 🛊 ভাৰতে মিলিল গৈয়া যত মহাঞ্বি। কাৰ্চ্চ কান্তমোক ৰাজ্য পুছিল। হৰিবি । बाबाकरम बाबाबरङ डेशरम्भ मिला। নৃপত্ৰি ভাৰাত সন্দেহ যুগুছিলা 🕫 পাছে মহামুমি শুক তথা পয়োগাব। দেখি ৰাজা গাৰি সমে কৰি সভকাৰ ৷ कानन देवनांश वज्रार्थ अधिन हु। শীতে অন্মেশক কেড় পণ পুছিলত্ব। বাহ্মবে প্রাথক প্রতিক জ্যাসর জনর। ক্ষিত্ৰস্ত ভাগৱেড মোক্ষ্য নিৰ্ণয় a প্রথম স্বন্ধম সূত্র কবি সমাপত্তি। কুঞৰ কিঙ্কৰ বিকুন্তাৰতী বলতি 🥫 সংক্ষেপ সমত ৰস মিধাক নপাৰি। মুব। মুবা কলা মাত কছিলো উদ্ধাৰি 🗈 (ज्ञांज क्लांटक कारण द्वार भाजवा अग्रहाई। অভ্যানীৰ প্ৰতি সমুদায়ো কাৰ্যা নাই 🛊 ছেন কানি শুনা ভাগৱত বতু কথা। মৰিলে মুকুতি পাইবা নাছিকে অভাগা 🛊

কৰ্ণৰো স্থানো পৃথিকে সমস্কাম। লভিবা প্ৰথমেন্দ সুখ স্বিভাষ। জানি নিৰপ্তৰে এডিয়োক আন কাম। আপোনাৰ মোকা সাধি বোলা ৰাম ৰাম।

সুক্ৰি নাৰায়ণ দেৱ।

বেছলা — লখ্মী শ্বৰ ।

भाकाती ।

দিছ। - বোলে দেবী মনসাই। ভুনা ক'লি মহবোট।

পদ্মা বোলে শুনা কালি আমাৰ উত্তৰ। সন্থৰে ডাকিয়া পেচ চাক্ষৰ কোৱৰ। এড শুনি নাগিনী লাগিলা বুলিবাৰে। কিমতে প্ৰবেশ হৈবে, গোহাৰ পেকাৰে।

শীৰ্ষতি কপাট দিছি ছোৱাৰ কৰাল।
পিশিৰাও নপাৰে প্ৰবেশ কৰিবাৰ।
শিল্পা বোলে কালিনাগ নিচিত্ৰিকা তুমি।
কশ্মকাৰ কাতে ছিল্ল ৰাখি আৰ্ট্ৰো আমি।

ঐশান্ত কোণাৰ ভাগে সিন্দুৰৰ বেখা।
ভাহাৰ সমীপে গৈলে ছিন্ত পাইবা দেখা।
তত তৰি কালিনাগ হৰবিভ মন।
চম্পক নগৰক লাগি কৰিলা গমন।

পতাৰ চৰণ নাগে বন্দিকে দিৰে।
গাৰন সকাৰে গৈয়া চাক্ষৰ সগৰে ।
গোধে ত্ৰতা জাগি আছে ই ঠাই প্ৰচৰী।
ভূক্ষৰূপে কালি নাগে বৰ্ণ কৈলে চুৰি ॥

উৰা দিয়া পৰে নাগে মেৰৰ উপৰে। লখাই বেচলা কৰে কথা মেৰৰ ভিডৰে। নাৰায়ণ দেৱে কছে মনসাৰ দাসে। মেৰৰ উপৰে থাকি কালিনাগে হাসে।

(श्रेष्ठवर्ग---- सन्दर्भागन्तः ।

দিচা--উঠিয়া ৰশ্বন চৰাউ কলা বেবলৈ ক্ষিকাৰে॥

লধাই বোলে শুন কণ্ডা কামাৰ বচন। ভোজন কৰিবো জান্তে চৰাউ ৰক্ষন। কুষায়ে আকৃল ভতু ধৰিছে নপাৰি। বিকল্প নকৰা কলা চলা শিশুক্ষৰি।

লভা পাই বেত্লাই বুলিবা বচন।

চাউল সাজ নাই আমি চৰাইটে ৰক্ষন।

ক্তিয়াৰ নাৰ্কিল বস্ত্ৰণি কলা।

ফলাহাৰ কৰিবাক বুলিবা বেত্লা।

বত জবা বৈছা আছে সনেক। ক্ৰাৰী।
লবিকাৰে খাইলা তাক কিছু কিছু কৰি।
শুধাৰ সময় খাইতে অমৃত সমান।
বেচলাৰ বাকা লখাই নকৰিলা আন ॥

য়ত জবা পৈয়া আছে সনেকা সুন্দৰী।
লবিন্দাৰে খাইলা ভাক কিছু কিছু কৰি।
কৰ্মিতে ভোজন কৰিলা লখিনদাৰ।
লয়ন কৰিলা গৈয়া পালক উপৰ ।

কামে বিমোহিত তথা ধনিহা নক্ষন। বৈতলাত গনে ঘন মাগো আলিজন । লখাই বোলে শুনা প্রিয়া আমান উত্তৰ। হালিজন দিয়া মোৰ প্রাণ ক্ষা কৰ।

এত শুনি বেচলা চিন্তিত ভৈলা মনে। বিনয় কৰিয়া বেহুলা বুলিলা নচনে। মুক্তি নাৰায়ণ দেবৰ সৰস পাঞ্চালা। বেহুলাৰ কক্ষা বুলি এক্ষে লেচাৰী।

অসমায় সাহিত্যৰ চানেকি

দিখা— শ্বামী ভাল নহয়ৰে। বিহাই ৰাভিত শ্বামী ভাল নহয়।

ভাল মুঠি স্বামা বিহে ইবাতি দিনে।
শুনিয়া বুলিব মন্দ প্রান্ধণ সক্ষনে।
কোমল কালিকা প্রভু মকবন্দ হলৈ।
ভাব কাছে ভামৰ নকাই একোদিন।

স্থানি পূষ্প প্রকাশ হর্ত্ত কালে পাইয়া।

মধুক্তে মধু পিয়ে শাব পাশে বৈয়া।

কেচা মালিম খালে প্রান্ত বাহ্নে কই।

বিজ্ঞান প্রকাশ ফালে অধিক চাপে বস।

আবাইছা গৰু যিব, জুৰিবাৱে হাল।
নাই কৰে লাজন কলি নাই কৰে ফাল ।
একে আমি শিশু মতি জানা অকুমাৰি
চিত্ত পিৰ কৰি থাকা দিন দুইচাৰি।

বনি আমাসাৰ হয়ে উত্তম আসৰে।
অধিলপ্তে পাইবা মোক জমা কৰা সাৰ ॥
মগনে কাতৰ লখাই বনিবা তনৱ ।
বেতলা বিসৰ কলে মুক্তনে লখাই ॥

লখাই বোলে শুনা কল্পা আমাৰ উত্তৰ। আলিকন দিয়া মোৰ প্ৰাণ কৰা কৰা। এপ্ত শুনি কেল্পাৰ বিধামিত সম। কথাই চৰণে ধৰি বিনাৰে বচন ।

স্তুক্তি নাৰায়ণ দেব সৰস পাকালী। বেহুলাৰ কৃষ্ণাৰ বিৰুদ্ধে গেচাৰী।

(वरुमा--राक्योग्येव ।

দিহা -- তেজ গোড ক্ষমা কৰা ব্যিয়াৰ স্কৃত। ভোমা লাগি আসিয়াছে পদাৰ কলেদূত। বৈত্লা বোল ভুনা কছে। ভোমাপাৰ ঠাই। সভা ভক্ত কৰা বৃদি ধৰ্ম্মৰ দোহাই ৷ शुक्त बर्फक कथा नाहिरक खब्भ । हेक्कुश्रुवी आफिला काम (प्रत्नेव सम्मन ॥ सामित्या साहित्सा क्षान शकाव कुमावी। পুৰুৱাজনক হৰিয়া আনিল বিবহৰি । বদি পদ্মা পুজর খন্ডৰ সদাধৰে। পুনৰপি ঘাইবো তুলো ইন্সৰ নগৰে ৷ 🗢নি আর্ছে। ভোষাসার খাত্রি নিশাভাগে । চোমালাক আলি আজি গাইবো কালিবাংগ । यक्ति वा ट्यांमाक शाहे हे काल माशिनी। ভোষাক লৈয়। জলে ভাসো ভেজি অর পানী। বেবে সভাত্ৰ চিন নাগাকে আমাত। তেবে সে জীয়াবা প্ৰাভু নৰিবো ভোমাৰ **॥** মৰণৰ নিৰ্বক শুনি বনিয়া নক্ষণ। মনৰ কথা এড়ি লখাই কৰিল। শহন ॥ কালিনাগে নিদ্রারলীক মাবিলা ভ্রমার। কতো কলে। নিজা আসি দিলা লাগুসাৰ। কালি বোলে শুনা নিস্থা আমাৰ উত্তৰ। পকাৰ বৰে লাগ গৈয়া মাধৰ উপৰ । कासिन कार्परम् निजा ठिलमा अक्टन । তেভিক্ষণে ধৰে গৈয়া মাগৰ উপাৰে। প্ৰথমতে নিজা দৈলা ওঁজা ধৰপ্ৰবি। সিখানে গৈলন্ত নিজা নেউলী মযুৰী 🛭 চন্দ্ৰধৰ নিজা গৈলা সংনকা স্থানকৰী। মেৰৰ ভিডৰে লখাই বেছলা সুন্দৰী।

ক্ষসমীয়া সাহিত্যৰ চাৰ্নেৰি।

থানে থানে নিয়া গৈল। ই ঠাঠ প্ৰকৰী। সনাকে নেডিয়া ধৰে কাল নিপ্ৰাৱলা। কোন দেখি কাল নাগে যাবে ভবি ভালি। আছোক মনুস্য পিপিবাৰ নাই সাবি।

ঐশাশ্য কোণৰ নামে সিক্ৰৰ বেখা।
সোমাই গৈলা কালিনাগ স্তা তেন হৈয়।
কিনাৰ দক্ষিণ গাণে কলে পুত বাতি।
দেন বেহুলা কয়া সেতি অমুক্ষণ পতি ॥

ৰতিৰ লটাৰ সমান ৰূপ বেতল। জুকাৰী।
কামদেৱ জিনি লখাই ৰূপৰ মুখাৰি।
ভিত্তন মোত ৰাই বেহি ৰূপৰ ভেজে।
উত্তন প্ৰীৰ মই লংগে। কোন কাজে ॥

हेशांव कार्याण शक्ति शक्ता (भाक भारत । इक्षाणि (निमर्ग) मार्थ हेशांव श्वीरत ॥ এड हार्य कालि नार्थ क्षूत्रिला क्रम्यन । नार्वात्र (भरत करह भगनांव हवण ॥

দিল —কান্দেই কালিনাগ লগাইৰ ৰূপ দেখি। এড়ি গৈলে পভাৰ মনে আমি হৈছে। দোৰী ॥

> প্ৰসন্ধ ৰদন কথাইৰ পৰাৰ জোতি। সাৰি সাৰি দান্ত পৰে মুকুতাৰ পান্তি। চন্দন ভিলক কথাইৰ কথালত সাজে। অক্ত উদয় কেন গগণৰ মাৰ্কে।

মৃত গোট ভাকিবো লখাই কুনা নাৰিকল।
কেশভাৰ ভাকিবো বাচা হাকধাছে বল ।
কপালত ভাকিবো লখাই দিয়াছে বঞ্জন।
কুকৰ্ণ ভাকিবো বাচা কৰ পাছৰ পাণ।

বেল্ডলা—লক্ষ্মীন্দৰ।

চুই চকু ডাকিবোঁ লগাই স্বগ্ৰ ছবা। নাক গোট ডাকিগো ধাচা টোৰৰ পাকৰা 🛭 गुभड़ आकिर्ती लक्षात्रे क्लग्न मर्भन . किना अब उहिंक्रों। वाहा कांबाब दवन व দশ্যত ভাকিবে। লখাইৰ গুলুৰে সম্বা। शहा र्वाहे छाकिर्वा वाहाब स्थाबब समा । দুই বাত ডাকিবৌ বাচা মোলনৰ বাৰি। ল্লু আক্সলি ডাকিট্রা লখাইৰ চম্পাফুলৰ কৰি। পিঠিত ডাকিবেঁট বাচা ক্রক্তৰ চটা , বুকুত ভাকিবোঁ লখাইৰ চক্ষমৰ পটো 🗈 কন্ধালে ভাকিবে। লগাই হবৰ ভত্তক। দুট উৰু ভাকিবো বাচ। দলি সমসক। थाठ्र डाकिएकी सभावे छन्नेव विका। 53 कुम अक्तिद्वे। वाहा (कडकाव मिना I ভূট ভৰি ভাকিনে লগাটৰ খৰম জ্বিয়া। এতি বুলি কালে কালি গুণক স্বাইখা দ সমলত শ্ৰীৰ বাটা প্ৰিয়া চাহিলোঁ। তিল মাত্ৰ দোষ ভোৰ শৰীৰে নপাইলো ৷ इशाभित्य व्यक्तिय लाह्य आड्डा नानी। কিমতে এৰাইবোঁ আমি প্ৰাধান প্ৰাণী ১ শুক্ৰি নাৰায়ও দেৱৰ সৰস পঞ্চোলা। কালিৰ ক্ৰকন বুলি একবে লেচাৰা॥

নিহা কালি হয় সাৰধান। বি নাম-ছাৰণে— কয়ে পাপ বিমোচন।

> এড সৰ কালি নাগে সনত ভাবিয়া লখাইৰ শিবৰে নাগ গৈলেক চলিয়া ।

カトト

समगोरा माणिकार हार्निक ।

দৈয়ৰ নিৰ্ব্যক্ত কৰ্ম্ম নামাই খণ্ডণ। কাজিৰ গায়ত গলে লখাইৰ চৰণ ।

সাক্ষা কৰে কালি নালে যন্ত দেৱগণ। আপোনাৰ দোকে লখাটৰ মিলিলা মৰণ। কালি বোলে চল্ল স্থা দুভাৰ কৈবা সাক্ষা এক ভিল পাপ মোন দেখিছে বেলেগি।

প্ৰক্ষা নিকু মহেপৰ স্থোধ তিন জন। আপুনাৰ লোকে লখাইৰ মিলিলা মৰ্ব ৮ কন্ত থাৰ্য সাজী কৰে সপ্ত লোপাভাল। কন্তু ৰাপ সাজী কৰে কলে কে নিকাল ৮

ভাষ দিয়া সাজা কৰে যত জাতাগণ।
ধৰ্ম কথা সাজা কৈলা যত বস্তুগণ।
কঠমন কৰি নাগে কোন কৰ্ম কৈলা।
শ্ৰেমাণৰ তৈলা নিয়া কাঞ্ছে মাজিলা ।

সাৰধানে দিলা লগাইৰ আসুলি উপৰ। অলক্ষণ গতি তাতে ভাবিলা ঠোকৰ । বাম বাম বুলি লখাই ভাবিলেক ডাক। উঠা আণেকৰী বুলি মাতে বেচলাক।

বাহিৰ হৈছে চাতে কালি থেবৰ ভিডৰে। চাতত কাটা পৰিলেক লাভৰ উপৰে। লাগু কটো গৈল কালি পলাইলা লয়ুৰে। বেহুলা বেহুলা বুলি মাতে লগিলাতে।

উঠা উঠা প্রেয়া বুলি বিনাতে লখাই। কালনিলা হৈয়া বেচলা চেণ্ডন নগাই। ক্রকবি নাবায়ণ দেৱৰ সবস পাঞ্চলী। লখাইৰ কান্যৰ বুলি এক বচিলা লেচাৰী।

्वहरू।—शक्त्रोक्त्यः।

লিচা কালো ডোৰ লখিকাৰ লাকণ বিবৰ কালে। প্ৰাণ কৰে অন্ধিৰ, ভুলিয়া মুখত দেহ পানী।

ছয় স্তাই আছিলা মোৰে কেন ছয় বিভাগৰে, ভালে পঞা কলা বিপাতন।

চাত মত দুগ পাউলা ্মাক পাউ মাতে পাশবিলা, এখনে তৈৰো মাতৰ মৰণ ।

ভোষাৰ বদন ভাইছা থদনে পীড়িত হৈছা, থালিকৌ আমি সৰ্ভি ব্যৱসায়।

ভাবে কিনা জানিয়া আছাত লভিড ভ তথা, মনিলে ভাগ মিলিবো ভোমাৰ ।

কিবা মায়া নিজাবাস কিবা কৰা উপচাস, মৰিলে ডু:খ মিলিকো বিস্তাৰ।

ভূমি আমি একে সজে মেইট আছিলো বজে, কোন সেরে দখিলা নজানি।

দ্বিহা— বেৱলা আন্ন, উঠা মোৰ প্ৰিয়া।

উঠা উঠা প্রাণেশবী কর নিলা বাস।
মোক ধাইলা কাল নাগে চকু মেলি চাস।
সোক সম অভাগী নাহিকে ক্ষিতি তলে।
অকালত বাঁৰী ভৈলি যত এতৰ কলে।

কভোক্ষয়ে খণ্ড এড কৈনি বছডৰ।
সেহি গোহে ভোক এবি যাওঁ কৰিকৰ।
মাৰ সনেকা মোৰ সৰণ শুনিলে।
কাসনি কালিয়া কৰে সাৱৰ কাফলো ।

@ 20 ·

অসমীয়া সাহিত্যৰ চাৰ্নোৰ ।

দাহাৰ মৰ্থে মার মৰিব পুৰিয়া। খ্যাতি ৰাখিকো মাতে সংসাৰ জুৰিয়া গ বিশ্ব জালত লখাই বিনারে বচন। शासनिका देव । (बहुलाव माक्टिक CD इस a কায়। আঞ্লিৰ বিয়ে একাৰ ধাৰ পাইলা , বেহুলা বেহুলা রখাই ডাকিবে লাগিল। প্ৰকৃতি নাৰায়ণ মেৱৰ সৰম পাঞ্চালী। संबंधित कक्या वृत्ति अकट्य (सहावी ।

विका — केंद्रे कमलमूची, ६६० कड जिला यादा छात्र।

ভোৰে মোৰ বিদাই বিহৰ মোৰ প্ৰাণ্যাই,

व्यक्ति हाला वगर नश्रद ।

ৰায়া আসুবিও ঘাইলা কিলে। স্বাক্ত ছালিলে। বিধে, भूदर्शक अभिन्तु श**स्**द ।

কিবা মায়া মিয়া বাস কিবা কৰা উপহাস,

মৰিলে ডঃখ মিলিবে বিস্তব।

আরু মান পাইলা বিদ্র । নাজানিলো পাইলা কিলে,

তেন বিষ বছে কলেবৰ ।

কছাৰ থান পাইলা বিশ্ব । নাঞানোছে। গাইলা কিনে, ক্ষেত্ৰ বিবে মৰি বাবু প্ৰাণে।

শেট মান পাইল। বিবে বৈল। বিব দলে। দিশে, মৰি বার আমার প্রাণ ৫

মুখ মান পাইলা বিবে নঞানো নই গাইলা কিলে, ছবিলা গখাটৰ মুখৰ বোগ।

বিহে বিকলিলা গাওঁ আছবিলা হস্ত পার, হৰাইলঃ ভুৰতি জান।

সুমৰিলা ছবি কৰ প্ৰাণ কেন্দ্ৰ লখিন্দৰ, ঢলি পৰে পলন্ধিৰ উপৰ।

শুক্ষি বরুভে হয়, নাৰায়ণ দেৱে কয় কালি লাগ হৈকেক **লন্ত**ৰ ।

(वहना-नकोत्सव।

দিলা অন্তৰ হৈছা কালি নাগ আছিল। একচিত্ৰে ভাজা কৰিল কৰিলা বৰৰ হৈকে ।

আত্মা লৈয়া কালি নাগ চলিকা সহৰৈ।
আত্মা গোট ভেগিউলা প্ৰাৰ গোচৰে।
আত্মা পাই পক্মা ভৈত্ম আনন্দিত মন।
কালিৰ মশুকে দিলা শতেক চুম্বন ॥

স্তেক শক্তিত কৈল। পদাৰ গোচৰ। সেমত প্ৰকাৰে দংশিলা লগিকৰ । ধন্য ধন্য কৰি পদা কালিক প্ৰশংক। ৰাজ অভিনণ দিয়া কালি নাগক ভূবে॥

আমন্দিত পদাৱতীৰ খড় নগেগৰ। কালিৰ প্ৰসাদে পাইলা ৰাম আচৰৰ । আমন্দিত টেকা পদা পায়া নগেগৰ। নিয়া ভাকি বেউলা তথা পাইকেক চেডন ।

কাল নিয়া ভাজি বেউলা চেডনক পাই।
লখাইৰ গাতে পাছে বেউলা হ'ল দিয়া চাই।
বুকে হাড দিয়া বেউলা হৈলেক ভৰাস।
নাকে হাড দিয়া চাহে নাহিকে নিখাস।

কৰ্ম হালি পৰি আছে বেছলাই চাৱে।
ছই চকু বিহৰ জাকে মুখে লাল বৱে।
হিমৰ সমান বেউলা পাই সৰ্বৰ গাৱ।
শ্ৰেছু প্ৰাছু বুলি কান্দে মুখে নাহি বাব।

আপে বাবে উঠিলেক বিছিনা উপৰে।
কাটা লাচ পৰি আছে শ্বাৰ উপৰে।
প্ৰভূ প্ৰভূ বুলি ৰেউলা কান্দে উদ্ধ ৰোলে।
কালি নাগে ডাকি খোলে মেৰৰ উপৰে।

である

অসমীয়া সংহিত্যৰ চানেকি ৷

কালি বোলে শুনা নেউলা আমাৰ বচন
চালো পথাৰ বাদে ভৈল এনয় পতন ।
বিষয় প্ৰাক্তী ৰূপে কৈলা প্ৰতুচাৰ।
আমী কোলে কৰি বেউলা লাগে কান্দিবাৰ ।
শুক্তি নাৰায়ণ দেৱৰ সৰস পাঞ্চালা ।
বেকলাৰ ক্ৰমন বুলি এক বে লেচাৰী ॥

দিহা—বেউলা কান্দে অভাগী তৃথিনী বেচলা কান্দে। প্ৰস্থু প্ৰস্থু বুলি বেউলা কান্দে।

ভূমি গৈলা দ্মপুৰে উত্তৰ নেদিলা মোৰে, প্ৰাণ গৈল স্বস্তৰৰ বাগে।

সেবিলোঁ পাৰ্বতী হয় তোমাক স্বামী পাইলোঁ বৰ সানক্ষে বঞ্চিলোঁ দিবাৰাতি ৷

আনো সিন্ধি ভৈলা কাম পাছে বিধি ভৈলা বাম,
কপটে জালিকা পদাৱতী।

প্ৰম কৌতৃক কৰি আমাৰ আফলে ধৰি, এতিকৰে মালি আছা ৰভি।

কাততে হৰাল নিধি কৰিলা লাকণ বিধি, থবিবোঁ সলত দিয়া ছুবি ।

পাপিষ্ঠ কৰ্মৰ কলে ভোষাক কালনাগে খালে, সৰ্ব্যনাগ কৰিলা বিৰহৰি।

টিকৰ স্থামী গৈলা এৰি স্থাপুনি জীয়তে বাৰী, স্থাবন বৈলে জগত জুৰি।

যদি বেউলা হওঁ সতী সাহেলে জীয়াবো পতি, মনে মোৰ বহি আছে সাব।

ইসরাবে বিবহৰি আনিবে পুনৰ স্বামী, বেন সঞ্চ ভূবিবো সংসাৰ ঃ

বেহুলা---জক্ষান্দৰ।

ভূলিয়া লইলা কোলে গলি গাৰে বিষৰ জালে, যুখৰ লালে ভিজিল কাপৰ। লিলডো অধিক ভৰ মুখে বহি পৰে জল,

বিষে হৈছে বছৰ আকাৰ ।

বেউলা বোলে পহৰিবা সজ্ট ভৈলেক চুয়া,

কনা লাভ শ্বভ্ৰৰ ঠাই।

নাৰায়ণ দেৱে কয় কৃকবি বল্লভে হয়,

কালি নাগে খাইলেক লখাই এ

দিহা প্রাণ মই চকতাইলোবে, ওবে গুণবনিধ।

প্ৰসূ প্ৰসূ বুলি বেউলা কান্দে লোকাকণে। বেউলা ক্ৰন্ধনে কান্দে যত স্থীগণে। ইঃ প্ৰসূ আমাক এড়ি ভূমি গৈলা কোখা। কোন লোবে ভৈলা মোৰ দশ্মী কৱন্যা।

মধন মোহন প্ৰাভু ভোষাসাৰ কোচি। অকলেও বাঁৰী ভৈলোঁ বেউলা ৰূপৱতী। অমৃত সমান প্ৰাভু তব মুখৰ বাণী। পূৰ্ণৰূপে মই সুশুনিলোঁ অভাগিনা।

আমাৰ হাতে অধ প্ৰাস্থ থাইতে কৈলা মন। বৰ খন্ত কৈলা প্ৰাস্থ কৰিতে বন্ধন । আগোছ ফলাহাৰ প্ৰাস্থ কৰাইলোঁ ভোমাৰ। সেহি সে দাকৰ দুঃখ বহিল আমাৰ ।

সি কাৰণে মনা প্ৰস্থু নিধিলা উত্তৰ।
মুখে মুখে চকু চকু এক এক কৰি ঃ
বিষাদ ভাবিয়া কান্দে সাকেব কুমাৰী।
ফুকবি নাৰায়ণ দেৱৰ সৰস পাকালী ॥
পায়ৰ প্ৰবন্ধ বুলি এক যে লেচাৰী ।

অসমীয়া সাহিত্যৰ চাৰ্নেক।

দিহা—হবি, মাৰে ভালা কান্দে অভাগী বেউল**।**

উঠা উঠা মোৰ প্ৰাসু বালা লখিকাৰ। লোহাৰ ষৰে প্ৰাপ গৈলা নিৰ্বন্ধ ভোষাৰ। শঠী ৰতি দশ্বা অতি ৰক্ষা যে ব্যেহিণী। ভোষাৰ আমাৰ ৰূপ দেখে প্ৰচামণি।

চৰাচৰ চক্ৰণের দেৱঋষি সংখ।
ভোমাৰ আমাৰ ৰূপে জিনে ত্ৰিভুৱনে ।
ছেনর দৈৱৰ দোৰে অকাল মুড্রা ভোমাৰ।
ৰাচ আচহাদিলা বেন পূর্ণ শশধৰে ।

বিষাদ ভাবিয়া কান্দে স্বামী লৈয়া কোলে।
চোমাৰ মৰণে প্ৰাভূ নিজীবো সমূলে।
স্বামী প্ৰজা স্বামী বিকু স্বামী মহেলৰ।
স্বামী বিনাই নাৰীৰ গতি নাহি আৰু।

স্বামী ধর্ম স্বামী কর্ম স্বামী গুরুজন , প্রাণৰ বাদ্ধত প্রভু স্বামী বৰ ধন । স্বামী সঙ্গে বিবা নাৰী ক্ষয়িত প্রবেশে । জাঠ কোটি বর্ম সিতো খাকে স্কর্মবাসে ।

হেন কর্ম কৰিবাক মোৰ লয়ে মতি।

অনলে পুৰিয়া মৰো স্থামীৰ সক্ষতি।

বেহুলাৰ ক্ৰেমনে বৃক্ষৰ পত্ৰ সৰে।

পাখৰ গলিয়া যাই মেদিনী বিদাৰে।

গোৰু ধাৰে পৰে ছুই নৱনৰ পানী।

কেচা বৃক্ষ সৰ ভাক্ষে বেউলাৰ ৰাও শুনি।

বিহাদ ভাবিয়া কান্দে সাহেৰ কুমাৰী।

অন্তঃপুৰে থাকি শুনে সনেকা শুন্দাৰী।

সুক্ৰি নাৰায়ণ দেৱৰ সৰস পাকালী।

বেউলা কাদ্যৰ বুলি কৰিলে লেচাৰী।

ভক্ৰছুভু আদিভ্য।

(১৫৮৯ শৰ্ক)

উৎকণখণ্ড।

छाद इर्बाइड देशा उथान बाकन । আনিলেক প্রক্রমাক আপোন ভবন । বিষ্ণু ভীৰ্থ নিকটেড দেৱ অধিন্মিত। ৰূপ মন্ত্ৰপে দাক কৈইল স্থাপিত। প্ৰথম আনক্ষে বাজা কৰিল ভখন। কৰিলেক প্ৰবেশ সন্ধৰ্ণীত নাচন চ ত্ত্ৰে ইক্ৰত্নত্ব ৰাজা চিপ্তে মনে মন। কেন মতে হৈব এই প্রতিমা নির্দান । ক্ষেম লগ অৱভাৰ কেমন বিধান। কেবা এই প্ৰতিমাধে কৰিবে নিৰ্মান : শ্বৰূপে আমাৰ নাথ বলি প্ৰশেষ। মূৰ্ট্টিকাৰ উপদেশ হইব সপন। সেই নাথ নিবছন যাকে আজা দিব। সেইত মিলিয়া আমি প্ৰতিমা নিৰ্দ্ধিৰ **৷** এই মত নৰপতি কৰি অভিলাব। कून भया। कवि बाक्षा वर्ष उभवान । ভক্ত বংগল নাথ দেৱ নিবছন। কুপ। কৰি নুগতিকে দেখাইলা সপন। নকৰ চিন্তুন ৰাজ। খিব কৰা মতি। মৃঠিকাৰ উপদেশে শুনা নৰপতি। কালি ভোৰ গোচৰে ৰক্ষনী স্থান্ডাভে। এক্সন আসি ভোৰ মিলিৰ সাক্ষাতে।

অসমীয়া সাহিত্যৰ চানেকি।

সেইত কৰিব তোৰ প্ৰতিমা নিৰ্মান। কালি ভোৰ সভাতে যে কৰিব প্ৰস্থান ৷ সম্বত্ত কহিলা নাথ এই উপদেশ। নিজাহতে উঠি ৰঞা হৰিষ বিশেষ । সানক্ষ কুইল ৰাজ্য দেখিয়া স্থান। ক্ষণে প্রসম জৈলা নাথ নিবঞ্চন । ভতক্ষণে হৈলা তেবে ৰক্ষনী প্ৰভাত। পূৰ্বন আহ্নিক জিন্মা কৰিল নৰমাণ 🛚 সভা আসি নৰপত্তি ভখনে খসিল ৷ পাত্র মন্ত্রিপণ যক্ত আসিতা মিলিক 🗈 অপুষ্ণৰ মৰপতি কৰম চিন্তুম। আস্থ্রিত উপস্থিত বৃদ্ধ ভাঙ্গণ । ৰুদ্ধ আহ্মণ হৈয়া আইল। বিশ্বকর্মা। ৰূপতে লগুৰ হাতে আছে শুক্ত চৰ্দ্ম । ষ্টে থানে সভাতে বসিছে মহাবাল। সেই গানে বৃদ্ধ দিল গৈলা সভামান « ব্ৰাহ্মণ দেখিয়া ৰাজা কৰিল প্ৰণতি : আলিবলৈদ কৰিয়া বসিলা মহামতি ॥ ভবে ৰাকা বোলয় আক্ষণ মহপিয়। কোন ছেড় ডুমি মোৰ আইলা নিলয় ১ এই কথা ধিজ্বৰ কৰহ প্ৰাকাশ। ইছাক শুনিত্তে মোৰ বৰ অভিসাধ,॥ তাৰে বিজ্ঞবৰে বোলে শুনহ ৰাজন। মৃত্তিকাৰ ছেন আমাক জানিয়ে আক্ষণ 🛊 ভূমি যে প্ৰতিমা ৰাজা কৰিবা নিৰ্ম্মান। ছেন ভূমি আইলো ভোমাৰ বিভয়ান » এই দাক প্ৰতিমাক নিৰ্মান কৰিবে৷ ৷ তোমাৰ হত্তে ধন পাই আপোনা পুৰিবো 🛚 এই বদি মহালয় ভোমাৰ মনে লয় ৷ অবনে এই কর্ম কর মহালয়।

উৎকণ্ধও |

এই ব্ৰহ্মদাৰ বাধ এক গৃহ মাজ। হাৰত ৰূপট দেহ শুন মহাৰাজ । মণুব্যুৰ খেন নছে তথা গত বাত। অন্মি মান একেখনে থাকিম ভথাত ৷ এক বিংশতি দিন অপেকা দিয়ে। মোৰে। প্রতিমা নির্মাম ভোষ এই অভায়বে। কেয়োজন সমে খোৰ নাহই সাক্ষাত। ভবেলে গঠন সিদ্ধি শুন মৰনাথ। এতেক কহিল বলি বৃদ্ধ বিষয়বড়। ইক্সভান্স সৰপতি ছবিব অন্তৰ চ স্বৰূপে সপৰে নাথ আমাতে কহিলা। অৰুত্মতে ভিকৰৰ আদিয়া মিলিলা। বুজিলো আমাৰ এই ভাগোৰ উদয়। অভিমত সিদ্ধি মোৰ হৈব ভুলিশ্চর। এতেক চিন্মিয়া বাজা সামক্ষ বদম। আহ্মণৰ অভিমত কৈন সম্পাদন । নিৰ্যান পানত দিবা কৈল এক ঘৰ। ৰাখিলেক প্ৰক্ৰমাক ভাষাৰ ভিতৰ । সেইক্ষণে শুভলগ্ন কৰিয়া বিধান। বাসি ভণ্ডি লৈয়া দিল গেল সেই খান ৷ প্ৰথম আনন্দে হিল গুৱে প্ৰবশিল। গৃহ মধ্যে প্রবেশিয়া কপট মাবিল। বিশ্বকর্মা কলে নাথ এক অৱভাব। পূৰ্বেৰ নিৰন্ধ কণা জয়েৰ প্ৰকাৰ । পৰম কৌতুক বিক হৰিব প্ৰচণ্ড। ব্ৰহ্মদাক ছেদিয়া কৰিল চাৰিশন্ত। পূৰ্কেৰ নিবন্ধ যত আছন্ন স্মৰণ। বলভক্ত জগরাধ স্ক্তা সুদর্শন । প্রধমে বলভন্ত করতে নির্মান। প্ৰম প্ৰচণ্ড প্ৰভূ পুৰুষ প্ৰমাণ।

অসমীরা সাহিত্যৰ চানেকি।

সুৰূপ মন্তক প্ৰাস্থ বিসাল ননাট। উন্নত মাসিকা গলে কদয়ে কপাট। আজানু প্রমান গলে দুই বারু দণ্ড। প্ৰকাশিত নাগিকাৰে দুই স্তন খন্ত ॥ ক্ষীণ কডাল নাথ অমুত ভুসৰে। প্ৰাচুৰ উত্তম পূৰ্ত জ্বন্দৰ উদৰ 🗈 নিশ্মান কৰিলা প্ৰভূব কটিছল। পাশ্চান্তে প্রকাশ কাষে চৰণ কমল 🛭 মুখ চকু কৰ্ণ নবি কৰে প্ৰকাশিত। ৰাখিল পশ্চাতে এক কৰিম নিশ্মিত। এই মতে বলভক্ত কৰিয়া নিৰ্মান। জগরাধ সেইমতে কবিল বিধান # ল্লজন্তা দেবীক ভবে নিৰ্ম্মান কৰিল। সেই মত অভিপ্রায় হল্ত মগেটিল 🖠 প্ৰদৰ্শন চক্ৰ কৈল ডণ্ডেৰ আকাৰ। শেৰ অঞ্চ পশ্চাতে নিৰ্শ্যিৰ আৰবাৰ । চাৰি মৃঠি বিশ্বকৃত্ম কৈল কডুছলে। চতুর্মশ দিন শেষ হৈল কেনকালে **ঃ** প্ৰভূৰ ৰূপট লীলা বুঝিবেক কোনে। रेप्रत्यं नियक्ष आहा विधिय घटेट्य । চতুর্যল দিন শেষ দেখি নৰপতি। হৰ্ষে বিবাদে ৰাজ। চিন্তে মহামতি । কেন অভিপ্ৰায় নাথ হৈলা নিৰ্ভান। **८एथियादः अधिक ५कल देवल यम ।** শক্তি হাঁন দেখি এই বুদ্ধ ভ্ৰাহ্মণ। कार्य वा माकारम এই कविटड गठेम । কোন কল গঢ়ি আছে নাজানি নিশ্চর। **উপদেশ দিলে তবে ভাল সক্ষ হয় s** সেইতো নাথেৰ ৰূপ বেদে নাৰি জানে। নাজানোহে। কোন মৃতি কৰিল ভাকাৰে।

उदक्षाच्छ ।

কোন কর্ম্ম নাহি পাছে গঢ়ন সাক্ষ হৈলে। মঙ্গ ভাল হয়ে হেন অধনে দেখিলে। ব্ৰাক্ষ্যণ নাঞ্চানে বলি প্ৰতিমা গঢ়ন डर्थंड कनका देश्य क्षाम चर्ने । গেহউক সেইউক পাছে দেখিতে জুৱাই। কেন অৱতাৰ স্বামা কেন অভিপ্ৰাই 🛭 এতসৰ মৰপতি মনেত চিন্তিল। স্ববিত গমন কৰি মন্মিৰে চলিল এ বাৰ চোড় কপাট বোলত নৰপতি। ছেন শুনি বিশ্বকর্মা সেল শীলগতি a বিশ্বকশ্ম গৈল৷ চলি কেরে৷ নারি আছে ৷ উত্তৰ নপাই ৰাজা ভাৰ মেলে পাছে । ৰূপাট মেলিয়া দেখে নাহিকে প্ৰাহ্মণ। তথা বিচাৰিয়া সূৰ্ত্তি কৈলা দৰ্শন ॥ অংশপূর্ণ অৱভাব দেখি নৰপতি। মহা মশ্যে মৃতিহুত হৈয়া পৰে শীঅগতি ৷ আচেতন হৈল ততু কাপ মান্ত আছে। মহালোকে নৰপতি চেডন পায়। আছে। প্ৰভূৰ চৰণে পৰি হৈইয়া বিকল। কি হৈলা প্রমাদ বুলি লোটে ভূমিতল। ময়ি পাণীপ্তে কেনে হেন কণ্ম কৈল। সময় লঞ্চিয়া কেনে ছেন কৰ্মা কৈল 🛭 वृक्षित्लारमः वृद्ध विक मनुष् नक्त । বিশক্ষ কাসিছিল হৈয়া পৰিচয় ৷ সময়ত बाधिना पितन এक विःत्न । व्यमपदा (मधिता भिवन हर्द्भूप्त । **क्विन देवल कार्याय विशिध्य (याक मिला ।** ছাতে নিধি দিয়া নাগ আপুনি ছবিনিলা। হুৰ্ভাগা পাইল মোৰু কাজুকাৰ ৰাতি। ৰূপটে বাহিলা নাথ দেখিয়া মুৰ্ম্মতি।

19 B &

ব্দসমীয়া সাহিত্যৰ চাৰ্নেক।

কিবা পাপ কৈলে। ময়ি জন্ম জন্মান্তৰে। সি কৰেণে গুণনিধি বঞ্চিলা আমাৰে ১ উপয়েশ কহিলা কটিল ৰূপ ধৰি। (भ कावरण प्रवण्यत (भल नोलिभिवि । মোৰ দৰশনে নাথ ভাতে গুপ্ত হৈলা। ৰুপট পূৰ্ব্যকে নাথ দৈবাৰ ভাণ্ডিলা। জ্ঞাৰ সভাতে গেল দৌল নিশ্বিয়া। ৰাজ্য গেল মঠনা দেখিলো যে আসিয়া। বছ বড়ে পাছে ভবে এই ৰাজা পাইলো। পুনৰপি নীলাচলে দৌলক স্থাপিলো। প্রকাপতি উপদেশে পাইলো তোমারে। শ্বণ্ডেড কৰিলা উপদেশ মৃঠ্টিকাৰে । আপুনে কিনক নাব কেন মৃঠি কৈলা। কোন অপথাধে নাথ এবাৰ বঞ্চিলা 🛊 সদর জদর নাথ তুমি নিবঞ্চন। এই বেদ প্ৰমাণ কেন কৰিলো ভাৱন 🛭 কুবুন্ধি দিয়া নাথ বঞ্চিলা আমাৰে। মৰিম এখনে বধ ভোমাৰ উপৰে। ৰাজাৰ বিলাপ দেখি প্ৰভু নাৰায়ণ 🛊 ভকত ৰংগল মাধ ভূমিলা ৰাজন। এই মতে বিলাপ কৰিতে নৃপমণি। শাবাবিতে আকাশেত হৈল হেন ধানি। কিসেৰ বিলাপ ৰাজা কৰস অঞ্চেম।। এইৰণ অৱভাৰ আমাৰ মহিমা ৷ এই মোৰ এক মৃত্তি হেন কৰি জনে। বিশেষ শুনিবা ৰাজ্য প্ৰকাশতিৰ স্থান 🛚 নাঞ্চানা নৃপতি তুমি ইহাৰ কাৰণ। আজি মোৰ এই মূৰ্ত্তি পূৰ্বৰ নিৰন্ধন । কুক করতার পূর্বে বখনে হইল। কৰাসভে সহিতে অনেক যুদ্ধ কৈল ।

उदक्षश्व ।

ভাষাৰ পূব প্ৰাচিৰ উচ্চ আছিল।
এই অৱতাৰে আমি প্ৰাচিৰ লজিল।
এই হস্ত মুঠি কৰি লজিলো প্ৰাচিৰ।
কেইটো কাবণে মোৰ এমত পৰীৰ।
বিষাদ ছাভিয়া ৰাজা শাস্ত কৰা মন।
অভিমত সিদ্ধি তোৰ হৈব সম্পাদন।
পূৰ্বেৰ কপন মই কহিলো ভোমাতে।
বিশেষে ভানিয়া কথা প্ৰজাপতি হস্তে॥
এইৰণে আকাশ বাণী ভানি নৰপতি।
নাগেৰ চৰণে পৰি কৰিল প্ৰণতি।
হৰবিত কৈন ৰাজা ভানিয়া ৰচন।
মিল দেহ অজীকাৰ কৈনা নিৰক্ষন।
আনিয়ানে বিশ্বকৰ্মা নিশ্মিলা প্ৰতিমা।
আনিয়ানে বিশ্বকৰ্মা নিশ্মিলা প্ৰতিমা।

নিষ্ণু ভাৰতী।

ঞৰ চৰিত্ৰ।

-

নৈত্তের বদত্তি শুনা কুকপতি

বেন ভৈলা আন্ত পৰে।

মুক্তর নির্কর দিলা স্থাপর

্ছন দেখি খনেবৰে ।

অতি অসমূত প্ৰবৰ মহত

জ্ঞানিয়া প্ৰম ৰচ্ছে।

পুস্পকত চড়ি হৈকে গৈলা লৰি

সিত্ত মুনিগণ সক্তে ৷

দিবা নৰ ছানে পুষ্ণক বিয়ানে

স্থাজে। অধিক ছলে।

বৰ্ড মেট্ৰ কোগ ভাতে উপভোগ

मान त्थारक मान मिरल ।

নানা ৰত্তময় জনতে আছম

চাৰজে চকু নজাৰে।

মনোজর গতি দিনতে নিশাতো

া সমান জোভি প্রকাশে 🛭

সিড়ো বিমানত গুণ আছে বত

বর্ণাউবোছেঃ কডকাল।

ভাতে থাকি ৰক্ষে মুনিগণ সচে

চলি সৈলা দিগপাল।

সিক্ষ বিদ্যাগৰ চাৰণ কিয়ৰ

চতুর্ভিতি স্ততি কৰে।

ব্দেশক ব্যক্তি থকা

হতেক ধৰি উপৰে **।**

্ৰন্তৰ চৰিত্ৰ।

খণ্ডি জাড়গৰে জনেক কিয়ৰে

েবঢ়ি বাই আগে গাছে।

নানা ৰতুসয়

ধ্বজ চিক্ চয়

্ৰকাশ কৰছে কাছে।

ভিনি বৈলোক্যৰ ' খনৰ ঈশ্ৰ

উত্তৰৰ দিগপাল।

ध्यक स्मिथिएक

উদ্ৰাৱল চিত্তে

আলি পাটল উত্তৰাল ।

ক্ৰুবৰ দিপিতি

দেখি ধনপতি

পৰ্ম বিশ্বত তৈলা ৷

কৃতাঞ্চলি কৰি " এপুৰক সাম্বি

कृरवरम वृश्वित्य रेमना ।

एकि ध्यनवर

সমস্তব্যে বৰ

দেহভাৰে। অধিকাৰী।

ভুখাপি প্রাবক

विक् भक्ठक

সমুধিলা মান্ত কৰি।

ছেৰা মহাৰাজ

খেৰি তব কাৰ

ভূস্ট ভৈলো ময় বৰ।

মন্থু বাকা তুনি হি ছে তু আপুনি

এবিলাহা ধমু লব ।

পূৰ্ণের মাধরৰ চৰ্ণ পল্লৰ

ভূমি পায়। আছা ত্ৰাণ।

সম্প্রতি সাক্ষাত

মনুৰ মুগত

নতি আছা মহাজান।

শামিয়ে। ভোমাক বোলো প্রিয় বাক

ত্রিয়োক সারধানে।

মাৰস্থা সৰস্থা কেছে৷ কাক লোহে

হ্লানিব। ভূমি ক্মপোনে ।

8-4

অসমীয়া সাহিত্যৰ হানেকি :

ভোমাৰ ভাতৃক বক্ষে নামাৰয়

বক্ষকো নামাৰা ভূমি :

कालकरभ हरि भवारका भः इवि

ভাকে। ভালে জানো আমি॥

সদস্য জন্তত • থাকি জন্তানত

সংসাৰত বন্ধ হুই।

বিজে আছা হৰি তাক প্ৰিচৰি

দেহাক আস্থা বোলয় 🛊

ভূমি পুদু ৰাজঃ আপুনি জানালঃ

नारप्रय डेशरप्रत्य ।

मधलुद्द काँव व्यक्ता अवस्थित

্ভপ্লিষা হৰি আবাসে 🛊

বস্ত চৰাচৰ হৰিলে সবাৰ

বন্ধৰ মোক্ষৰ হেতু।

ভাষ্টে স্তক্তি কৰি সংসাৰ সাগৰে

বান্ধিয়োক দৃষ্ট সেতু।

মায়াৰ আসয় আপুনি গুছ্ম

ভক্তি প্রবেশ ভৈলে।

কভি মচা জ্ঞান সংসাৰৰ ত্ৰাণ

হৈবা ৰাজা অবিকলে ।

অনস্থৰে ধনেখৰে নৃপতিক গ্যা তৰে বুলিলন্ত কৰিয়া সাদৰ।

ভোষাৰ মনৰ যত পূৰ্ণ হৌক অভিমত

्राप्त यं कार्ण नवा वय ॥

কিন্তু তুমি নৃপৰৰ স্থাৰ স্থাৰ স্থান স্থান

কেৱাতেলে ৰতি আছে। ন্তনি।

পাছে সিতো নৃপৰৰ বাক্য শুনি কুবেৰৰ বুলিভে লাগিল৷ মনে গুণি ॥

ঞৰ চৰিত্ৰ।

ছে ৰাজ ৰাজেশ্বৰ যদি মোক দিব। বৰ ন্তনা ভেবে গোচৰ আমাৰ। কুকাৰ চৰও ধ্যান প্ৰস্তুচোক সৰ্বক্ষণ প্ৰবেশ ৰেন ভবেছিয়া সংসাৰ ঃ ৰাজাৰ মনৰ কৰ্ম শুনি পাছে দিগ ৰাজা হৌক বুলি দিলা সমিধান। চাহি আছে নৰপতি - বিমানে সহিতে তৈতে ७७ कारम टेबना असुद्धान । অনন্তৰে প্ৰবে আমি - নিজ নগৰত পশি কৰিবান্ত বছত বছতৰ। পের বিজ পিতৃগণ সবাবে৷ সক্রোবি মন দিলা ৰাজা দক্ষিণা বিস্তৰ 🛭 জৰা দেশ কাল কৰ্ম দেৱ যক্ষমান ধৰ্ম সমস্তবে আত্মা নাৰায়ণ। একচিত্তে জড়িন কৰি সেৱৰো দেৱতা হৰি 📉 আৰাধিয়া ভাৰান চৰণ 🛭 যত জাৱ চৰচেৰ হৰি আৰু সমস্তৰ

যত জার চৰাচৰ হাৰ আৰাঃ সমস্তৰ
জামি কাকে। হিংসা নকৰন্ত।
উত্তম অধম প্রাণি প্রাকৃত লোকক সানি
, ব্যোচিত ভাবে প্রবর্তন্ত ।

প্রশানে পূত্রকে সমানে পালন্ত
নক্ষন্ত কোপ ভাগ।

মুখী ভিথি দেখি পোহন্ত গালন্ত
বেন নিজ মার বাপ ।

শিশুসত কল প্রভাগে কান্য
গাল্লীৰে যেন সাগন।

মানে ক্ষ্মতক জ্ঞানে প্রকান ।

অসমীয়া সাহিত্যৰ চানেকি।

ষ্ড সমগুৰ স্বাভে নিপুন

দের বিজে অসুগত।

ৰাজনীতি ধৰ্ম সমাচাৰ কৰ্ম

্ৰেণেকো নোহয় পা<u>ত</u>।

ৰত ধৰ্মানালি সমস্তাকে পালি

কাপুনি থাকন্ত ৰাজা।

কোনো উপভাগ নাহিকে ৰাজ্যত মহ। ভূখে গাকে প্ৰজা ১

মনে সাধে ইফ বৰ।

প্ৰাংশনে আমাৰ ছোক মহাৰাজা

যাৱে চক্ত দিবাকৰ 🛭

ছত্ৰিশ হাজাৰ বংসৰ নৃগতি অকণ্টকে ৰাজ্য কৰি।

ষাগ বন্ধ জপে দানে তাতে তপে আৰাখিলা দেৱ হৰি।

পূৰ্বা জনমৰ স্কৃতি বিশ্বৰ ৰাজ্য ভোগে কয় নিপা।

তপ জত ধৰি কাছ ক্লেশ কৰি ভুক্কত বত ভুঞ্জিলা ।

পাপ পুণা দুয়ো দুখতে সুখতে ভোগ কৰি নিলা কয়।

সারধান মনে খাকি নিজাসনে জিনিয়া ইন্দ্রিয়বর্গ।

হৈয়া শতশ্বৰ অনেক ৰংগৰ ভূঞ্জিলন্ত ৰাজ্য শৰ্ম ॥

ঞাৰ চৰিত্ৰ।

হৰিত ভক্তি — লভি বিৰ্ক্তি

সবাতে ভৈল বৈৰাগা।

পুত্র স্তব্য ধন দেহক আপোন

্থাবোলন্ত মহাভাগ 🛭

মায়াহের মোহিত স্বাথে বিপাৰীত

সৰলো আগত প্ৰায় 1

विচাৰে কিছু নহয় ।

মহিবী সকল সেনা মহাধল

গঞ্জ বাজি ৰখ চয়।

ৰতু গৃহ ৰাৰ বিপুল ভাগুৰ

शंकानकी नम्मार ॥

নানা উপৰন ক্ৰিড়াৰ উদ্যান

প্রকাশর দিনে বাতি।

ক্ষলখি সাগ্ৰ সীমা কৈল। বাৰ

ৰাজ্য সপ্ত দীপাৱতী ।

সুৰত সুন্দৰ প্ৰীৰ সম্পদ

্ৰ সবাকো দেখিকা মিছা ।

কেৱল কৃষ্ণৰ চৰণ পৰ্যৰ

সেৱাভেসে মাত্র ইচ্ছা।

ভুমা সভাসদ আমাৰ সম্পদ

ে কেনে খণনাড লেখি।

ঞ্ৰাৱৰ সম্পত্তি ভাতে বিৰক্তি

্ৰেখিয়ে নেদেখি 🛭

মিছা কুখ ভোগ সংযোগ বিয়োগ

्रिश्ररस्था (करन नकानी।

কিনো বৃদ্ধি হত সম্যকে মোহিও

ভাকে সভা বুলি মানা 🗈

WAR.

অসমাল সাহিত্যৰ চাৰেকি।

ঝাগতে সাহাৎ পুত্ৰ হই কাড

পিতৃৰ মৰণ জানে।

আফিয়ো মৰিবো পুত্ৰ উপজিবো

কিমতে ডাক নগণে।

পৰস মুন্ন ভিত্তা নৰভত্

্ৰ কুথা কাৰ্য্যে হয় নাশ।

মায়াৰ ৰচন পুত্ৰ খাৰা ধন

ভাষতে দৃঢ় বিখাস।

চাৰা সবে ধন্দ সংসাৰতে বন্ধ

ু কুক্ষতে কৰা ভক্তি।

মিছা ধন জন সমাকে সোপন

ভাৰ দূৰ কৰা মডি ।

নিফু বৈজ্ঞৱন চৰণ কিছৰ

ৰোলন্ত বিষ্ণু ভাৰতী।

ৰাম ৰাম বুলি নাচা ৰাজ ভূলি

পাপ বাউক অধোগড়ি ঃ

ৰাম চৰণ ভাকুৰ।

শক্ষৰ চৰিত।

আত অনন্তৰে সেৱ পক্ষৰ, উনৈশ বংসৰ ভৈলা।

গৃহত বনিয়া আছন্ত ল**ৰ**ৰ, বুঢ়া খাওঁ তৈকে গৈলা ॥

জয়ন্দ্র মাধর স্থানির উৎসর, আলোচি দৈলা সিঠাই।

কৰ্ণ পুৰ চতুৰ ভূজ সমহিতে, লৰি গৈলা কুৱো ভাই ঃ

প্রাথন্ত সকলে তেখে। কবিলা পাছে আখাস।

নোলন্ত পেশাই অটেলা কিবলাই, কহিয়ো ভাৰ কাৰণ।

জামাৰ ধানক কিকার্য্যে আসিলা, শুনো সিজে প্রয়োজন এ

ৰুঢ়া খা বোলন্ত কৰিবোঁ ভোমাত, আমাথেৰ প্ৰয়োজন।

ভূঞ**া হছু বত আগিল স্ম**ত্ত, আছের কার্যা সহণ ॥

বিদ্যাতো পাৰ্গত শাস্ত্ৰ আছে বত, সৰাখাহে আছা পঢ়ি।

সমস্ত লোকৰ কৰিব বিস্তৰ, বৈকৃষ্ঠ দিয়োক গঢ়ি চ

অসমীয়া সাহিত্যৰ চানেকি।

মটুৱা শিখাইবা ভারনা দেখাইবা, হৰিব কামাৰ মন।

বৈকৃতি নগৰ ভালে মতে ৰাপু, দেখায়ে। আহে এখন।

সাত বৈকৃতিৰ সাত গোটা ৰাখ. পাৰিষদগ্ৰ মানে।

6াহিবাক প্রতি স্থান্য হতি, দেখায়ে ভাক বঙনে চ

ভোষ্যক প্মৰিবোঁ সংসাৰ ভৰিবোঁ, ভাৰিলো নিষ্টে ইবাৰ ৷

আমাৰ উপৰি ত যত ৰশ্ব আছে, কৰিবা ভাক নিস্তাৰ ॥

কোটি কোটি কল্পে উপৰি পুৰুবে. বাক কৰ্ণে শুনা নাই ৷

ভোষাৰ প্ৰসাদে আজি কপ্ৰমাদে, দৃষ্টি কৰি থাকোঁ চাই ঃ

ভোষাৰ চৰণ কৰিলা বন্দন, নৰকক নদচাও[†]।

কৰিয়ে কৰুণ। বোলো নিক্টেছানা, বিমতে দেখিৰে পাওঁ।

শক্ষরে বোলস্থ সুনিয়ো পেলাই, আছা অধ্যো তিনিক্ষন।

ন্ৰোভ্ৰম কৰ্ণ পুৰ চতুৰ্ভ_ুজ, তিনিয়ে। কাতি সহণ ঃ

ভোমাসাৰ বাকো সন্তাসীত শিকি, দেখাইবো বৈকৃতিপুৰ।

চিন্ন নাম বাত্ৰা কৰিবোঁ বিদিত, ছবিব পায়া প্ৰচুৰ ঃ

শঙ্কৰ চৰিত্ৰ ১

এহি বুলি পাছে যেৰে সৰে আছে, শক্ষৰে গুণিলা মৰে।

ক্সিলি সুখত কুমাৰ আছ্যু, তুমু এক সৰ্বভাবে ৷

খোল গঢ়িবাক বোলী আবে তাক,

চানেকি পৰায়া দিয়া।

্ডেডিক্ৰণে কঠি এক দাল আনি, সংক্ৰিণা আনন্দ কথা গ

স্লোখ্য কাতৈ স্থানিয়া তেখনে, খোলখ কোখাক দিল।

ত্রেদশাসূল বেঁরা ভাস বানা, ভাইনা মধাসূল কৈল।

সকালে গড়িয়া শীলে পাগ দিয়া, দিয়োক খোল পঠাই।

সন্টিৰ ঘৰক যাগেক কেডাই, গৰু পল আনা চাই 1

সূপী ভূঞা লোক কৰা দায়া খোক, সভাধান দিয়ো সালি।

দ্বীপান্ধবে লোক নিবস্তবে, স্থান দিছে পাঞ্চা আমি ট

ক্তরি ভূঞ্জীগণে পাকি দিল।
দূতগণ পাকি দিল।

শক্ষৰ আছৱা শিষ্ড ধৰিয়া, সমস্ত দেশে কহিলা।

মহা মহোহদর দেখিয়া উৎসর, চিল্ল যা হা বিভোগন :

সাত্রে বৈক্তিক ভূমিত দেখাইবে, কুশুম ভূঞা নক্ষন চ

অসমীয়া সাহিত্যৰ চানেকি।

ত্ৰনি সৰে নৰে আতি ৰক্স কৰে, ছবিধৰ পাৰ নাই।

বৈকুঠ নগৰ দেখাইবো লছৰ, আন্দে থাকিবোঁ চাই ঃ

ইসৰ কথাক খৈলোঁ এহি যানে, শুনিয়োক কথা আৰু।

বৈকৃতি নগৰ পটতে লেখিয়া, অফ কৰিণস্থ ভাৰ ।

থেমালিৰ ঘোষা প্ৰথমে লিখিল, ভুটিয় প্লোক ৰচিল।

বাৰ যেন গান বি মণ্ড জক্ষণ, কল্লভক উপৰন।

সবেংবৰ চয় অধিকে লোভয়, সমস্থ শহা শেক্তন ঃ

লক্ষ্ম সৰ্বভী চৌধ পাৰিষদ, গীভুড়ে স্বাকো দিলা।

সাত বৈকুঠৰ সাত গোটা নাখ, সৰাক ভাতে নিশ্মিলা ॥

গীত নটে সূত্র সমত্তে কৰিয়া, বেৰে নাজ কৰিলন্ত।

ভূএগ সৰে সভা ধৰ সাজি বৈবে, শক্ষৰত জনাইলস্ত ॥

কেডাইক ৰামক বায়ন লিখাইলা, আৰো পালি সাও জন ৷

নটুৱা পাঞ্চটি সমন্বিত আতি, কৰিলা বাজা লোভন ॥

শক্ষৰ চৰিত্ৰ ৷

শুনা সভাস্দ হয়া নিশবদ, গুৰুৰ চৰিত্ৰে কথা ।

ভাহান চৰণে পশিয়ো পৰণে, জন্মক নকৰা কুণা ৪

ঘোৰ পৰলোক তৈতে কেন হোক, দেখিয়ো নেদেখা অন্ধ।

গুৰুৰ সেৱাক তেজিয়া আনক, বিষয় সূত্ৰ প্ৰবেদ্ধ ৰ

ক্ষাৰ্য্যাত পুত্ৰত কৰিয়া বিখাস, গুক্ত নকৰে। ৰভি ।

কিনো মহাৰও প্ৰম পাৰত, বাইৰে সিজো অধোগতি ॥

তে শুক্ষেত্র পাত্রে করে। সের, প্রম পাড়কা আমি।

ঞালি মহেশ্বৰ মোক কুপা কৰ, ভূমি মোৰ নিজ সামী ॥

প্ৰত্য হেন মানি সেৱ চক্ৰপাণি, চৰণত দিয়ো ঠাই।

ভূমি বিনে শেৰে প্ৰথম বাহুৱ, ই ভিনি লোকত নাই ।

গুৰু লিয়ু ৰূপে জুয়োকন আসি, প্ৰানে: ভৈলো অৱ হৰে ।

সভাসদ কন এগি আন খন, গাওঁ ভান গুণ নাম দ

মৃত মতি বাম ভাকি লোলা বাম ৰাম ঃ

অস্থীয়া সাহিত্যৰ চানেকি।

আত অনস্থৰে শুনা সভাসদ লোক।
লক্ষ্য দেৱৰ মহিমাক শুনিয়োক ॥
মনে মনে শুণিলস্ত দেৱতা শক্ষা।
ক্ষমৰ বুলিয়া কানিবেক সৰ্বে নৰ ।

এক মারা কৰে। বেন নজানর আনে।
সন্মানীৰ ৰূপ ধৰি আইশা সেকিকণে ॥
মীৰ্যভৰ পুৰুষ ভাৰৰ ভাৰ কাই।
শৰীৰ্য কান্তি আভি চালান ন্যাই ॥

ভাষে বিসুবিত সক অধিকে গুছাই আন আদি ভোজন কিঞ্চিত তান নাই । শক্ষৰে বোলস্থ বিদ্যা শিখাও আমাক। বেন মতে পাৰেঁ। মই পট লেখিবাক।

সন্তাসী বোলন্ত আত কিছু শকা নাই।
শিশাইবেঁটে লেখিবকৈ ককিলোঁ বুজাই ।
হিন্তুত হৰিতাত তেতিকণে আনিগণ্ড।
যতু কৰি পটে বৈকৃতক লেখিগন্ত ।

সন্তাসীক আগে থৈ লিখন্ত শক্ষৰ। বিশ্বয়ে আছন্ত চাই সৰে ভক্ত নৰ । বামধাম গুৰু বুঢ়া খাওঁ বলোবাম। চাহিত্য আছন্ত সৰে এবি আন কাম।

এহি মতে সাত বৈকৃষ্ঠক লেখি যেবে।
পাৰিষদ গণক লেখিলা তৈতে তেবে।
মাতে৷ বৈকৃষ্ঠৰো মাতে৷ লিখিলা ঈশব।
থানে পানে লিখিলন্ত দীবি স্বোবৰ।

বৈত যিবা লাগে সমস্তকে তুলি দিল। এক বিল মানে বৈকৃত্বৰ নলনিল। কপ্লভক দিবাক থেছেন নজানস্ত। অবাক সকপে ভূৱোকন বহিল্য।

শকৰ 6বিত্ৰ।

কৈও দিবে লাগর ভাষাক নঞানয়। সেহি সমগ্ৰে বুটা চকৰী গৈলয়। চঙালত ধান মেলি বুটা দিয়া আছে। হাতে সন্মাতভূমী লৈয়া হৈছে গৈলা পাতে ৰ দেখা ডেকা পিৰি কছতক দিয়া নাই। হাতও বাঢ়নি লৈয়া বুলিনেক ভাই । ইড লাগি ডেকা গিৰি সিছো ভুক্কৰৰ। অলু হাস্ত কৰি তেবে মাতিলা লছৰ ঃ আসিলি এখাক আই ব্য কৈলি কাম। उ**हे** (इस डिमकाबी व्यक्ति देवड भाष । कुछाब कहरन कहा उक् वृक्त मिला। ৰাম ৰাম গুৰু আদি বিস্ফুয় মানিলা । সৰে বোলে বুটা উল্ভে কথা পাইলি কৈত। বৈকৃত্ৰ লোক উত্তো ছলো আছে এত। এছি মতে পটে বেবে নাট লেখিলস্ত , মটুর। আসিয়া ভেবে সাক্ত কবিলার ॥ যাৰ যিহা বাহন ভাষাক সাজিলস্তু। মুখবন্ধ কৰি ভাৰ ঠোঠ নিশিংলন্ত । শভাৰ মাজক এক খান কৈলা বেৰে। কৃঞা সহে। ভগাত মিলিলা যাই ভেবে । দিলন্তু শক্ষরে। মালা কীঠন গাইলন্তু। নৰোত্তম গুৰু দেবী পুজিবে গৈলন্ত । শঙ্কৰে বোলপ্ত দেবী পৃক্ষ। যোগা নয়। স্থাৱনা কৰিলে কৃষ্ণ পুজিৰে লাগয়। বামৰাম গুৰুক শহৰে আলেশিলা। মূল মন্ত্ৰ উচ্চবিয়া কৃষ্ণক পৃক্তিলা। দেশি সমস্ত্ৰ আৰন্দৰ পাৰ নাই। কৰিলা কীৰ্ত্তিন খোল চয়ক বছাই।

অসমীয়া সাহিত্যৰ চানেকি।

এটি মতে গধলি সময় বেবে ভৈল । নামান দেশৰ পৰা চাৰিবাক গৈল 🛚 নিপক্ষ ব্রাহ্মণগণ মত অভিলন্ত। যাত্রা শ্লেখিবাৰ কাদি সমস্ত গৈলগু । বোলে শুনে সূত্রে বৰ কৰে মহভালি। শক্ষৰ দেৱক ভাট বিজে পাৰে গালি 🗈 আজি শক্ষৰ সূবে ডাকা অভিভাই। কেন মতে বৈকৃতক দিৱয় দেখাই। क्रीक बर्फ दि क्षेत्ररूप आरमा दिशे देशन । বাহু ভূঞাগণ হৈছে এক ধান ভৈল। জাৱনাৰ ধোৰ যত্ত সভা হৰে নিল। चार बक्त निया काव देश के सामि देशन **।** চাৰি গোটা আৰিয়াক যতু কৰি গৈল। মত গোটা মহতা একতা কৰি লৈল ৷ গ্ৰুছৰ থুবা সৰ ক্ষয়ক বিলাপ্ত। কেন্ডাই খাৱে খোল গোহাৰত ধৰিলন্ত । বলোৰাম ছবিখন মগুৱা সমে তিনি। বুল জীয়াম শুৰু উচিল। আপুনি 🛭 কথলখনা লক্ষণ ভোবোৰা সাম্যোদৰ। ভাল ধৰি গাঁভ গাতে লগে লক্ষৰৰ ১ উনাৰ সহিতে বৰ সোধিনো উঠিল। প্রথমতে শক্ষরে বাসক ভূলি দিল 🛊 লক্ষণৰ বৰ ভাই নামত বলাই। তিমিৰি ৰাগক দিল সবে আছে চাই ১ ৰায় মণ্ডলীৰ ৰাগ দিলন্ত শঙ্কৰ। পাটিলোকা বৃক্ষ এক অংছে ভয়ন্বৰ 🖟 বেভিক্ষণে শহুৰে ৰংগৰ ভুলি দিল। চুই চৰ দিতে পাত সমস্তে সৰিল 🛊

শক্ষৰ চৰিতা ৷

বহরে শোধক বারু অসক অপার।
আৰু ভুই ফাকি বাগে পাট ভৈল ভার।
এহি মতে বাগ বেবে সাজ কবিলপ্ত।
পট মেলি বৈকৃতিক আগতে পৈলপ্ত।

সাত ঈশ্বৰৰ সাত প্ৰেৰণ লাগ্য। পাঞ্চ নটুৱাক চাই আছন্ত নিশ্চয়। আৰু দুইজন জানা ঈশ্বৰ লাগি। ৰাম ৰাম গুক্ত মাডি আনিলপ্ত আগি।

এক বৈকুণ্ডৰ নাথ ভাকে কৰিলন্ত। আৱৰ বৈকুণ্ডপতি আপুনি ভৈলন্ত। প্ৰাৰে কোলন্ত বাত লগেগ চাৰিখনে। শুনা কেডাই গদ্ধতৰ মুগা এগা লান।

ধেমালিৰ আত্যইল প্ৰবেশৰ বেলা হয়। ব্যুলনাতনৈ আড়িয়াক ধৰিছয়। নটা ধেমালি চটা ধেমালিক বাইলা বৰ ধেমালিক বাই লোকক তুবিলা।

বৰ ধেমালিত পাঞ্চ মোটা বাইলা খোল।
বাস্থকা মাণ্ডলী বাদ্য বাইবাক লাগিলা।
পাছে ধবিলন্ত দেৱ বেমালিক গই।
জাগে পাছে নৱ গোটা খোল গুক লাই।

আঠ ভূজ বেকত কৰিলা তেতিক্ৰ। লগায়া দিলন্ত মতা পৰম শোভন। দিন সম ভৈল সিতেঃ মতাৰ প্ৰকাশ। বিশ্ৰ সকলৰ গৰ্মৰ কৰিলন্ত মাল ঃ

ৰামৰাম গুৰু সৰ্বব্ৰুয়ে দেখিলয়। অউভুজ ভৈল বুলি কেহো নঞ্চানয়। দেখিয়া সবাৰে আভি হৰ্ষিত মন। ধল্য ডেকা সিড়ি বুলি ঘোষে সৰ্বব্ৰুন।

অসমীয়া সংহিতাৰ চামেকি।

শিবৰ নটুৱা বেবে লক্ষণ ভৈলন্ত। দোহাৰত বড়ৱে হৰিবে নাচলন্ত । अञ्चलक वर्द्धानीय हन्दर्भ क्राह्म । নিভাবিক গাবৰে গাঁডৰ লগাইলক 🛭 প্ৰাথমৰ প্ৰকেশ দিবাৰ বেলি জৈলা। মহাভা লগায়া দিন সম কৰি থৈলা 🗈 कृष्टिला (याबाग्रा डाक (कट्रकांका कविल) কানিৰ আডিয়া বাটা অগ্নি গঢ় দিল 🛊 বিচিত্ৰ পামৰি ৰঙ্গে আড কৰি ধৰি। **প্রথমে প্রকেশ নিলা পঞ্চন উ**চ্চনি ॥ ৰামবাম ওকট পাছে সূত্ৰ চিয়াইলকু। আজি ভল্পি কৰি জীলম্বৰে নাচন্ত্ৰ 🛊 নটুৱা সণক এড়ি সবে ভাক চাই। নাচে কার্চে শক্ষরৰ সম কেকো নাই । সনবঞ্চয় আট্ড মুখ, পিন্ধির। গৈলস্ত । লক্ষ দিয়া সঙ্কৰে উপৰে উখিলছ । সাক্ষাতে গৰুড় গেন দেখিতে স্কাই। শক্ষৰ ৰসিলা পট দৈকুণ্ঠত বাই। অনুসৰ শ্বলত তিনি ব্যিয়া আছন্ত। পাৰিষদগৰ তৈতে উপাসা কৰন্ত ৷ প্ৰকাৰ মুগাক সৰ্ববছয়ে পিক্ষিণ্ডস্থ । ৰামৰাম গুৰুৰ এবেশ যে ভৈলন্ত । আপুনি শক্ষৰে সূত্ৰ বুলিছা চিহাই। ৰস্ত্ৰ আৰু দিখা আৰো মহতা লগাই 🤋 দিলস্থ প্ৰবেশ ৰামৰাম বে গৌসাই। অক্সি ভক্সি কৰি নাচে চৰণ চলাই। ছৰৰ মুখ্যক পিজি ৰঙ্গে ধলা গৈল। আত্ৰৰ বৈকুঠে নিয়া ভান্ধ থাপি খৈল 🗉

শ্ৰুৰ চৰিত্ৰ ৷

তেলো ক্ষমপুৰ শ্যা। মধ্যে বসি কাছে। আরৰ প্রবেশ বেবে ভৈল আসি পাছে 🕯 লক্ষণ ভইছে এক বৈকুঠৰ পতি। প্রবেদক লাগি আইলা কবি নীলা গতি 🛚 আর্থ মঙ্গা লগাই বস্ত্র ধবিশস্ত। লক্ষণেও নাচি পাছে প্রবেশ চিলস্ত 🛊 সূত্ৰধৰ পক্ষৰেও বচনে চিয়াই। আৰো বৈকুণ্ডত বসিবাক দিলা যাই । গাহন সফলে গীত আনক্ষতে গাই। समकारिय त्यन देनकुक कार्ट्ड शांडे ॥ মজানিক সভাবদে কিবা বাকি দিন। ट्रिक्ष देवकुकेक दयन भाभ देखन कीन ॥ নাৰীজনে নিচিন্ত কোন জন সামা : मत्य वृश्य (याद्यम ट्रेडलश्च (माक्यामा । ষালকে নিচিনে কোন জন গোৰ বাপ। সমস্থাৰ শ্ৰীৰৰ অনুবিক পাপ ৷ স্বামীয়ে মিচিনে এট মোৰ ভাগ্য। বুলি। শক্ষৰৰ মায়োৱে স্বাকে: গৈল ভূলি। বৰগাঁয়। গিড়ি কেতাই খাৱে খোল বাস্ত। আনো সভাসদ লোক বঙ্গে বেডি চাপু॥

ক্রহার নদদ ক্রিজ।

পূর্ণ ভাগরত।

মাহি জন মাহি জন মাহিকে আকাশ মাহি দিন বালি বালু অগ্নিৰ প্ৰকাশ । চন্দ্ৰ স্থা মাহিলা মাহিলা দিশ পাশ ভাতে আসি মহাপ্ৰভূ ভৈকনা প্ৰকাশ ।

শৃষ্ঠে শৃষ্ঠে আছিলা শৃষ্ঠতে অনুসাম। কিনা শৃষ্ঠ আছিলা নাহিকে তান নাম। শৃষ্ঠৰ মলৰ বাৰু গৃৰিবাক লৈল। , অনেক থানক হেম গুলিক আনিলা॥

এক পিণ্ড হয়। সিছে। ভ্ৰমিতে আগিলা। শুমিতে শুমিতে ভাঙে কড কলে গৈলা। কড কলে গৈলা ভাৰ নিৰ্ণয় নটেলা। শুডিক কভিয়া পাছে ৰূপক ধৰিলা।

বেন কংশে কয়ি লাগি ভিতৰে স্বলয়: বাহিৰত সেখি দাত্ৰ ধূম অভিশয় । তৃণ পাইলে সিতে৷ অগ্নি ফেৰি বাল হয়। কলিয়া লাগিয়া পাছে প্ৰক্ষাণ্ড দহয়।

সেহি মতে ধূম পাছে বহিৰাক লৈলা।
মলয়াৰ বাও লাগি ফেৰি নাজ জৈলা।
আকৃতি নাহিকে ভান দিবা এক মূল।
তেহে জন্ম ভৈল ভগতৰ আদি মূল।

পূর্ণ ভাগরত।

মূল হয়্তে এক গোট লবদ উঠিল। শব্দ গোট শৃশুক যে ব্যাপিয়া ৰহিল u তেভিক্ষণে পৃত্ত ভেভিক্ষণে হোৱে মূল। এতেকেসে শৃশু একা কগতৰ মূল 🛭 শক্ষ হৈতে এক নাম ভৈল উৎপর। চাৰি যুগ ভেডিক্ষণে ভৈল উৎপন্ন। সেই নাম হথ্যে ময়ে। বিস্তৰ ছব্মিল, । আপোনাৰ ৰূপে গুৰুত চাৰি চুগ ভৈল। ॥ প্ৰথমতে তৈল যুগ কৃষ্ণ অপাকৰে। অনিক ক্ষণে পূৰ্বে বৈল। অৱতাৰ 🗈 कांड भारत युग व्यक्ति देवला गुलाकार । নিগ অৱতাৰ পূৰ্ণ চল্ফেৰ আকাৰ। ডাড পাছে আকাৰ যুগ আলি ভেলা। भूष्ण कहडात्वा भूटर्न डभाड धनिया । ্ৰহাকাৰ বিদ্যু যুগ ধৰিলত্ত পাতে জন নাম ধৰি ভাতে পূৰ্বে বেৱে আছে। এছি চাৰি যুগ ৰাচা আছত নিপয় চাৰিলো বুগত পূৰ্ণে কৰিছে বিষয়। নিৰ্ণয়ত হাৰি যুগ বলি লিন গৈল। চতকাল মানে পূর্ণে শৃততে ঘূৰিল। চেত্ৰৰ লভিয়া চাৰি যুগ দিন গৈল। প্ৰাভূৰ হুপুৰ কথা ভৱমান জৈন। কত কাল মাথে চেম স্তৃত্তিকা আনিলা। কত কাল মানে পাছে ভ্ৰমণ কৰিলা ৷ মূল হৈয়া কত দিত্ৰে শ্বদ উঠিলা मक्त्रा शुक्तिक खिम नक (वर्ष देख्ना, ।

যুগ পাতি চাৰিৰ শে নিৰ্ণয় কৰিলা।

অস্থীয়া সাহিতাৰ চাৰেকি।

শক্ষ ব্ৰহ্ম আপুনি আকাৰ নৈৰ্কাৰ।
পূৰ্ণৰূপে ভৈলা বাফ আদি যে ঈশ্বৰ ।
বাজ হৈছা আদি দেৱে চকু মেলি চাইলা।
বিস্বাৰ ঠাই কৈও বিচাৰি নপাইলা॥

মনে মনে গুলি পাছে মায়ায়ে মজিল।
 বোগবলে ধানে কবি শুলাতে বলিল।
 বোগবলে ধাননা বেন উপনে উবাই।
 এছি মধ্যে পূর্ণ বেবে শুলাতে ঘূরই।

বেন খানে বেংগী পাকি চেডন লচয়। সেহি মতে যোগ ধৰি চিন্তুগু সদায়। মারা বলে নির্দ্ধিশা সমস্য ভব্সপ। ভাতে প্রবিশিলা অন্তথামী নাৰায়ণ।

পঞ্চ তত্ব পংতিলাপ্ত থেলা।
শুনিয়া ভূবন আন শুগাতে থাপিলা।
তিনি গুণে তিনি জোৰি চলত আৰিলা।
দাৰা বিন্দু পঞ্চকত উপৰে তাপিলা।

ভাষাৰ উপৰে ৰক্ত কলক বসাইলা। ভাষাৰ উপৰে শুকু পথাক থাপিলা। পথাৰ উপৰে পাছে মেণ্ডকা বসাইলা। ভাষাৰ উপৰে পাছে কছেপ আপিলা।

ভাষাৰ উপৰে সৰ্প ৰূপৰ বসাইলা।
গাগাৰ উপৰে পূৰ্ব অনন্ত যে ভৈলা।
ভাষাৰ অনন্ত কেণা জোভিকাৰ ভৈলা।
ভাষা আঠ ফেণা আঠ দিকে বহি গৈলা।

ভাহাৰ উপৰে পাচে দিশক থাপিলা। ভাহাৰ উপৰে যেবে পৰ্কাড গাপিলা। এতি মতে পূৰ্ব ক্ৰক্ষ চাৰ হুৱা ৰৈলা।

পূর্ব ভাগরত।

भक्ष ७६ निरम्धान कविना राजन । सन्न नम्भक्ष विन्दू भवण कावन ।

মণৰ ভৈলেলে বিন্দু অমৃত উপর। বিন্দু সমে ৰস্তানশি একটো মিলয় । ডেজ সংকে ৰূপ বাতে জানিবা নিশ্চর। তথ্য লালে বল আক জানিবা নিশ্চর।

চাৰিৰ মাঝাত শব্দ সম্বাদ উপয়। আকে পঞ্চত বুলি ছেপিলেঁ সংস্থা। গঞ্চত আকে খোলে পূৰ্ণ সকে ভৈলা। জল কল কপে শুসু পুঞ্চত থাকিলা।

আপুনাৰ মুখে পাছে শব্দ উচ্ছাৰিলা।
ওছাৰ চকাৰ উত্থাৰ নাম বাজ ডৈলা।
ক্ৰেন্ত পালন সংহাৰণ যেবে জৈলা।
ক্ৰি মতে তিনি নাম গুণত ৰহিলা।
সত্ব গুণে নিজ নাম গুণত বাজ কৈলা।
শবদ অৰপে প্ৰাভু গায় গায় দিলা।
ধৰে ঘৰে ত্ৰহ্ম নাম প্ৰচাৰ কৰিবোঁ।
কোটৰ মাৰত গোটেক বুজিতা লইবোঁ।

পঞ্চৰ এক হয় পৰে ৰহি আছে। পঞ্চৰ এক হয় মেণ্ডকা ৰহি আছে। পঞ্চৰ এক হয় কচ্ছপ ৰহিয়াছে। পঞ্চৰ এক হয় সূপ ৰহিল্ফ পাছে।

পঞ্চাৰ এক হয়। দিগজ ৰঙি আছে। পঞ্চাৰ এক হয়। পৰ্বৰত ৰজিছে। এহি বাৰ জৰ জক্ত সচলতে আছে। ডিনি জনে শক্ত কবিসন্ত পাছে। 告礼件

লসমাবা সাহিত্যৰ চাৰেকি।

তিনি কৰি তিনি নমে সক্ষ করা আছে।
গঙ্গা থক্ত পরে সক্ষ কৰিবলৈ পাছে।
থাপুপ মেণ্ডকী সূর্পে সক্ষ কৰিবলৈ।
অনুষ্ঠে নিগ্রাকে প্রসূত্তে সক্ষ্যে ভৈলাপু।
সম্বান্তবে কক্ষে বজোন্তবে পাৰিষদ।
হুমোন্তবে কেন্তবা আনন্দ।
গঙ্গালে নিগুলি বক্ষে একান্তিক করা।
পক্ষাকে কেন্তবা আনিবা নিশ্চর।
সামান্তবে কেন্তবা আনিবা নিশ্চর।
সামান্তবি ক্ষেত্র আন্তব্য করাও।
সামান্তবি ক্ষেত্র আন্তব্য করাও।
বিশ্বিক ক্ষমণে সার কান্তব করাও।
ভিনিক ক্ষমণে সার কান্তব করাও।
ভিনিক ক্ষমণে সার কান্তব করাও।

श्रुभ होश भूम्म श्रद्ध इन्सन नश्राय । আপুনাতে থাকি সংব কৰে জোভিজাৰ। ক্ষদি মধ্যে জীৱ বাধি চিন্তিবাক লৈয়া। हान् प्रत हक निया कामरन रेडमाया । नार्य नारम धनि करो लड़ क्रम करन । कार्यनक श्रांबि भएक कर्जन छिट्टन । श्वमाञ्। १९क की ताकः जिला वृति कातः। সেবাৰূপ স্মৰি চলি বাই নিঞ্জানে : নিজ লাব বেবে জীৱ হুৱা আছে। এক নাম প্ৰমাক। সূচ্য বে প্ৰকাশে। চকু সৃথ্য ভূট জন ভিতৰতে আছে। আৰু দুই জন বাজে ধালিবস্তু পাছে। বাহিৰৰ চন্দ্ৰ সূৰ্য্য দিন বাত্তি প্ৰায়। ভিতৰৰ চন্দ্ৰ সুসা একত্তে স্থলগ্ধ 🛊 প্ৰালয় কৈলেগে ভাৰ হৈও দিন বাতি। স্বাকে পারিছা বড়ে আছে বেন পিতৃ।

পূৰ্ব জাগৰত ।

কাৰ মান্তা গোট শিকা প্ৰমান্তা শুক।
বাবুনপৈ প্ৰবেশিকা বেন কল্লাডক।
উ বুলি উলে লক প্ৰমান্তা নাজ হই।
লোহক বুলি শুগাই শুক চক্ৰাড বুৰাই।
প্ৰেছক হ'ল: ছই নামে গুক আমে বাই।
প্ৰমানী কনে মাত্ৰ বিচাৰিতা পাই।
ও লোহক হ'ল: এই ডিনি কনে সন্তা জান
ভিনি নামে ডিনি লাক্তি পূৰ্ব বুলি জান।
গুক শিকা একেকাৰ ভিন্নাভিন্ন নাই।
প্ৰিচয় পাইলে ছুন্নো হতে এক ঠাই।

আকশিৰ শব্দ গুণ, বানুৰ লগৰ্প গুণ, অগ্নিৰ ৰূপ গুণ, জলৰ বন গুণ, (জলৰ মধুৰ নীতল গুণ) পৃথিৱীৰ গৰা গুণ, এতি পক্ষ জৃত ৰূপ, বদ, গৰা, পৰাৰ, শব্দ, এই পক্ষ জৰা। চক্ষা, কৰা, নামা, বাৰা, চগা, জিহবা, হন্ত, পৰা, গুছা, লিক্ষা, এই পক্ষ ইন্দ্ৰিয়া, ইহাৰ অধিকাৰী দেৱা চক্ষ্যৰ আদিছা, কৰ্পৰ দিশা, নামিকাৰ অধিনী-কুমাৰ, বাক্ষা হতাশন, চগো বাষু, জিহবায় বৰুণ, হন্তুত ইন্দ্ৰ, পদে নিকু, গুলাভ মিত্ৰা, লিক্ষে প্ৰকাপতি। এতি দল জন ইন্দ্ৰিয়াৰ অধিকাৰী দেৱা। একে মনৰ চাৰি ৰূপ, মন, বৃদ্ধি, চিড, অহম্বাৰ। হনক নবানন্দ্ৰ বোলা, বৃদ্ধিক জ্বানন্দ্ৰ বোলা, বৃদ্ধিক জ্বানন্দ্ৰ বোলা, চিডক নিৰক্ষন, অহম্বাৰক চিত্ৰকে চু বোলা, ইতাৰ অধিকাৰী দেৱা, মনৰ চন্দ্ৰ, বুদ্ধিৰ ব্ৰহ্মা, চিডৰ বাস্থ্যের, অহম্বাৰৰ কন্দ্ৰ, পক্ষ অহাজুত। দল ইন্দ্ৰিয়া ও মন এছি প্ৰকৃতিৰ নিকাৰ জ্বানিবা। পক্ষ মহাজুত ও পক্ষ ভন্মা ব্ৰা। দল ইন্দ্ৰিয়া ও মন এছি প্ৰকৃতিৰ নিকাৰ জ্বানিবা। পক্ষ মহাজুত ও পক্ষ ভন্মা ব্ৰা। দল ইন্দ্ৰিয়া। মন, বৃদ্ধি, চিড, অহম্বাৰ, এছি চবিল ভন্ম বুক্তি লাইকা।

ইকাৰ সক্ষতি কৰে। শুনা —ৰূপে বিন্দু দুই সন্ধা। কৰাৰ ও শব্দ ও বসে সন্ধী। আকাল ও বায় ও পৃথিবী এই ভিনে সন্ধা। অগ্নি ও গদ্ধে সন্ধা। চল্ছে চল্লে দুয়ে সন্ধী। কৰ্ণে কৰ্ণে দুছে সন্ধা। হল্পে হল্পে দুছে সন্ধা। পদে পদে দুহে সন্ধী। শুনু একা লিক্ষে একা, এইৰূপে দেখ বাহিষৰ সন্ধা।

এবং ভিতৰৰ সন্ধাৰ কথা তুনা -চক্ষে ও আদিতো সন্ধা। কৰ্ণে ও দিশে, মাসিকা ও অখিনীকুমাৰে সন্ধা। বাকো ও ভতাশনে সন্ধা। চৰ্ণো ও বাস্থায়

5

অস্মীয়া সাহিত্যৰ চানেকি।

623

সঙ্গী। জিহবার ও বন্ধণে সজী। হল্তে ও ইক্রে, পদে ও বিষ্ণুয়ে, গুণ্ডে ও মিজে, লিক্সে ও প্রজাপতিয়ে, চিতে ও বাহুদেবে, মনে ও চক্রে, বৃদ্ধি ও ব্রহ্মায়, অহকারে ও ক্রে, প্রকৃতি ও মহাতর এই মতে সজী হৈ আছে।

নিবিৰ সেৱাৰ প্ৰবাদি শুনা—প্ৰকৃতি সামিত মহততে নিশ্পৰ্গ চকুরে গাছা। আদিতো বাতি, কৰ্পে আসন, দিলে ধুপ, অখিনী কুমাৰে চন্দন, বাকো কৰণি, ছতালনে পুন্প, চৰ্য্যে কৰণি। বায়য়ে পাণ। অভবায় কৰণি, বক্ষণে চুণ, হয়ে কৰণি, ইন্ত্ৰে তামুল, পদে অগ্নি, বিক্যুৱে প্ৰসাদ, গুয়ে আসন, মৃথুয়ি কল, লিক্ষে ঠুগা, প্ৰজাপতিয়ে দেবে আনা গাজি ও লবণ, এহিমতে পক্ষতৰ একে পূৰ্ণে মিলিছে। চুই জনীয়া ও তিনি জনীয়া সজী কৰি আছে। চকুহে গাছা, চৰণে চাতি, অচলা পুক্ৰৰ খূলায় পিছা, সন্মাণ উপৰৱ কুপায় তেল, আদিতো বাকণী বাড়ি। ব্যাপক ইন্থৰ বি নাম লবে, সেই অগ্নি, পূৰ্ণবন্ধ আদিতা বক্ষণে প্ৰদীপ হয়া আছে। ইছাকে ছয় জনীয়া সঙ্গ বোলে। আসনে ও ধূণে ও অগ্নি তিনে, গলী।

আসনে চন্দনে সূত্রে সজী। করণ্ডি পূপ্পে সূত্রে সজী। করণ্ডি ও ভায়ুর পাণ ও চূবে সজা। এই ভিনি জনে বুপু একত্রে কবে, এতেকে প্রাণ সজী বোলে, ঠগিয়ে প্রসাদে সুই সজী। আসনে কলে দুই সজী। ঠগি প্রসাদ ও আদা লবণ, এই চাবি সজী। ইত্যাদি পূর্ণ একার কৈছে।

পঞ্চ মহাত্তৰ আসম কঠো শুনা। ৰস্তা মাংসৰ মাৰে ৰসা বহিছে। মাংস ভাৰি নাৰীৰ মাৰে লক্ষ্য বহিছে। ইবা ও পিক্ষা—নাৰীৰ বিন্দু বহিছে। হেথ ক্ষমণ নাৰীৰ মাৰে লগল বহিছে। এচি বক্ষণে পূৰ্ণ এক্ষা সংগক্তে আছে। আকাশ বহিছে নাভি পল্লত। বায় বহিছে চন্দ্ৰমণ্ডলত। অগ্নি বহিছে কুণ্ডলী ধ্ৰণী নাৰীৰ মাৰে। পৃথিবী বহিছে কুন্ত এক্ষাণ্ড তই। এছি গঞ্চ আসম একে পূৰ্ণে একে সূত্ৰক স্বৰূপে হই আছে।

ভক্তীয়া হঁকৰা।

- ১। ফাগে উঠে গোৰে নামে কারন্ত বোলই। মাজত ভবি দিলে ককাল ভাগই।
- থোনি লিক নাই ভাৰ সভ পুত হই।
 মাকেৰে সভিনী খাভি কুলক ৰাখই।
- ত। কথা শুনুতে লাগে তই।
 ভকতক মানি ভকতে থাই।
 এই কথা পাবলৈ নাই।
- ৪। মৰাই জীয়াই নকবা কথা।
 জাপুনি মৰিবা লোকৰো থাবা মাধা।
- ে। মধাই মৰাই হবা কথা বতৰা। তেহে চিনিবা আপোন কডৰা।
- ৪ ক্ষক মাৰিকা গ্ৰহক। মাৰিকা কতিখিক নিমিকা ঠাই।
 ভাল ভাল ভকতক টক্ষনিয়াই মাৰিকা এতেকে কৰিক পাই।
- । ভকতে কৰে সুটিয়াসুটি।
 সংসাধী মধে চকু ফুটি।
- ৮। চোৰ ডকাইতৰ নেবিবা সক্ষ। তেহে মনৰ মিলিব বক্ষ।
- মোৰ আগত লচপচ কৰি নেদেখাৰি ছিয়া।
 গাহে দেখিছা লেৰেলা মোক, কেভিয়াও নকৰাও বিয়া।
- ১০। পোক্তে খাই মূখে হালে। কেই জব্য গোঁলাইত লাগে।
- ১১। জেওৰাই গিলিলে বাৰি, গোহালিয়ে গিলিলে গক। গিলব নোমেৰে, গোসাই সেৱা কৰে পুৰুষা বদি তুমি বে হবা লক।
- ১২। এনে দেখা শুনা নাই।

 যাক নপ্ৰপক্ষোতে জিয়েকে ধৰা পাই।

 থাক ভিকা দিওঁ লোৱা।

 দহ সঙ্গীয়া ভেকোলা মৰি আছে ভাৰ কথাকোৱা।

অস্থীয়া সাহিত্যৰ চাৰ্টেক ।

- ১৩। বৌ মাছে পোনাদিলে গছৰ জাগত। চিলনীয়ে কিবা খাই এমুৱা দিনত।
- ১৪। পানীৰ ওপৰে শেতি বামত ধৰে মাছ। ধৰাছিত ভাত সিকাই ভাতে পাৰা সচ।
- ১৫। ভৰি এৰি ধিৰলিতে সভাত বহিছে। চল পাই নিগনিয়ে গলত ধৰিছে।
- ১৬। খাইজ উৰাজাৰ শ্বণ।
 খোনীয়ে মাছ খাই বোনদাৰ মৰণ॥
- ১৭। বাপে পোৱে কটাকটি মায়ে সৈতে বিয়াঃ
 মূৰত উঠি ভাগা দদি তেতে বুজা দায়। ॥
- ১৮ সাভ নাই শিল চোৰাই ছই বাতে ধৰি গঢ়ৰ আগত হলে নাই ভৰাল বাকে কৃৰি ।
- ১৯। পাচি পাচি কৰি মাছ ধৰিছে ভেচাত । ঘৰলৈ কাচি ককাইছে খাই ভুলা ভাও ।
- শবিবা ক্ষমত লাগৃতি চলাই মাতিলে নেযাবা দেই ।
 শৈতি বাতি নকৰাকৈ মৰতে বহি আবলৈ পাই ।
- ২১। জোল-গোজ বৃঢ়াই দলিৰ ভাৰৰৈ ফুৰে। বাওন পিছন আকে ভক্তি বৃলি কই।
- ২২। ওভোটা গছৰ নিচিক্সা কুল।
 ওভোটা ধাৰৰ নেগাৰা কোল।
 মাছৰ আঞাৰ বাখিবা কোল।
 ভাৱে বাই পাবা হবিৰ কোল।
- ২৩। উলুগুটি উলাফল বেকেনা চাৰি ফাল। গৈছে সামডেক। আছিল কোন ভাল।
- ২৪। অপৌডিনা হাছ ডিডিম চৰাই।
 উপজি কোন গছ মৰে।
 অক কোৱাটোন সাৰে।
 ভেতিয়া ডেও মানি সাৰে।
 ভালত পৰিল মাতে জাঠিৰে পৃচিলে।
 ভগাপি নমৰে সিতো কেও হাক দিলে।

ভক্তীয়া কঁকৰা।

মুক্ৰাকালত পাছে কন্তী আছে পৰি বাক দেখি পিপৰাই উন্নাই বাতে ধৰি। দেন্টী গোমৰ ৰাগ দেখি সৰেও সৰাই। ভেকোলাৰ পায়ত ধৰি সংগণিও কান্দট 🛭 হাল মাই গৰু মাই খেতি কৰে পানীত আঠোটা ভৰাল বান্ধি ভাত নাই পেটত। ভান্ধোৰ পালে আঠু লই । ষাপেৰ ভাল মাভ পালে ওটি চুলিভ ধৰি যাই। গছৰ আগত পৃটি মাৰি ভাত ৰাই বাই ভাক দেখি কাউখায়ে দেশ এবি ঘাই। ধান নাই মৰাণ মাৰে দকোটা সকৰে। পোন্ধ মানি ধান বানে তেও লাজ পৰে 🗈 मुखा भाष्टि (वान्स) यहरू करे महामानी। নেগালে গুচয় ভোক জানিছে আপুনি । লোৰ ভকাইতৰ সজে কৰিবা বাস। এতেকেলে দিনে বাতি কৰি থাকা হাল। সামা নাই যোনি নাই পড় পুত হই মৰিলে শশুণে খাই আমাত নাই নাই। বৃঢ়াবেটী কৰা ফুকাই দল পাতি মান গ্ৰাৰত খেলি চৰাই হাতে লই ট্ৰোকান।

দোলোদৰ দাস।

মহাভাৰত (দ্ৰোণ পৰ্বৰ) দ্ৰোণ বধ।

সঞ্চর বগতি ভানিরোক সূপবৰ।

ধর্মবাজে ভানি কেন বচন কৃষ্ণব।

জনগুৰে মাগা ভুলি বুলিলা বচন।

ক্রিবে। ভোমাৰ জাজ্জা কমল লোচন ।

সেহি সময়ত শুক জোণ উপস্থিত।
পুত্ৰৰ কুলৰ পুহিলন্ত নৃপতিত।
শুন বাপ ধৰ্মবাজ বচন জামাৰ।
শিশুকাল হব্যে জানো স্বভাৱ ভোমাৰ।

এতেকে নৃপত্তি মই আসিলো আপুনি অখপামা ওনগৰ মক্ষ বাৰ্তা শুনি । টামৰ বাৰুতে মোৰ নাহিকে প্ৰভাৱ । কেন ফানি নৃপত্তিবৰ গুড়ায়ে। সংশ্য ।

চিৰঞ্চীয় পূত্ৰ সোৰ দেৱতাৰ ধৰে। ভাৰু কেন মঙে বধিলন্ত ক্ৰোদৰে । এহি বুলি মৌনে ৰহিলন্ত বিজ্ঞাৰৰ। নিঃশ্যাদে থাকিল পাণ্ডৱ নিৰন্তৰ।

কেন শুনি অসম্বোধে পাতৃৰ নক্ষন।
শুণি সাঝি কভোক্ষণে বুলিলা বচন।
শুণাৰ্থক ভয়ে বাক্য নাসর মুখত।
ভথাপি কছিলা ক্ষমধানা কৈল হত।

জোণ পৰ্বব ।

কিন্তু সদ্ধ খোলাপ্ত সমস্তে সেনাগণে। দিলেক কোকাৰ বাস্থাদেৱৰ বচনে। खवारक कृष्ट्रव वृत्तिवस नृभवत् । দেছি পাপে চাৰি যেৰে। ভাষান ৰথৰে ॥ তেভিক্ষণে আসি সবে পৰিল ভূমিত। দেখিয়া সমস্ত লোক ভৈলেক বিশ্নিত **।** পূৰ্বের পৃথিবীৰ চাৰি আঙ্গুল উপৰে। ফুৰিছিল ৰগৰ ছোটক নিৰস্তৰে # অপুণামা হত গুৰু ছোণে শুনিলমু। পুত্ৰ শোকে জীৱনৰ আশা এবিলন্ত। महा प्रश्न वरूड स्थल विक्रवन । ज्ञकाबद्द व्यथनाथी देश्तम भाखद्व ॥ যাছাৰ নিমিতে কেন কবিলো অকাল। লিতে৷ পুত্ৰ মৰি গৈল বমৰ সমাৰ ৷ শ্বশাক এবি পৰ ধর্মা আচৰিলোঁ। প্ৰদা অপ্ত প্ৰছাৰিয়া অস্তায় কৰিলোঁ e ইছ পৰ লোকে তুখ গুচিল সকলে। हिर्त्ताहर अवको भई निम्न कर्च करन । এছিমতে বিলাপত্তে আছিল ৰগত। ছেন দেখি ধৃষ্টচাত্ম সেহি সময়ত । (थिप देशना चिंड बेशी नव देश थान। মেহৰ সদৃশ ধ্ৰনি বছু বেন বাণ। আলাবিব সম আৰু লব বাচি লৈলা। দেখিয়া আচাৰ্য্য বৰ ভয়াতুৰ ভৈলা। পূৰ্ব্য দিনে ৰাতি খোৰ কৰিবা সমৰ। পৰ দিনো হৈল ঋ^{তি}ন ত্ৰিডক প্ৰহৰ 🕨 कांडिलक मिया चल (महडाब यह । নাহিকে টোণ্ড বৰ হৈল স্থাপ্ত।

অসমায়া সংক্রিভাব চারেকি।

ভনতুৰ লোকানলৈ দহর প্রাধি। বচন কুমৰি সিল্ক দেৱতা কবিৰ ৷ ধমু শৰ এবিবাক কৰিলন্ত মন। (महि (वसा खोष्य व्याम वृत्तिसा वहन » नकाव प्रथम सुरक्ष विरक्ता करियर्थ । স্বধর্ম এডনে নগারর সিজো পর্য । এতেকে কৰম হিংসা আমি স্বধশ্মত। ভথাপি অভিংমা ভ্রেষ্ট কহিছে শান্তত। ভৰ্মাক গ্ৰহি বাস স্বগতে প্ৰথাত। ভূমি মল ব্ৰহ্মজানী ভাষ্টে করে জাও । हाबि (बन्न हिमा लाख समस्य भारता । ভ্ৰম্ভাৱে চপ্ৰালৰ কৰ্ম্ম আচৰিলা **।** পুত্ৰৰ নিমিত্তে উপাণ্ডিৰে খন মান। ধুন্মী অধুন্মীক জপাই সংহৰিলা বাব । সিচ্ডা পুত্ৰ মৰি পৰি আছে ধৰণীত। অস্তার অভিভাত কি কৰিব ধন বিউ। ষ্ঠামৰ বচন কেন কুনি কুৰু স্তোগে। এড়ি গড় লব ৰসাই গৈল ডুই টোণে। পাছে কৰ্ণ কৃপ ছুগোধন নৃপত্তিক। বুলিলা বচন ছেন শুনায়৷ জিনিক ৷ একৰো সদৰ এবিলেছে। ৰমুশৰ। ছেন কানি ভোৰা দৰে যুগ্ধে বড় কৰ। কুশল মতন হৌক শব্দ পাণ্ডৱৰ। লোকক নিউন্ন পাছে দিল। থিঞ্চবৰ । হৈলত্ব বাক্ল পুত্ৰ শোকে আপোনাৰ। অৰ্থামা সৰ্পামা বুলি বাৰ্থাৰ 🖟 विद्या कोचे डांक बन मध्या निव देवता । কভোকণ অন্তৰে যে সমুক্ষণ ভৈলা **।**

ক্রোণ পর্বর ।

মদ্ধি <mark>আখি মুখ গুঃখে নিখান ভেঞ্চি</mark>য়া। ৰবিংগক ৰথে পাছে চিন্তক দঢ়ায়া 🛭 এবিদা পুত্ৰৰ খোকে থিৰ কৰি মন , বোগ চিন্তিব্যক প্ৰতি কবিলা আসন। বেভিন্সৰে জোণে বোগ চিস্কিনাক লৈলা। দেখি গুইচচাল্লে ধমুশৰ পেলাই খৈলা ৪ ৰখন নামিরা জিবা খাণ্ডাখান ধৰি। জোণ বল অৰ্থে খেলি গৈল। লীজ কৰি। দেখি কৰে। লোকে কৰিলেক ইটোকাৰ। কালে কৰিলেক ধৃষ্টভালক থিকাৰ। কু হুছলে কিল কিল পাঞ্চালে কৰিল। লেনাপতিগণে কাটিবাক নিৰ্বেধিক । দেখি ধনপ্তয়ে হাক দিলা বাৰপাৰ। এক।টিবা নকাটিবা গুৰুণ আমাৰ । ধূন্টব্যুংছে ভাঙাৰে। পুশুনি ছাক ভাক। থান্তা তুলি বাই জোণ শিব কাটিবাক s ফুটিছে সহজ্ঞ শৰে জোণৰ শৰীৰ। বার মুখ চল্ডে খাবে বছয় ক্ষমিৰ চ কৰ্নমূলে পড়ি আছে সক্কিড কেন। চুক্সাদল ভাষ তত্ত্ব মেখিতে ভবেশ। সমূসত চাৰিপত বংসৰ জোণৰ। সমৰত কৰে কেন ৰোড়শ বংগৰ। দুলো দিল কৰে চাহি আছে ৰাজাগণ। বসিয়া আছন্ত ৰূপে কৰি যোগাসন । डेन्ट्रिय विद्यायि उद्या नगाइतिक 6%, চলি গৈল পক্ষবাণ হৈগেল লক্ষিত। প্ৰকালি গগণ গৈল জক্ষাৰ ভুৱন ्रम्भित्स, काट्न (मधिन यु शास्त्रकार ॥

化心脉

অসমীয়া কাছিডাৰ চাৰেকি।

কুল্ক খনভ্ৰয় অপুপাম। মুধিন্তিৰ। (प्रचिद्धाद्धी महा। बाका क्षमहत्व कविब ॥ (महि (वना भृकेशुम्ब भाभाग कुमार्**व**) কাটিলা জোগৰ পিৰ খাণ্ডাৰ প্ৰহাৰে ৮ সাছে খাওা খান পাক কুবাই জ্যাকালত। কৰিলেক খোৰ সিংহ নাদ আনন্দন্ত । ৰথ হয়ে গুৰু জোণ কৃমিত পৰিল। হেন দেখি ভবু দেনা সমস্তে ভবিল 🛭 ধশ্বৰ এবিড়া সংহাবিলা শত্ৰু বৰে। প্ৰম সামন্দ লভিল্ম পাণ্ড্গণে 🛊 क्रमश्रुरक जाभ नाठि वीव बुदकाल्य । পাঞ্চালক সালিকন কৰিলা সামৰে 🛭 मुष हारे भारक (यन वृक्तिमा बहन । পুনৰপি ভোষাক কৰিবে৷ আলিজন 🛦 ঞাৰকৰা। কৰ্মৰ বৈৰধ সমৰত। আমাৰ খোলৰৈ সংহাৰিৰে সিকালত 🛭 এহি বুলি জানকৈ বছিল৷ জীম ডখা ৷ ত্ৰা নৃপৰৰ আত পৰে পাছ কথা 🛭 বাসত্তৰ পৰাক্তম পৰিকা ভাগ্ৰন। মেকত গড়লে বেন শুখাই সাগৰ। সেহিমতে ভৈল গুৰু <u>ক্ৰোপৰ মৰণ</u>। দেখি সূর্যোগন ভৈলা সঞ্জ নয়ন 🛭 ভোমাৰ পুত্ৰক আলি বেৰিল ভুৰিত। কাম্পার শধীৰ জয়া ধূলায়ে আতুত 🛊 তেসভে সহিতে পাছে বাকা দুর্বোধন। भक्तांडे ट्रेशक प्रदर्भा क्रिया कवि निविक्यण ह কুষায়ে ভ্ৰাফে ৰৌছে শৰৰ প্ৰভাৱে। ভৈল আশকত থৈন্য গুড়িল সবাৰে ॥

হেলাপ পর্বর ।

দেখি সহাধান দুৰ্নোধনত পুঞ্জা। প্ৰথ অপ্ৰিয় কথা বাজা নকৰিলা 🖟 <u>দ্ৰোণীক ক্ষেত্ৰ্য পোৰু শহন্তৰ ভৈলা।</u> बहरू दलांचक छऽएव जत्यामुहब देवला १ অনস্থাৰ কৃপ গুৰু চয়া যে লচ্ছিত। প্রপঞ্জি সমস্ত কথা কহিলা সোধীত। হেন মতে জোণে বীৰগণ সংহৰিক।। (यम महत्र कीएम शक्क्याकक दक्षिण ॥ (यस बट्ड बूटकामध्य द्वाराण्ड कविया । নেন মতে শুক্ষ বুধিন্তিৰত পুছিলা। বেন মতে খৰ্ম নৃপৰ্যে কহিলক। ব্যন মতে গুৰু সন্ত একি বসিক্ষা । বেন মতে ধৃষ্ণভূত্ত ধৰিয়া কেশত। ৰুটিলা প্ৰোণৰ লিব স্বাধে আগত। जिद्दी कथा नमस्य ८ छानी ३ कुर्ण देवला । শুনি সমুপাষ্য পোৰে জোৰ বুজ জৈলা। পাছে লৃপতিৰ মুখ কৰি নিৰীক্ষণ। निर्मात (उक्तिया (क्स वृक्तिया वहम 🕫 क्षता प्रदर्शायम श्राका वहन कामान । পৰ্ম লগ্ন্যী ধৰ্ম পুত্ৰ কুলাকাৰ। ৰাক্সাৰ নিমিন্তে মহা পাপ কৰিলেক। মিছা বুলি আমাৰ পিতৃক বধাইলেক। পৰম ধাৰ্মিক কেন দেখায়া লোকত। সুবিকে ধর্মিক ধর্ম ধ্যক্তি স্থলগত। যেন শন্টাচাৰে ভাল সন্ম নিবিচাৰে। খনৰ লোভত, ওক প্ৰাক্ষণক মাৰে ৷ সেহি মতে ইটো ুমন্সমতি বুধিষ্টিব। অধ্যেষ্ঠ কাচিলা শিব আমাৰ পিতৃৰ ॥

€©5

জনমাল কাহিতাৰ চানেকি।

মূলে সম্বিত্তে দেবলগ্ৰ ভ্ৰকত্ৰ । শিব্য হয়। কুন্তা পুত্রে শিথিছে সমস্ত । ড়াখাপিতে। গুৰু ৰধ কৰিল পাপিষ্ঠ । এতেকে ভোষাত কলা কৰে৷ নিব্ৰে নিষ্ট 🛚 হুমিন্তিৰ ৰাজ্যৰ যে শিৰৰ শোণিও 🕫 **শবৰ প্ৰভাৱে ছেদি পেলাইবো মহীত**। নাহিকে মোহোৰ দুঃখ পিতৃ মৰণত . বিচ্ছত নিবাস তৈল এক ভ্ৰমত। পাপিছ পাঞ্চালে মেকৈ অন্যন্ত কৰি। কাটিলা পিতৃৰ শিষ কেশ কৰে ধৰি। ইয়াতেলে অধিক দহয় হিয়া লোকে। কিসৰ কৰিব পুত্ৰ ইচ্ছা আন লোৱে। এছেকে নৃপত্তি মই কৰে। কল্পীকাৰ। চলে বলে পাঞ্চালক কৰিবো সংচাৰ 🛭 अध्यक्ष समहत्व वर्षत्र वर्षत्र नवाग्र । **बद्धाः श्रांबर्ता (उ**र्व कविया ब्रह्मात् ॥ বন্ধশি নেরোৰো ধুষ্টপ্রাক্তক বধিতে , জপ তপ বজা বস কৰিছোঁ৷ সূত্ৰতে 🛦 अकास विकास (इहार देवारक आमान । বাছবল অন্তবল বিক্রম বিশ্বাস 🛭 मारमानाव विद्यम्य सकरह ८७१८ वर्षः । ষ্ণাপিতে। কৰে। মই ভোমাৰ আগত ॥ (उक्कवीय मध्य मध्य मुश्रद ममान । পুৰাইব দংশাদিশ হানি দিবা বাণ **৷** নিগাড়িবো বণে আচি শক্ত সকলক। প্রচণ্ড পর্বনে ধেন উপ্তত বৃক্ষক। একেশ্বৰে তিনিলোক পাৰে জিনিবাৰ । হেন দিবা কল্প সিভূ পিথাইছা কামাক।

জেশে পর্বব ।

আছে।ক মনুস্থা দেৱগণে। নজানর। পথ্য অমোৰ অস্ত্ৰ আমাত আছয় 🕯 পূৰ্বের চিৰকাল পিডা ভগ আচৰিল। ভূক্ট কয়া নাৰাহণে বৰ প্ৰকেভিল । 🤧 भिग्ना मरस्थारय कवरंगाय कवि वस्तु । বোলন্ত দিয়েকে মোক নাৰায়ণ সন্ত 🛊 ্ষন শুনি ভক্ত বংগল ভগরস্থ। দিয়া দিখা অপ্ত পাছে বাকা বুলিলন্তু। অন্তৰ্যা ক্ষমাক পাৰি ব্যিবাক। কিন্তু যাকে ভাকে ভূমি নামাৰিব। ভাক । **णजन्मक कामि वर्षि मागग्र मदन् ।** নক্ষিণা জংকো আল্লে কৰিবা ৰক্ষণ ৰ মন্ত্ৰ দান্ত কৰিবাৰ একিলে উপায়। আন মতে নিধ্যৰপ্তা জিজুবনে নাই ১ এছি বুলি অন্ত্ৰ দিয়া গৈলা নিক্সলোক। দেই দিবা অসু পিড় শিখাইছনু মোক। সাজি নাৰায়ণ অস্ত্ৰ কৰিয়া প্ৰভাৰ। কৈকেয় পঞ্চোল মহক্ত কৰিবেং সংহাৰ ঃ মিত্ৰ জোহী গুৰু দোহী পাতৃগণ বছ। সবাকে ৰখিবো অতি ঘোৰ সমৰত ঃ শচীপতি ইন্দ্রে যেন দৈতা দানবক। মুয়ো সেভি মূহে আজি ব্ধিরো লুকুক। বেন বেল বাঞ্চা ঘট কবিবো সনত। সেই সেই মতে লব পৰিবে সৈয়ত। এছি বুলি মৌনে ৰছিলন্তু বিজ্ঞাহৰ। स्तिहा কৌডুক বৰ হৈল কৌৰবৰ। কাসংখ্যাত বাদ্ধ ভাগু বোল উপলিল। শুনি ধর্মবাকে স্ব্যস্তিক পুছিল।

অসমারা সাহিত্যৰ চারেকি।

ক্রেণ বংখ কুক্সণ ক্রিয়া বিবাদ । পুলাই গৈয়া পুনৰণি কৰে সিংহ নাৰ n আনে সমসলে বাজি প্ৰিটা কম্পার। ভাসভাৰ হৈল কিবা বাসৰ সভায় ৷ দেশা কত গুড়ে গেলি আলে ফুক্ষর। শুঠায়ো অৰ্জন মোৰ খনৰ সংখ্যা 🛭 অপভূনে বোলস্থ স্থাবাজ মহাল্য । মাসব্ আমাক খেচি জৌণৰ উনৰ ৷ गांद क्या कार्य शक्क कार्यक मन्ड । মিলা মিৰা খেন্দু প্ৰাহ্মণৰ ধশ শন্ত ॥ উপভিয়া যিতে। যোৰ কেসনি কৰিল। যাক পুনি বৰ্গ মৰ্য্য পাড়াল কপিল। সি কাৰণে কৈল ভান অনুৰূপ নামা। ছগও বিধিত প্রতিষ্ঠাত অপুপাসা । আচাৰ্যাৰ ৰূপে নিজ বাৰ্যা চৰপাই ৷ আনুস অপপামা (ক্ৰাটেখ অন্তক পৰাই 🛊 ভান্ত গড়ে ছালে ছানো কুক্টাৰ হয়। বছটে বান্ত ভাঙ সবে নিষ্কর বনত 🛊 ক্ষেন কামি খেল খোগা কৰিছে। **লাপু**নি। কৰিলা অধন্য অকাৰণে জানি শুনি 🛭 পৰম পত্তিত ক্লবলিত বন্ধৱন্ম। ভানিয়া ভোষাত আদি ধর্মে পুছিলযু । ভূমি ভাত মিছা কথা কলিকা লাকাত। তোমাৰ কথাত গুৰু কৰিলা সঞ্চাত। আদ্ৰ লপ্ত এবি লোকে বলিক। বলঠ । সেহিবেল। বৃক্টড়ালে খবিড়া কেশত । কাটিলেক লিব মুশুনিয়া নোৰ হকে। সহয় জন্ম লোকে উপনতে ডাক 🛦

्रक्षाण कर्मण ।

নাজানি ভোজাক লোকে বোলে ধর্মাবাক। भर्षक (प्रश्रोद्धा भाव बाह्य बकारी । পিড় বেন পুত্ৰক কৰৰ প্ৰতিপাল । ्रक्ति मट्ड **आभाक आ**ठाएका <u></u> विकास ह ড়ঃখ সময়ত গ্রেভিগাল পুত্রত । ভিথাহাত্ত সৰে দিবা অস্ত্ৰ আতে কর। এবে। সিটো উপস্থাৰ নোজোৱা মনত। ব্যবিলা অধুৰ্যো মন্ত ৰাজ্যৰ লেভিত । বন্ধুসম পোৰে জোধ কৰি বিপৰীত। আমে অৰ্থায়া খেদি সমূহৰ ব্যিত ৮ এনে স্বাস্থ্য নিবাৰণ কৰিয়া বশক। বাধা পাঞ্চালক বলি আছন লকত । মই সুষুচিবে৷ সৰ্থামাৰ সমূচি ভাবে অত্ৰ হাত্তে মৰো ভৌৰ সম্পতি। ভাগা। পুত্ৰ মিত্ৰ বন্ধু ৰাজ্য বচ্চেৰু। স্বাতে অধিক সোড প্ৰেম আছিলেক। ट्रमण क्ष्मक बाक्षा (माइक नःश्विता । অশ্বাপি জীৱন্তে আছে প্রাণ নেতেকিয়া। ইতো পাণে নমক ফু'ছবো ভিৰকাল। এতেকে ভাষ্যত কৰি মৰপেনে ভাল ৷ এতেক বোলন্তে শোক অগ্নি গৈল ছলি। मभारताहर माथामूर्थ देवत महावनी । দেখি ৰাজাগণে কেৱে নেদিলা উত্তৰ ৷ মৌনে বছিলকু মুখিছিৰ নৃপ্ৰৰ ৷ মুবুলিলা প্রিয় কিছু মপ্রিয় বচন। পাছে ভীমে জোনে ডাভ কৰি নিৰীকণ চ বোলণ্ড অৰ্জুন শুন বচন আমাৰ।

কিসক কৰ্ম নৃপত্তিক সদস্যৰ ৷

当男士

অসমীরা সাহিত্যৰ চানেকি।

মুখিটিৰ নৃপতি নদানে ধর্মাধর্ম। নাৰায়ণে কিছু নজানন্ত তথ যৰ্গা ৫ জটা সভী ব্ৰহ্মচাৰী বনবাৰ্গ্য বস্তু। নজানে ধৰ্মক ভাৰা সৰে সৰপত 1 ক্ৰেপ্ৰথমে ক্ষমন্ত মাত্ৰ মন্মৰ বিচাৰ । এতেকেনে এক খণ্ড কৰিয়৷ প্ৰকাৰ ৷ जन-भाड कुड कडिशर विभाभना। বেন ভঙাশন ডক্ষাডকাক বাহিলা। অভিমন্থ কুমৰে আমাৰ প্ৰাণ প্ৰায়। ৰ্যাহলক ক্ৰোৰ্থ ভাকে। কৰিয়া উপায় । ছুগাপি বোলাস। ইন্ট ধর্মা নিন্ট জোণ। আমাক নিক্ষিয়া ভাল বদানাতা গুণ 🛊 ব্ৰাহ্মণৰ ক্ষরিয়ৰ ধর্ম্ম বেন মত। পূর্বাত শুনিছে। ব্যাস্থেরৰ মুখত । কার্য লণ্ড মন লণ্ড লণ্ড বচনৰ। উসৰ প্ৰামুখে জাতি ধৰ্মা ব্ৰাক্ষণৰ ৫ ক্ষতিয় সকলে ধর্ম্ম ৰক্ষা কৰিবেক। সমৰ্ভ লাখণ প্ৰহাৰ সহিবেক 🛊 মাৰিকে লক্ত সভা প্ৰতিপালিকে। ভেবে ভাৰ ধশ কীন্তি দৰ্মা বাঢ়িবেক। অচিব কালতে সিতে। হবে ক্ষিতিপতি। ছেন ক্ষতিয়ৰ ধশা জানিয়া সম্প্ৰিত । তগাপিতো আমাক বিসক কৰা কঠ : প্ৰথম্ম আচৰিলে ধর্মা তৈল নাই ঃ পৰখৰ্ম আচৰক্ষে পিছিলও চাল। পৰধৰ্মো বনত বঞ্চিলে। চিৰকাল । প্ৰথম্ম আচৰতে উঠা দুংশাসন। ভৌপদীক সভাত কৰিল বিবসন 🛊

ভ্ৰোণ পৰ্বা।

নপুংসক যেন চাই আছিলোঁ লগত। নকৰিলে। ক্ৰোধ প্ৰধৰ্ম্মে হয়। হত 🛭 এবে সিভো ছঃৰ স্বমৰন্তে অমুগাণ। ফাতিৰ ধৰ্মত প্ৰবৃত্তিল মোৰ মন 🛭 ক্ষত্রিত্ব ধর্মো থাকি নিজ বাস্ত বলে। পিতৃ পিভামত গুৰু বৰিবো সকলে। যুদ্ধৰ পূৰ্বনতে কৰি আছা অস্টাকাৰ। ধৰ্মাধৰ্ম সমৰ্ভ নাছিকে বিচাৰ **৪** ভই পুতু পূৰ্বের কৰিছিলৈ অক্লাকাৰ। বধিবো সবাকে বুংজ নকৰি বিচাৰ 🛭 এবে ধর্মা বধানস সবাবে আগভ 🗈 আমাক নিশিয়াক্ত ছোণীৰ মহত ॥ কৌৰৰ সলভ সিংহনাদ বিপৰীত। 😎নি বীৰগণ তুই আছে ভয় ভীত। ভাষ্টে ভই হাকা সব কৰন প্ৰাণাৰ। খাৱত বস্ত্ৰ যেন আনি চোখা খাব : **ছোৰ বিক্ৰমৰ বোল ভাগৰ ভাগক** -ক্লাচিত্রে। অল্পামা সম শুহিবেক। তথাপি ডাহাৰ ভই বখানস ওপ। জোণীক বুজিৰে তোৰ নলাগে অৰ্ণচুন 🕨 ≒लाहश यूक्टिद आह्ना वीव अक्व**व** । কুকগণক দল কৰিবে। একেশৰ । মোৰ পৰাক্ৰম দেখণ্ডোক স্বাস্থ্ৰ : বুক্ষ বন পৰ্যৱত গদায়ে কৰে। চূব । न्द्रकारत परनामिश नदिस्या नद्रश् । णुष्टो विशायित्वा भावित्वात्वा कृत्यास्य । উদ্ধাৰিকো দ্ৰৌপদাৰ ক্দয়ৰ শাল : ছতশক্ত ভূইৰ খুৰিন্তিৰ মহীপাল।

অসমীয়া সাহিত্যৰ চানেকি।

কৰ্ম্যোক ৰাজা পাল্যস্থাক সম্ভ লোক। भूउवाहे मसम्बंड शाउँक शृहस्ताक 🛭 এছি মতে পৰ্যন্ত আছন্ত ইকোদৰ। মনদুৰে ধৃউজ্বান্ন ক্ৰেংখে বীৰ্বৰ । পূৰ্বের নৃসিংহক যেন হিৰণা ৰূপিপু। সেহি মতে ডজ্জিয়া গজ্জিয়া দেৰ ৰীপু a বোলন্ত কাৰ্য্য গুন বচন আমাৰ। কিসক নিক্ষন শাস্ত্ৰ নকৰি বিচাৰ । খাৰ বেন জাড়ি ধৰ্ম ডাকেসে কৰিব। প্ৰৰ ধৰ্মক ক্ষাচিত্ৰে নাচৰিব। ব্রাহ্মণ ক্লাভিব ধর্মা পচন পঠন। যাত্র বছর খন প্রতিগ্রহ গার। ছাৰু এৰি কৰে ছোগে ক্ষত্ৰিয়ৰ ধৰ্ম্ম। ত্ৰক্ষ অত্তে মাৰি দেনা কৰিল কংশা । প্ৰথম্ম কৰে বিড়ো সেহিলে পাষ্ট্ৰ। এতেকে কবিলোঁ। মই যথোচিত দ্ব । विद्रावात (सांग वर्ध वकान क्रांत्राहर्ता) । প্রতিক্ষা সফলি ছিলাধ্যক ব্যিলো। পিতৃৰ পুত্ৰৰ ঋণ শুঞ্চিলোঁ অধ্যেত্ৰ। উন্ধাৰিলো সভা ধৰ্ম নুপত্তিৰ কৰ্ণ্ডে 🗈 ৰপত থাকলে কাটিলও খাণ্ডা ছানি। তেবে কেনে আমাক বোলস নিদ্দা বাশী। অধস্মীক ধর্মী কৃলি করন্ত করন। কালকুট বিৰ সম সি সৰ বচন 🛭 ধর্ম্মীক অধন্মী থিতে। পুৰুষে বেলের। হৰে পূৰ্বৰ পূণ্য ভাৰ অধৰ্ম হোৱয়। মানে অবথাম। পিড় লোকে বুঞ্জিবাক। **নিহাবৈছে। বলি লাগোনাক ৰাখিবাক ।**

জোণ পর্বে।

তেৰে ভাৰ আল্লে পৰি ঘাইবো জন্মশৈক।
সমুধ সমৰে মৰি ভাত কোন শোক।
উদ্যে মহাত্ৰথ গুৰুঘাটি বোলে মোক।
ব্যাৰ কথাটো নজানত খেন লোক।

বাসকৰ সৰি ভগদত নৃপৰৰ।
পিতৃৰ স্থিৱে সিভো কাপ সম্সৰ।
ভাৰ বধ কালে ধৰ্ম নাছিল মনত।
আজি কৰু ধ্ৰঞ্জ কৈল ধৰ্মকত ।

জান বৃদ্ধ বায়ে বৃদ্ধ সর্গন গুণাবিও। সম্পদ্ধতা পিতামক জগতে নিদিও। আলে আচ্চাদ্ধন পাঞ্জো ভাইক পুবিলয় স্বাড়ো অধিক ভোক স্বেচ কবিলয়।

্হন ভাগ্ন বধ কালে ধর্ম নশ্বনিলি। আজি ধনপ্রয় ভই ধর্মনীল কৈলি। পাওবৰ ক্ষেত্র বাসবৰ বার্গে ভাঙ। ধনবীয়া পৰাক্রম ভগতে প্রখ্যাত ৪

ভগাপি আগতে চোৰ চুক্ট ড়ংশাসন ড্ৰৌপদাক সভাত কৰিল বিষয়ন । সি কালত ক্ৰোধ ভোৰ নহৈল ডাঞ্চক । ড্ৰোণ বধে বাৰ্থাৰ নিক্ষণ আমাক ।

সম্মানত থাকিয়া ভোৱোৰ ভৈলে। বৰ্ণ।
সি কাৰণে শোক বছৰাৰ কদৰ্থন ।
কৰ পাৰি কুঞ্চৰে ভোলয় মাত্তক।
উপৰত উঠি সেই মসুৰো গঞ্ক ।

বচনে প্ৰহাৰে কভো ককুলে খোচয় ভোৰ ঠাই আসি মোৰ হৈল হেনন্য । জুৰ ডোণে মাৰিলেক পিড়ক পুত্ৰক। অসংখ্যাত কত্ৰীসণ বাহ্ৰৰ বৰ্সক।

অস্থীয়া সাহিত্যৰ চানেকি

মোক ষধিয়ক ছোণে কৰিলা বঙৰ। মটে। ভাক বধিবাক কবিলোহে। ৰণ। নোৱাৰিলা মোক কাটিলোকো ভাৰ শিৰ। তুই কেন বাক। বস্তু কৰ্ম প্ৰহাৰ । দ্ৰৌপদাৰ প্ৰীতি অৰ্থে পাঞ্চ ভাগিনৰ। कविद्वाद्ध क्या (स्थ मध्य देवाय । পুনৰ্শি বৃদ্ধি মোক বোল অসুশুৰ। ক্ষচিৰ কালত তেৰে বাইৰি ব্যথৰ। একো লগে লক লক কৌৰৰ সংহৰি। ভোৰ অৰ্থে আমাৰ স্বৰণে গৈল মৰি ॥ আছে অৱশেষ অল্ল সেনা সম্বিতো। বুধিচিন্ন নুগতিৰ অৰ্থে প্ৰাণ দিছে! 🗈 এতেকে দোৰক গুণ বুলিতে যুৱাই। প্ৰলৈ লোক আৰোপণ সহল নথাই 🤋 এতি বুলি জোধে ধৃষ্টাদ্বান্থ মৌনে বৈল : छति बोबयन महत्र मिश्नवम् हेम्स । ছেন ভূমি সবলোচা ক্লোখ দৃষ্টি চায়া। সকল নয়নে দার্ঘ নিখাস তেজিয়া 🛭 গদগদ বাক্য থিক থিক বুলি বৈল। 😁নি বীৰগণে সৰে নিঃশবদ হৈল ॥ পুয়ো সল'ক্ষত শোক দেখি অৰ্জ্জনৰ। পাছে জোধে दूर्यशत क्रिया छेउँ । ক্তনা চুৰাচাৰ ধৃষ্টভুগল্প কুলালাৰ। কৰি উগ্ৰপীপ আৰো গুৰুক আমাৰ। যাৰ্হ্যৰ ধিকাৰ কৰ্ম সমাজ্ত। এবি লাজ ৰখানস আপোন মহন্তু 🖠 ধিক ভোৰ বচন জাৱন ভোৰ ধিক 🛊

শত বঙ হয়৷ ফিহ্ব৷ নপ্ৰয় কিক 🛊

দ্ৰোণ পৰ্বব :

ক্ষণেকে কিহবাৰ শ্ৰেৰ মহিকে উচিও। वानव भारत गर्था देशन मनिमान । দেভিক্ষৰে কেশত ধৰিয়া টানি আনি। কাৰ্টিলি জোণৰ শিব চকুহাস হামি ১ (महिन्द्रात शर्ज इत्यु नश्रक प्रार्था**न**। ৈচল পাও এই সাত পুৰুষ হে ছোৰ । मुर्गहक हास्टित लाह्य हान मूथ हारे । দৰশানে পাপগণ ভেবেসে এবাই। ন্তই যদি গুৰুক নিদাস আৰব্যৰ। ভেৰে গুৰুত্ব গদা কৰিয়া প্ৰহৰে। শান্ত খণ্ড কৰিয়। ভাক্সিয়া শিৰপুলি । পঠাই দিবে৷ পাছে সম সদনক বুলি ৷ ছেন শুনি ধৃন্টপ্রাল্নে বোলে হাসি হাসি। দেখি কেনমতে গ্লা প্রভার্য আসি। পুৰ্ববাপৰে জানো ভই কেন মণ্ড শ্ৰ। ভূৰিখাবা ভারন। কৰিব। কালি চুৰ । চুলি ধৰি জনয়ত লাঠিৰ প্ৰহাৰ। ভূমিত পৰিয়া মাৰিলেক বাৰ্মাৰ। তথাপিতে। অংশোনাক বোলারস কার্ন্স। কালিৰ কাহিনি ভট পাস্থিলি আজি। ছেনগু স্বভাগ্ন আছে ইউৰ জনৰ। অল্লকো বিস্তব দোৰ দেখন পৰব । পূৰ্বতে সমান পাপ বদি আচৰত। তথাপিতে। আপোন্ধে দোব নেদেশয়। ভূৰিশ্ৰৰা উপৰক ভূলিয়া খাণ্ডাক। কেশত ধৰিয়া ভোক চাইলা কাটিবাক।

(दन (प्रांथ धनश्चत्र मानि प्रिन) भन।

প্রহাবিয়া খাণ্ডা সমে কাটিলেক কৰ।

অসমীয়া সাহিত্যৰ চার্নেক।

ভুজ ছেলে চূৰিশ্ব বসি শৰাস্থে। विक्रूक विन्द्रिय देशला प्रशिवाक प्रदेश ॥ হাতৰ এৰাৱা ভাক বাস কাটিবাক ৷ নুপত্তি সকলে দেখি ত্যেক দিলে হাক। ভবাণিতো ভাগথাৰ বাকা জনাদৰি। কাটিলি ভাষাক্ষ ধর্ম্মপথ পৰিহন্তি। ছেন ক্ৰৰ কৰ্মা কৰি সধাৰে আগভ। আমাক নিক্ষপ থালি পণ্ডিডৰ মড । रेनरङ रेनरङ भवाङद करद भाशतक। ভৈতে তৈতে আগ চয়া বুলে। আচাৰ্য্যক । কাছে বৰে জন্ম কল্পে মৰে প্ৰাঞ্চাগৰ। হেনয় জোপক বংগ কৰিলো নিধন । তথাপি এদমী মই ধন্মী তেবে কোন। আচাৰ্য্য প্ৰমুক্ষ্যে কৌৰবৰ কণা শুন : क्श्रमी कविया भूषी दाव्यक दक्षिण । अवर्ष कविया दुष्टोभवाक द्वःश विला। ক্ষমৰ্ম্ম কৰিয়া খন খৰণী ছবিল। অধর্ম কৰিয়া অভিমত্যুক্ত ব্যাল ৰ व्यथम् कविया (याव वनश्रम क्रिल । **অধ্যা কৰি**য়া শল্য নৃপত্তিক নিল ॥ শ্বানো নানা অধন্য কৌৰতে আচ্ছিল। শুন বেন পাপ পাণ্ড সকলে কৰিল। আমাক কৰিষ্ঠ লিখন্ডিক কৰি আগ। ব্ধিলা অর্চ্চুনে দেবত্রত মহাভাগ । কাটিলেক আৰো ভূবিশ্বাৰ হাতক। অধৰ্ণে কৰিল ৰক্ষা ভোগেৰে মণ্ডক। ভুক্ত ছেন্দে ভূৰিশ্ৰাবা এৰি ভোক পাছে . একো মন লগাই পদ্মসেনে বসি আছে ।

দ্রোণ পর্না।

সৈহি সময়ত লাভ কাজ পৰিহৰি।
কাডিলি ভাচাৰ শিব অধ্যা আচৰি।
আজি কেন মতে আসি ধ্যা বিধানস।
বাজ স্থাতৰ মাৰে আমাক নিক্ষস।

তথাপি সহিলো দোব ভোৰ বাৰেকৰ।
ভূমৰপি মুখক নানিৰি অফুতৰ ।
বাধা মুক্তনিয়া বজি বোলস ভূমাই।
ভেবে ভোৰ পিছ লোকে নিবোহো পঠাই।

পৌক্ষ ৰচন কেন শুনি পাঞ্চালৰ। খলতে কপিলা মুখুধান বীৰবৰ। এৰি ধলুপৰ পদা ধৰি অনিৰ্বাৰ। ফোডে আৰক্ষ চন্দু ডেজিয়া কোক্ষে।

ৰথ হত্তে নামি পাকালক খেদি যাই।
চৰণৰ ছোটে মহামণ্ডল লবত ।
দেখি বাজ্দেৱে ব্যক্ত বুলিলেক হেন।
সাভাকীক সহুৰে বাৰিয়ো ভাষদেন।

মুক্তৰ বচন পাছে গুলি বৃংকাদৰ। আগবেপ কৰি মাৰে নামিয়া ৰথৰ। পাৰন সফাৰে গেদি সাত্যকীক পাইল। আফোৱালি ধৰি গৈয়া বলে বহুৱাইল।

ধৃষ্টভূ\শ্ব বোলে এৰ এৰ বৃক্ষোদৰ।
কাটি পেলাও শিব হানি শানাইত শৰ:
ভাৱন যুক্তত শ্ৰহ্ম জোধ সাত্যকীৰ।
ভানিকো সামাতা কৰিবোহো ছেদি শিব ।

কৰ্ণ কৃপ অস্থামা আদি কৃষ্টয়।

যদি সাত্যকাক ৰক্ষা অৰ্চচুৰে কৰ্য়।
ভথাপি মাৰিৰো আৰু নক্ৰিৰো ৰক্ষা।
ভাৰণ্যে হাখিৰো আজি আপোনাৰ কক্ষা।

অসমীয়া সাহিত্যৰ চানেকি ৷

পাঞ্চালৰ আকেপ গুনিয়া যুযুধান। ভামভুত মধ্যে কোপ কৰি বৰটান ৷ क्षांकाहे कृत्व भाक त्यन कृमांदव চाक। বুকোদৰে বুজান্ত মাধ্যে দেন্ত হাক 🛊 व्यवस्थात महरमञ्जू मासीव अन्त्र । भाउत्कोक वाका हुए वृश्विमा विभय 🛊 कुना निमि शिःष्ट यूयुधान वीवरव । পাঞ্চাল পাণ্ডৰ বুঞিট ডিলি বংশৰ 🕨 এক মেৰ এক থকা সৰে এক প্ৰাণ। কৃষ্ণ আন্তঃ বিলে কাৰো কল্ম নাহি আন। ष्माक्ति बार्रभाश्रीय बर्ध्य कम्मल किन्छ । এতেকে এবাটা কোৰ বৰ্চনৈ ক্ৰঞ্ছৰ 🛊 ধৰ্মবাজে আদি পাছে লাস্ত কৰিবন্ত : ক্ৰেণ্য এৰি সাভ্যকী ৰগত চৰিপন্ত। ক্ষেণ্ডেক গুৱয় ফ্ৰেৰ সাধু সকলৰ। ৰণাচিতো কপট পুগুচে দুক্তনৰ। ছেন জানি অসাধূৰ সঞ্চ পৰিচৰি। শুনা কৃষ্ণ কথা সাধু সক্ষ অনুসৰি। মামেদৰ দালে কছে এৰি আন কাম।

সমন্তে সমাতে ভাকি বোলা বাম বাম 🖟

ৰক্সাক্ষৰ সিপ্তা।

ব্ৰহ্মগীতা।

প্রোক n স্থোনাবেশমুখ্য সাক্ষাৎ চাতুর্নস্ত-কণস্থক।
দ্যানগঢ়কীয়াভং বাদ্য প্রমানস্ক-মাধ্বং ।

利罪 北

জন্ম জন্ম কৰি প্ৰাক্ত চৰণে শৰণ। প্ৰণামে৷ ভোমাৰ তুই অকণ চৰণ ১ ভুনা সৰ্বাঞ্জন ইতেঃ মহাত্ৰ সাৰ। লৰ্চ্ছ,নত কৈলঃ ব্ৰহ্ম গাঁতৰে পৰাৰ । কছে বড়াকৰ বিজে ন ধৰিবা দোৰ। কৃষ্ণ কথা শুনি মহা হয়োক সম্বোধ। একান্তে শুনিয়ো সবে ইতে। মহাৰত্ব। মহপুক মানিবাছ। কৰি মহা বসু। নিকামে গুৰুত ভক্তি কৰিয়া অগ্ৰেয়। গুৰুত ভজিয়া গুল্তি কৰিয় নিশ্চয়। অৰ্জনে বোলন্ত প্ৰাস্থ শুনা নাৰায়ণ। কোন বা আক্ষণ ওক্ষজানী কোন স্কন ৷ কাক মহাওক বুলি মানিবো সদাই। মই মহা অধ্যত কহিলো বুজাই । এতি শুনি ঈশনে কছন্ত অৰ্চ্ছনত। পুচিলাহা প্ৰম বিচাৰ মহাত্ৰ । তুমি আমি কিছে। ভিগ্ন নাহি ধনপ্রয়। ু ভোমাৰ আগত সতো ককিবো নিশ্চ**র** ১ সেহি সে ভ্ৰাহ্মণ সদা ব্ৰহ্মক চিন্তুয়। भनक निकृषि जला निकारम बङ्ग । ন্তক্ষত অপ্রিয়া কৰিবেক প্রবর্তন। তাকেনে বৃলিয়া জানী উত্তম আক্ষণ।

শসমায়া সাহিত্যৰ চাৰ্নেকি।

সেহিদে ব্রাক্ষণ প্রক চিন্তিব সমাই। সবাকে কহিব ভগ্ন প্ৰকাক বৃচাই। ব্ৰহ্মক দেখিয়া কৰিবৈক প্ৰাৰ্থক। সেহিলে ব্ৰাহ্মণ সখি কৰিব। পুজন। সেহিকে প্রাক্ষণ এক কবিব থিয়ান। কেবলে এক্ষত বিনে নকানিব শান । ব্ৰহ্মক দেখিয়া নেৰ্দেখিৰ দেব আন। সেহিসে আক্ষণ কগড়বে পুরুষোম 🛭 সেহিলে আক্ষণ একো কৰিবে নিশ্চয়। প্ৰক্ষত অগ্নিয়া প্ৰক্ষ কৰিব আশ্ৰয়। ব্ৰহ্মক দেখিয়া কৰিবেক ভৰসাৰ। সেহিসে আক্ষণ সংখ ক্ষণত নিস্তাৰ। একান্তে একত জ্ঞান ভৈলেক বাহাব। সেহিলে প্ৰাক্ষণ বাৰ কৈইলু ভব্ব সাথ। পৰিচয় উটা জন্ম নৈবিৰ পুৰণ। সেহিলে জক্ষণ সধি কৰিবা পুৰুম। একাণ্ডে জেকাত বাৰ দৃত ভৈলা মন। সেছি কন ক্ৰম ভাক কৰিব। সেৱন । অচনিলে নেৰে খেন শৰীৰৰ চিন্ন। তাহাজে আমাকে কিছে৷ নেপ্লেখিব ভিন্ন ১ কানিব। উত্তম তম্ব কহিলো ভোমাত। শতে। সভে: দৃঢ় ভাবে ককিয়ো আমাত । একাথ্যে ভঙ্গিবে চিন্ত আনক ন্যাই। ভাকে মহাগুৰু বুলি মানিব সদাই। চাণ্ডালে। উত্তম ভৰ কহিলো ভোমাভ। একান্তে শ্বংগ মাত্র হুজোক আমাত। একান্তে ভজিল বিজে। হবি চৰণত। উভ্য গুৰু বুলিয়া মানিকে সংসাৰত 🛭 একালে ওজন বাব আমাত সদাই। সেহিতো পদ্ধ ওক কহিলে। নিক্ষয় ।

ভ্ৰহ্মগ্ৰীড়া 1

দুয়ান কৰ্ম প্ৰক্ষাহন্ত কৰিবেক সাৰ । শ্ৰহ্ম নেমানেকে তাক একৰি বিচাৰ। অৰ্জ্যুত্ৰত দৃচকৰি কহিলা গোসাই। মোটোর পদ্ধৰ গুৰু বৰ্ণাবৰ্ণ নাই। সতে। দতে ভব্তি মোড কৰিলে আশ্ৰয়। প্রাক্ষণ বুলিয়া গুরু মানিবে নিক্ষণ। একান্ত শ্ৰণ ভইড়া নামত ভজরু ৷ সেহিলে আক্ষণ মহা পৰিত্ৰ হয় ৷ সভো সভো সভো আবে কৈলে। ধনঞ্জ । সেচি ব্ৰাহ্মণক গুৰু মানিবে নিশ্চয় 🛚 নিবৃত্তি উত্তম পশ্ব ধৰিয়া আচাৰ। মধানুৱান কৈলো ভার প্রথম বিভার । ন্তনিও বাহাক বুলি একান্ত লবণ। সেহি ভক্তৰ শুন কহিবে: লক্ষণ 🛭 একাল্ড ভাষণ এছি প্ৰথম বিশ্বাস ৷ শত্যে কৰিবৃহ সখি ভোষাত প্ৰকাশ। স্ষ্টি বিষয়ৰ পৰা ভূষিৰেক মন ; গুদতে জন্মত ৰাখি নেৰিবা শ্মৰণ । একান্তে ৰহিয়া জন্মৰ চিন্তিৰ চৰণ। ভেবেসে বুলিয়া সমি একান্য শৰণ চ সংসাৰৰ লবু সৃথি এবিব সমস্তা। নিৰাকাৰ ৰূপক মানিব প্ৰক্ষতত্ত্ব ॥ সেহিলে জাক্ষণ জ্ঞানী এক্ষ পৰিচয়। ভোমাৰ আগত সভো কহিলো নিশ্চয় 🛚 ষভ্যন্ত পাভকী দুঢ়ে ডক্সেক আমাক। সেহিল্লন গুৰু সম মানিখে ভাহাৰ 🖡 মইএৰ ভেদ ভিঙ্গ নাছি খনঞ্চয়। শুদৃঢ়ে খানোক গুক এবিয়া সংশয় ₽ ডাক গুৰু মানি কেহি বৰ্ণত উত্তৰ। মুই এর অভেন ভাক কেছো নেকি সম 🛭

অস্থাত সংহিত্যৰ চানেকি

সভো সভো শভো কথি তুন খনগুৱ। মোহোৰ শৰাৰ বুলি মানিব নিশ্চয়। ব্ৰাহ্মণ ক্ষেত্ৰিয় বৈশ্য শুদ্ৰ চাৰি লেখি। এক ভাবে আমাত বিখাস কৰে সৃথি ৷ একান্ত খবণ হল্ল বভাকে আমাক। চাণ্ডাল বুলিয়া গুৰু নমানিবে তাক। বৰ্গ প্ৰাঞ্জপ নমো দৃঢ় নাহি মণ্ডি। ভাৰ গুৰু মানি সুখি বাইৰ অধোগতি 🛭 মুবুলি ভত্তক কৰে সকাম ৰাচাৰ ৷ নামানিবা গুৰু কইলো পৰম বিচাৰ। বলি চাণ্ডালৰ দৃত মোডেলে আছার। সেরিলে পত্তৰ গুৰু জানিবা নিশ্চয়। ক্রিশ্চর সমাধি ব্রহ্মান্ডেসে বৈৰ মন। ভেবেলে বুলিয়া সন্ধি একান্ত শ্বণ। এক ব্ৰহ্ম বিনে সুখি নাঞ্চানিৰে আৰু : একে ত্ৰন্ধ চিন্তিৰ কবিৰ দৃঢ় খান ১ একান্ত ভ্রমতেকে নিশ্চয় হৈব মন। তেবেনে বুলিয়া সধি একান্ত পৰণ। একান্ড লবণ সুধি এমত লক্ষণ। একান্ত নিশ্চয় বৃদ্ধি ৰাখিনেক মন । মইএবে ধানা নাহি ভিলেক লক্তৰ। একান্ত শৰৰ সৰি এছি আশ্বয়ৰ : व्यक्तिम कहिता गरि कविया निक्ता । একান্তে আমাত ঘিতো কৰিলে আশার। ধৰিবাক পাৰে বদি উত্তমৰ চিল্ল। ষৰ্ণাধৰ্গ ভাৰে। কিছে। নক্ৰিবা ভিন্ন । একান্ত শবণ এছি বহিংলক জাত। বর্ণাবর্ণ কুছি সতো কহিলো ভোষাত 🛊 ভূপতে ৰহিলে বদি বৰ্ণ দেশে ভিন্ন। ব্ৰহ্ম বুলি মান। ডাক নকৰিণা হিন 🛭

বেলগীতা ৰ

গাঁড়া ভাগৱডৰ প্ৰম মহাত্ৰ । নিশ্চয় কৰিয়া কৈলে। ভোষাৰ আগত । অক্টেরে। উত্তম কাতি ভাজোক সামাত। ভক্তি গুল্ভ ভব কহিলে। তোমাত । ক্তমিওক সখি ভাৰ নেৰিকা আচাৰ। বুলিলেহে পদ্ম ধৰিবাজা নিমাকাৰ 👂 ধৰিবে নোৱাৰ। গেৰে উত্তম আচাৰ। স্কামে বহিবা স্থি কহিলো বিটাৰ # ধৰিবে নোৱাৰা বেৰে উভ্ৰম লক্ষণ। সকায়ে ৰহিবা সখি বুলিলো বচন । ভতাৰ্থ বৃক্তিয়া লৈব ঋৰি বিচাৰত। ভক্তি আশ্ৰয় স্থি বহিৰে পণ্ডত ৷ ভূমিওক কৰে। জাৰো সধি ধ্মপ্তয়। মুইলে জগত গুৰু কানিবা নিশ্চর ১ সভ্যে সভ্যে সভ্যে সন্ধি কৈলো ভব সাৰ। অনুৰ্বামী ৰূপে ব্যাপি আচোচো সংসাৰ ৮ মোৰ ৰূপ মানিবা গুৰুক কৰি ধানে। নিশ্চয় কৰিয়া সংস্থা কৈলো ওক্ষপ্তান । অনায় নিৰুতি সেৱা ধৰিব আচাৰ। মহাজ্যান কৈলো ভব ভোমাত বিচাৰ ৮ অনায় নিবৃতি সেবা লিবার লক্ষণ। ভূণ্ডণ ভাজিলে গুৰু ভৈল সৰিশন। সৰ্বৰ শৃন্ধ হয়। গুৰু কৰিব নিশ্চয় । ভাকেশে বুলিয়া শিশ্ব গুৰু পৰিচয়। এছি কথা কৈলা কেনে স্থগত ঈশ্বৰ । প্ৰম বিচাৰ মোৰ কৈলো ভছ সাৰ ৮ পৰ্ম জানক কৈলে। কৰা দৃত মণ্ডি। শুক নমানিলে স্থি ৰাইবা অক্সতি। কুফোষে কহন্ত পুনু অৰ্চ্ছন আগত। মাননিকে বহিছে জানিব। কৰি তব ॥

অসমায়া সাজিভাৰ চাৰোক ।

কেবলে মান নিয়োগ কৈলো তব সাথ। মান নিছিনিলে কৈব জাৱৰ নিস্তাৰ # লক্ষমৰ লাগত কহন্ত নৰিছিণ। মান নিছিনিলে কৈছে। নাতিকে মৰণ। সংখ্য সভো সভো কৈলে। প্ৰম বিশাস । মান নিছিনিলে মই কৰিবে। প্ৰকাশ । মান্নিসে ভাগতত মান্নিসে সাধ। মাননি নিৰ্ভূণ প্ৰথে সংসাৰৰ পাৰ । মাননি উত্তৰ ভক্তি মাননি কাচাৰ। মাননিসে মহাজ্ঞান কৰিবে প্ৰচাৰ ॥ कर्कत्व अगामि छुनाई भूकतु कुकाउ। কহিও শুচোক মোৰ সংশয় আছে যাত । **७.क रेनक्षत्रक विका विकास करते ।** সি জনৰ কিবা গতি কছিও নিশ্চয় 🛊 এছি গুলি ঈশ্বৰে কছন্ত্ৰ অজ্নত। পুচিলাছা পৰম বিচাৰ মহাতৰ 🕫 শুৰু বৈক্ষয়ক বিন্দা কৰে ভ্ৰমচাৰ। সিভো মোৰ ক্ষয়ত হানিকা কুঠাৰ 🗈 শুনিওক কলো সন্থি পথ্যৰ কাৰণ। অৱতাৰ গুৰুৰ কেবলে এখা বেন 🛊 মঙ্গানে ভক্তৰ পাপী নিজে ডুবাচাৰ। সেহিলে পছৰ ডোহী গভি নাছি ভাৰ । वर्गा कवर्ग क्षक बार्राङ वर्ड बात । একান্ত ভলনি জাৰ কেছি মহাজন । পুণা বৃদ্ধি নাহি সিদ্ধি নিমে দুবাচাৰ। সেহিকে পত্তৰ জোহী গতি নাহি ভাৰ 🐠 বৰ্ণাবৰ্ণ গুৰু সৰি বড়েক আছবু। একান্ত ভক্তে বাৰ নাহত আগ্ৰহ'ঃ অবিচাৰী অহকাৰী নিন্দে ভুৰাচাৰ। সেহিলে পত্ৰৰ জোকী গতি নাছি ভাৰ ।

ব্ৰহ্মগাঁড়া 1

আপুনি পণ্ডিও জ্ঞান নতৈল বাহৰে। মুবুলে পদ্ধ ডছ নকৰে বিচাৰ ঃ बिविद्यां प्रमा वृद्धि निरम छ्वाहाव । মেরিনে পত্তৰ জেকা গতি নাহি ভাৰ ঃ মেহোৰ আগ্ৰায় সুধি মহন্ত সবউ 🛊 বৈক্ষরক বিষ্ণু বৃদ্ধি থানিব মনত। निर्धारित शक ७४ देवकद चाहार । বুজিকা শুনিকা স্থি কৈলো ভৰ সাৰ । বিষ্ণু বৈষ্ণয়ৰ মাহি ভিলেক সম্প্ৰৰ। (वहि क्षक दन देवक्ष विकू नमनद । टेनकहरू मध्य निकायात्र टेडला यात्र । সেচিলে বিশস্থ সভ্যে গতি থাকি ভাৰ ১ অনুমার চাণ্ডাল বদি বৈক্ষর দ্বর । একাপে ডকোক মাত্র নামত আতার 🛊 অন্তঃক বুলিয়া যিতেঃ নিক্ষে দুৰাচাৰ। সেহিনে পাডকা ভাৰ নাকিকে নিস্তাৰ ৷ **म्याद्याव देवकादव काट्यम विकास** । বৈক্ষর লখাৰ সথি মোছেৰে আতায়। ক্ষব্ৰতাৰ বৈক্ষণ্ড বে কলিযুগে সাৰ। সেহি বৈক্ষরক নিশা করে প্রবাচার । ছবি চৰণত কৰি একাশু শৰ্প। পশুৰ সেহিলে গুৰু নাহি বৰ্ণাবৰ্ণ। ওদৃত বিশ্বাসে মোভ কৰিল) আগ্ৰয় । সেহি ব্ৰাক্ষণক গুৰু মানিৰে নিশ্চয় ৰ প্রকৃতি সমান মোৰ নৈঞ্চর ঘতেক। মইদে পৰম স্বাধী কৰিলো প্ৰভোক 🛭 মই সমে এক কাহ ভিন্ন ভাত নাই। পৰ্ম ভৱক সৰি কহিলো বুজাই। कार्कु (म रशलक आफू रहना नामानन । কহা শিশু গুৰুৰ যে কেনুৰ অগুৰ চ

কিবা ভিন্ন অভেদ বে কিমত লাওঁয়। ক্ৰম বুজাই মোড কহিও শিশ্চর। ঈশ্বৰে বোলয় সৃথি শুনা স্বাধান্ত । শিল্প গুৰুষ কথা আনে নপাৰে পুচিত। তুমি বিৰে আনে কোনে পুডিবে আমাত। সি কাৰণে গোপ্য মই কহিবো ভোমাত। এতি বুলি আহি এর ভৈলা নাৰায়ণ। (मोन हक्त देवक धनि वृश्विमा वहन । ৰুত্তো নতোককে৷ গোপা পৰম বিচাৰ। ভোমাৰ আগত সভো কৰিলো প্ৰচাৰ ঃ भवीत्व हेन्द्र स्थि तृक्षाहेत्व कथन। শুদ্রে বাখিবেক জক্ষত নিয়েপণ। ব্ৰহ্মত বিনাই মান নকবিৰে সন। তেবেকে বুলির শিশ্ব গুৰু একজন। শৃষ্টিৰ বিষয়ত পুলিবীৰ অগোচৰ। সমস্তকে ভেজি ওন্ধ কৰিকে সাৰ। ভিলেকে। নেবিৰ মনে ক্লকৰ চৰণ। ভেবেলে বুলিরা শিল্প গুরু একজন 🛊 বিকুক এবিলে ধেন কিছো নাহি মর্ম্ম । সেহিত্যে তেজিবেক সংসাৰ **অভ্যম** । সুদৃঢ় বিখানে জক্ষে বাধিকে মন। তেবেলে বুলিড়া লিখ্য গুৰুৰ লক্ষণ 🖡 স্বাদ সম্বাদক দুইকো কৰিবে কথন। তেবেলে বুলিয়া পিয়া গুৰু একজন। নিশ্চতে সকলে ক্ৰফ্ল কৰিতেক খ্যান। তেবেলে বৃলিয়া শিক্ত ক্তৰ একজন। একাদশ ইন্দ্ৰ দমি হয়া নিশান্তার । মুদ্ধ বিশ্বাদে জন্মত কৰিনে আলৱ 🛊 এক্ষময় হয়। এক্ষে নকৰিবে ভিঙ্ক। ব্ৰহ্মত ৰহিব বিষয়ত হৈবে হিন 🛊

ভক্ষগীলা।

সদায়ে সমাধি একাড হৈব মতি। স্হেজন গুৰু শিশু পাইৰ মুখামতি চ मनाहत मसुन्हे यहन हनदित्व खन्त्र । ক্যোবসে বৃলিয় লিয়া গুৰু একজন । লোভ মোচ কাম কোধ আছে পৰীৰত। চাৰিকো ভিডিয়া দুড়ে ৰভিবে বক্ষাও। ক্ষ্তভাৰ ছেলিয়া নিশাল ভটৰ মন। ক্ষানিবা অৰ্জুন শিশু গুৰু সেহিজন <u>ং</u> कर्ते (शांडे भन्न माह्य मदोदछ। সেহি পদ্ম পুলি সদা বৃহিব একত। ব্ৰহ্মত পশিয়া নির্মাল হউব মন। তেবেদে বুলিয়া শিশ্ব গুৰু একজন । সবাকে চৈত্তক্ত কেন দেখিৰে সমান। মঙাত্রক বুলি সদা কৰিবেক ধানে। অভেদ মাননি দৃত ধৰিকে নিশ্চয়। ভাকেসে বোলয় লিবা গুৰু পৰিচয় **৭** গুৰুৰ চৰণ নিয়া জনত্য ধৰিব। এহি মহাত্রন্ধা বুলি আনন্দ কৰিব। ইন্দ্রিয়ক পথি দৃঢ়ে ধৰিব নিশ্চয়। সেহিক্সন ভৈলা স্থি গুৰু পৰিচয় ৷ প্ৰসূচি পুৰুৱে ভিন্ন বৃদ্ধি ভৈগ বাৰ। সেহিলে বিপতি সতো গতি নাহি ভাৰ **।** এक कल कवि छुड़े(क) धवित निन्छ्य । ক্ষেব্ৰে বুলিয়া শিখা গুৰু পৰিচয় ৷ এতেক লক্ষণ বাৰ বৈলা শৰীৰত। তেবেদে ৰছিব শিক্ষা গুৰু সংসাৰত n ক্ষমত্বা খাননি সেবা ধৰিব নিশচর। তেবেসে বুলিয়া শিষা গুৰু পৰিচয়। মহাজান বুলি ভব প্ৰম বিখাস। সভে) সভে। সভ্যে সখি কৰিলে। প্ৰকাশ ।

অস্থায়া সাহিত্যৰ চাৰ্নেক ।

সতের সভো অজ্ন কৰিলে দুচ মতি। ৰাকা ন্যানিলে স্থি বাইবা অন্ত্ৰগতি । মেৰ ব্যক্ত ধৰা সুখি সুদ্ৰত বিভাগ। বাকা নমানিলে সুধি বাইবা সন্ধ্যতি 🖟 এছি শুনি অফুনি কৰিলা দণ্ডৱন্ত। প্রথামি পুচন্ত দুনাই কুফাৰ আগত। ভালিয়েক উদাসিন কিম্ভ লক্ষ্য। ভাৱা হেন মানি মোড কয়ে৷ নাৰায়ণ ১ কুষ্ণে বোলন্ত্র স্থি শুনা মহাবোগ। সকাষ বিষয় সুখি এবিয়োক ভোগ 🗈 পৰিচর জন্ম বিষয়ত ভইবে জিন। **ভাকেলে** বুলাই বে উত্তম উদালিন। ভানিওক উলাগিন বিষয় কালায়। জৰু পৰিচৰ চৰা এবিৰ বিবৰ 🛊 ব্ৰহ্মময় দেখি কাকো নেদেখিব ভিন্ন : ভাকেসে বুলিয়া সুখি উত্তম উলাসিন 🛭 কোন্ত মোহ কাম ক্ৰোধ সমৰ বিবয়। ইহাকে এবিয়া দুঢ়ে কৰা পৰিচয়। লৈয়া পৰিচয় ভৰা ধৰি মহাচিত্ৰ ৷ দল্প অহম্বাৰ এবি তৈব উদাসিন। লোভ মোহ কাম কোণ বিষয় ঐচর্যা। ইহাক এবিৰ যিতে৷ সেধিলে উদাস 🛊 ব্ৰহ্মত ৰাখিয়া মন কৰিবেক লিন। ভাকেলে বোলয় উত্তৰ উদাসিন। এহিমতে বৈল খেৰে উদাস আশ্ৰহ । ভ্ৰহ্ম বুলি মানিবাছা কৰিলে৷ মিশ্চয় ৪ ব্ৰহ্মক ভানিবে মাত্ৰ কৰি কায়। কুশু। লোভ মোর কাম কোধ সবে ভউবে নদী। ৰছিব জ্ৰহ্মত নিবয়ৰ এৰি চিন্ন । ভাকেশে বুলির। সুখি উত্তন উলাসিন ।

ভ্ৰন্ধগীলা।

সভা কৰি কৈলে। স্থি কৰা দৃত্মতি। আৰু নমোনিলে লোক বাইন অন্তৰ্গতি । আছে নৈ প্রথামি দুনাই পুচন্ত ক্ষতে। ক্ষতিভক স্বামী বৈক্ষরৰ কেন ভয় । নিশু গ ভতৰ কেন বৈক্ষর আচাৰ। স্কৃত্য হেন মানি মোত কৰিও প্ৰচাৰ। মাধ্যে বোলকু সখি শুনা ধনপ্রয়: শুনিওক কছে। সঙ্গি বৈদ্যৱ অল্লয়। • নাম কথা ভক্তি খবিব কৰি ভগ্ন। ভেবেলে মুখ্যত হয়। বহিন একাত । নাম কর্মাত ভকতি যে বৈষণ্ড আচাৰ। খৰিব ভুদুত জ্ঞান জকতি বিচাৰ। ভিনিকো কৰিব এক নকৰিব ভিন্ন। ৰেছিলে উত্তম স্থি ভক্তৰ চিন্ন। কুষ্ণে কহন্ত কথা অজুনি আগত। नाम कर्षा क्रकडिएन देवक्रदव क्षत्र ह ভিনি মিলি কাঁগু মুক্ত সংসাৰ আচাৰ। স্ত্ৰে স্ভেট্কলে৷ মই প্ৰম বিচাৰ ৷ ব্ৰহ্ম জান কৈলো এহি স্নাম স্বৰূপত। তিনি মিলি জায়ু মৃক্ত বৈক্ষর সম্মত 🕯 जिकारता देवकारतता करण वामान । প্ৰম বিচাৰ তত্ত্ব কৰিলো প্ৰচাৰ । মাধতে বোলস্থ সথি শুনা মোৰ বাক্য। देवकः व वृश्चिया (कह समानित्व वाक । নাম কর্মা ভক্তিত প্রম উৎসর। নিশ্চয় জানিবা সখি সেহিসে বৈকার ॥ ভোমাত কহিলো সভা বৈকার অলব। বৈষ্ণবেসে বিষ্ণু সৰি জানিব। নিশ্চয় । भाग धर्मा सकुछि धरित मृत् कृति । ভেবেসে বৈক্ষর বাইব সংসাৰ নিজৰি ।

অসমায়া সাহিত্যৰ চাথেকি।

ভিনি গুণ মাজে তেবে নিশ্চল লাভায়। ভৈসানিসে ভৈলা নাম কর্মা ভভ্তি কর। আদি ভান্ত পুৰুষৰ পৰ্ম বিশাস। অনাদিৰ পৰীৰে তথ্য কৰন্ত প্ৰকাশ । নামে ভৈলা অক্ষা বিষ্ণু ভৰত আচাৰ । কাৰ্ম্ম মাহল্ডৰে উদ্ধ কৰিলা প্ৰাচাৰ। স্তো সভ্যে সভো কৈলে। কৰা দৃঢ় মভি। আৰু নামানিলে সখি যাইৰ অধোগতি ॥ অজুদি ৰোগন্ত প্ৰভু শুনা নাৰায়ণ। নামৰ মহিমা ওৱ কহিও কাৰণ। ক্ষিত উত্তম নাম কিম্ভ বিখাস। নমো বোগেশৰ প্ৰাভু কৰিও প্ৰাকাশ। শুৰু মুখে এক নাম লৈবেক কুকাৰ। লাগ পূণা মণ্ডাধন্ম খন পৰিকৰ ঃ সমস্থে অপিৰ কানি গুৰুষ চৰণ। গুৰু বাক্য অৰ্থিৰ সমলে পক্ষতন u একান্ত শৰণ এহি কৈলো মহাতম। সংশ্র এবিয়া আৰু ধবিও মনত । যোগী বা সন্থাসী প্ৰক্ৰচাৰী দিগন্ধৰ। সবাকে এবিয়া কৰা নামক বিচাৰ 🛭 সবাৰে কাভাৱ হৰিনাম মহাভৱ। সভেঃ সভ্যে সভো কৈলো ভোমাৰ আগও। যোগী বা সম্ভাসা ওক্ষচাৰী বড়েক আছ্যু : সবাতে উত্তম বোগ নামত আগ্ৰাহ 🛭 একান্ত লৰণ লৈয়া নামত নিক্ষয়। ভেবেলে সংসাৰ ভবে নামৰ আলয় 🗈 বান্ধু নৈ পুচন্ত কথা কুষ্ণৰ আগভ ৷ কিমতে বিহাস হৈব তোমাৰ নামত। কিমতে কৰিবে নামে একান্ত বিখাস : মোকোৰ আগত প্ৰভু কৰিও প্ৰকাশ 🛊

এক্ষণীতা।

মাধ্যে কক্ষ্ত কথা অৰ্জু ন লাগত। পৰম বিখাস কথা বোগ মহাত্ৰ ৷ কারেটা নতোকতো উত্তা প্রম বিখাল। ভোমাৰ আগত সতো কৰিলে। প্ৰকাশ। সদায়ে কৰিব মনে নামত বিশাস। নিশ্বল নিশ্চল বৃহ্ম তেবেলে প্রকাশ **।** বিছে। মহাজ্ঞানী কৰে একাত আত্ৰয়। বিশ্বল নিশ্চল প্রক্ষ নামতে আছের 🛊 নামে ওকো অভেদ জানিবা নিষ্ট তব। স্ভ্রে স্থে কৈলে। স্থি ভোষাৰ আগত। यिट्डा महाकानी मना कुशक हिन्दुई। নামক স্মাধন্তে সদা প্রেম উপকর 🛭 কানি দুঢ়ে কৰা মন নামত বৈয়া লয়। তেবেদে মুকুতি নাম প্রকাশ হর্ট। बाह्य शहम कविद्यक व्यटक विधान। কুদুত বিখালে দৈব সংলাৰ নিস্তাৰ । একান্ত লৰণে বে নামত হৈব লয়। তেবেলে মুকুতি পাণে ভত নপার্য । অঙ্গ্ৰিলে নামক কৰিবে শুমৰণ। জ্ঞান থগোঁ বিষয়ক কৰিবে ছেদন। कामन्द्र शत्रुके मिलिहरक सूर्वभग्न । তেবেলে মুকুত মন একো বাইবে কর।

গীতা কীর্ত্তন।

সোধা । শায়ে পৰো বড়দের কহিয়ো উপাই। বিষয় বেদনা তথ সকন নাব্যই ।

বছ চৰ লোকে বাক কৰে বছমান। 커뮤 # ভাহাৰ ভূষৰ মৰণত কৰি টান । ভৱে ভূমি পলাই বাদা বৃলিবেক লোক। গুৰি চাল আত পৰে আছে কোন পোক। (वंदन सना ऋर्थ भाड़े बन्दा सुक्क कनि । জিনা বেহে ভৃত্তিৰা অধিল বস্তক্ষৰি 🛊 কেন কানি কুন্তাৰ তনর ধনঞ্য। যুদ্ধক উল্লোক কৰা কৰিয়া নিচয়। নকৰা বিমন তুমি ভাসভূস মিছা। মন্ত এবিয়া কথ লাভ কর ইজা। স্মাৰ্শ্ব পালিয়া যুদ্ধ কৰা সবাসাচী। নপাইৰে পাতেক মই কহিলন্তু বাচি 🛊 আগত কহিলো আনোতৰ জানবিত। এবে দ্বা যোগ কংগা থিৰ কৰা চিড 🛊 ঈশ্বত কথাতল অপ্ৰাক কৰি। চিত্ৰ প্ৰতি কৰি বাইবা ভয় ভব কৰি। ঈশবত অৰ্লি কৰ্ম কৰব সকল। আৰম্ভ সাত্ৰকে ভাৰ পাৱে পূৰ্ণ ফল। বিছেত নাপায়ে তাৰ প্ৰাত বে প্ৰাদেশ। মিত্ৰ জানি ভোমাত ক**হ**টো উপদেশ 🛚 অৰ্পণা কৰ্মত বিভো ভৈলেক সমুখ। বিহাৰায়ে বিজে হলি চহা বহু দুংৰ চ উধোগ মানকে ধত কল বিশ্বমান। সেছি ফলে সংসাৰতে কৰে পৰিতাপ 🛚

গীতা-কীর্ত্তন ।

স্থানৰ অবধান লক্ষণ ধৰ্মত। একনিষ্ঠা বৃদ্ধি আদি হোৱে উপগত 🛚 কৃষ্ণত ভক্তি কৰি মই ভৰিবো সংসাৰ। এছি একনিষ্ঠা বৃদ্ধি উপজয় ভাৰ ৮ ঈশ্বত একনিপ্তা বৃদ্ধি নাহি যাব । মাম। বিষয়ক লাগি বাস্তা হোৱে তাৰ । নান। দেও পূজে নানা বিধি চাই। নানা বিষয়ক লাগি ভাৰ বৃদ্ধি বাই a নিজ্যে নৈমিতিক কর্মা ঈশবে অর্পিয়া। যিবা ক্ৰমে কৰে সৰ্বত ফলৰ এৰিয়া : সক্ৰোপক্ষে ভাৰ যেবে মুৱাবে কৰিত। ত্তপাপি সাফল বিশ্ব নাহি ক্যাচিত ৰ যিব। জনে কাৰ্য্য কৰ্ম্ম কৰ্ম সকল। माना शृष्ट। कर्ब घरन बार्क्ट बाना कल । কিছে৷ অন্ধ হিন ভৈলে ফল হোৱে নাট বিছে অভিভয় কৰে পাৱে বছ কটা ঃ যেৰে বহু তথ কাছে সক্ষম কন্মীউ। ८७८४ कियु जनस्टलाटक कानि मध्येष्ठव । সকামত এবিয়া নিকামত নেখে মন। ত্নে শুনি হাসিয়া বোলায় নাৰায়ণ। নিকাম ধর্মাত যিতে। নাপার্থ উলি । ৰহণ্ডক আজোৰত কচু আলু বৃলি। খাপাত স্থন্দৰ শুনি বেদৰ বচন । এছি পৰমাৰ্থ বুলি কৰে মৃঢ় কৰ গ চাৰি মাস হৰিক বছয় জিবা লোক। পার্য অক্য লোক আনন্দ আসোক। পিৰেক অমৃত চইবে অজয় অমৰ ৷ এছিজো বেদৰ কৰ্ম আপাত স্থলৰ । আত পৰে আন কোন আছুই ঈশৰ। আনেকে। বুজায়ে এহি বুলি নিৰন্তৰ ।

অস্মীয়া সাহিত্যৰ চাৰেছি।

কামে আকুলিও চিত্ত নাপায়ে স্থকতি।
কহনে সকাম কর্ম কর্ম কর্ম কর্ম করে।
করি উপৰে কোন আছে কর্ম কর।
এচি করা করি ফুরে প্রকটি সকর।
নামা বিধ কর্ম বোল কর্ম সদায়ে।
বোলা ভবি কর বন্ধ তবন উপাই।

পদাপাধি মধুসূদন দেৱ। (धांचा । ভোমাৰ চৰণ বিনে গভি নাকি কেন্তু গ ভোগ ঐচ্যাত আতি নিবেশিত মন। বেগৰ ৰচনা থাকা কৰিলে চেড়ৰ। ঐচর্যা ঈশবত লয়ে এক শবণ। ভগাপি নিচয় বৃদ্ধি নোকে উপলম। (अमन वहन कृषि वाहिशाहे नाम्न (আপাত ভূদ্মৰ বেদ মনে থিব ছোৱা। সকাম কন্মক মাত্র কৰে বেদগণে। ভূমিতো নিকাম হোৱা মোহোৰ বচনে । কাম কোধ লোভ মোক আৰু ৰাগ বেৰ হি-সা পেই শৃশ্ব সহ পাৰণ নিশেব। সবাকে সহিবা শীভ উষ্ণ বাৰু পাই। নিক্ষাম হৈবাৰ মই কহিলো উপাই॥ থৈয়াক জালখি মন কৰিবাছা সম। অপাপাক পাইবে লাগি এবিব। উন্নয়। পালিয়ে। বাখিৰে লাগি নকৰিবা চিত্ত। মাবধান হৈবা মোৰ বাক্য শুনি হিড ১ যাকে হাকে কামে ক্রোধে করম ভাকুল মনত কৰছ বিভ পাইবাক বছল । পাইলিয়ো ৰাখিবে যত্ন কৰে অভিৰেক। সিতো অনে কেন মতে নিধান হৈবেক 🛊

शीला-को र्वन 1

ভূমি এবে সবে এবি দ্রুয়েক নির্মান। বুলিবা বেদৰ সবে এছি কণ্মফল n ঈশ্বৰৰ আৰাধন কুবুদ্ধিসে সাৰ। ইহাৰ দৃষ্টান্ত এবে শুনিয়োক আৰ 🕫 শালৰ আনিয়া পানী গুলক মাজয়। মান কল আনি শংশ ভাষী পথালয়। অন্ন ব্যস্তন বাদ্ধে আন হল ভানি। ফাৰ পাৰ কৰে বহুতৰ হলে নামি। বেন নাৰা থানৰ আনিকা নানা কল। মসুব্য কৰৱ নিভা কণ্মক সকল 🛭 महा मरवानर्य मरव अक बान हरे। **ट्याट्याय काम महत्र स्मानिका निकार । टम**हि भट्ट (४९८व) व्यत्नक विश्व कर्ण । ব্রহ্মনিষ্ঠা পুরুষত মিলর সকল । ঈশ্বত এক নিষ্ঠা বৃদ্ধি ভৈলা ব্যব । ত্ৰিভূবনে অপ্ৰাণ্য আছন্ন কিবা ভাৰ 🛭 ট্ৰন্থৰক আৰ্থিতে সকলে কথাৰ। ক্ষ পাইবো বুলি নেৰে নিৰন্তৰ। নকৰিব। ইতো বৃদ্ধি তুমি ধনঞ্চ । তুনা ভুনা কুছো মই ইয়াৰ নিশ্চয়। নিভ্য নৈমিভিক কক্ষ' কৰা নিতে নিভ। নকৰিবা কল বাঞ্চ ভূমি কদাচিত ঃ বাঞ্জিনি আমি কম্ কলে পারে লাগ। অন্তল্যে কন্মকি নকবিব। পবিত্যাস । উপৰৰ অধীন হয়। কৰা ৰূপ্য বত। মই কৰে৷ অভিমান নকৰা মনত 🗈 সিদ্ধি অসিদ্ধিত সদা হইবা অবিকাৰ। হাকেতো বুলিয়া সৰি মোৰ বোল সাৰ। ষ্ট্ৰপুৰত কৰ্ম্মকল অৰ্থি কৰে হত। ভাষান সমান নাই তিনিয়ো লোকত।

অসমায়ঃ সাহিত্যৰ চাৰ্নেক।

কামে কথা খানে ভাতকৰি আভি কিন।

শামের উপৰ সেৱা কৰা দিনে দিন।

শামের কথা কৰে বিভা সিটো দুই প্রাণী।

কামের কথা ভোগা ভুঞি হোৱে অধোগানী।

সকাম কথা ড থানিডেকো নাহি তথা।

বোধা বাম কুফ দূৰ চৌক ভৱ ছবা।

বোষা। বাম হবি বাম হবি গোপাল গোপাল।
পদ। মোকক লাগিয়া বোনে কৰে আভিশর।

বিবেকৰ বলে জানি শাস্ত্ৰৰ নিচয় ৷ ট্ৰপৰত দ্ৰুৱা নকৰম খনে খন। ইন্দ্রির আঞ্বি বলে আনি চাৰো মন। ইন্দ্ৰিয় সকল ইছে। পৰ্য বলিষ্ঠ। যোগী ৰাশৰো বৰ চিন্তুয় অনিষ্ট । যোগা ভয়। ইন্দ্রিও নিয়মে প্রথমত । মোত পৰে আন নজনিয় জান ভাত । ন্ত্ৰণ বৃদ্ধি বিষয়ক বিবা কৰে থানে। বিষয়ত পৰে মনে নিচিন্তয় আন ৷ विवयन मन द्याद देशन कविवास। তেতে পুৰুষৰ বিষয়ত ছোৱে কাম। মাপাইলে পুৰুষে ধেষে বাঞ্চিত বিষয়। ভাত পাছে ক্লোধ উপজয় আভিলয় a ক্ৰেণিড পৰে মোহ উপজে ৰূপাৰ। करुवा अकरुवा घाटल अहिंदक विहास u সন্মোহত পাছে আদি চুয়ে শ্বতি স্রষ্ট । শান্ত আচাৰ্যাৰে৷ উপদেশ হয়ে নষ্ট 🗈 সভা নইট ভৈলে পাছে চেডন হৰয়। আপুৰ পৰক লাগি নাহি পৰিচয়। চেত্ৰ হৰিলে হুই মুত্ৰক স্থান। সৰে অনৰ্থৰ হেডু বিষয়ৰ খ্যান 🛚

গীভা-কার্ত্তন 1

কভাৱে ইন্দ্রিয়গণ বিষয়ত ৰতি। আৰু নিৰোধিৰে পাৰে কাহাৰ শ্কটি। প্রিতপ্রক্তর তুই বেবে ইন্দ্রির প্রিবা। তিনিয়ো লোকত ভাক নপাও পুকিয়া ১ ভৈলো শক্ষামন হবি ধোলন্ত আপুন। क्रुरा डेभाग मिंच छिन्छा वर्ष्यून । অভিমত পায়া বিজে নোহে হৰবিত। মপালিও বেৰ মঞ্জবন্ধ স্বলাচিত। বিলিখিল বিষয় জোগ কৰয় বশ। সেহি পুৰুধৰ জানা মন ডৈল ৰূপ 🕨 মন বস্যু ভৈলে সৰে তথ হোৱে হানি : পৰম প্ৰদাদ তেবে পায়ে দেছি প্ৰাণী : চিস্ত প্ৰদন্ন ভৈলে কি কহিবো সাব। বিৰতৰ বৃদ্ধি স্থি জানিবাল ভাৰ ঃ যাভাৰ ইপ্ৰিয় জৈল বিবয়'ত বডি। ৰুণ্ডিছো নচলে মন ঈশ্বক প্ৰতি 🛊 শাসু চাই গুৰু উপদেশ দেশু বত। মূপজয় সমৰ্দ্ধি ভাহাৰ মনত ৷ নতৈল বাহাৰ বুদ্ধি অতি থিৰতৰ। সিভো কেনে ৰূপ চিন্তিবেক ঈশ্বৰ গ হাছাৰ নাহিকে ঈশ্বৰ ৰূপ ধ্যান। ভাষ কেনমতে হৈবে ভয় পৰিত্ৰাণ। দশোটা ইন্দ্রির সদা বিষয়ক খারে। ভাষাৰ মনত বিতে একগোটা ঠায়ে চ মনক প্ৰেৰণ বিভা অনুক্ৰণ কৰি। লেহিটো ইন্দ্ৰিয়ে ভাৰ বৃদ্ধি নেই হৰি । ঈশ্বক এৰি বিষয়ত কৰে ধানি। এক গোট ইন্ডিয়ৰ বল এডমান ৰ **মশোটায়ে মিলি বাক কৰে আকু**লেও। ভৰে অউৰ কৈও পাইলঃ ঈশ্বৰত চিত।

অস্মীয়া লাছিড্যৰ চানেকি।

বেছেন প্রমন্ত কর্তবের নাও জালে।
সাগনত পাইলে বেন প্রচন্ত বহাসে।
ইকুল সিকুল নগাই তল ঘাই মাজে।
সেহিমতে পুরুষকো ইন্দ্রিঘর কালে।
স্থাকো নগাই ইন্দ্রিঘরে নাহি আশা।
ছুর্ঘের নরকে নিয়া কর্যে বাসা।
ক্রে কানি দেব আর ইন্দ্রিয়র বশ।
সেহি গোটা শ্বিরপ্রায় পুরুষ মারাস।

বোৰা। বসুনাৰ জীবেৰ জাৱন বাম সামী। কৰা পৰিতাপ ভৈলো ভূৱা দাস আমি «

বিতো জনে কৰ্মা কৰে ফল পৰিহৰি। रूपा । কেতলে ঈশ্বৰ আৰ্ধন মাত্ৰ কৰি 🗈 সেবিকান জানী কলা এবাই ভবু বন্ধ। নিৰামত মুক্তি পায়ে পৰম সুত্ৰুল 🛊 এছিলে মৃকৃতি মই কেভিক্সৰে পাও। টেবেটে। বান্ধব দ্বাধ সকলে এবাও। তের অর্জনির মনে অভিপ্রায় ভানি। ধেবছেদ কবিয়া বোলন্ত পল্পগলি ৷ এহিমতে ঈশ্বৰক আৰখনা মনে। ভাষান প্রসামে বার করে বেভিক্ষণে 🛦 তেবেলে ভোমাৰ বৃদ্ধি জান। কুঞ্জীন্তুন্ত। অবংশন মূলে হ'ড এবিব অস্বেশ্য 🛊 ইন্দ্ৰ এক। মহেশ্বৰ গদ বঙ খড়। ৰন্দ কৰি নলৈবাচা কাহাকো মনত 🛭 বিষয়ক লাগি জেবে নহাই ভাৰ মতি। ঈশ্বৰ চৰণে ভইবেৰ এক যতি। মাধ্যৰ বাণা ভানি খেড বে ৰাহন। ধোলন্ত কহিলো ছিব বৃদ্ধিৰ লক্ষণ 🥫

গীভা-কার্ডন।

কোননে। লক্ষণ হিৰ বৃদ্ধি বুলি ভাক। সাক্ষাতে খৰণে ভূমি বৃদ্ধাও আমাক 🗈 কিবা বোলে কেন মতে থাকে আসনত। কেন মতে চিন্তে কেনে ফুৰে সংগাৰত 🛊 সকলে কহিয়ে। মোড বৃদ্ধাই নিশ্চর। কুপাৰ বিষয় যদি ছও খনঞ্য 🗈 অৰ্চ্চ নৰ ৰাণী ভূমি দেৱকবিকেশ বোলন্ত কহছে। সুধি শুনিছে। নিশেষ । পুত্ৰ দাৰা খন কম স্বৰ্গ আমি কৰি। পৰম আনদ্য কৰি বাকে বাকে ধৰি চ মল যে মুগুচে সর্ববদাই প্রোমবাগি। কৰ কবিৰোদ্ধ বিভো বিধণক লাগি e ছেন সৰ বিষয়ত এৰি অভুৰাগি। ব্ৰহ্মানন্দে ভুষ্ট হয়। কৰে পৰিভাগি । যেন যোল এবে অমুভৰ স্বাদ পাই। বিয়ুষ্ক লাগি মন থানিকো ন্যাই ৷ मनारम् मरमुपि यस वर्ष विवा करन । থিয় বৃদ্ধি বৃলি সখি এতেক লক্ষণে । গুৰ ভৈলে ব্যাকুলিও নোহে যাৰ চিড। মুখ ভৈলে অনেন্দ নকৰে ক্যাচিত। কাম ক্রোধ ভয় প্রিতি নাহিকর বাব। ভাকে স্থিববৃদ্ধি বৃলি জানা সাবে সাব। পুত্ৰ মিত্ৰ ক্ষমত নাহিকে বাৰ স্লেহ। অভিমানে যি জনে নকৰে নিজ দেই। প্ৰশংসা নকৰে বিজো সমুকুল পাই প্রতিকৃত্র পায়া নিদ্দা নকবে সদাই। উদাসিন ভাৱে থাকে বৃদ্ধিত নিপুণ। আকে বিৰ বৃদ্ধি বুলি জানিবা অৰ্জুন। একাদশ ইন্দ্রিয়ক বিষয়র পরা। বিবা জনে আকেবসি আনে আতি থাবা ৷ **69**=

অসমীরা সাহিত্যৰ চার্মেক।

বেছেন কচ্চপে অপুনাৰ হাত পার। ম প্ৰস্থানে সভোচিত কৰৰ একঠাই । এতি ভাবে বিষয় সংগাৰ দেখি। ভাকে স্থিববৃদ্ধি বুলি ঞানিবাহা সুখি। বিষয় এবিয়া যদি শ্বিববৃদ্ধি হয়। ভেবে মনে লাভিলর মিলিল সংশয়। মধ্যৰেটো অভিডেখ ভব। বিবা লোক । বিষয় মুভূতি সিয়ো জিৰ বৃদ্ধি হৌৰ 🛊 रहने करने कुरक्ष मत्न शरकत्र मः**भ**त्र। মাধ্যে বোলগু আত শুনিও নিশ্চয় চ অনেক দিবস বিভে। কৰে উপবাস। ভাৰে৷ পুতু বিষয়ত আছে অভিলাস 🗴 विषयुक शांक बाग नाशांटक क्रेमान। **ट्यांगन कान्ट्र ट्यान वार्धिन कान्य** ॥ নিউই নিজাত শুভি আছে যিবা কন। বিষয়ক নলৈ ভাৰ ইন্দিয় গণন ৷ সিয়ে। তেবে স্বিত প্রত কৌক যে নিশ্চর। (बाह्य मध्य पणि हेराद मःभव । শুনা শুনা সমি বেৰে মোছোৰ বচন। ত্ৰিভূবন মধ্যে যন্ত বক্ত প্ৰাণীপৰ 🛭 ঈশ্বৰ নিকালে জানা সবাৰে বঞ্চনি। অংনি সকলে হাত হাত কৰ্মা মানি । ইন্দ্রিয় নিয়মি বিভো এবিলেক প্রিভি। ঈশ্বৰ নিজাতে ভাৰ *দে*ৰে কচকতি ॥ বিষয় নিষ্ঠাত তাৰ নাহিকে উছোগ। যাত কভের সামিকে করর উপভোগ 🛚 জানীৰ নিশা জানা প্ৰাপঞ্চ সংগাৰ। আহাৰো বে অভিপাই প্ৰিয়ে আমাৰ 🛭 বেন পঞ্চ দিনত নেদেখে একো কাল। ৰাত্ৰি কালে বিষয় ভুক্কর ভাল ভাল _ট

নীতা-কার্সন।

সেহি মতে নিমিলিত চকু বোগীগণ। বিষয়ক লাগি ভাৰ এচনৰ মন 🗈 ঈশ্বৰক বিষয় শ্বিৰ দৃষ্টি ভৈলা বাৰ। আকো থিডপ্ৰজ বুলি কানা সাৰে সাৰ ॥ জ্ঞানাৰ দৃষ্টি বেবে নাহি বিষয়ত। (कन माङ लुद्ध विवयक गठ गठ । ইহাত সংশই বেবে মিলে অভিবেক। মাধরে বোলস্ত ভেবে শুনিয়ে। প্রভ্যেক ॥ যেন নানা নদী জলে সংগৰ পুৰিও। ভীৰক লক্ষিয়া নচলয় কলাচিত ৮ মানো ডাড প্রবেশর নানা বিশ্ব বছ। তথাপি সাগৰ ঋল দেখির সকল ৷ ঈশ্বত দৃষ্টি আন ভিডি নচলয়। বুপা যোগা বিবয়ক ভোচন কৰয়। পুৰ্বৰ ৰাসানায়ে আসি মিলয় যত ভোগ। ভাকো পুন্দু বি মুনিৰ নাছিকে উভোগ। ভণাপিতে। যিতো মুনি নচলয় মতি। সেহি মুনি কানা সৰি পাইলেক মুকুতি। যাৰ মন বিষয় কৰিলে আকুলিও। ভাৰ পুনু মুকুতি ল'ছকে কদাচিত। বিধয়ক পাই যিতেঃ মোহে হৰিবিত। মাপালিয়ে। বছা একৰ্য় কদাচিত । মই কৰে। বুলি নাহি সম্ভোগ মনত। যাৰ দৃষ্টি মুগুটই সহা ঈপৰত । পূর্ব্য কর্ম্ম কলে বিজ্ঞো ভোগ মিলে সামি। স্বাকে ভুঞে চিত্তে সুহি অভিলাসি 🛚 সেহিতো পুৰুৰে ভৱ সমূত্ৰৰ পাৰ। অপ্রয়াসে হোৱে ভূমি জানা সাবে সাব। ব্ৰহ্ম বিষয়ত সখি নিষ্ঠা থাক বুলি। কহিলো ভোষাত সর্বব লাক্ত অর্থ ভুলি।

অসমীয়া সাহিত্যৰ চানেকি ।

হৰি আংগধনে কৰ্মে মৃথ্য কৰি মন ।
এছি প্ৰজা নিষ্ঠাক পাইলেক বিবা জন ।
আউৰ নগৰর সিডো সংসাৰ গঠত ।
ডোমাৰ আগতে মই করিলোহাে তথ ।
মৰণ কালতে এহি ধাৰণাক ধৰি ।
ক্ষেণ মাত্র খাকে বিত্রো সঙ্গ পৰিহবি ।
জন্মত লিন ইয়ে মেহ অবসানে ।
ছিত্রীয় অংগায় সমাপতি এইমানে ।
ছুক্তৰ কিছৰে কহে বহাকৰ মিশ্রা ।
ছবি ওক্তি কৰি তবা সংসাৰত ক্রই ।
কলিকালে নবতমু ভাৰত ভূমিত ।
কালেকা কৰিয়ে জন্ম নকৰিয়ে বুখা।
আন কাম এবিয়া ভানিয়াে হবি কথা ।

প্লোক । কাৰ্য্নায় প্ৰক্ৰায় কথাবোগং প্ৰনিৰ্ম্নাং । কুপায়োগাদিশৰ উলৈম কুকায় ওক্তৰ নমঃ ।

লোৰা । বাস হৰি, সংসাৰে ভয়, পণ্ডিয়ো কৰণাময়, চৰণে পৰণ গৈলো বাস। ভোমাৰ পুশুনি কথা, বিষয় কৰিলো বেখা, জনবো নখন্ডে সদা ভাপ ।

পদ। আৰ্জনে বোলস্ত স্বামী ভোগৰে বাক্যন্ত স্থামি,
ভাল মতে সুবৃদ্ধিলো মর্মা;
ভাল বর্গ ধৰি আতি, মোডময় বান্ধ কাটি,
পাচে কিয় আচৰিব মর্ম্ম ।
কর্মাবোগ পৰিচৰি, জানবোগ ভূলি ধৰি,
মনে বেবে দেখা ভোষ্ঠতৰ ।
কাটন ছিলন কর্ম্ম, ক্ষেত্রিয়ৰ নিজ ধর্ম্ম,
বুলি মোক পাকা গামোদৰ ।

গীভা-কার্ডন।

সংশয় কৰৰ ৰাণী, বুলি বেন চক্ৰপাণি, মোহে কেন কৰে মোৰ মন।

কশ্ম কেন ক্ষমুসৰি, এক খোটা নিষ্ট কৰি, উপদেশ দিয়া নাৰায়ণ গ

ভযু উপদেশ পাই, আভি অপ্রয়ানে বাই, ভয়ো যেন সংসাধ সাগৰ।

ধাকা শুনি অধজনৰ, কুপাময় দামোদৰ, হাসি হাসি বুলিলা উত্তৰ ।

ৰিতীয় অধায়ে ভানি, অধিকাৰি ভেদ মানি, কহিলা আদি বিশ্ব প্ৰকাৰ।

भन स्पन्न देखन गान. अहान द्वाश देकरण दान. जामाक हिस्तित वास ग

তথ্য নোকে যাৰ মন, বিৰয়ক খনে খন, চলে মোৰ ভিত্তিক নবাই।

কৰ্ম বোগ ভাক লাগি, কহিলও মাত্ৰ ভাগি। চিত্ৰ ভাকি কৰণ উপাই।

অৱস্য বিকিত যত, সমর্পিয়া উপাৰত, কশা হোগ মকৰয় বারে।

নাহি তাৰ চিত ভানি, নুপজয় জান বুদি, কেন মতে সিভো জান পারে ।

সকলে জ্ঞানক এৰি, জ্ঞানকে। নিন্দয় বেড়ি

মুকুভিক কৰম প্ৰাৰম্ভ ।

মোৰ এতি অভিপ্ৰায়, তাৰ পুতু মোক্ষ মাউ,

সুগুছে সুগুছে ভর বছ।

কোননো পুৰুষ আছে যোগী বা জ্ঞানাবা পাছে, কশ্ম নকৰিয়া কেণ মাত্ৰ।

থাকিবাক কৰে ইচ্ছা, ভাছাৰ দৰ্গ মিছা, সিডো কোন নৃপত্তিৰ পাত্ৰ।

অসমীয়া সাহিত্যৰ চাৰেকি।

20.00

স্বভার গুণৰ বলে, কৰাত্তর অবিকলে, পুছিকই আপুনি স্বভন্ত।

বোৱাৰীৰ ইছা যেন, গাওঁ ফুৰিবাক চাৰে, মিছায়ে কৰম তন্ত ময় ৷

ছুই হস্ত কাকা পায়ে, নিয়মিয়া এক ঠায়ে, মাধৱৰ খানে চলে থাকে।

মনে শ্ৰহে অনুকাৰ প্ৰী আছে মনোছৰ, কেন মতে পাওঁ মই ভাকে ঃ

বিশিষ্ট যোদক প্ৰাণ কেনে মিলে মোৰ খান, প্ৰচুৰ কৰিয়া ধন বিশু।

এছিটো দাভিক আভি, পূজা নয়ে কণাট পাভি, আকে ভাৰ শুৰু নোহে চিন্ত।

মুখ চকু নাসা কংগ কিলো কৰি এক ধান, মনে ঈশ্বৰত নিয়া ধৰে।

ৰাহিৰে বিষয় বাক, তথ্যে পায় বক্ষে আৰু, অসুকুলে সৰে ভোগা কৰে ।

মই কৰো ৰজ মনে, নকৰয় থাকে থানে, সংখ্য কৰাৰ কৰাৰ হয়। থাকে।

ৰাছিৰে বিবয় ভ্যাগি, সন্মে বিভা অসুৰাগি, অভ কৰি কাল দেখো ভাকে a

শানি নিতা কর্ম বত, করা ভূমি মাভিমত কর্ম করান্তানে ভোষ্ঠতর।

সর্বন কর্মা এবে যেবে, জানিব। মোক্ষর তেখে, নবৈবেক এচি কলেৱের।

সাধাং পাত্ৰ ভৰ জানি, কেংহা কেহে। বোলে বাণী, কৰ্মো পুনু বন্ধ কৰে আভি।

তথ নাজানিয়া কথা, কহি মাত ফুৰে কলা, সুশুনিবা ভাক কাণ পাতি #

গীতা-কার্ডন ।

মাধরৰ আবাধন

বিনে যত কৰ্মাপণ,

সংসাৰত স্থা দুখ দুই।

উছোগী বিস্তৰ পতি, কল্ম কৰে মোৰ নিচি, সিডো কল্মে বৈকৃত্যক নেই।

এবে জুমি কেন জানি, বিস্কৃবেসে প্রিটি মানি. বিভা কম্ম করা বছ বছ।

নলৈবাছা ফল ধন্ম' ভাৰ, জানিয়া বচন সাৰ, মোহোৰ এছিলে অভিমত ।

শুনা কাৰো কৰে। কৰা, একান্তে কৰিবা বৰা, পূৰ্বেৰ প্ৰকা ক্ৰমি প্ৰকাপতি।

নানা যথ্য সমহিতি, শুনা সৰে এক চিতি, মোৰ বাকো কৰিবাহা বঠি।

এখি নানা বন্ধ কৰা, আমাৰ বচন ধৰা, পুত্ৰে পৌত্ৰে ৰাজ্যিবাস কল।

নেদেখিয়া আৰু অল্ল নোছে। খোৰ ব্ৰহ্মা কল্প, অভিনত্ত পাইবা তেৰে কল ।

বচ্চ দেৱগণ কথা, মোৰ বাকো সৰে প্ৰাক্তা, ডেবে দেৱগণ কইৰে ভূপ্তি।

বাড়িবাছা ধনে জনে, বাবে চক্ত সূৰ্য্য থানে,

- অনুকুলে কৰিকে সৃষ্টি চ

পেরভাব বৃত্তি জলে, শব্য বাঢ়ে অবিকলে, দেরক নেদিরা বিজ্ঞা খাই ।

মূর্যান টেণ্টন আতি, সেরা লয়ে ৰূপট পাতি, সেহিলন মানা চোৰ প্রাই।

` প্ৰজন্তে কতেক পল্ প্ৰজন্ত কাইছে কতেক বীঞ্চানি।

ৰাক্ষণ্ডেৰ কটি প্ৰজ প্ৰিথ মৰে কলসৰ পৰি পৰি পানী ঃ

অস্মীয়া সাহিতাৰ চাৰেকি।

বাটাপ্তে আনেক বাজ লডেক হোৱয় নস্ট পাঞ্ছিংসা গৃহস্তৰ ৰস্ম ।

বলে বিশ্বদেব কৰি সৰ্ববদোৰ পৰিছবি সূথে থাকে দেৱৰ গোকত ।

বিত্রে পুশু মন্দভাগি আপুনি বাইবাক লাগি অনুক ৰাজ্য সর্বনাই।

নাহি ইন্টদের ভাৰ আভি সিভো পাপাচাৰ অৱ নোছে পাপ মাত্র পাই «

পাপ পুণ্য অৱসানে অৱশ্যে চক্তম। খানে লিখিল বড়েক জাউজাক ।

চন্দ্ৰ ৰশ্মি সমে গতি স্বাধা ৰূপে গৰে নিভি পাংয় সৰ্ববজ্ঞাকে খাই ভাক ॥

কৃত্তির উপজে ধার বুল্লি বক্সজুজপর বক্ত কক্ষতি ভূটবেক জানি ।

কম বেদত কতি বেদত পৰস্ত পতি প্ৰক্ষ সৰ্বৰ কম আছে ব্যাপি। কৃষ্ণৰ দাসৰ দাস বস্তাকৰ মিশ্ৰ ছেণ্ ৰাম ৰাম বোলা সৰে ভাকি ॥

ছোৱা । এ কৰা দ্যা কমললোচন দেৱ স্থামী।
ভোমাৰ ভক্তিক মনে কৰে। উন্ধ্যামী ।

গীভা-কার্ডন।

তিনিও লোকত তাৰ নাহিকে বাছিত। নিৰহজাতে বিধি নিবেধ ৰচিত ৷ হেল জালি সৰি ভূমি এৰি কম্ম কল। নিডা নিহ্যিত যত কৰিবো সকল 🛊 মট কৰে। অভিমান এবিয়ো সদাই। শাইনাহা মুকুডি ঘোৰ সংসাৰ এবটে **৷** भृदर्भर क्रमकाणि कवि यत बाक्ष हरा। ৰুশ্ব কৰিনি লয়ে ভবিলা ভৱ স্তই। মই জ্ঞানা বুলি আদি অহকাৰ কৰা। ভগ্পিতে। তুমি কণ্ম নেষিবলে পৰা। ভূমি কম্ম এবিলে কজানা যত যত। ভোষাক দেখায়। কল্ম তিৰিবে সমস্থ । কথা ডাগে পালে সবে ঘটৰ ব্যপ্ৰ লোকক চাৰুত্তে কল্ম কৰিয়ো প্ৰচুৰ ১ भिक्टेरनाटक दर्शव त्यवि कन्त्र[®] कदन कानि । আন লোকে কৰে তৰ মত অমুমানি। সকামে থা নিশ্বামে বা কৰে যত যত। সর্বালোকে কৰে পাছে ভাহৰে সন্মত। কঠবা মাহিকে মোৰ ভিনিও লোকত। ৰ প্ৰাপঃ নাহিকে মোৰ কানা অভিযত। ডলাপি কৰয় কৰ্ম লোকৰ কাৰণ। মই বেৰে এছি নকৰোও কম নৰ চ মই এছিলে এবিবেক সর্বব্যান। ক্ষুমানে প্রভা মবে হৈবেক উছন । আৰম্ভতি ভৈল হত্তে বৰ্ণ যে শক্ষৰ। মই কঠা ভাষাৰে। ভৈলেহো নিৰন্তৰ । क्षकारी क्थेन्द्रा टकान त्यां व नाव्यित्य । महै। म कबाहिता हुए। मनाहक भाउत्क । অজ্ঞানী স্বাক ৰূপে কৰে বেন মত। অহতাৰী কল বাঞ্ছা কৰ্ম মনত ।

অসমার। সাহিত্যৰ চার্নেক ।

জানাজনে স্বক্ত কৰিব সেহিখান। ফল মলৈকে মকৰিৰে অভিযান ৪ रचन महत्त महत्त (काहक (नहब कर्ष्मेहद्र)। क्काबोद्धा अकृत्व कन्त्री कृतिहरू लागग्न । ফল ৰাছা কৰি কমা কৰে বিবা প্ৰাণী। একচিনা ভাত উপদেশ বাণী। আপুনি কৰিয়া কথা কৰাইবাহা ভাক। মোলেৰে ভূমিব। সৰি ভূমি হিভবাক । কল্মকো এবিব জ্ঞান মুপলিৰে ভাৰ উভয়ত জ্ৰুষ্ট হুৱা হুইৰ তুৰাচাৰ। ৰজানীত জান নক্ষিক কানি হিড -যের কেরে। স্বর্ণ ডাঙ্গে নগরর সূত্র। ষ্ণান্তি প্ৰায় কৰে। আবে। বিৰ কৰা চিউ। বেন প্ৰভৰ মনা কেপি ভব জীত ৰ **शांद्र कटल ८वटण बुबारक वांद्र वांद्र ।** सार्थ बाह्य केंद्रि नरच अञ्चान का छान्। काश्चाहित यांचे श्रुट्य नमी क'ठ वर्ष्ट । সেতি ভাৱে জাত জনে বিষয় আৰগে। ৰাগ বেৰে সক্ৰ নতে। বাবে পাৱে লগৈ। হবি ভক্তি নৌকাত উঠিব তাত আগে 🛚 সংসাৰৰ ভৰিয়া বাইবা কপ্ৰয়ালৈ। হেন জানি স্থাম্ডি কৰি অভিলাস ঃ वृष्क कवि भवा (एएव व्यक्ति इति वाहेवा । পৰম অধন্ম কৰি পুন্তুলোক পাইবা।

- বোষা 1 ° নামা নামা সোবিকা দেৱ অনস্ত । পাভকীক সংসাধে ভবিয়ো ভগরস্ত ।
 - পদ । প্ৰকৃতি তিনি গুণে মোহ হয়া আতি। পদৰ দোৰক গৈয়া লয়ে সায় প্ৰতি ।

গীতা-কীর্ন্তন I

ইন্দ্রিয়ে ভোগয় ভোগ বিষয়ক কানি : মই ভুঞ্ বুলি ভাক মান্য অজ্ঞানী ৰ স্বভাৱতে মন্দ বাৰ বিষয়ত ৰতি। ফানি ভাক জান দিয়। নচালের মতি ॥ স্থি পৃত্ব তুমি এবে মোৰ বোল কৰা। সকালে শাস্ত্ৰে সাৰোত্তৰ কৰি ধৰা ১ এই ঈশাহত কথা অপিনা সকল। কলাচিতো ভাৰ ভূমি নলৈবাছ। ফল । নোকও সহত্ত মই উল্লেখ্যে স্থামী। হৈছি হৈছি ৰূপ ক কৰন্ত অন্তৰ্যাৰ্থী। ভানে আছা পাই মই কৰো ভাকে ভাক। এহি মনে ধৰি যুক্তি মাৰে। শক্ত জাক । ষশ্ব যথ নিমিত্তক এবিবা ডাপ । ৰাধন্ম কৰন্তে ভোমাক মপাইবেক পাপ । এহিমতে মোৰ অলৌকিক হেন কানি। भवम खाकार्य काठ्यम विवा आनी । বেদক ৰাখন্তে কৰাবস্ত কণ্ম বড। **ছেন সব দোধ দৃষ্টি এ**ড়িয়া আমাত । স্বৰ্গ এথকক আদি কৰি ৰাখ্য কল। সেহি পুক্ষক জানা এবয় সকল 🖲 বিতো এহি মেৰে নিজ মত নকৰর। আনক বিবাদ কৰি আমাক নিক্ষয় 🛭 বিস্তৰ শক্তি ভাৰ নাহিকে শাস্ত্ৰত। এতেকেলে পাপিতে নলৈব মোৰ মত । কৰ্মজো জ্ঞানজ্যে বৃদ্ধি নোহয় নিপুণ। ক্ষ্যিন্ততে মৰা ভাক জানিবা সংচৰু চ ইলিয়ক নিয়মিয়া এবি কৰ্মাফল। ধ্বধৰ্ম কৰিখা তাৰে নৰক সকল। কুপাময় গোপালে ব্যেলয় তেবে শুনা। প্ৰম ৰহত কহে৷ মনে ধৰি গুণা ৷

Walter to

অস্মীর সাহিত্যৰ চারেকি।

প্ৰাচীন কৰ্মৰ সৰে অধিন কম্ভ। কৰিতে নোৱাৰে আপুনাৰ অভিময় 🛊 শান্তক বিচাৰ কৰি গুণ লোব জানি। প্ৰভাৱক এৰাইবকৈ নপাৰ্য প্ৰাণী 🛊 জানীয়ে নপাৰে অজমৌৰ কোন কথা हेन्द्रिय भिन्नांड किक मनित्तक वृश्त । श्वष्ठाहर बाल एकका अवन्दित भावादि । জুলুকির শল যেন লাঞ্চ মাত্র লাবে। প্রকৃতি অধিন বেবে দবে লোক হই। cath कियु करण विश्व निरुद्ध करण » শ্ৰুণতি স্মৃতি বিনে জাত সৰে জৈল **ই**থা। হাসিয়া বোলন্ম হৰি ক্ৰমা আৰো কণা h দ্বৰ পোট ইন্দিয়ৰ দলোটা বিষয়। নিৰস্তৰে ৰাগ ঘেৰ বাপিয়া আছয়। কলাচিত্রে ভার কৃতিবালা বশবন্তি। এচি মানে নিয়ম কবয় শুণ্ডি । জ্ঞানীয়ে কৰিব বেবে কক্ষক নিলে। ছয়নী অন্তঃনীৰ তেবে কোননো বিশেষ । মাধ্যে বোলস্থ ভেবে ভূমা কছে। ভেদ। শ্বজানী জ্যানীৰ তেবে কৰ্ম্ম পৰিছেল 🛦 প্রকৃতিৰ গুণ কার্যা ইন্দ্রিয় সকল। নানাবিধ বিষয় ভুঞ্জয় অবিকল । মট কৰে। বুলি ভাক কল্ড অভ্যানী। সাবধান কোৱা মোৰ বচনক জানি 🛊 ভত্বজ্ঞানী সৰে পুতু জানি সমপত : কৰ্মবা কৰ্মাক সিভো কৰে যত যত ॥ ইন্দ্রিয়ে বিষয় ভ্রেমট ভার ভিন্ন। এছি বুলি কম্ম আচৰয় দিনে দিলে u

গাঁভা-কার্ডল।

ছৰি **কি ও ছবি গোবিকা বাম**। বোৰা 🛭 মোৰ মুখে সদায় নচাৰোক তযু নাম। অঞ্নে বোলন্ত প্রস্তু ছের কবিকেশ। 현유 👚 কহিয়েকে এক মোক কিন্ত উপদেশ । কোনেনো পাঞ্চয় পুৰুষক যুদ্ধ প্ৰতি। ঘোৰতৰ পাতেকক কৰিবাক প্ৰতি। हेक्त्रहरू महित्व शुक्रम्या वर्षाहरू। ওখাপি সংগ্ৰ নেট কিলো বিপ্ৰীত। জ্ঞানতার নিৰোধ কৰছ ৰাগ থেব। ক্চিয়োক আত্ত অনুসন্ধান বিশেষ 🛊 মাধরে বোলস্ত সুখি শুনা কুপ্তীয়ুড়। কাম ক্রোধ এহি চুই শক্ত অমভূত। এছিলে কৰম ছোৰতৰ পাপ চয়। যাত খাই মানে আৰ কুণা নথওই ৰ প্ৰিতিৰ ৰাক্যত আৰু উপন্ন নাই। আতি উগ্ৰহণ শুনি বিশুণে কিটাই ঃ বেদ বজ্ঞে সকল জন্মিক আছে ব্যাপি। দাপনিক খেন মনে ধৰি আছে চাপি # গর্ভ বেক্টন চাল বেহন গর্ভ চাকি। আছে আগ পাছ পাল পাঞ্বক চাপি ৷ সেহি ভাৱে কাম ক্লোধে জ্ঞানক যে ঢাকি নিৰন্তৰ ভাৱে আছে লগভকে ব্যাপি চ জানীৰ জানক ঢাকি গাকে সৰ্বক্ষণে 🤉 স্বামত পৰে যেন শক্ত নাছি ত্ৰিমূৰনে। যত খাই মানে আৰ মুপুৰে উদৰ ঃ বেন তৃণ ভদ্ম কৰি হলে বৈশ্বানৰ। ইন্দ্রিয়ত মনত বুদ্ধিত থাকি ভুক্ট। সকলোৰে অনিষ্ট চিন্তুর কন্টপুষ্ট। জ্ঞান বিজ্ঞানক নম্ট কৰে ত্ৰাচাৰ। ইভিনুত্ৰ ৰশ্য কৰি চিন্তা আৰু মাৰ 🕫

অসমীতা সাহিত্যৰ চানেকি ৷

শৰীৰত কৰিয়া ইন্দ্ৰিয় ল্ৰেষ্ঠ কানি যাঙাৰ প্ৰসাদে বিষয়ক লৱে প্ৰাণী 🛊 इन्सियुष्ट कविया ८२ (आहे ६८४ मन । সম্ভাৱ বিৰক্ল বিভো কৰে ঘনে ঘন ১ নিশ্চিত্যা মেকে বৃদ্ধি ভাতে। শ্ৰেষ্ঠতৰ । আশেষ বিশেষ জ্ঞান উপজে লোকৰ 🛊 বৃদ্ধিতে কৰিয়া ভোষ্ঠতৰ হয়ে জীটে : কুখ তুখ নাছি সনভেন সদাশিউ 🛭 বৃদ্ধিৰ যে নিয়মক আমোক জানিয়া। নিশ্চর আমোক বুদ্রি মন নিয়মিরা।। মুৰ্ভ্য শক্ৰক ট্ৰেল কামৰূপক ধৰা। ছেন জানি স্থি ভূমি মাৰিয়ে সম্ব।। ৰতাকৰ মিতা ফুক্তৰ চৰণ পল্লৰ। গন্ধ লোভে কুৰে ভাৰ নেৰয় ওচৰ ॥ किरहा किरहा कवि त्वरंग शविवाक हाहै। বিষয় বঙালে নিষে চাতে উকরাই ॥ ছুই পাখি তুলি থাকে কেঠমুগু কৰি। চৰণ পক্ষৰ সন্ধ নালা আপে ধৰি **৪** কাম সক্ষম আদি দান্ত ভিবে টানে। তথালি গদ্ধকৈ তক্তে প্ৰাণ থাকে মানে।। ক্ৰোখ ব্যাত্ৰ টেট্টত ধৰিয়া দৃঢ় কৰি। ক্ষাৰ পিবাক চাছে বিমাৰণ কৰি ৪ তথাপিতে। কুন্ত পান পছস্কৰ গৃছ। প্ৰাণ কৰিবাক মনে কৰন্ত প্ৰৱন্ধ । ছবিৰ চৰণে মোৰ হৌক অভিনাস। যদি কৰ্মবন্ধে হোৱে নৰকত বাস ।। এছিতো প্রার্থিও প্রাক্ত ভোমার পারত। তুড়ার অধায়ে এহি মানে সমাপত 🛊

অনিৰ্জন

গীত।

হুর পীড়াম্বৰ, कृमा किनि कोन, ভূমনস ভিল, অলিকো যুগল, জৰ কাম চাপ, মূহ পূৰ্ব ইন্দু, চিবুক স্থঠান, ৰঠ ৰস্তুল, मुपालक म्रा, जिश्य ग्रह गाँख, পুৰুষক তুল, ইভ পাণি সম, কৰা হুত্ কাব্তি, **६द**श विवादकः অঙ্গুলিক পান্তি, নৰ মণি ভোড়, পদ ভক্ত ৰাজা, कुरुक समान, (महकामि (पदा. কৃষ্ণকৈৰি ৰাম, জানি মহা ধর্ম, भरूटा रहत, প্ৰম গোপ্যনি, আন ভক্তি বড,

वस्तृतिः काथवः क्ष्मानक द्वार, নাসা ভবি মিল, बहुन डेब्रुल, পেথি হৰে চাপ. ভাহে সেদ বিন্দু, হেৰি হক প্ৰাণ, हीई ठाक धून, ভুৰ দুহ ভুল, গুদি বহু কান্তি। नाष्ट्रिक्स मृत , डेक महतावम, পেৰি হবে জান্তি, মঞ্চীৰ ভা বাবে, ৰত্ন সম কান্তি, চন্দ্ৰ দশ খোড, ভক্ত হাপ ত্রাহা, নাহি ৰূপ ক্লে, হানি কক সেহা, ধর্ম অমূপাম, হৰিনাম কৰ্ম, গারে অমুক্ষণ, ৰৰ্জ্য শিৰোমণি, নামৰ শেবত,

35-8

ক্সমীয়া সাহিত্যৰ চানেকি।

অপাচ্ছে ৰহিড, कृषक प्रियुक्ता, মেছি সে পণ্ডিড, কৰিয়া শিৰিভ, विठाविता विधि. ৰাম নাম ধৰ্মা, वृशिष्ठित साहे, পুচিলা কৃষ্ণত, कृतिहा किविहि, নাম বিলে আন, अमल वागीव, कृक वादवा देवता, শুকে পুচিনায়, ভাগরত শুনি, ইতে৷ পাল্লে প্ৰাণ, কুমোনে দেৱতা, আড় পৰে জাৰ, প্ৰীক্ষিত বাজ্যে, নাম ধর্মা ভৰু, ানিয়া নামভ. কলি সুদে নাম, ব্যক্ত নাম, क्रक्षक पन् করে অনিক্ত্রে,

নিৰপারে থিড, গুহিলে ভাৰস্তা, মামডেলে চিড, হৰৱে ভূবিত, বেদকত চাৰি, रेथलाहा डेकानि, কৰি ৰাজসূই, ' কোন শ্ৰেষ্ঠ তথ্ সভ্য কৰি ভাটি, धर्ष गाहि कान, গৰ্বৰ ভৈলা চুৰ, ज्ञान्यस्य पृत्र বাহা মহাসম্ভ, কি পালা আপুনি, त्मकिली जाम, নামেলে ভাৰতা, নাছি নাছ সাৰ, द्धायान देशाय, বৈলেক শাস্ত্ৰভ, শক্ষা কৰা হত, धर्मा अधूशांच, ভৰণী উপাম, अभूता कडव. বোলা ৰাম ৰাম,

(अूयड़ा—) । काहे कमरन कव विहास ।

প্ৰচণ্ড বেগৰ ঠাঠে কৰি আছে উমানন পৰাগাৰ। গন্ধৰ্য কটক গোটে গোটে পড়ি,

আগতে মৰিয়া বাই।

কুব পাইখন,

দাৰুবা পড়য়,

436

বক্ষ কৰ ভাৱে ছাই।

'শতু কৰ সোট কাসতে পৰত,

আনন্দ কৰ কৰিক।

সকলে কটক পাৰিয়া নিকেক,

উমানন পরা কিক 🕫

শিলাঞ্চাৰ গড় ভাবিতা কটক,

ইটাৰ গড় পদাই।

তথাপি নিসাৰে আছ কেনে আই,

অগ্নিৰ গড় নিমাই ঃ

প্ৰচণ্ড বেগৰ বহিনী সুন্দাৰী,

💮 💘 খালি লাগ পাই।

অব্যক্তিত ভাৱে পুৰুষক পাই,

স্থামী ববিলেক ভাই।

তেল মাংল বড় আগতে বেলের,

্বাল হোৱে সোটা সোট।

ভাই ভনীতে নগৰ বেচিয়া,

দিয়ে আভিবৰ ছোট।

ব্যুন পাইকে ভুৱাৰ ভেট্ড,

ওল্টাই লক্ডি নাই।

ভয়ে নৃপতিয়ে৷ গড়িবেক লারৈ,

নাডে৷ পুৰুষক চাই ঃ

মৃত্যুয়ে নিৰ্ট চাপিলেক আসি,

নিবেক ডোল লগাই।

ভথাপিতে৷ তাৰ ইতে৷ বিমনিব,

মনৰ জাপ্ততো নাই ৰ

Sep-46

অসমীয়া সাহিত্যৰ চানেকি ।

ধন কন ক্ষেত্ৰ বিবয় প্ৰথড,

ज्यानमा बाटन व्यक्ति ।

বস্তুলি বিধন্ন কুলিবে পুরাবে,

তাতে ৰতি সভান্তিক ।

হৰি চৰণত শৰণ পশিকা,

নকৰ বাবে ভক্তি।

কালৰ হাতত এড়াইবেক কাগি, আহ্ব কাৰ শৰ্কতি।

কুক্তৰ চৰণে জকতি বিধীন,

হয়। সুংখ লর মতি।

কৰে অনিক্ছ ইবাৰ ককণা,

ৰুবা মোক বলুপজি।

এ মনক মনে পাৰস নিক্ষ।

মারা শব্যা মাঝে এজিয়া জাছস, ভাগিয়া চিলু গোবিন্য এ

বেন সোপনত পৰীৰ ধৰিয়া,

জ্ঞাৰ কাৰ ঠাই ঠাই।

সেছি শৰীৰত কুণ ভূগে পায়া, বিষয় ভূঞে সদাই ।

সেহি মতে কীয় — লয়াৰ লবীৰ,

ভাৰু বিশ্ববিদ্ধা বাই।

স্থ তথু সম নৰ্দেহ পায়।, সুখ মান ভাকে পাই a

ক্ষ চৰণৰ অনুপ্ৰহ লভি,

ে বেমনে ছেডন পারে।

ষয় আরু ইভো শ্রীর পাস্তে, স্বৰুণ সুমৰি যাৱে ।

জীত্তৰ বিষয় প্ৰান্তন,

ভাৱেনে ভুজৰ জন।

ভক্তৰ গল্প " সৰ্বসংগ ৰমে,

প্ৰায়ণ কৰি কাওঁন।

ভাতে লে কৰিব ৰভি।

माहा भवा। संद# निजाड शविया,

নেমেৰি হৰি ওকডি 🛭

কৃষ্ণ চৰণৰ স্বাসূত্ৰত কৈল,

বিত্রে। পুৰুষক প্রান্ত ।

ভেষেকে উত্তৰ কৰিবে,

সল্লেখ প্রেম ভক্তি।

ক্তৰতি বিহীন তীৱস্ততে মৰা,

ভাটিৰ বেন নিশাল।

গশুৰ পুৰুত ইপ্ৰিয়ৰ কুৰ,

ভাতে লে কৰম আশ ॥

বেন প্ৰতিবিদ্ধ শৰীৰ দেখিয়া,

পাসৰে নিজ শৰীৰ।

প্ৰতিবিশ্ব সম নৰদেহ পাই,

व्यान कवित्तक दिव ।

নিজ দেহ সম জীৱক আহতে,

্নেদেশে মন লোচনে।

ছৰি ভক্তি বিনে তীৱৰো কুখল,

নাই স্থানা সর্বাফনে ।

ক্ৰে অনিক্ৰ মহামূক প্ৰাতে,

ভক্তি হিহুলৈ মন।

ইবাৰ কৰণা কৰিয়োঁ সোপাল,

্ চহতে লৈলেঃ শৰণ ।

सम्मोत्रा माहिकार्व शास्त्रां ।

ৰাপ জীংগাৰী !

সোৰিক চৰৰ ধন জন মেৰি মন।
আন বত খন দেখি সৰে জনাৰৰ।
বেন স্বিভিৰ কল ব্যিষ্ট কৃষ্টি পাই।
পুন্ত ব্যি ৰশ্যি লাগি ভাতে হোৱে চাই।
অবিণৰো সংযোগ বিবোগ ভেড়া কৰে।
মান পুক্ৰৰ হুৰ হুংগ কৰিবলৈ।

्भावत्यु व्यानम् (मर्वे (उभार्यु निकायः)

পত্তিতে নমানে সভা কৰিয়া বিচাৰ 🕫

এতেকে দৈকৰ হেতু বত ধনকৰ।
পৰি পৰ বুগ সৰ্বৰ ক্ৰমৰ কাৰণ।
অসভাত ভৈল সভা প্ৰভাৱ নকানি।
এতেকেনে ক্ৰম হৃত্য ক্ৰমে মনে মানি।

ভক্তি ভৈলেনে আৰু নিতৰিৰে পাৰি। কৰে অনিকন্ধ মূচ পাপী অনাচাৰী।

ৰাপ খেলোৱাৰ।

গোপাল কোণাৰ শ্ৰাস্কু দেব দৰিলন । মহস্কুৰু নেদেখিলে নৰছে জীৱন ॥ বং মধ্যে বলাহকে গৰ্কেচ কেডিক্ষণ । শৈলাগ্ৰে বৰিফা শুডা কৰে ভেডিক্ষণ ॥

কক বোজনৰ মধ্যে মাৰ্যন্ত ও হয়ে। নীৰত নীৰক বিকলিও চহা ববে। যেকে মন্তপত শুৰ কৈল বেভিক্লণ। পুক্ষৰ গোড়ীৰ মাৰি মিলে তেভিক্লণ।

भीड ।

হুই লক্ষ প্রহন উর্দ্ধে ইন্দু প্রকাশর।
অধ্য কৃষ্ণ গোষ্ঠা প্রাক্ষণ হয়।
ইন্দুর নির্যানে কৃষ্ণরো প্রাণ হবে।
কাকো কেন্ডো নেদেখিলে ভিলেকতে দবে।
নিকটে কিনুন ভোৱে কিনুনো নিকট।
স্থকন ভারনা ভৈলে দেখে ক্রময়র।
এতেকে যি জন আতি হোরে বিচক্ষণ।
কিইনে ক্রম ক্রথে নধ্যে জীরন।
করে জনিক্র পালী প্রম প্রামন।
দেখা দিয়ো মামোনন ক্রোক্ষে কাত্রন।

ৰাগ বড়াবি

মট পাণী কমনে ভজিবে। ছবিৰ চৰণ। বাসনা নছাবে মনে, কনৰ কামিনী। ৰূপে বন্দি ভৈগোঁ, কৰিয়া মহা যতনে। কালকর্ম্ম ভোগ, मशक्त गरम, कानिया देश्दर्य बन्द्र । ভাহাকো এবিয়া স্থাপুন সন্মতে: कृत्या भरे छुनालय । কামিনী সৰৰ হাস লাস দেখি, মনে ৰতি বাঢ়ি বাই। मकरन (ङक्किली, বিভাৰ বিবেক সমাকে ৰাডুল প্ৰাই 🛭 विश्री भगकिन, যাক মহাক্ষনে দূৰতে তেজিয়া ধাই। ভাকে লাগি কব্ৰ কৰো বাভি দিনে,

অনেক গাঞ্চনা পাই ঃ

অসমীয়া সাহিত্যৰ চাৰ্মেক ।

এবে কুগামর ভোকার চৰণে, লৰণ লৈলো সম্প্ৰতি। ভূগর সাগৰে পৰি ভল বংওঁ, ৰাশা ৰাখা বছুপতি 🛊 করে অনিকল্প প্রথম মুগুধ, বিবয়ত সদামতি। ৰে কৃষ্ণ প্ৰাণ কৰা মোক জাণ, ্ভোক্ষাভ ৰাঢ়োক ৰতি।

ৰাপ বেলোৱাৰ।

হৰি হৰি কিলো জৈল বিপৰ্যায়। প্রিত সকলো সাত্র মন্ত এড়ি, আপুন সন্মত কয় ॥ চাৰিয়ো যুগৰ চাৰি পোটা ধৰ্ম, শাল্পে থৈয়া ভাছে ৰাটি। ভাহাক খণ্ডিয়া পৰৰ গাৱত, ্লগালা ফুৰয় ঘাটি 🛊 ষোৰ কলিকালে একে গোটা ধৰ্ম্ম, কৃষ্ণৰ কীৰ্ত্তন মাত্ৰ। গোকে বাদ কৰি সলিন মনুছো, হৈবে ভৰ্কভিৰ পাত্ৰ। থলিৰ মলত থলিল সৰল, লোক ভৈল পাপমতি। কোন জ্ঞান কৰি ভৰিবে পান্তভ, विहासि सकदन र्वाङ । সকলে সেৱাত শ্ৰেষ্ঠ কৰি শাল্লে, কীঠেনক কৰে মাত্ৰ। সেয়ালো উত্তম যুগ্নো নায়ক,

নাহি কাল দেল পাত্ৰ ঃ

भी छ ।

युग धर्मा गाँछ को संस्कृत मार्छ, क्षराज्य निक्तिया गाँछ ।

তেবে কোন গতি ভইবেক লাস্ত্ৰত, কিচাৰি দেখিয়ো চাই ব

বাক মৰাজনে কাৱাৰ্থ দেখাই, প্ৰমাৰ্থ কৰে সাৰ।

প্ৰমাৰ্থ ভাজি ভাজাৰ্থ ভাজিৱা, ই কোন তথু বিচাৰ ভ

সভ্য মুগে ধানে তেন্তো বুগে বজঃ, ধাপধ মুগত পূজা।

কলিৰ বুগত , কীউনভ পৰে, আৱৰ নংহিকে ভুলা ।

কৰে অনিকৰ মহন্ত সংব সে, কানয় শান্তৰ মৰ্ম্ম ।

শাস্ত এড়ি পৰে সৰ্কেট যাই মাত্ৰ, নকানি বুগৰ ধৰ্মা ।

ৰাগ আমোৱাৰি।

শৈশর গৈলবে জ্রীড়ণ বজে। গঞাইলো ধোরন বিষয় সজে। আবে ডিল আসি বরস ভাঠি। ভাগিক মাওলি ধবিলোঁ লাডি।

য়য়ন শিয়ন সংস্থাগ গতি।
 কেরের নচলর বিষয় প্রতি।
 নাসা চকু মুখ প্রারণ হীন।
 বিষর কার্য্যত তৈক বিহান।

অসমীতা সাহিত্যৰ চাৰ্নেক।

সৰে দেশ স্থান মাৰিলে কালে।
তথালি চেতন নাছিকে ভালে ।
চাৰিয়ো বেৰক পঢ়ি সম্প্ৰতি।
তথালি নথানি কালৰ গতি ।
বাবে সদগুক উপাদা কৰি।
কুপাক লকিয়া নতকে হবি ।
বাধৰ চেকাক ভালে কমনে ।
কুপাক জনিকত অধ্য ভানে।

ৰাশ—স্থামগড়া।

शुक्ता जन्म। চবি কথা শুনি সহা ভূস্ট কৰে। মন 🛭 ৰছিল্মুখ ইন্ডিয়ৰ বস্থ বাৰ মন। क्षप्ति । भाग छ। हिन क्य मर्स्स्मन । काशहरू श्रीकरम् जेयनक (नामध्य । প্ৰথ প্ৰসিদ্ধ কৰি জানিবা নিশ্চয় ৷ ট্রব্যক নেধেখিতে উত্তো কোন হয়। ছাত্রি কৰি আসংখ্য চৰণ প্রকাশয় । द्या ह्वनव ७१ जनकाव कवि। লোভামান হোৱে সাধু সবে বাক ধৰি । (कत जाधू जकतक (तरशरण **जा**शक । বিষয় বস্থ থাক। কলা উনমত ঃ ভাসম্বাক নেৰেখিৰে নাহিকে সংগয়। ভাৰ। সৰে বিচেটা মাৰ্ফে ভাৰণ কৰৱ । শ্রৱণ পৃত্তিক। ভব্তি মার্গে প্রবর্তন । দ্বৰালয় সৰে সিতে। পথ নেদেশৰ । বি ক্লে নভাবে হবি ভক্তি থগক। সাধু সবে! আগতে নেদেশে সিজনক ।

मीता

সংস্কু বিভাৱে হৰিকগাৰ অভাৱ। क्राट्टर दनरप्रदेश भाषत्व पुरे शात । করে অনিক্র নৃচ ভবতি বিভীন। হৰি কথা বিনে আলু বাাপে বাই ক্ষাণ

।

शाग दर्भानी।

শুন শুন পুত্ৰ

ৰচন মুপ্ত চ,

ৰামে মোৰ প্ৰাণ ধন। ুৰোপাই বামে খোৰ প্ৰাণ খন। লপৰ্থ ডিৰিভিড,

ाषान वहरने

ৰনৰালে বাইবি,

সুহিকে ইজো উচিত ।

মপুরে কবিছা শৈতৃর কবিয়া,

মাতৃ দল গুণে ছাৰ ৷ বোপাই খল গুণে মাতৃ ছাব ।

महे (य वैश्विती) वनक बाहेवाक,

নলাগে ৰাপু ভোষাৰ 🛊

বোলে ৰপুপতি প্ৰনিয়ে কননী,

মেড়িৰে। পিতৃ ৰচৰ । 👌 আই নেড়িৰো পিতৃ বচন 🛭

পিতৃৰ ৰাজ্যৰ

ঐশ্বর্যা এড়িয়া,

कविरवा राम भगन ।

যম্ভাপি ৰাখিখি , তথাই পড়ৱ,

্তুৰ হয় ভূমি গড়।

ঐ আই শুৰু হয় ভূমি গড়।

তথাপি শিহ্ৰ বচন নেভিবৌ,

बुलिटली छन् भागड ।

অস্থীয়া সাহিত্যৰ চাৰ্নেকি।

অবোধ্যা নগৰ হয় হস্তী ৰখ, সমস্তকে তিয়ংগিলোঁ।

বাণ্য বচন পিবত থৰিয়া,

्कान मार्क छत्रू टेक्टकी ॥

্ষল মূলে কৈলোঁ দাস।

ভাকে ভূঞি মহা নাজোসে থাকিবো, হৰি পদে কৰি বাস গ

ক্ষরাধ্য শিতৃৰ বচন বাধিলে, হাসিৰে মোক কগতে।

ৰাজ্য লও ছত্ৰ সিংহাসন লভি,

কীবো তেৰে কেন মতে।

পিতৃৰ ৰচন ব্যালক দেখাই,

সংসক্ষত নিক্টে কয়। গোসাই সংসক্ষত নিক্টে কয়।

কৰে অনিকল্প সংসক্তে ৰহিলে,

িত্ৰিসুৰনে কাক জয়।

ৰাণ মাহৰ।

भामक मन कांकक नियम विलाम ।

বৈষম বিজুৰা, উজুৰি প্ৰকাশ কৰে, নিমিৰ অধ্যৰে হ'ই নাল ।

কোটি কোটি বীৰ, পৃথিবীতে উপজয়,

ধনজন বিপদ অপাৰ।

সমস্ত ক্ষণত কিনি অপতন মানে কায়া, সেহি ভকু হোৱে সাৰ বাব #

কালৰ নিম্মিত কাতে হোৱয় নাল, হেন বৰ দৰিয়া ঠাকুৰ।

ছোট বৰ প্ৰাণী বত স্বাক্ষো সংখৰি নেই, দেবিয়ো নেদেখে মন জুৰ।

বিষয় ৰসত ভূবি পাপক নমন কেনে,

্তসু গিলে কাল অকগৰে।

कारना कला कारना व्यक्त कारना आह तम शाहरत,

🚃 🧸 ভধাপি প্রোবিন্দ মুসুমরে 🛭

যদি সৰ্বন আহ কৰি - গিলছ শৰীৰ যেনে,

েতেৰে ভাৰু বুলির হৰণ।

নৰ দেহ ভাৰত— - বৰিব স্থপ্তক সঞ্চ,

সৰে ভাগ্য হুচে ভেডিকণ ।

মালে নতু ধৰে কালে ছবি পদে ভল ভালে,

্হৰি গুণ কৰিয়া শীঠন।

প্ৰম পামৰ মতি ক্ৰে অনিক্তে যদি,

वर्षि भटम शनिया भवत ।

रान यत्र छाठियांनी।

शांदश्वेहें दक्तन नमन मतन ।

বৈৰব্যত দৃষ্টে বেখনে ধৰরে,

ৰাখিৰে কোনে তেখনে চ

অধিৱ কৰে জন্মন ৷

উল্লেখ্য ব্যা ব্যাহ,

কাহাতো নপড়ে মন 🛚

বো ভদু আপুন বুলিয়া সদায়ে,

অপতন মানি মনে।

সোই ভকু কুটৰ গৃদ্ধি লুটব,

दक्रदक छोटन यउदम ।

क्षण दम शक् भाग भागरण,

যাহাত কাল প্রকাশ।

ভতুৰ বিজোগে সৰে দূৰ বাবে,

বাতনাত হুইবি আস ॥

ক্ষসমায়া সাহিত্যৰ চাৰেকি।

দেহৰ বড়েক অধিকাৰী ছিল,

भवादन। १६६२ माद्य ।

ব্যবহ লেপ ভিডৰে পশিলে,

यस्य स्म नाथ मानारेय ।

হৰিষ চৰণে লবণ নগশি,

নামত নকৰি ৰতি।

ক্ষে ক্ষমিকথে দুওৰ বাডাৰ,

এড়াইৰে কাৰ শক্তি।

बान औरनी ।

खन मन (शांदिक हबन, हिन्दा नाहे। ভাৰতে মাননী তকু সেম্বৰে নপাই। জ্ঞান বিজ্ঞানৰ হেতু নুদেহৰ মন। কি পুখ ধাতিবি ভালি গোবিন্দ লাবণ। কাটে বাৰপক্ষাৰ ক্ৰিয়া সভত। ছোৱে বাঘলকরা দেহিতো শবীৰত। এতেকে দেখিলো কেন শ্বৰণৰ বল ৷ বেই বাৰু আৰে ভাৰ মূছিকে নিফল ঃ লানিয়া ভজিয়ো খৰি বিষয়ক এবি। আলাৰ বিষয় ধ্যেনি ভাতে কৰ খেড়ি 🛊 মাম লৈয়া কৰি পদে ভক্তিয়ো সভও। কুছে অনি**ক্ছ** বিষয়ত উন্মন্ত »

ৰাগ নাট।

ভায়া, ই কেনে নমন মনে। ও বেহ কুটলে ' জোভি টুটব, चिन करन मन्त्र करन ।

গীত।

ৰমণী ৰমণ

বেৰণ কাছিল,

(मक्षे हर्दक मर्त्र ।

ভাগ্য পুত্ৰ মিলি সাতে বোণ্ড ধৰি,

मुथङ खूरे भिव्रत ।

ৰাম নাম এড়ি আন সে ভাষিলি,

ভাহাৰ লভিবি ফল।

ভাষাতে পুদ্ৰত লাগনা কৰিলি,

ভেজিল সিজো সকল 1

ক্ষে জনিক্দ্

্ছবিৰ নামত,

ভয়োক কাণ্টে সমুধ।

হৰিত ভজিনা হৰি নাথ লৈয়া,

विकारता जःजाब धूर्य ॥

ৰাণ খ্যাম-পড়া।

বৃধাত পণ্ডিড দাত্ৰক বাণী। ভাগৱত বুলি যাক বধানি। আগম নিগম তৰ্ক পুৰাণ ভাৰত। ইতিহাস ভব্ৰ মন্ত্ৰ কানো শাস্ত্ৰ মত ॥

হৰিত মেলাৱে বাদ নদানে ভবক। সাধ্য সাধন ছীন নেদেখে নামক 🛭 ভকতিৰ ফল যিতে। ভক্তি সে নিশ্চয়। আন শালো আৰু সাধিবাক নপাৰ্য চ

সাধু মুখে ভাগরত শাস্ত্রক ফানিয়া। সমক্তে সাধন প্রাম হত্তে মুক্ত ইয়া। তেবে সে লভিবে গৈয়া ভক্তি শুদ্ধ মত। ক্ষে অনিক্ষে দেখি গুৰু প্ৰসাদত ।

ৰামানক দ্বিজ।

***------**

वन्केटमध्याल ध्रविक्र ।

এছি ডিনি পানে সায় ডিনি পান, ভক্তৰ বিলিনি ভৈল। ভাছাৰ কাৰণ, পুনিয়োক বেন, कियाज्य नग ट्रेडम । जनम नृপতি, hell **कश्**मिक, कुम्बन (भागांवे मावे । ৰণক পড়িল, থলুৱা কচিল, নুবৃত্তি আইল পরাই । म्हानिया नृष्टि, द्वाराय कवि व्रक्ति, নপাটল কৰি বিচাৰ। লেকি সময়তে সেক্ কভকতে, অসমৰ পৰিয়াৰ 🛊 গোবিক পুৰঙ, মাগিয়া ভস্তাঙ, নপাই খান সাভ পাতি (विक्रा कवि हरण, वाकाष्ट्र कहिरण, আভি কোণে জুৰ মডি। कुम्बद (गांवाडेंक, - (वशक ज़लाहे, ভকটে লৈয়া কুৰয়। (प्रशिद्धाः मास्त्रित्तः, जन्न भावतः, থবিকেক ভাক্তর ।

নৃপাত প্রচেণ্ড, কাটি খন্ত খন্ত.

সিজে কথা ওনি ক্লপু কথনি

🧝 বেকেন জৈন জে।খণ্ড 🐞 🐷

কৰৰ জ্বল্ল (দাৰ্ভ I

ৰ-শীদেশলৈ ছবিতা।

চকুৰ পৰাই, ভোগৰ কৰি চাই, বাই পৰে প্ৰজাগণ।

ৰাক্য নামে মুখে থাকি থেঠ যাখে, পাত্ৰ সংবা কম্পন্ন ভ

ক্ৰোমত গুড়াৰ চক্ষু টেৰ কৰি. পাজিলা চেক্ষমৰাক।

লৈয়া বাস নাও বড ভক্ত পার, ধৰিয়া কান স্বাক্ত

চেক্সথয় বাই শীল্ল বেংগ গৈ, নৌকায়ে আসি ঠেকিলা।

ভিনিয়ে। সন্তব্য ধৰিৰে ইসঞ্চক, ভিনে ভিনে নৌক। দিলা ।

ধুৱা লোৰে জয় সংৰ কৰি কাংৱ ধৰি, ক্ৰমত সংয কুলিলা ঃ

ভেবেৰা পাৰত - প্ৰাত্তগ কাণত, পেলাইলা সন্ত্ৰ আৰ্বনি।

কেছে৷ নান্তৰিল সাৰেকো পভিল, দেৱক প্ৰামুখা কৰি ৷

চেক্ষধৰা গৈয়া ভিতৰ পশিহা, দেবৰ পাত্তত ধৰি ।

যুগুড়ি কৰিলা ভাষা এডিলা, কণ, ভাষা বন্ধ কৰি গ

শুনা দেব বাপ প্রচেশ্ত প্রভাগ, বৃদ্ধা ধেন জনো দেবি

ভোমাক গৈ বাই আমাৰ সি ঠাই, মিলি জানা মুখোৰ ঃ

৭০০ অসমীয়া সাহিত্যৰ চানেকি :

বদি লৈৱা বারো তেওে নাশ হয়ো, বংশ সমে অধোগতি।

এতেকে আমাক এড়ুৱাইৰে নাগি, পাছতে আসা সম্প্ৰতি চ

দেশারো নেদিন। পুকাইয়া থাকিবা, পাত্রসমে আঞ্চিবো।

ভোমাৰ জঞ্জৰ গোপাল বুলিয়া, দেখাইকো ভভো নেদিৰো ।

এছিমতে জানো কথা আলচিয়া, দেবৰ ৰচন ধৰি।

কঙটি জন্তুক মেলি চলি গৈল। পলাইবাৰ চল কৰি ॥

চেক্লধৰা বাই জন্তুক ৰোগাই, ৰাজাত সংব কচিলা।

ৰাজায়ো শুনিকা কোনাই ছালকা, সৰাকে কাটিৰে দিলা ঃ

দেৱ গোপালক ভঙাৰী গোহাই, গদাধৰে নিয়াইলেক।

বলভক্ত কাতা মইলে গোপাল, বুলি গার পাতিকেক n

মৰাণে ধৰিল। ভকতে জানিলা, আমাক কাৰে মান্য ।

আতি উচ্চ কৰি যুখ ভৰি ভৰি, ৰাম কুকা উচ্চৰয় ।

কাৰে। ভয় নাই কুঞ্চ নাম গাই, থাকন্তে সৰে মহিলা।

লোকেও ভানিকা গোপাল দেবৰ শৰীৰ তথা পড়িলা ঃ

ব-শাগোপাল চৰিব :

ভণ্ডাৰী বড়ুৱা আৰু চেক্সধৰ। ভণ্ডাৰী গদাধৰ।

গৃণত আছুর তিনিসে জনর, নভানর আন নব ঃ

সেশে দেশে বড হৰিত ভকত, পলাই বৈদা গুণ্ড হয়া।

সবে প্রজাগণে কান্দর স্থান, দেবক মনে শ্রহিয়া ॥

শুনা সাধু যক্ত সকলে কালভ পুথ ডুংখ ডুই ফল।

ঈশবে দিরর কেছে। নবাধ্য, ভুঞ্জ প্রাণী সক্ষণ ।

ৰপ্ৰদেৰ দৈবকাত আনি কুকে, অৰভাৰ ধৰিচন্ত।

ভণাপি ভাৰাক বংশক নিমিত, কৰিয়া দুংখ বিৰুদ্ধ ঃ

একান্ত ভকত পাঙ্ৰ বৰ্গক বছত আপদ দিলা।

আনো ঠাই ঠাই যত দেখা পাই, কুফ্ৰেনেস সৰে লীকা e

ক্লম সৰণ বাৰ বৈত হয়, নিমিত মাজ কেবলে।

এতেকে মহয়ে কাছে এছি মানে, কুফোনে দেয় সকলে ৷

ছে প্ৰান কৃষ্ণ তৃষি মোৰ ইফ দেৱতা বান্ধৰ শানী।

কুক্ত বাদ্ধৰ সংগ্ৰহ উত্তৰ, জানিয়া ভজিতীে আমি । 9-2

অসমীয়া সাহিত্যৰ চাৰেকি

ইহ পৰ লোকে সদায়ে দিয়োক,
সংসক্ষ ভঞ্জি নাম।

এটি মোৰ সৌক সভা সদ লোক,
ভাকি বোলা বাম বাম।

위표 |

একি মতে আছন্ত গোপালাগর বাই। গলাধৰ ভাঙাৰীৰ গৃহত কুভাই। (प्रदायि श्रीभण्डि वांडा तगड व्यक्त বৃদ্ধ গদাধ্যো সদা সক্ষত্তে থাকয় ৫ ভিনিছে। সদায়ে বসি প্রসাক্ত নেবর। স্তৰত সৰক শহৰি প্ৰসক্ষ কৰব । ভকত সবক জবি শৰীৰ পোড়য়। মালা মাশ্যে কেব্ৰুত পৰীৰ নসভয় ঃ মকম্বি ক্রান্সন ক্ষিতা খনে। থাকে। পাছে থৈগা ধৰি পাস্ত জ্ঞান চক্ষ চাকে 🛊 হুমাচিৎ হবি লীলা স্মৰিৱা হাস্ত। স্তকতকে। ভ্ৰংখ দিয়া হবিশ্য ক্ৰীড়য 🖡 ব্যদাধনে বোলে প্রাঞ্জে দেখিলে। উচাক। বৈক্ষর সবৰো মিলে বিহিনি বিপাক 🛊 মৰ নাৰায়ণ বাজা কোপ কৰি মনে। শ্বিশশ্বকো দিলা ভোটৰ কাৰণে 🛭 গুরু বেডিলাড় শীয়ে লক্ষর পলাইল। । নাৰায়ণ মাধৱক গৃহতে ধৰিলা । দুয়ে মহন্তক নিয়া ভোটত বিকিলা। ভোটেও প্ৰবন্ধে ভেবে বান্ধি ধৰি নিলা। পাক্ষ দিন পশ্ব গৈল ভোটৰ হণ্ডত। নিশা ভৈলে আতি দ্বংগ পাৱে বন্ধনত ।

বংশীগোপাল চৰিত্ৰ।

ভগাপিতে। হবি নাম মুগত নেড্য । এক নিশা ভূয়েঃ কর্পে বচন শুনর 🛭 কোনে মাতে ভাক একে। দিলে নেদেশর। (मिलिट्ली वक्कन प्रदेश वान नाहि कर 🛭 পাৰ্চে প্ৰয়ো দেখে নাতি পৰীৰে বন্ধন ভোট সৰে পতি আছে নিচেষ্ট শহন। कामितक पुरुष कन शेष (तर्ग शहे। প্ৰভিল। আনন্দ পুন্থ শক্ষৰ পাই। (शहन (अहमिना यूथ हुएया देवशक्त । महेखन (खासन किছ् भक्क (मदर्व । श्वकंड वृक्तिका स्थाक इसत मार्यामस्य । আপুনি গাকিবে মট বারা ভোৰ ঘৰে। ক্ষানিলে। এবেনে সিটো বচন ফলিল। ट्रमाञ्चाल ऋ**र्**च भारमामस्य दश मात्रिल । এছি মতে আনোমহন্তৰ কণা কৰি। গদাধৰে শ্ৰীপভিয়ে সদা পাক। বহি ॥ कर्षा क्रिम शाह्य कर्षा करन दम सामिता। **দেৱ ভুকু গদাধৰ গৃহত্তে থাকিলা # ফানে মাত্র আসি নপারর দেখিবাক।** ছাৰে। যত কণা হৈতে নকজিলো ভাক। সেহি কালে ভৈল জগতৰ দুংখ আতি। নিশা ভৈলে দিন ভক্তৰ দিন ৰাতি । ৰাম বুলি ভয় কৰে পৰে শুনে বুলি। মালা জাপা আৰু চিতে স্মৰ্থ সমূলি 🗈 भाकि कार्य। शांस भऊ भाव रेनखखान । गुरुश्राम यस्य यस्य शास्त्र काळालास्य । গুছী সমস্তৰ ভাগ সাফল জীৱন। ধন গৰু ভাজি কৰে ভক্তক পালন চ ट्रकाट्स (वसा बाक मध्य दशताय विद्युव . মিছা মাতি ৰক্ষা কৰি ফুৰে ভকতৰ ॥

অস্থারা সাহিত্যৰ চানেকি।

ক্ষের কালত কেন ত্রৈল বড়গণ। বৈক্ষর সহৰো জানা ভৈলেক ভেমন। একদিনা সমাধৰ গৃহত নিশাত। স্বপ্নত প্রক্রেণে অংসি ব্রিলা সাক্ষাও । প্রান্তাতে তোমার্ক জানো ধরর গোপাল। ইছাৰ গৃহৰ পৰা থঞ্চাউ সকাল । কালিরা কহিলা গদাধবৰ আগভ। ভেন্সে ভাত্তিয়া গৃহ চড়িলা নারত । बिलिडिट्य देवता बाहब बाह्ना दक्क नाहै। ক্লাতি বণিয়াৰ গুহে উঠিলন্ত বাই। **५:४ कवि शर्माध्य कास्त्रियः शकिला** । প্রোভনতে পাছে ভাষ গৃহক লুড়িলা। বণিয়াৰ পুত্ৰ ৰাজখোৱা ভাল্প পাই। কৰিল। গুপুতে সেৱা দেৱক সদাই। ভগুৰাৰ পুদ্ৰকন্ত শুটি পাত্ৰগণে। বিলা আমি সেবা কৰি বায় মনে মনে এ এছি মতে বৰিকেক আছা নগৰত ৷ ভভাৰী সহিত্তে মন্ত্ৰ কৰিলা সাম্প্ৰক 🛭 নমি আসি লামডাক গ্রামত পশিকা ভাতে। কভে। দিনমানে গুপুতে আছিল। । ইকগা খাকোক জাবে ভামা পূৰ্বব কথা পকা বৈষ্ণৱৰ মানে ভৈল বথা তথা । যিতো দিনা চেক্তধৰা নিলে ভক্তক পলুৱাই নিলে বেৰে দেৱ গোপালক 🛊 মদনগোপাল মৃত্তি গোবিন্দ ঠাকুৰ। পলুৱাই দেৱৰায়ে নিলে কভোদুৰ 🗈 মালক নিয়াৰ ঘৰে গৈলেক লুকাই গুটি চাৰি ভক্তেশে দেৱত দদাই 🛚 দেৱ গোপালৰ বাকা মান কৰি মনে ৷ চেক্সধৰা কিছে। ভক্ত এডিলা বভৰে 🛭

ৰংশীগোপাল চৰিত্ৰ।

ভাসন্থাৰ আৰু ক্ৰথ শান্তি নটেচলেক। মহাশোকে গানে খানে পলাই বহিলেক 🔉 কলাবাড়ি আমে বৈল স্ক্রিছবি গোছাই। ৰামচৰণ আভা কাৰেও সোমাই। বুছত দেশ্বৰী ৰাপু ধনপাল আহে। বাদৰ আঙা ৰছিলেক কচুদোপ নামে 🛭 আনো কত গুটি মানে বৈকার ৰচিলা। **८४८म ८४८म देवल क**ड्डा ८४१क ड प्रविता । প্ৰেছৰ বিষয় এক বনমানী সন্তু। স্বসৰৰ আগতে শ্ৰীৰ এডিলপ্ত । যাক প্ৰতি শোক সেৱ গোপাল কৰলো। क्षक उन् हु: च ८३८ छ। এका उन्हार विकास 🖺 इति क्षेत्रस्था यह भश्तु काइग्र । ८मरन (मरन देवन कर्ड) (श्रीकरंड भ्रवेड़ 1 কিবা প্ৰামী কিবা জক্ত দমক্তে প্ৰস্লাৰ 🛚 কিবা শুমু বুলি হিয়া কাম্পায় সবাৰ এ যিবা বৈতে বাক পায় ভাষাতে পুৰুত। ক্ৰিয়েক বাঠা বাপু জ্বাটক জনর। উল্লাহিৰ পৰা বদি জনেক আসর : নৰ নাৰী প্ৰক্লা বাই আহৰি পুছর। যদি তাৰ মূৰে ভাল মন্দ নপাৱয় । অস্ত্রেষে হয়। ছঃখে গৃহক চলর । পৃথক্ষ জক্তৰ মন সগড়ে গৃহত। বৈক্ষৰৰ চিত্ৰ সপৰয় প্ৰসক্ষত । गज्ञारम देवकद्रव वि ट्रेडन बद्धवा মিনাচযুক্ত পাছে ভানিলেক কথা । **म्बर्ट ग्राम भावित्सक मकाल उक्**ड। এহি কথা দেশে দেশে উঠিলা লোকত। বেহি দিনা ইটো কথা উঠিলা সাম্প্রত। আকাশী স্বৰণ বেন পাড়িল মুঙ্ত 🛚

অস্মার সাহিত্যৰ চানেকি।

হার। কিনো ভৈলা বুলি উদ্মি উঠলিল দেশে দেশে ভাক সবে কান্দিৰে লাগিল। দেৱ গোপালেমে বেন ভৈল বাপ মার। ভেনর প্রকাবে সমস্তবে ভৈল ভার। সেহি দেৱ গোপালৰ পদবুগ ক্ষৰি। ভাগে সমানক্ষে ভাকি বোলা হবি হবি।

क्युष्डि।

क्षक्रियरङ सिक्क्स्टर, ক্ৰন্তন কৰপ্ৰে বাই, अक भाग देशन द्वारत, महाकु:थ छक्डब, श्रमाथय ज्ञाम हाते. ফুৰি ফুৰি নানা থানে, সমস্তুতে কহিলেক, कर्गाकर्लि करून कथा, काय क्रम समिरशक, এছি মান মাত্র কয়, (बन मृद्य डेनग्रड, (मध्य निमित्त (कर्ड, ভগপিতে প্রকাশয়, ভেমন গোপাল পেরে, ভথাপি কদর দৃঢ়, আমালাক দয়া ভৰে, বেহানি কি নহে ভাৰ, এহি মতে আশা তৰে रेशल वृष्टि विदिवक, কৈত আছা কেন মতে, ভথাপিতো নপারত,

লোকে ভঃখে ভকতৰে। লোডকৰ ছেদ নাই ন্তনি বালীখনে চেবে। প্রচাইকাক প্রতি নব। দিলা দেৱে পঠিয়াই। (महि चाहि कार्य कार्य I महत्र महत्र कहिंद्दिक । দেৱত্ত্ব আছে তথা। দেৱে ভাক ৰাখিকে। কিন্তু স্থিতি নঞ্চানর। মেঘ খাকে উপৰত। নেদেখয় সূৰ্য্যদেৱ ৷ গুচুত্ব সকলে ভয়। আছি নেদেখর কেরে। जवाद्य कामम वस्त्र । काणिष्ट शक्टमधर्व । পাইবো দেখা গোপ**লেব**। আছা লোক নিৰন্<u>য</u>ৰে ৷ डपाणिट्डा (नाताहरतकः क्रिक्तानिका नामा महा । লোকে পুথ নলভয় ।

বংশীরুলাপাল চৰিত্র।

নেদেবি গোপাল মুখ, জন্তুক দেখিৰে প্ৰতি, ভৈল দেখি জীপতিৰ, অন্ত্ৰেচন কৰিলয়, নিশা ভাগে কড়িলযু, ৰহি গৈয়া নান। ঠাই, পাছে কল্ডো দিনে যাই ত্রহ্মপুত্রে ভটিরাই, ट्रेस्टन किएका यन कृष्टि, कडिलग्न किस बाह्य, মেশত উঠিল কথা, এফি বুলি আলে ধাই, चार्म वाद्य दलाक वड, कक्षाबीदम् दमस्तिवना, আহোক সকলে লেকি, একে খান বছকলে, খাল পথ ডালিবন্ত, মোৰ দূতে শীঘে বাই, এছি বুলি দুত গৈল, বিভো সৰ অপুৰাণী, 🏥 इबि (महक आफि, শুনিগেক খেডিকণ, হস্তত সন্দেশ ধৰি, বহুত ক্ৰম্ম কৰি, কৰি মানা স্তভিচৰ, बुकास गाउक वाद, বেন ভৈলে স্ব্যোদক ভাসদাৰ দেখি মুখ, প্ৰীতি বৈষ্ণৱৰ দেখি, অমৃত ব্যব্যক নৰে,

মচন্দ্ৰ সৰৰ ডুঃৰ। দেৱ গোপাল মতি ৷ ন্ডৱে চিত মূহি থিব। নামচার এড়িনস্ত। নিশা নিশা আসিলন্তু। প্রপুতে ভকতে চাই। দেখি আহি ভাই নাই। ফিচাকটা আম পাট। ভ্ৰহিতে ৰছিলা উঠি ৷ **ट्लाहक काशिहलक शांद**क . দেৱ হকু আছে তথা। करश्च (जवा करन वाहे। নিশা কল্ডো দিবস্ত । कुड भठिप्राई पिना । (प्रदेश खड़ मेक्ट्बॉक । খাকিবাক মুহি ভাল। আড় থানে থাকিবন্ধ। আনিবেক পলুৱাই। সৰাৰো নিৰ্ভয় ভৈল। নিৰপূৰে স্থালে ভাগি। ৰত সংধু অপ্ৰথাদি। উত্ৰাৱল ভৈল মন। আসিলেক শীল্ল কৰি। প্ৰেমে চৰপ্ত ধৰি। সৰে ভাপ দূৰ হয়। পড়ি কৰে নমন্ধাৰ। পদ্ম বিকশিত হয়। দেৱ গোপালৰ সুখ। প্রেমত থাকর পেথি। ভনিলেক মন পূৰে।

অসমীয়া লাহিডাৰ চাৰ্নেক।

वि काम वि बाटने वाटक, विक दाइर्ड देखा नाहे. বড়মপিলেরে বাই, आसम्बन्ध नीमा नाउँ, দেৱ পোপাকৰ মন, ८ श्रीयात द्वाराजक केर्द्रक. ভাৰে হুণা নগাকিলা, जिक्का बशकन, শাসুদেব বামকৃষ্ণ, মুবাৰি প্ৰমানন্দ, কায়াছ পৰভাৰাম, কনাই পুক্ৰোন্তন, আৰা সংগ আভিলয়, महासन अर्धानादी, শঙ্কৰ ন্যান্তিৰ ঠাই, ভাষা সংখ্য বামপাৰ, দেৱ গোপাকক পাউ. প্রেমে চিগু কুমি বিব, প্ৰেমত হিয়াত ধৰি, कामार्थरण महासाम. এছি চৰণত বৃত্তি, ই কেবত কাৰি দেৱ, মতান্ত তেলবী শুদ্ধ, कुक्षन अवस्ति एडा, कारना वस्त क्षणनाती, ভোৰাত বিনায়ে খান, এতেকৈ সে ব্যবস্থাৰ, শুনি ছেব গোপালব. ভাসমাক আমাসিড়া, প্ৰথ আছৰ কৰি,

তহিকে পঠাৰ ভাৰে ৷ अस्ति यांग कास्त्रा शाहै। দেৱ গোপালক পাই। আছিলন্ত এক ঠাই # ভাক্ত পায়া অমুক্ষণ। (प्रथम्बाव यन शुर्व । পুতু জাজা দাগি লৈগা। ८गानी क्रकस्था। হৰিব চৰণ শিক্ট। ধামভার নিভানেক। रायहरून नाम, ভয় পর মনোৰ্ম। লোকত প্ৰস্থাত হয়। ठेक्यर जास्काकारी। संबंधां बाह्य याहे। আলি কৰে মনকাৰ। প্ৰীতি ছাতি বাটি বাই। यहर अग्रमक कीय । বোলত বিনয় কৰি। ভোমাকে পাইলে লাগ। কৰেণক অমোৰ মডি **्डाभारक (म करवा (मद्दा)** ব্ৰহ্মচাৰী মহাবুধ : ভ≉তৰ প্ৰিয় মিল্ল। কগছৰ ধৰ্মা পালি। কোন আছে বিভাগান ৷ करवा जायि समन्त्राव । वटक जीव असमय । ভাল আলে বক্ত দিয়া। পঠাবস্ত হবি স্থাবি ৷

কশীয়েশাপাল চৰিত্ৰ ৷

শুনা শুদ্ধ বুধ জন, যাত মহা প্রীতি কৰি, যাব শুদ্ধ তেজ বলে, অগ্রেগণি মহন্তব, পাদ পশ্ম মনে ক্সবি, গোপালৰ গুণ গণ।
বহু লোক গেল ভৰি।
মহাজন সং জলে।
দেৱ কাৰীগোপালৰ।
ভাকি ৰোলা হৰি হৰি।

প্ৰ

এতি মতে কিঞাকটা গ্রামত পাকরে। মণিপুৰ অবৈশ্বিয়া শিক্ষৰি পৰ্যাপ্তে । যত প্রামী মহন্তব থাকি থানে থানে। **সংব আসিলেক লোক अञ्चली गांत्र s** बाक्क) क्रानियांव अस्त्र मदव व्यामित्रा । বস্তু পারে থাকিলন্তু সরেধানে কয়। । পুৰ্যাৰ ভক্ত মানে সৰে নাশ গৈল। বিষা এডাইলেক ভাকে৷ থানে খানে গৈল ৷ পুতু অনুবাগে ভক্ত ভৈলেক বিশ্বৰ। যদি বা বিদায় দেশু কেরিয় অপৰ ৪ याक का त्थनाद्य दकाल कविया मनल। সিরে। ভূঃৰে কান্দি কান্দি ফুৰর পাচত । বাজ ভয়ে কাহাকো ধেনাতে শগভটি। সিয়ো কগ নেড়ে পুসু পাচে পাচে বাই । দেৱৰ বচন এডি বাইবো কোন ঠাই। নিতো কোপ কৰে মোৰ সেহি বৰ প্ৰাই। ক্ৰন্তন কৰ্ম মেৰি পাছে ক্লেছ কৰি। দিয়ে গাম সিরো পাড়ে খাকে সেরা কৰি। এছি মতে ভকত ভৈলেক চাৰি শত। ৰক্ষ ভণ্ডল লাগে প্ৰতি দিবসভ। বিখামত গাকে জোডে বহুতৰ গ্ৰাম। অলু অলু কৰি হাত্ৰ গায় হৰিনাম ।

শ্ৰমীয়া সাহিত্যৰ চাৰেকি।

भुकुराम भएत थन थरना कर्यबास्य १ ষাৰকারে। খনের জগরাপে পড়ে জানে। ভাগরত ৰক্তা একতন খিও নাই। रक कवानिएत अकराव शक्ति वाहे » খনো খাৰকটাগ্ৰামে খনো চড়াবিত। খনে। কানিলেড়ে। ধনে। খোবাচুবুৰিত । चट्ना कनरामि चटना छात्रव आस्ति। খনো চিকলুড খনো শভরপুরত। খনো নাৰমৰ। এখনে থনো বৰাছিড। খনে। কলাবাড়ি খনো কাহিবে কুঞ্চিত । উসৰ পানত থাকা সক্ৰক কৰিয়া। প্লবীয়া খান বহু নক্ৰো লেখিয়া। ভাষাতে থাকন বলি ভানৰ নিৰ্ভন। <u>(अर्बर्य टेन्स्वड मान्ति नक्षड वंश्वर ।</u> বেচি দিনা শুনে খলে কচিছে বাজাত সিদিন। পলান্ত সবে নেদেখি তথাত। (क्य मह्याबह्य अस् वाक्रम[्]न शहक । কান্ত কৰি উদ্ভি গৈলে নেদেপিয় ভাকে 🛊 পক্ষ মাস ভৈলে পুদ্ধ ছোৱে এক ঠাই। শক্তে আনন্দে পুজু হবি গুণ গাই। বেন বৰিবাত সুধ্যে মেঘৰ নিমিত্ত। থানে। প্রকাশয় খনো নেয়েখি লাম্প্রতে **।** (यम भूषी केलबंड नवान व्यानम् । (मार्च क्रूब कविश्व भागव मिन भन्त » স্কুত্ত সহে গোপাল বে সৃধ্য উৎয়ত। নৰ নাৰী প্ৰায়া আগে যাতে আনন্দত 🛊 ৰা#ভর মেঘত পলাস্ত বৈতিক। নিৰানন্দ প্ৰকাৰ নেদেখি দুঃখ মন । ব্ৰাদশ ধানত কথা আছত বিস্তৰ। ভাহাক নক্ষি পদ হোৱে বহুত্ব 🛊

বংশীদ্রোপাল চরিত্র।

দেৱ গোপাকৰ সক্ষে গুৰুত বিস্তৰ। ছেন শুনি ভঞাৰী গোঞ্চাইৰ ভৈল ভৰ । মৃত্ত পঠাইলেক কৰি গোপাল দেৱত। ভাক্ত খেলিলে গে পাৰে, বাখিতে ভয়ও <u>৷</u> প্ৰচণ্ড নৃপতি মাৰিবেক পাছে ধৰি। শুনি দেৱে কোপ কৰি সিন্ধান্ত দিলেক। 👽কৰ ভক্ষকে কুমু খোক বাখিবেক 🗈 শ্ৰীকুকে যাক যিকালন্ত বিবা কৰে। ভাক কি কৰিবে পাৰে নিলাফ বেডাৰে a মই ভুটৰে মানি আছে। ভাষাকে ৰক্ষক। নিলাজ কুভায়ে বুলি পঠাইলে কিসক। मृद्र इक्ष्म भट्न देशमा समान्त्र कविना । স্থানি বড়ুজাৰ বড় আনন্দ মিলিল। । কিনো মোৰ মহাভাগা আছে পূৰ্ববৈত। পেৱে খোক ভূড়া বুলি ধৰিছা মনত। সমাপত্তি বঞ্চেষে বুলিয়া নামানিলা। নান। নিকা বাকা বুলি সূত্য শিক। দিল। ॥ এছি বুলি দূতক কৰিল। সভকাৰ। হ্মপূৰ্ব্য প্ৰসাদে মোক কৰিল। উদ্ধাৰ । শুনা সাধু সৰ ভাৱ দেৱ গোপালৰ। কাহাতে। অপেক। নাই ঈশ্বৰত পৰ । ভেজসী মহস্তো সবে বাৰ লাগ পাই। ক্ষয়ত কাম্পন্ম বাক্য খিৰ মূহি কাই । शुनआही महसूद शकात कहिएती । বিষয়ী সনৰ ভেন স্বভাৱ শুনিলে।। নামে বড়ফুকন ৰাজ্যৰ পাত্ৰ হয়। হত্রিশ সহস্র লোক বাহাত খটর । এক দিনা তেখে। বহু দৌকারে ঠেকিল। । কর কক সমে দের গোপাল আছিল।।

খ্যসমীয়া সাহিত্যৰ গ্ৰহেৰক।

গৃহত্তে পশিয়া দেখি দেৱ প্রেণালক। ভ্ৰত্তি কালেশ কলু নামে স্মাপক। আসিয়োক বুলি থেৱে সাদৰি মাডিলা। ছাতু পাৰি ভাৱকৰি মাটিও ৰসিল। 🤉 নমুস্তারে কর্যোতে নামাতি আছর। ভাৰ কম্প দেখি জকে গুপুতে হাসর 🛭 পাছে দঙ্বতে পত্তি কাৰ্যা নিৰেদিলা। 🗢নি দেৰে ভাক হাত্ৰা হাসিয়া বুলিলা ॥ ষাভাৰ প্ৰামুখ্য পাত্ৰ বিষয় চতুৰ। ধৰিব) কেমনে ভূমি ধৰ্মক প্ৰভূষ 🛭 মকান্ডছ ৰক্ষা ইডো বৈক্ষণ্ড সৰব। তোমৰা পাগত মজি তৃবা নিৰন্তৰ। ফুকনে বোলর প্রভূ পাশীক চাবিত। ভোৰা সৰে অৱভাৰ ধৰিছা কলিভ । বিহেত আম্বঃ স্থা পাপত মজিলোঁ। ভাতে সে ভোমাৰ পাত্তে ভক্তিৰা আসিলোঁ। । শ্বনি পাছে শ্ৰেৰ কৰি শিখাই পঠাইলেক। গৈয়া ভেষে দেৱভেকে বিশ্বর ভৈলেক ॥ সাধু দেখি বথা মোৰ কন্সিল শৰীৰ। তেমনে একৰো জন্ন আগে নৃপজিব 🛊 এমনে অধিপ আমো বলি বা প্রাকৃত ৷ যাক দেখি সর্বজনে হোৱে সচকিত। দেখি দেখি জানন্দ তুলিতি নহত্য। বদন পদক বেন জনুও চালয় 🛊 নয়ন পক্ষে বাক বাক নিবিখয়। সৰে ক্ষাব্যেড়ে প্ৰেচৰ সাধা দবারয়॥ বাৰু যিবা আন্তঃ কৰে বেখনে বি জনে। ভাগে গাইলে। বুলি কৰে উত্তাৱল মূলে 🛭 তাত প্ৰশংসৰ অসম্ভেত্তে আন চনে। আমি ছুটাসিক কিয় নগায়ে এমৰে 🛊

ক**ন্দ্ৰিয়াপলে চৰিত্ৰ**।

ষ্ঠান্ত। পাড়া দেবা কৰে দেৱ গোপালক। নিস্তাৰ কৰিলে সিডে। সকলে বংশক। এহি মতে সমস্তুৰে জ্ঞানন্দ কৰাই। আছ্মু হবিৰ ভক্তি সঙ্গ প্ৰবেঠাই। এক কণা শুনা দেৱে কবিলা যেখন। বোলে ক্লাকাৰ ওনা সক্ষানাৰায়ণ ৪ क्रदर्भ देशको दस्य पार्ट्यामयद मजा । ক্ষতিবাকা মোৰ দণ্ডৱত শত শত । শভবাৰ কভা কাঢ়ি বুলিলো ৰচন। তেলে মোৰ গজি মতি জাতন মৰণ 🗈 हेब अवदासक्य देश काल वाका माने। (क्षोक क्षीडि (मढ मार्गामका कार्य । শক্ত নাভিড মোব পাঁতি জানাটবছে। (मधी जकत्वर युक्त जलाङ देशवादा । এছি বুলি খত দ্রুরা দিয়া পঠাইলেক। ভাষা স্থো দ্বোগৰ সভক পাইলেক। লেখা পত্ৰ আলে থৈয়া নমি দশুৱত। স্থাৰি ভাতি দেৱবো কহিলা যভ যত। बहुलाह्मक व्यक्ति कृषि सक्छ स्वाय । স্থাতি নতি আশীৰ্বনাদ দিলা বাৰ্যনাৰ ১ পাছে গৈয়া ঠাকুৰত পীতক জনাইলা। (मधी मकत्तर वृक्ष सक्त कुनावेता ह ত্ৰিয়া ঠাকুৰে বোলে দুংখ কৰি মনে। গীতা ভাগরত মৃত্রি তুলসা রাকারে গ आक इवि ता लदन माटण सिर्डा छटन । কোন মে। পাষ্টে বিহি আছ্র এবনে । সেহিতো কলিৰ মূৰ্ত্তি পাষ্ড ৫ জন্ম। মহাপুক্ষৰ ভোগী বাহিৰ সিক্ষন। এছি বুলি নব ছোষা কৰিয়া বভনে। দিলা দেৱ গোপালত প্ৰৌদিৰ কাৰণে গ

অস্ত্ৰীয়া সাহিত্যৰ চানেকি।

একি ঘোষা দিবা নিয়া দেৱৰ কাউড। এতেকৈ জানিবা গুৰু খেৰে অভিমন্ত । জিলৰ মতক মই নাহি কহিবাৰ। ভাক কৰে নিজে সিডো নোকর অমেৰ । এছি ৰাণী ঠাকুৰৰ আলো মহন্তৰ। (मश्र) कवि कायुक्त (सन्त) महव मकसुर ॥ আসি পাছে সৰে কথা কছিলা দেৱত। ्रभाव छन्नि यहा ३ द्वि वासिया सम् । লব দোবা সঞ্জাত হৈছলেক ঠাকুৰৰ। ঠাকুৰক প্ৰাশংসা কৰিল। বচাটৰ । আৰু এক কথা শুনা বত মুহপুৰ। शांकि वनवाग मध्या गुर्छ लक्ष्यम ॥ দের অন্তে শুনি আইলা আখলিয়া দেৱ। আসিল জীছৰি ধের কৰিবাক সেয়। লালো বড় বড় মহালব ক(সিছ্যু। গোৰ পিডামৰ মাভামৰ কাসিক্সু 🛊 বস্তমণি দেৱ সমে দেৱ গোপালয়। উঠিল পুগনৰ প্ৰীতি কথা বঢ়াচৰ । महमनि (मरत रशरम (मद (भाषानक। চুৰু সভে আমি আমিলেলে উলেশক 🖡 মহন্ত সৰ্বৰ মূচ বচনক ধৰি। এতেকাল সঞ্চে। আমি মহাপ্ৰীতি কৰি। সুক্ষৰ কুপাত বৈল মহন্তৰ বাক। নপাইলেক ধশাবাতা ভোমাক সমোক। তুমি শুদ্ধ প্ৰক্ষানা মহান্দাগৱত । কিনো নিসিভিল যোৰ ভোমাৰ ৰাকাত ॥ সাবে শুমু কড়ে। তথু বাকা এড়ি ঘটে। ट्योध कुछा धका नाम्म कृत्य ठाउँ ठाउँ । महा मुर्च अधमक दश (अस्त्रायत । भागाम दुनमी मानकाम शगरू ।

ব-শংগোপাল চৰিত্ৰ 1

আছবিধি একাদশী কিছে৷ নমানৱ : মহাপাপী ভ্রা সকে পরিবে নিশ্চয়। দেরে বেয়েল বাপু ভূমি আমি আনোভন। এक और किंच काल भग्नेहरूला भवन । ভোমাৰ আমাৰ ভকতৰ ভেদ এটে। (बोर्ध क्यां नामि काव डेड्डावेंरव कावे p মাৰ বাৰ মহাভাগা আছে পূৰ্বনত। মারশ্রে পড়িবে সিরে। সমূব দম্মত । বি সব অভাগি পাপ ধাসনা বভাই। এহিলে অভাগি পুন্ন কুৰিৰে মুকুত। হবিৰ নিৰ্মালা পদক্ষণ প্ৰাসামত। হবিপুঞা গড়ৰত গাঁডা ভামকত ৫ ইস্ব প্ৰমুখো আলে। হৰিব সেবাক। নিকা কৰি বুহৰ বিভোগ সিটো ৰৌখকাক ৮ महामहत्त्वच प्रवासनक समानि। মুন্দু।মুন্দুক নিজা সাজে চাউল কানি <u>।</u> महामूर्य कालाओं (लाक्य मात्य वाहे। সভকাৰ কভি ফুৰে সহন্ধ বোলাই। মৃত্যু সকলে ধর্মা কবিলা প্রাকাশ। ছকে নিক্ষা পাপী সৰ কোৱে সৰ্পৰনাশ । এছিমতে আনো কথা কছিল। বিস্তৰ। হেন যেন মতে প্ৰতি পুৰুব মহন্তৰ। यक्तप्रीय (सर्व कास्ति सम्बद्ध सक्दरी। শ্বরি শুনি আমনেদ গৈলপ্ত কৌভুজাল 🖲 मान्द्रमा प्रदिश्ली वृति लक्ष्यं भानित। (मरत्यन अवसीय गृहर नाकि देशना ॥ পিতামক মাডামহ কৃতাৰ ভৈলন্ত মুচন্দ্র বৃহন্দ্র কথা ভূমিয়া বৈলান্ত । এহিমতে সত্ত সৰে এক আঁতি কৰি ভগতকে নিস্থাবিল। হবি ভক্তি ধৰি।

আগমরে। সাবিতার হানেরি।

ষ্ঠমণি দেবে যাই নাকৰ আটিড। বৈশাশৰ কৃষ্ণ ত্ৰেয়েনশী যে ডি'গড 🛊 মেছ এডি গৈলা বেবে বৈক্ঠপুৰক শুনি ছেত্ৰে বিশুৰ কবিলা কাল্যি শোক 🕫 মহন্তৰ আন্তঃ ধৰি পুৱে আসিলোগে। ভেকে বাপু গৈল আৰু আমি বহিলোটে। ह (मध्य द्वरण वरु ह भश्य आयोग्दर। ভূমি উপবাসে যাতি গৈল লোক মনে ৰিন্তৰে আসিয়া মডোহসৰ কৰিলেভ। **কলে।** সেশে দেশে সাদ্য কৰি ব'হলেক। ভানে পতিওড়া সভা পরি বহিলার। কেন্ত পুত্ৰ সমে পাছে সম্ৰ ধৰিবস্তু 🛊 আপুনি হোপাল দেৱে ব্যক্ত বিভা দিল। 🗵 তেও পুর সমে আসি দেরক নমিলা। অগভানক ক দেৱে শিহটেল। নিজুর। বেমৰে ধৰিবে পাৰে ধৰ্মক সন্ধ । দ্বরতে দেবক প্রণামি ব্যক্তার। व्या महत्यु पुरस् भागः व्यानम् व्यवस्य । শ্বল একি মানে করিলোকো করা সাব। দেৱ যোগালেৰ কথা 'কছে। কলে৷ আৰু 🛊 পুৰোহিত দেৱৰ ভাৰতী ভূড়োজন। কানপু মুখাৰি নিভানক স্নাভ্ন ছৰি মিশ্ৰ কাণি পুৰ্বাদেশৰ মচ্যু। ধৰকি পাঠত আন পণ্ডিমৰ সন্তুঃ উঞ্নোয়া কাজু আরি আনো মহাজন 🖺 क्रक आर्थि भाषु हार्ज्यव ११० 🛭 दङ् कन्मित्तक स्थीम गाउक मश्चिक প্ৰবৃত্তি আছম মানে গৰি ভক্তিত 🛊 ভেসকে স^{হি}তে কথা দেৱ গোপালৰ ৷ কনেক কহিনো কথা অভয় বিস্তৰ s

ব-লিগোপাল চৰিত্ৰ।

এছি মতে বহু কথা আছবু বিস্তৰ। আশ্চাৰ্য্য বিচাৰ কথা পুনা আভপৰ 🛭 গুলন্তু গোপাল দেৱে বৃদ্ধ ভোলো অসি কোনে সন্ত্ৰ ধৰিবেক শুকৃতি প্ৰকাশি : ইচাৰ উদ্ধা পাত্ৰ জ্ৰুছিৰ আছম্ব। কিন্দু ভেষে বৃথ সম্লবাল থাকিবস্ত। মাধ্যে বাস চৰণ ইহাৰ পাত্ৰ হয়। শুদ্রকুল নিমিত্রে সেরকে নবিচয়। कुम्बद्धारत यसि व्यक्ति निर्व अकस्त CBCव स्थाय अस बाक्षा करव शुवन s এছি মতে গুণি আছা সৌৰংগি সক্ৰছ হাম কল্পলি আলি মিলিল। সংস্থাত । षक्रहरू अवस्थिया वृत्विलः व**ट्ट**नः এছি পুত্ৰ গুটি দিলে। ডোমাৰ চৰণে । সভ্যে সভো সভো সভো সভো কলে। কৰি। অন্ন কল পিণ্ড আশে। নকৰে। ইভাৰ । र्शम (महरू योकाय करण मान वृति। তেরে আৰু মরে পাওঁ পিশু ফলাভূলি। মুদ্র সে অপিকে। দের দেরাক তেমেন্ড । পুতু আৰু বিকিলোটো দেবতে সাক্ষাত। লুনি পাছে গুণি দেৱে কবিল। স্বাকাৰ। **छ त**्र भट्टम आस्ताहर कवि नावचाव । कारक मल विम तृति हेळा कविल सु। নান। স্থানে ভাষাত্ব পঢ়ায়। ভূলিকস্তু । कर्षा वर्राङ श्रंका काचा भलाया कृत्यु । कर्गा खागढुड कर्मा अस्य कुनम् । নিয়মে প্ৰসত্ন কৰিবকৈ নাপৰিস্থ। ব্যা একে পদ ফিবি ফিবিয়া ওনপু। পাছে গুৰি নিশ্চর কবিলা প্রাভূ মনে লভিম্ম বাইবো মই পলার৷ এমনে s

ううレ

অসমীয়া সাহিত্যৰ চাৰেকি

कड छाउँ देवकावक देशमानु सामा । নৌকা কর্থানি মার চলিলা লগত ৷ এছি কথা কুমৰ গোলাই শুনিয়েক। সোলা শিক্তবিৰ ফাটে দৃত পাকিলেক চ বদি প্ৰস্তু দেৱ বাই দেশ ভাতি মোৰ। मर्डा मर्डा भूलड विश्वरंडा (प्रवा नाम । ছবি দুছে গৈয়া শীলে চকিত্ৰ কৰিল। (भार्ड (परव भावेला (पर्य गावेबाक (अभिना » চৰিয়াল দূচে লগুৱতে পড়ি পড়ি ৷ কটিনেও কাকগোয়ে। নানা স্বাভি কৰি।। **एडरबर्ग भाविता जिब्हाईरन इस कवि ।** আগবঢ়াই গৈল নিয়া নানা জুড়ি ৰঙি 🛊 পুতু আলি বৰি পাছে খিব কৰি মন। ষ্ঠাগর'ড শিকাটবাক কবিলা বছন। সংয়ে গোৰ ভাগতত ভাৰ পদ বস্ত সপ্ত কবি ৰাম্যেৰ কথা ভাগায়ত চ গীছা বহুৱেলি বহুকের ভক্তিসার। আনো উপগ্ৰন্থ বত বত আছে আৰু । সকলে পুস্তুক কৰাইলাৰ বচনতে। সকলে এড়ক ফ্রে পড়ে প্রবন্ধতে s ছৰক্ষীয়া হবি সিঞ্জে দেৱৰ আগত। ৰতে। দিন পঢ়িছিল জীল।গরত । মধু জ্ঞাবীয়ে গঢ়ে পদস্ক সভত। কণ্ঠ কোকিলৰ ধ্বনি শুনি বেন মহ ৷ কুমা গোগোলৰ পাদপত্ম মনে ক্ৰমি। সভা সধে ভাক ছাতি বোলা কৰি ছবি : আৰু এক খনি কণা ভুনা আৰু পৰে। তিনিটি বৈধ্যৱ আইল পশ্চিম দেশৰে ৮ শৌৰাক মুৰাৰি দাস আৰু নাৰাৱণ ছাতিত ত্রাহ্মণ আতি ধণ্ডিষ্ট শোক্তর a

ৰংশীয়েগাল চৰিত্ৰ।

গৌৰাক ভাঙিক হয় খোডাভ নাৰাছণ। দেৱ লামোলকক সেবিছে মুবেকেন n ৰূপে দিন থাকি পাছে আজা মাগি গৈলা। ्रवोकः किनिनाक आहम आहम भगाविमा » মতে সতে ভক্তত থাকিয়। পুটাই। ভাগরত ভগেরতা আছে নাহিক্ট ১ স্বাহে বু^ৰল কেৰে পাছে পদ সে পচয় স্তাগ্যন্ত বুলি সেহি পদক শুনয়। প্ল পাঠকক ভাগরতী বুলি কয়। कागत अ अग्रवका पुरुष नाविक्य । गोला बढावतो बढावर दामाप्रण। বোৰা ভক্তিমাৰ মোক্তনিৰ্য কাতন। লানে বি পুরুত মাত দেখে বেতিক্র। ममञ्जूष कांश्रह द्वादि मक्तक्षेत्र ॥ মাস ভাৰি বিভাৰি আনপ্ৰা নপাইবেক পুমু আমি দেৱ গোপালত কৰিলেক ঃ স্থানক কৰিছে আন লোক নাহিকয়। দশুরতে প্রণামিয়া বুলিল। বিনয়। কিছোমান বাকা প্রাভু বুলিবাক চাওঁ। নছানো বা কিবা কেপে প্রসাদ বা পাওঁ। সুষ্য সম প্রাকাশক মহাভাগরত। **দেৱৰ সদৃশ কোন আছে ইদেশত** । কিন্তু এক থানি কথা দেখিটো দেৱত কিলক নমানে দেবে **উভোগ**ৱত ॥ কিনি দেবে তুঃখ মনে বুলিলা বছন । ভাগরত নমানিছোঁ বোল্ড কেমন। भवम मान्द्रद महे छहना कागव । কেনে অবমান ভৈল কহিলে সাম্প্রভ তুনি নাৰায়ণে প্ৰেমে দিলস্তু উত্তৰ 🥫 ক্ৰিয়োক যেন মতে ভৈল অনাদৰ ।

92.0

অসমীয়া সাহিত্যৰ *চানে*কি ৷

চুমি হেন সহাতন থাকি বিস্তমান। স্বোয়ে নজানে ভাগরত কেনে থনে ৷ দের আছত্তে বলি লোকে নকানিলে। একেখৰে দেৱে মানি কি কান্য স্থিলে 1 চাৰি মাস ফুৰি গাকে বিচাৰি বিচাৰি। ভাগরত নজানর কেছে। নধু নাবী । পৃত্তিক মাত্ৰক কৰে বোলে ভাগৱন্ত (আছেকি আনৰ কথা তোমাৰ সমূত ৷ **म गद्राप्य (काम कामतको (कालातम** শোক শুটি পঠতে তৃত্য নাক্ত হয়। कर्ति (मर्था छाशतुष्ठ भद्धत्यु कन्मित প্লোকক বুলিয়া পদ পতে কণ্ঠ মেলি । শিকাগরত শাস্ত্র সমূত সংগ্র। ডুৰ্জগীয়া লোকে আৰু নপাছে ওচৰ । ফুলালু লক্ষ্যে আৰু পদ অৰ্থ ছাল। **(लाकक (प्रथावेंद्रल (कणतक कृशाव्द्रल**) পদৰ্শ পাই পাছে ভাগৱত পিৰ। ছোৰ সংসাৰত নহজেধে নিজুৰিব । ছেন ভাগর ছ লোকে বেমনে ভানর। তেমন প্ৰকাৰে কৰিবাক খোগা হয় 🛭 क्ल किन (माह कांगि छकारना वहन । ধৰিলা মনত প্ৰসন্ধিয়া বনে হন। এক দিনা দেৱে কন্ত সমে আলচিলা। কললে পুত্ৰক নাম দিবে ইচ্ছা হৈলা ৰ গৌৰাজ সৰণ কাল দেখিতে ভুঠান ৷ কঠ কোকিলৰ পৰ অমৃত সমান । পূৰ্বেই হৰিচৰণ পিতৃত্বে নাম দিলা। দেৱ গোপাশৰ পারে বিদিনা অপিলা 🔻 সেহি দিনা হস্তে জাতি কাস্থিয়ে জুলিলা। সমন্ত লোকৰ অমুগ্ৰহ পাত্ৰ হৈলা 🛊

ৰ-শীলোপাল চৰিত্ৰ।

শুভবাৰে শুভক্ষণে ভূমকল কৰি। গুলিকত মিতা নাম দিলস্থ আমৰি 🛊 বগাহোগ্য উপবোগ্য বস্তু ভাল ভাল। দিলস্ত বিশ্বৰ কৰি জীমস্ত গোপাল । নাৰাহণ গৌৰাতৰ প্ৰাৰ্থনা সন্ত। . ধৰি একছিনা প্ৰান্থ বসিয়া সম্ভাত 🕨 সবাকে শুনায়া প্রেমে বুলিলা বচন। ক্রানিয়োক বংপু সব কবি এক মন। একদিনা দেৱ লামোদৰ বসিছু সু। নাম গায়া ভক্তেও পদক শুনস্ত 🛊 ওলাপি বোলন্তু কেলে মন নকৰাছা। প্ৰসন্ধৰ বেলা গৈল কিয় বসিছাল 🛭 ভক্তে বোলন্ত দেৱে মন নকৰিছে। ভক্ত সংখ নাম গায়া পদক পঢ়িছে » रमरत रवारल भन्ने अस्थान कला देखाली। নাম গাড়া পদ পতে ভাক সুভবিলোঁ। भीकृक मुख्य नानी 🗒 जानवड । ভাষ পাঠ বিলে ভুইৰ প্ৰসন্ত কিম্ভ । গুৰু নাৰদানি কৰি মহন্ত সৰব। যাত বাৰপাৰ ক্ৰীড়া সম্ভোৰ মনৰ । কেন বাণী শুনি ভাকে ধৰিয়া মনড। অভান্ত প্রস্থারে ভূমে শ্রীভাগরত। এতেকে ভোৰাও প্ৰভা কৰিয়া মনস্ত। খ্ৰীভাগৰত ৰূপ পিৰোক সভাই। আৰু এক কথা শুনা দেৱ গোপালৰে , প্সক নিয়মি বোলে আগত জক্তৰে। যদি ভাগরত সবে 🖘 বা সংবধানে। চতে। পাঞ্চ প্রারণীপাতিছে। বিশ্বমানে । (मारून मुक्ता कृक हवन कक्ना । শ্বিদ্ধি ভারণী পাতিলোটো পাঞ্চনা।

অসমীর। সাহিত্যর চাবেকি।

ৰাৰকা লক্ষ্যণ মধুসূদন জীছৰি : **ক্ষল লোচন জগলাৰ জ**নুহৰি a বিভয়নক লোগাল সোৰিক ঋষুৰাম। মধুছৰি বয়ক গকুল পশুৰিছে চ বিষ্ণু সনাজন বাম জীনিবঞ্চন। षष्ट्रवीत प्रारम्भव च्यात्मा अञ्चन्त्रव ॥ সূৰে কৰ্ম্ম কৰ্মন্ত পাঞ্চকো নধৰিবা। মোদেশৰ সক্ষত পাক্ষ বসিয়া থাকিবা ঃ এছি বুলি পাঞ্চকো ধিলপ্ত প্রবাচর। সবে বৈক্ষয়কো পাছে দিলা অহালয় । হয় ভূলি হৰি ধানি দিলা বাহখাব। একেখানে স্বাহ্কা কৰিলা নমজাৰ ১ नद्द देवकद्व घटन कानक घिनिन्छ। পুতু পুতু প্রেম্বর কেরক প্রণামিলা 🛊 মধ্য কৰি প্ৰাভূক আৰম্ভি থাকা বসি। প্রদত্ত পাতিরা ভাগরত পিরা বসি । 🖺 কাগরত মিঞ্জে নান। স্বৰ ভূলি । ভবিষয় আনমত মঞ্চিয়া সমূলি ঃ श्वमार्थ वम शांति कर्द काशतुक । বৈৰুৱে সৰৰ মনে পদায় অৰ্থত ৪ সনাত্ৰৰে চুয়ো বেলা সম্বৰ পঢ়ছ। निना देवरण विक्ष निवस्थान स्नादय । দের গোপালৰ সদা প্রেম কাভি কছে। আনন্দতে নয়নৰ লোভক নিগড়ে 🛊 ৰত জ্ঞুল সত্ৰাৰ আনোৰা বড় হয়। সৰ্বলোকে এক মহা আক্ৰয় দেখয় 🛭 ৰেৱ কাগৱত যি**শ্ৰে ভাগৱত ক**ছে। (सर्थ वनमानीय क**े**ड मार बाह ह ব্দালে ভাগরত গুলি থাকে স্বেধানে। সংৰ খানি পাছে আসি কৰে বিভয়ানে চ

বংক্রিয়াপাল চারত।

ল্লোক টিকঃ শক্ষৰ পঠেক উচ্ছবয়। পাছে প্ৰতিপদে তাৰ বাাখ্যাক কৰ**ছ** । আবৰিয়া বছলোকে শুনিয়া আছিলা। মহাক্রম সবে দেখি আশ্চরা বুলিলা। এমন কথাক নতু মেৰি নতু শুনি : নপঢ়িয়া জাগরত কহর আপুনি । ৰহুকাল বছৰাৰ পঢ়ে ভাগৱত। ততে। ভাৰ কৰ্ম নপাৱত কাল্মক । **(क्**रिके बनमानी जांडा जह बहनड़े) সিংছ ছেন ব্যাখ্যা কৰে 🚉 ছাগতত । বিশ্বর দেখির। কের গোপালে বোলর। সামান্ত লোক'ড ইটো কথা নঘটর। কোন বা পৰম বোগী বিশ্ব স্থানিলেক : বোগভ্ৰন্ট হয়। আসি হাতুৰ ভৈলেক । কৃষ্ণৰ কুপাও পুন্ম জাগতে কৰে। श्रादमा विवकारण एक वटक वा नवटक । এहि वृति कानीर्व्यक्त विशव विद्वत । আনো বচকথা আছে দেৱ গোপালৰ #

নৰোক্তম ভাকুৰ।

ভক্তি প্ৰেমাবলী ৷

कर कर कुक हैके कश्वा क्ष । কাৰণৰে। কাৰণ পূৱ এক কল্লভক ॥ ৰাৰ কটাক্ষতে ছেংৱে হৃত্তি স্থিতি লয়। প্ৰাকৃতি সহিতে ভিনি গুণৰ নিৰ্ণয় । ৰাছি আদি ৰুদ্ধ বাৰ নাহি পূৰ্ববাগৰ। তথাপিটো দেখা কেনে বখ্য ভক্তৰ 🛊 হেন হৰেশ্বৰ বিকু নিভা নিব**ঞ্জ**ন। লদায়ে প্রাণামে ভাষ ক্ষক চৰণ 🛊 ভাৰাৰ অমুদা বতু ভক্তি নিঃলেখ। গুৰু মূখে পাই মই কিছু উপদেশ। ভাষাৰ চৰিত্ৰ সংস্থাতে সাৰ জানি। শুকু বাক্য জনমত ধৰি অনুসানি । সংঘাৰ সাগৰে জানা গুৰুতে গাৰ। **खरवेक** शुरुष्टि करने जंजानन शान a 😘 বিনে প্ৰম ৰাজ্য আন নাই। चक्क हिनिद्ध हिनियान क्षेत्र नाहे ॥ গুৰু কুপা কৰে বাক কোৱে সৰ্ববসিদ্ধি। 😎 নিরু পিতা মাতা বিধাতারো বিধি। হৰি গুৰু বৈক্ষাক কৰি একটাই : জনায়ানে সংগ্ৰহ তবে সমুদাই ৷ দভিদা ভিনিয়ে তথ ভৈদা কৃতকৃত্য। লোক মোহ এড়াই সিতো জীয়ন্তে মুকুড **ঃ** এতেকতে গুৰু বৈফাৰৰ ভিন্ন নাই। একে কান্ধা একে ওক জানা সমুদাই।

ভঞ্জি শ্রেমারলী।

গুৰু ঈশ্বৰত ভিন্ন বৃদ্ধি কৈলঃ বৰে । সেলিলে নৰকে পৰে গভি নাই ভাৰ। বিনা গুৰু উপদেশে নতবয় কেই। সংসাহ সাগেৰে নৌকা আন নাই দেৱ । এডেকডে সন্তু সাধু আছে ৰভ বভ। একেবাৰে প্ৰথামো ভাষাৰ চৰণত ৷ দেৱ পতা বিপ্ৰগণ আছে ৰত বত। কাপুণ্য কৰোহো ভাসমাৰ চৰণত ৷ পুদ্র ভার্যাঃ গুরুবালে পায়া নায়া টোস 🔻 গুলি প্ৰেমারলী পদ কৰিবে। প্ৰকাশ । সকলো লাক্তৰ নিচাৰিয়া সৰেডয় । এক বাকা কৰি আনি লিখিলে। সম্প্র গ ছেন যা পাডকী মুখে ভৰো মায়া আস . সন্তু অনুত্ৰহে ভাকে কৰিয়াটো আল । बाह्यपाडि कान भूग्रा पूर्व महिनाए পণ্ডিও স্বৰ নিশ্চিখ্যে ধৰ্ম নাই 🛊 পণ্ডিভেনে শিখা দেয় মূর্যে কেনজানি। কোননো পণ্ডিতে ব্লিয়াছে নিকাবাণী। यमि निन्मः कदा छत् स्मान हिटल विड । সমল্য পাড়ক দহি কৰ্ম পবিত্ৰ । মোৰ পদ বুলি নথবিবা গুণ দেছে। কৃষ্ণৰ চৰিত্ৰ শুনি হইটো সম্ভোৰ । বেন এক চাকোলা থাক্য অন্কংট্ৰ। প্ৰশাৰক আঠকাটা বাই খীৰে খীৰে। সি মত চাকোল জানা মোৰ বৃদ্ধি মন। প্ৰাৰ্ক বাইতে মই ক্ৰোছো বড়ন । এতেকতে কৃষ্ণৰ চৰিত্ৰ কোভিষ্মৰ। সেহি জ্যোতিৰূপে মন ভৈলেক বিক্ৰয় । কেন মধুকৰে মধুৰদ করে টানি কুকাৰ চৰিত্ৰে মৰু লৈল। মনে জানি ।

ভক্তি হোমরেলী।

পুন্তৰ ওপৰে মহা ক্যোভিৰ প্ৰকাশ। ভাহাৰ ওপৰে সাদি বান্ধাৰ নিবাস । ভহিতে প্ৰকাশে নাম ভক্তি এক ঠাই। যেন মতে প্রকাশিলা ঝাপুনি লালাই। সেহি মতে কগত কনক নাৰাত্ৰ। খেন মতে প্ৰকৃতিত কৰিল। প্ৰহ্ৰম । বেন মতে প্রকৃতিত মহাজ্ঞান কৈলা। কানি ভড় মহাসভী আবৰিয়া লৈল। এ শাহে সভা ভক্তি কৰিলা কেন মন্ত। কেবল ঈশ্বৰী যাত্ৰ আৰু সি ভক্ত। দেখালো প্রথমে নিম্ন ভক্ত ভক্তি। ইহাৰ তথক বুকি বস্তিয়ো সম্প্ৰতি । নপ্ৰেম ভকতি সতা লক্তি ঈশ্বত। একৰণে শৃত্তি কৰা কুঞ্চাৰ ইচ্ছিত চ কুক হেন অহতাৰ ধৰন্দ লীগাই। ষুঠি ধৰি প্ৰকৃতিয়ে। সেৱলু সদাই। এতেকে ভানিষা ওকতিৰ মাৰে সাব। সংশ্ৰেম ভক্তি কুখে তবয় সংসাৰ । কানে। নানা কব্দি পথে যুকুতিক পাই নাপ্রেম ভক্তি মাত্র ভক্তি উপাই। আশ্বিৰণ কব্লি মাধ্যে মন বিধ নাৰ। নত্ৰিখ মাজে চাৰি বিধ সাৰাৎসাৰ ঃ চাৰিবিৰ মাৰে বিভাগত প্ৰেম ৰভি । और पुरे विरय माञ्ज न्यार्थात्म मुक्कि । আর্থ কীর্ত্তন বিটো করে নিজে নিজ। সেহি বলে বিখাস কৰিবে মনোনীত ৰ বেৰে জৈলা বিশ্বাস নাছিকে জান চিত্ত। তেনেলে নপ্রেম আলি হোরর বিদিত 🛭 বিশাস বিহীনে প্রেম পুছিকে বিলিত। নতুলভে নিটো জনে ভকডিৰ ভৰ 🛚

অসমীয়া লাখিডাৰ চানেকি।

কীৰ্তন কৰণে প্ৰেমে পৃষয় নয়ন। **अट्रकट्स युनिया धाना उत्था कीर्युन 🛭** <u>জারণ সময়ে মন জোৱে আনন্দিত।</u> বাকা সদ গদ ভমু হোতে বোমাঞ্চিত 🛚 মহাত্রেম অনেক্ষরে হোরর মগন। ভালাকে বুলিয়া কানা উত্তম আরণ 🛊 रिम्डा कांभव वक्क मिन्सहबर्गन । বৈৰ ভাবে কৰে হবি বিৰূপ কাঁঠন 🛭 ভধাপিতে। মহামূর্থে লঞ্ডর মুকুতি। ভেমতে লভিবে লোকে নপারে ভক্তি। শুনা সার্থানে যন কৰি একচিত। প্ৰেম সংম কৰে হৰি ভক্তি বিদিত। প্রথমতে প্রকাশিলা বিশাস ক্ষরি। কৰিলন্ত মহানীলা পুশ্বৰ প্ৰকৃতি। বেন মতে প্রথমে শ্রেজিলা ভিনি গুণ। চক্র সূর্যা খারু বক্ষি আন দেৱগণ। কুৰ্গ মন্ত্ৰা পাডাল জ্ঞজিলা ভিনিমান। আপুনি লাঁলয়ের জীয় কবিলঃ নির্মাণ। উদ্ৰম যে অধম প্ৰকৃতি জীৱগণ। পুৰুষ প্ৰকৃতি ভূয়ো কৰিব। স্বজন 🛭 এতেকতে বৃচ্চিনা জীৱৰ জাগ চর। কতো নৰ কতো মুক্তি মৰি ওপঞ্জ । বুজিবাক লাগে জানা ইহাব নিৰ্ণয়। কোনবস্তা গোট ক্ষীর মবি ওপজর : তেতে সতা ভক্তি কৰিবে মহাশয় : বেন হতে জীৱৰ সংসাধ নাশ হয়। ভৰ্তি বিহীনে জীৱ মুহিকে কিঞ্ছিৎ। মৰি ওপজন চুংখ ভূজে বিপৰীত । ভৰুতিত বিনায়ে **জীৱৰ নাছি শ্বি**তি। বুজিয়া সাম্রের করা সপ্রের ভক্তি।

প্ৰতি শ্ৰোমারনী।

स्राट्या माना टाकारबब स्रोडब सार्छ छाई। जल्मिति कर यह सुवित्य समर्थ । তিনিশুৰে নিৰ্মিয়া আছুৰু মহাহৰি। পুকৃতিক থাতিলার মহাবন্ধ কবি ৷ ন্তৰিয়ো প্ৰকৃতি ভূমি মোহেণৰ বচন। মোৰ জনৱৰ পৰা ভৈলা উভপন্ন ৷ মোৰ জাজা সহথে কৰিয়ো মহাসভী। ধৰা নামা মৃত্তি ভূমি সন্ধৰে সম্প্ৰতি 🛊 ব্ৰহ্ম আছি কৰি বন্ত আছে দেৱগণ। মাঞ্জেপে স্বাহাতে কৰিছ। স্কন । স্থামি কোৱা সাথা মটে। হওঁ মহাকাল। এবিমাণে ক্ষুত্রিখন কাকে ভত্তকাল । ট যোনিৰ পৰা ভাৱে সি বোনিও গৈৱা। মায়াজ্ঞাক পাত্তি ভাৰ মনক মুচিবা 🕫 भुद्ध क्षावेष धनर्जस्य कडेर्व वाक्ति । শাচৰি অৰপে তৈব স্মাকে বাঙুল s मंडे नाना गुड़ा फिरवा कुना आर्णक्यी। মহাকাল ৰূপে সংহ্যিতো লীলা কৰি 🛭 म**डे** ∰कृका शुर्व शक्तिक चालिका । ত্তমা মহেশহৰ মোক নাগাৰে জানিত। কেতিকাণে মৃত্যু হোৱে নাজানে নিশ্চিত। মোৰ মহা আন্তৰ্ক্য মহিল। বিপৰীত । মহন্ত জনক বেন ভূপভানে পীডর ৷ মট কাল চক্র মারি ডাক করে করু। এণ্ডেক মাতাক বৃক্তে বিটে। মহাসদ তেবে পুজ ভার্ম। ধন বিধর সম্পদ 🛊 তেজিয়া মৰণ আলা ভাৰ ভৈলা শাস্ত্ৰ , বুলিংল সকলে ভাক বুলিয়া মহন্ত 🛊 এতিলা দেবৰ স্নেচ লোক মোহ যত। জানিখা ঈশ্বী সিচ্চো উত্তম ভক্ত 🛭

ভব্তি প্রেমারলী।

মোৰ চৰিত্ৰক কৰে প্ৰাৱণ কাৰ্য্যন। সিটো মোৰ সভৰ আৰু প্ৰাণধ্য 🗈 কীৰ্ত্তন কৰন্তে প্ৰেমে কুৰয় বাগৰি। সিটো খনে ফোছেকে লে কিনিলা সাদৰি 🛭 সিটো ভক্তক মাহা নাপাতিয়া সভী। ভোমাৰ পৃচিত সিটো ভানিবা সম্পত্তি 🛊 এতেক বচন ছেন বুলি নাৰায়ণ। শ্ৰীমৰ পৰা প্ৰকাশিলা বাহুছন। ব্ৰহ্মা সহেথকৰ কৰিয়া এক ঠাই। बाङ्ग्यन देवकत थानिया। त्रमुनाहे 🛊 जाक टेड्थ कर टेडला सूथा शाविषम । कुकाब जासराभ भएन (अमान्त मानम ॥ বৈকারৰ মাধ্যে শ্রেষ্ঠ মহেল ভক্ত। कविन्छ (वाश आने डाश्ट्रेन (वक्ड 1 कन्त्रत्याश कामरवाश अस्मिरवाश हरा। মন্ত্ৰৰ আগত কহিলা কুপাময় ঃ বুলিয়া ভক্তিৰ তহু দেব মহেছৰ। হৰিক সদায়ে কৰি জৈলা দিগস্ব । এতেকতে কৃষ্ণৰ ক্ষত যিটো হয়। थन अब निगमन देशतक निम्हेस ॥ তাও পাছে নিশাইলক্ত ভক্ত ছ্যুক্তন। কেবল কুক্তক মাত্র কৰে নিৰূপণ। व्यक्तिय छेक्यूथ करन इंग्रजने । ছবিৰ চৰিত্ৰ মাত্ৰ কৰন্ত কীৰ্ত্তন 👂 কুক্তৰ চৰিত্ৰ গাই খাকন্ত সম্ভোৱে। ভাসস্থাক নোচোৱন প্ৰলয়ৰ দোবে ৷ মহা প্ৰকৃতিয়ে৷ যাৰ নোহে অধিকাৰী : कृक्ष्य ६वि इ कशहर्य उनकारी । জন্মা মহেশৰ আছে ভক্তি আচৰি। মপুৰুৰ ভকতিত ভুন্ট হোন্ত হৰি।

98.

জসমীরা সাহিত্যৰ চানেকি।

এণ্ডেকে সনাডো কৰি মনুদ্ম উত্তম। हेन्द्र इन्ह्र बाह्र वक्ति त्नांट्स वान कम । দেখাইল। গোপনে ইটো বহস্ত ভক্তি। বেন মতে মাধরক সেরস্ত প্রকৃতি। নর স্থানে নর মৃত্তি ধবি প্রেমভারে। महामन मटलार्च रमवल कृष्णारव । চৰণৰ মাণ্ড থাকন্ত প্ৰজন্প। সকল ঐথায় সংখ্যী জানিবা স্বৰূপে : লেহি চৰণৰ ভলে যিটো লৈলা ৰাস। কোননো ঐপধ্য ভাৰ ভূছিতে প্ৰকাশ । একমণে জ্বনাৰ ৰপানে ভৈলা ছাত। ক্ষণত খেৰিনী খাৱা জানিক সক্ষাত । আৰু একমণে ওনা নায়াৰ লক্ষণ। ইপ্ৰিয়ৰ মধ্যে জানা বাক বুলি মন 🛭 মারাকো মারারে মোহে জানিবা সম্প্রতি। ইহাৰ ওম্বক বুৰে দি দে মহামতি। একৰূপে পছৰৰ ভাগা। মহামানি। वस्त्रात्व देवता भाउप्तिम मन्त्रिमी । কুঞ্চমনে জীড়াক কৰিবে বল্প মনে। বাত্ৰৰি হাজাৰ গোপী ভৈনান্ত আপোচন। স্থাতি ভৈলন্ত এক লক্ষ্পটেশ্বৰী। একৰণে কৈলা শচী ইন্দ্ৰৰ স্থল্মৰী। **জানো বত সুন্দৰীৰ** মণি বত খন্ত। সবেয়ে সক্ষীৰ অল জানিবং সাক্ষাত ১ অংশ কলা পূৰ্ব অৱভাৰ মাধ্যৰ । ভাৱে ভাৱে গোলানী সেৱস্ত বাবে বাবে 🕯 গাছ মাহ তক তৃণ পশু পক্ষীগণ। স্বাক্তা সায়ারে ব্যে স্বর্গ লক্ত্র ১ এৰাইলে মারাৰ হাত কাহাৰ পক্তি। থাত্ৰত নলতে নৰে সন্তৰ সম্বতি 🗈

ভাজি প্রেমারলী।

ন্তকভক দেখি মাত্র মারা থাকে ভবি। বোলে মোৰ লগত লগায়ে প্ৰেম কৰি 🛭 যিটো কৰে মাধ্যৰ সপ্ৰেম কীৰ্জন। আপুনি এবন্দ্র মাহা মারার বন্ধন । লোভ মোহ ক্ষেত্তলৈ মঞ্চি খাকে মন। বছাপি কমন্ত্ৰ সিটো ছবিৰ কীঠন। ভথাপিতে। ভাৰ মন ফুহিৰে ফুলাক্ত। সেশ্বৰে নেৰায়ে মান্তা প্ৰকৃতিৰ লাভ ৷ প্রকৃতিৰ মায়াত মোহিত সর্বর লোক। এছিলে কাৰণে মুগুচর দুংখ শোক। মায়াৰ কাৰণ কৈলো শুনিলা সম্প্ৰতি। বিবা কাৰ্য্যে বিকাৰণে ভৈলা উভপতি। কুঞ্জৰ আন্তৰ্ভাক মারা কৰি শিখে।গড়। क्षाक्रिय माणिका हवाहब गृष्टि वड । প্রথমতে সভিধান স্থাকি হেজিল।। সাত খান পৃথিবীৰ ভাগ নিৰূপিলা a হাক কৰিলেক সাডেঃ সাগৰ বিশেষ। স্থাবৰ জক্ষ চৰাচ্যক নিঃশেৰ ১ সাভখন পাডার জলিলা ৰক্ষ কৰি। দেখিয়া মারাৰ কাগা ভুগ্ট ভৈলা কৰি # চন্দ্ৰ সূৰ্যা বায় বৃক্তি কুবেৰ ৰঞ্চণ। খাপোরতা গড়র্মন নক্ষত্র গ্রাহণণ । শাভালৰ দেৱগৰ স্ৰাৰ্কিলা সৰলে। থাকিল অনন্ত সাত পাতালৰ তলে । লক প্রহরণ পদ্ম সধ্যত প্রকাশ। থিব। দেৱে বি খানত কৰন্ত আকাশ। ব্ৰহ্মাণ্ডক আবৰিয়া কলে বেৰে ৰৈলা। ভাষাত্ৰ আধৰি অনিলয় বায়ু ভৈলা । ৰায়ুকো অবিৰি বৈজ্য সহাভোগিতিৰ্যয়। জ্যোতিক আৰ্বৰি হৈলা আকাশ নিচয় ৷

जनमोरा मार्किडान हाटनिक ।

আকাশক আব্ৰিয়া হৈল। অহছাৰ। ভাকে। স্বাববিলা মহাতত্ত্ব বুলি বাৰ । মহাদকো আহৰিকা প্ৰকৃতিয়ো পাছে। এহি মতে ক্ৰক্ষান্তক নিৰ্দ্ধি বেৰে আছে। মায়াৰ কাৰণ দেখি কৃষ্ণ কুণাময়। মনত গুণিয়া হবি ভৈলপ্ত বিশ্বর । একাণ্ডৰ বিভূতি দেখিয়া বিভ্ৰমান ৷ নানা বিখে প্রকৃতি অভিলা থানে খান । क्षात्रको (प्रदेश्ह बमा नदबादव । পুল্গির উদ্ধান বর্গ দেখিয়া বিস্তৰ। সুবৰ্গ বৈদুৰ্যা বীৰা মাণিক ৰঙন। বেনে দিব্য গৃহচয় দেখি বিভোগন। পাডাল পুণিবাঁ কৰ্ম দেখিলক হৰি। পৰ্ম সন্মাৰে বহিল্য বল কৰি ৷ ভিনিয়ো লোকৰ চৰি দেখিয়া বিকৃতি। याप्राय परिमा स्मिथ टेक्क्स विवृत्ति हेल्हा भारत कहा क**वि** युक्तिमा वहन । এতেকতে ব্ৰহ্মাণ্ডক কৰিলা প্ৰকৰ 🛊 থক্ত থক্ক সাধু সভী কৰিব। বছন। ভোমাৰ শৃষ্টিক দেখি ভূম্ট ভৈলা মন। আপুনিয়ো অংশকণে তৈৰো অৱভাৰ। ভোমাৰ স্থানিক কৰিবোহো বাৰ্য্মাৰ । শুনিদ্ধা প্রকৃতি পাছে বুলিলা বচন। প্রকৃত্বিত্র মাধ্যুর সমিলা চর্প 🛊 জামু পিৰে মাধৱক কৰিলা সেৱলি। বিনারশ্ব প্রাকৃতি ধবিয়া কুডাঞ্চলি। ভোষাৰ আদেশে নিয়োজিলে। স্তুতি খান। মাহি জীৱ ব্ৰহ্মাণ্ডক নকৰে পোঞ্চন । সেহি বেলা কুফানের মনে গুণি চাইলা। ব্ৰহ্মাৰ ফুৰক চাই বছন বুলিলা।

फ़िल्ट (अभारती ।

🖰 निरम्भक खन्ता कृषि वहन निहर । মোৰ বাকো সভৰে নিৰ্ছিন্নোক দেৱচৰ ৮ শুনি ব্ৰহ্মা নম্ভন্তাৱে কৰি প্ৰাণক্ষিণ। বিমাইতে লাগিলা চাহি কুকৰে চৰ্ণ ॥ कारभागांव रहकाक खाक्रिका करातृत्व । কিমতে জ্ৰুকিবো দেৱ নকানোছে। ভৰ ॥ কেন শুনি স্নেক্তর ভৈলা কুণামত। ব্ৰহ্মান্ত কভিবে গৈল। মহা ভবচয় । প্রথমত পঞ্চ ওছ কৈলা দের হবি। (চ)বিশ তব্বক পাছে কহিলা উদ্ধাৰি দ চকু সুৰ্বা ৰায় উদ্য বজি বস আনি : জ্ঞাৰ ছাত্ত অনি দিল। চক্ৰপাণি । গ্ৰহা আদি কৰি যাত্ৰ তীৰ্থ নিৰূপণ। একাদশী আদি কৰি যত ভীৰ্যগণ ৷ কু দুলা খৰণী আছে প্ৰাভুৰ নাভিত। ডাৰ এক ভাগ দিল। একাৰ গাওঁত । ভাৰ এক ভাগ পূৰ্কে মহেশ্বৰে নিলা। মহাৰত কৰি কৰে কুণ্ডল পিছিলা চ মসুবাক আদি কৰি আন দেৱগৰ। সবাৰো বস্তুৱে ব্ৰহ্মা কথা নিৰূপণ। উৰণ বুৰণ আৰু গজন এমণ। স্থাৰে। দেহক ব্ৰহ্মা কৰিলা প্ৰকৃষ ১ অনস্তৰে বোগবলে প্ৰাভূ নাৰায়ণ। জাজিল উল্ভিয়গণ প্রাণ বৃদ্ধি মন । প্ৰকৃতিকে৷ এক্ষাকো কৰিল৷ একঠাই ৷ সংখ্যাধিয়া নাৰায়ণে বুলিলা বুজাই ॥ মোৰ নিজ বীঞ্ শক্তি জানিবা নিশ্চয়। মোৰ নিজ সংশে জীৱ নাছি পৰাজয় । দেহ মাত্ৰ ভগন জীৱৰ নাহি নাশ। দেহত হৈবেক জানা জীৱৰ নিবাল s

অসমীয়া সাহিত্যৰ চানেকি।

এহি বুলি হাক্ত কৰি মাহিলন্ত হৰি। লোৱা জাত সভী মোৰ বচন সাগৰি ৷ ভোমাৰ হাজত সমৰ্পিলে। জারগ্ৰ । ভোমাৰে লে অধিকাৰী চৈধ্যই কুবন 🛚 গঢ়িবলৈ ব্ৰহ্মা দেহ অনেক আকৃতি ৷ ভাৰ মান্তে জাৱ প্ৰাণ দিবছে। প্ৰকৃতি । ক্ষাৰ আঞ্চল এক। কৰি লিখোগত। গাঢ়িৰে লাগিক। একা কৰি নানা মড়। প্ৰথমতে পঞ্জন্ধ আছা কৰি দিলা <u>৷</u> চৌবিদ ওয়ক পাছে ভাতে নিৰ্মাপল। ॥ কুণুলী ধৰণী আমি কবিলাৰ ব্ৰহ্মা : ৰাভৰি হাছাৰ নাৰী দিল অসুকৰ্মা 🛊 গলা আদি কৰি বত আছে ভীৰ্থগণ बाबी महश्र मिला जहन श्रविवादन जान । একাদশী আদি কৰি যত পুণা চয়। মাজে মাজে স্থান জিলা বুজিয়া নির্ণয় । ত্ৰিদৰ দেৱতাৰ বৰু ৰীৰ্য্য বল । ছাৰে ছাৰে থাৰী কৰি দিলন্ত সকল । गुढ़े शढ़े औड सम्ब श्रदारक शिंहणा । ধাৰ যেন ভাব কেছিমতে নিয়েছিল। । বালিটাতী পৰ্যান্ত নথৈলা কাৰে৷ বাকী সবাৰো সেহক একা গভিলমু তাকি। নাৰীৰ শৰীৰ পতিলক্ত ভাগমত। পুক্ৰক পঞ্চে ভাগ গঢ়িলা সাক্ষান্ত 🤋 মাৰীৰ পৰীৰ গঢ়িলসু সুকুম্বলি : দেখা মাত্রে পুৰুবৰ মন বার টলি 🛭 क्रमत्रक मिललु मनन शक बाद । प्रदलन घारळ करन शूक्ष्यम् भन ॥ কাল কল দিন বাত্তি শৰীৰ নিশ্মলা। লেছ হেতু জন্মা দেৱে প্ৰকৃতিৰ কৈলা a

ভব্তি প্রেমারলী।

ভূমিয়া প্রকৃতি থেছে দিলা জীর প্রাণ। प्रियो क्रिकेट क्रिकेट क्रिकेट स्थापन । দেশিয়া প্রকৃতি ক্রন্যা ভৈলস্থ বিশ্বর । **জীৱে প্রোণ মিলো দেখো** ভবু নচলর 🛭 পাপ পুণ্য ডুইকো আনি ডুই পালে দিলা ৷ মৃঠি ধৰি প্ৰাকৃতিয়ে। সংয়ে শশিলা । স্বধাপি মচলে দেহা নাজানত শুদ্ধি। रमि अक्रींडव मर्भ हव रेडला दुकि । बीटन बीटन टेगमा टमनी माधवन भाग । কুডাঞ্জনি নম্রভাৱে মাহিলন্দ্র লাস 😮 कर्माय करि मडी वृतिका वहन। একেমতে চলাইতে নাপাৰো জীৱগণ। ব্ৰহ্মায়ে জঞ্চিলা দেয়া নানা ধ্ৰুক্ষ কৰি। ড়াৰ মাধে কীয় প্ৰাণ দিলো ৰক্ষ কৰি। পাপ পুণ্য সহিতে পশিলো মহের মাজ। আমি সবে জড় দেখোঁ গ্রাড় ভূমি বাল ।। যত লাগ্নী ভিডি লয় ভোমাৰে লে ইচ্ছা। আমি সংব কৰ মাত্ৰ ভূমি মাত্ৰ সঁচা॥ আমাকে জ্ৰন্ধিন। প্ৰভু তুমি দেৱ হৰি। তিনি তথে জনিবাহা লাপুনি মুখাৰ। कार्व छारव जिल्लंक ट्राकिना युवावि । জোমাৰ আমেশে নিয়েছিলো ডিনি পুৰী। ব্ৰহ্মানে ত্ৰেজিলা মেৰ ভোগাৰ সংগ্ৰেশ। ডাৰ মাহৰ জীৱ স্বামি দিলোছো নিঃপেৰে । ছালে। ছালো কৰে মাত্ৰ নলৰে নচৰে। मत्र मर्थ हुन रेखनाः नाम रेखताः स्ट्र । আমি সৰ জড়, তুমি চৈডজ ঈশৰ : কোনে ভৰিবৈক ত্ৰযু মায়া নিৰন্তৰ। সাৰে মিছা দেখোঁ আজি বল বৃদ্ধি দৰ্শ। গৰুড়ৰ আগে বেম বন্দী ভৈল সৰ্প।

40%

অসমীয়া সাহিত্যৰ চাৰ্নেকি।

ছেন শুনি হাজ কৰি মাজিল। মুবাৰি। ভোষাকেকে পাড়িলো ক্তিৰ অধিকাৰী। আমিছে। কৰিবে। ভাতে বিনন্দ বিলাগ। ভূমি আমি চুৱেছেনে কৰিবে। নিবাস । ত্ৰহ্মা বিষ্ণু মহেশ্বক কৰি একঠাই। তিনি গুণে তিনিকো দিলোকো সমুদ্ধি ॥ প্ৰকৃতিক শুনাই হৰি খুলিলা বচন। क्षप्रदेश मार्था वाहे जुनि देशवा मन ॥ মট প্ৰমান্তা ৰূপে কবিবো নিবাস। এতেক হৈবেক জানা জীৱৰ প্ৰকাশ। হাল্ড কৰি কটাকে বুলিলা নাৰায়ণ। সূক্ষ্ম দেহে ব্ৰহ্মা বে ভোমাক দিলে৷ পান 🛭 ক্ষরত বিষ্ণু তুমি কৰিব। খাসন। वाक विधा कारण किया रियायन भागन । মুখৰ মাজত থান দিলোঁ ত্ৰিকোচন। ৰাক বেনে ভাল দল বুলিব। বচন। बाका करन बाव बिम्बाबा क्रगठेड । এতেকতে সৃষ্টিধান থৈৰ উপগত। नंड श्रुट्श कृक विक्रू नाहि याद चला। হুদয়ত থাকি তুমি পালা ত্রিহুগড় । মুখত থাকিয়া ভূমি কক্ত সংহেশৰ। বাক বেনে সংহাৰ কৰিব। নিজৰ ঃ মনৰূপে প্ৰকৃতি স্বাহে কৰিকাৰী। ভোমাৰ মাডত জীৱ দিলোঁ বন্ধকৰি ৰ কলৰ মংক্ৰৰ বেন ভিন্ন নাছিকয়। সেছিমতে মনৰ জীৱৰ এক নয় ।। মনে বত ৰমে জার তৈতে ওপক্ষয়। মনৰ লগত জীৱ ক্লখ দুংখ পার।। মনে বেবে কৰে মোত সপ্ৰেম ভক্তি। ভেবেসে ভবয় জীৱ মনৰ উভপতি ॥

ङक्ति (अभाउला।

महाश्रक्षक हिंदी आक्षां है वहने। ভানি প্রেম ভক্তি ধহিছে। সরবজন ।। প্রেম ভক্তিত ভুল্ট হৈবন্ত সাক্ষত। তেবেদে এড়াইবে মন প্রকৃতির কাত। কে জন্মা হে বিষ্ণু কে জিলোচন। তিনি দেৱে তিনি ৰূপ হন্। এতিক্ষণ ।। বুদ্ধিশপে ব্রহ্ম। তুমি ছগত বিদিত। निकृ अन्तम अधिकारण स्नारेश हिन्छ ।। অহকাৰ ৰূপে কন্ত ভূমি ভ্ৰমেময়। ভিনি দেৱে ভিনি ৬% জানিব। নিশ্চর ॥ erg जन्मा कामा महत्त्र्यम प्रश्नु हुछै। ক্সিড়া হৈলা বিফু ভূমি বুলৰ জালয়।। কণ্ঠ মাৰে প্ৰকৃতি থাকিবা সাৰে নাৰ। সমস্ত্ৰ ৰস্কে জানি কৰিবা ভাণ্ডাৰ দ अधिनक मार्थ राज्य करता महे गरक । সমস্ত ৰসকে বাতি দিবা ভাগে ভাগে ।। क्या: हवे अर्थ हुई हाबि छात्र कवि । চাৰি ভাগে ৰসক মই দিবো ভাগ কৰি।। আৰু এক কথা কৰে। আশ্চন্য মহিমা। মাধ্যৰ মাহাৰ যে কোনে পঢ়ি সামা॥ প্রকৃতিক চাই মাতিলত স্বাতন। भवत्व क्रेन्थवी त्याव मालिएसी वहन ॥ ভূমি হৈবা পাপ ময় হৈৰো পৃণ্যাণ। দুয়ে। মিলি জগতক কৰিবে। কাৰণ। ভক্ত জনৰ মাত্ৰ নকৰে কাৰণ। পাপ নাই পুণা নাই নাই দোৰ গুণ ৷ কালকুন্ধ অধিকাৰ নকৰন্ত বাক। আন কোনে অধিকাৰ কৰিবেক উক্তি। থাৰে বাৰে অধিষ্ঠাত দিবো দেৱগণ শাক কেন খান দিল। শুনা বিভূষান।

অসমীয়া সাহিত্যথ চাৰেকি

6क् व्यक्तिक इक्त मुना हुई खाई। कर्ग व्यविद्याला ८व वर्गामा ज्ञञ्चलाहे । নাসিকাৰ অধিস্তাত৷ অভিনা কুমাৰ বাকা অধিষ্ঠাতঃ ছণ্ডালন নাম বাব 🛊 বল অধিষ্ঠাতা কান৷ বয়ে স্বৰজান , ছিত। ৰাখিষ্ঠাত। আসি ভৈলপু বৰুণ । হস্ত অধিষ্ঠাত। ভৈলা ইকু প্রবণতি। পদে বিষ্ণু গুৱে দিশ বিক্লে প্রভাপতি e थार्न भारत रमज्ञान सावी कवि मिला। বাৰ বেম পূঞা ভাৱে ভাৱে মিরোজিলা n উইনেৰে ক্ষিক্তি ভূমি সভুপতি। ম্যাপান অধিকাৰ বিকু মহামতি 🛊 অধ্যেভাগে অধিকাৰী ভূমি ছেন প্ৰক্ষা। ভিনি ভাগে ভিনি পেই দিলে। অনুকশ্যা । প্রকৃতিক পাতিলোঁ সবাবে অধিকারা। ভষু হাতে সমপিলেং বোলে থেও গৰি 🛦 মায়া বলে জগতক কবিলা প্রক্রম। বেন মতে মোৰ নাভাগর স্পতিখান 🛭 কাক এক বাকা বোলো ভোমাৰ আগত। নিটো খন কোৱে মেৰে একাৰ ভক্ত ৮ সিতো ভক্তত মাহা নাপাতিবাস্তা। মোৰ প্ৰিয়ত্ৰ সিটো জানিবা সম্প্ৰতি 🛊 ক্তনা সভাসদ ইটো মৰা ভাগরত। কৃষ্ণৰ মুখৰ ইটো বাক্য সাৰোগত ৷ ভতিবে প্রধান বস্তু জা নবা সর্বচন কৰা সৰ্ববছনে কৃষ্ণ চৰিত্ৰ কীঠন 🗈 সনেক সংখোগে নৰ ওছ আছে। পাই। মুহিকে পালার ইটে। কেণিকে পারায় । পুত্ৰ ভাষ্যা ধন জন নত অভিলাৰ ৷ কালে পাইলে একভিলে হৈবে সক্ৰাম চ

करिक (अभावनी ।

বিকালত হাজিলত আদি নিৰ্ভন ।

সিকালত পুত্ৰ কৈছ পতিলা কোনজন ।

মায়ায়েনে মান্তাৰ পাশত কৰি বন্ধী।

কোন নাকে বিকি বলখিক আছে ছান্দি।

পুত্ৰ ভাগা। খন কন কোন গৰানাই ।

ভাতি পাছে ওপজন্ম এবণ নাবাই ।

কানি পুন ভানা ভাত জাত্ৰে আশকতি।

কানৰ চৰণে কৰা একান্ত ককড়ি ।

মাধান আলা কুন্ত ভভিন্নে ভালক ।

কান অফগানে গিলো ভিলেক মৰণ।

কুন্তৰ চৰণে কোনা একান্ত পৰণ ।

কুন্তৰ চৰণে লোনা একান্ত পৰণ ।

কুন্তৰ চৰণে কোনা একান্ত পৰণ ।

কুন্তৰ চৰণে কোনা একান্ত পৰণ ।

কুন্তৰ চৰণে কোনা একান্ত পৰণ ।

কুন্তৰ চৰণা কনি কন্ত জানা আন নাই ।

কোনা ছবি হবি গোন সংসাৰ এবাই ।

ভূষণ জিজ।

अक्रवर्ष्ण्यय कीदन हविज्ञ l

ইবলা পাকোক শুনা আৰু সনস্থ। নিমতে মাধ্য দিয়া ভৈল প্ৰথম । বঙুবাত ভাতৃ আছে তথাতে গৈলগু কিছুমান বিভ তৈৰ পৰা আনিপঞ্চ।

ষ্টোমিন শাছে মধা জবিছে সনত।
মালিয়া লবংকাল জৈল উপগত।
মনত বেলেগু লাগে দেবা পৃক্তিবাক।
পঠালো বামদাসক ভাগল কিনিবাক।

ভানা বোলে বছিনাই কৰা মোৰ বাণী।
দুই গোটা ছাগল কিনিয়া দিয়ে, আনি ।
মই বাও হাতক ভাতুল বেসাইবাক
মক্ষা বিলগ লাগে দেবী পৃঞ্জিবক ।

এছি বুলি বামলাসৰ হাতে টকা নিলা । বেসাতি আনিতে প্ৰতি আপুনিও গৈল । বাম দাকে টকা হাত পাতিয়া লৈলয়। ছামল কিনিৰে প্ৰতি ছলিয়া গৈলয় ।

ভাগলক অবেবে ফুৰন্ত প্ৰাম পলি।
শক্ষৰৰ আগে গৈয়া মিলিলা কৰিবি।
শক্ষৰক দেখিল আসনে আতে বসি।
গৌৰাক শৰীৰ বেন পূৰ্ণিমাৰ শৰী।

শক্ষৰ দেৱৰ জীৱন চৰিত্ৰ।

ছব্ৰকাৰ মাথা আতি কপাল সসম। প্ৰকাশ্য মুখ আতি পূৰ্ণচন্দ্ৰ সম। আজানু কমিত আতি বাত মকপুন্ট। বহুল কময় দৰ্শনে মিলে ভুক্ট।

বেন স্থাবৰ প্ৰকাশৰ জাসনত।

দৰ্শনে সমস্তে পাতক হলে হত।

দেখি ৰামদাদে মহা বিস্মুত ভৈলত্ব

চৰণত পৰি নমস্তাৰ কৰিবলৈ ।

উটিয়া কৰিবে পাতে আসনে বসিলা।
কিকানো আসিচ। বুলি পকৰে পুছিলা।
আমাত বা ভোমাৰ আছৱ কোন কাম।
কোন গ্ৰামে পাকাচা ভোমাৰ কিবা নাম।

ভূমি বামনাস অভি নম কায় ভৈকা।
নমকাৰ কৰি কথা কলিবে লাগিলা।
তোকোৰা কুটায়া বোলে নাম বামদাস।
উত্তম কাছত কুল লোকত প্ৰকাশ।

আছপু মাধর তেত্তে বোল্ড মোৰ শ্রাল। দেবী পৃথিবাক কাগি লাগ্য ছাপল। মাসমু অক্টমী দশকুকা পৃক্ষিবত্ত। টকা দিয়া ছাগল কিনিতে পাদিলত্ত ।

আপুনি গৈলের গুরা পাণ আনিবাক মট আসি আছোটো চাগল কিনিবাক । কতনা কবাৰ ভাগা অভেয় আমাৰ। সি কেছু চৰণ আসি দেখিলোঁ ভোমাৰ।

এহি বুলি ৰাম্বাস মৌন থাকিলপু।
কো ভূনি শক্ৰে গ্ৰাসিয়া মাতিলপু।
ভূনা ৰাম্বাস কলো ভোমাৰ আগও।
নতু শুনা ভূমি ইডো লাক্স ভাগরত।

ক্ষমারা সাহিভাব চার্নেক।

দেৱপুল। কৰি বিভা কাটে হাল ছাগ ষ্ণপুৰুলে সিয়ে অসু ধৰি লয়ে লাগ্ । কাটে ভিত্তে লয়ে প্ৰাণ মৰেক মৃচৰি। যাশনা ফুঞ্চিবে লাগি ভাগ্য মৰি মৰি । कि कार्या कार्डेग्र यसि करता नश्चन কিঞ্চিত্তক ছিছে সৰে নিনাশ কৰ্ম। চিহকাল ভৃত্তি মৰে যোৰ নৰকৰ। বিহেও। জনে চাতে আপোনাৰ কুখলক 🗦 কুম্বক ভঞ্জিয়া সূত্ৰে হৰোক সংবাৰ আন্ত পৰে ভাৱৰ কুশল নাহি আৰে। মনস্তুৰে ৰামধান প্ৰেণাম ভবিলা। বিলয়ে কৰিয়া নিক গুড়ে চলি গৈলা 🕫 মূৰে ভৱ ভৈল কথা শুনি শছৰৰ। ছাগ্ৰ নিকিনি পাছে আসিলা মন্দিৰ । প্ররা পাব লৈয়া বলে মাধর আসিল। বামদাৰ বহিনাইক কৰিবে মাতিলা। কভকৰি লাগিল ছাগল কিনিবাক। কৰ্মৰ উচ্চ ভাগ কেখাছো আমাক। ত্রই শুক্ত ভাল হৈছে অধুন দুই কণ। কিবা দুই গোটে। কাল কিবা শুক্লবৰ্ণ ॥ আলক আনিয়ে আনে দেশোটা ছাগক ভূমি বামদানে মাতিলয় মাধ্যক 🛊 মোটোৰ সচন সৰ্বিধি স্থিতোক। কছে। সভ্য কলা ভূমি নথকিবা মোক। ছাগল কিনিৰে গৈলে কৰিয়। যতন। আলুমু শহৰ ভাষ হৈছাল। দৰশন। সলিয়, আছুন্তু মহাৰূপ ওমংকাৰ। দেখি চৰণত কৰিলোকো নমকাৰ #

শক্ষৰ দেৱৰ জীৱন চৰিত্ৰ।

নসিলো আসনে মেত কথা প্তিক্ত ।
কঙিলো তৈয়েৰে মই সকল বৃত্তি ।
হাসিয়া শকৰে পাছে বৃলিলা বচন ।
বুগা ডুংগ পারে কর্ম কবিরা বচন ।
বলি ফাটি হিডো অন্ত দেৱক পূজ্য ।
আন্তকালে সেই বলি ভালাকে কাট্য ।
যাত্রন ভুজিয় মৰে নাহিকে নিস্তাব ।
নপায়ে ফলকো ডুংগ মাত্র কোৱে সাব ।

বিস্তৰ কহিলা জাক মোহোৰ আগত।

চয়ে নিকিনিলো ছাগ কৈলে। অৰপত।
ভূনিয়া মাধ্য আভি ক্লোধত ছলিল।

মৰ মৰ পাণা বুলি শক্তিয়া উঠিল।

নামত ছোকোৰা তোৰ বুজি নোকে ভাল।
কড়ি দিলোঁ ওবু কিনি নানিলি ছাগল।
মূৰ্যৰ আগত বেন কথা কৰ ভই।
ধশ্য বুঝারস কিন্তু নজানালো মই ।

ৰামদানে বোলন্ত নকৰা ক্ৰোধ মোক শক্ষৰৰ পাশে যাওঁ শিহেম চলিয়োক। আপোনাক পণ্ডিত মানস বৰগোট। শক্ষৰ আগত কৈবাহা সেটেকেটে।

মাধ্যে বোগন্ত বৰ সচে গুক আশ।
কালি প্ৰভাষতে ফাইকো শক্ষৰ পাশ।
ৰাত্ৰি গোট বফিলন্ত ৰজনী পোহাইল শ্লাম কৰি দুহান্তো মাইকক সাজ ভৈল।

কিছু পাণ ভাস্থলক মাধ্যে লৈলসু। কভেন্দণে শক্ষৰৰ পাশক পাইলস্ত। মনত বোলস্ত নকৰিবে৷ নমস্কাৰ। প্ৰথমে কৰিবো শাস্ত্ৰ ভত্তক বিচাৰ। 9×8

অসমার। সাক্রিয়ার চারেকি ।

क्रम क्रान अबि बार्ख नमीत्र लाहेनछ। বসি আছে শক্ষৰ মাধৱে দেখিলস্তু। भवीवव (क्यांडि: स्मिथ भिरुवित श्राप्त । মনত বোকস্থ কিনো তেজৰ প্ৰভাই ৷ লকোচিত ভৈল গার ৰূপ দৰশনে। কৰিলা প্ৰদাম পৰি দক্তৰ চৰূপে ৷৷ बाममादम अमामिना शक्ति हदगङ । भक्तरब (बनानु विमात्वाक जामसङ ॥ ছেন গুলি দুয়ে। ৰক্ষে বসিলা আস্থে। **अक्टूब भूडिया शांट्ड यध्य बहान ।** এছেন্দ্রে মাধর কানো সহাস্থবিনাত। एपशिलाइ (भर्ताव स्वित कर्न 6%)। किना कार्या पुरुवाक्रम वाणि बाह्य (देश)। শুনিবাক উৎওক কহিছে। মোভ কণ । ক্তনিয় মাধুৱে পাৰ ভাস্থলক লৈলা। সক্ষাত কৰি শক্ষৰ আগে মিলা ॥ পুনঃ সমকাৰ কৰি বসিলা জাসনে। कहिएन काशिक कथा अध्य वस्टा ॥ শৰত কালত পূজা সমস্তে কৰয়। পুৰ্ববহুৰে ইটে। বিধি নিয়ম আছয় 🛊 বেদ আছা কলিলেড মহাপাপ হয়। অৱশ্যেকে সিডো খোৰ নৰকে প্ৰয় । বেমৰ বিহিত্ত কৰ্ম্ম লাগে কৰিবাক। এওবিলে শান্তে ওৰাটাৰ বোলে ভাক। দ্বৰাচাৰ ভৈলে শৰাৰৰ নাহি শুদ্ধি। দিনে দিলে কাপত মলিন হয়ে বৃদ্ধি 🗈 পিত মাতৃ তাৰ জল পিণ্ড নমৱর। পশু বেন রূপা সিভো জারন ধবর।

শক্তৰ দেৱৰ জাৱন চৰিত্ৰ।

মৰিলেও খোৰ নৰকত হোৱে ঠাই। কোটি কোটি জন্মত ভাহাৰ গতি নাই। এন্ডেকে আমৰা দেৱী পূচা কৰে। জানি। ঈশ্বৰ অন্ত। সিডে। আছে বেমবাণী। শক্ষৰে বোলস্থ পাছে মাধৱক চাই। শুনিয়োক কর্টো মই লাপ্ত অভিপ্রাই 🛭 क्षिशिद्ध कवि हेट्डा द्वप्रक बांधार्म । নিক কর্ম একভিক ডাজি বুকে কানে a তপ ৰূপ বজা কৰি আহ্মণকে; চাড়ে। পৃথ্যক্ষ ভৈৱে ভূনাই নৰক'ড পড়ে। (राष्ट्रयहरू कन्त्रं यक्ति व्यक्तिस्थ कन्त्रः । कर्मणा मरेक्टन এক। कन नथरत । বলি ফল পাতে ভাৰে। আছত বিনাপ। महत्तु नकटल जा**छ नकट**ब विचान ॥ সত্য কৰি ধৰি আনি পশুক কাটয়। পশুৰ কৰিবে মহী কণ্মন কৰৱ। হলি এছি জন কৰে কুৰ্গক গমন ৷ নৰকভ ভেবে পড়িবেক কোন জন। विश काहि गिएड। जन्न मिद शृक्षा करन । **इत्या अनु धनि अस्त्रकारम मार्गधरन ३** চুল্লি ধৰি তাকো কাটি কৰে খণ্ড খণ্ড। পূৰ্বে লক্ত শ্ৰাৰি কৰে প্ৰাণান্তিক দণ্ড । वि कार्या कार्रेष्ट्र विन डाइडा नाई जान । ভগ নৰ্ভত চিৰকাল কৰে বাস । সংসাৰত আয়াবাত সুস্ততে জীৱৰ। এতেকে প্ৰকৃষ্ণ পৰ্য ভূকৰ । ন্তনিয়া সাধরে পাছে বুলিলা বচন। পুৰাণে আগমে কৰে কৰ্ম্ম বে প্ৰধান।

98%

ক্লমীয়া সাহিত্যৰ চাৰেকি।

ৰুপা এড়ি বিৰুপা পায়েচকে হোৱে হ**ত**। অৱশ্ৰুকে পৰিবৈক খোৰ নৰকত । শক্তে বোলন্ত স্তবিয়োক স্বৰণত। পুৰাণৰ সৃষ্য উচ্চে সহাভাগরত ৷ যাৱত জৌলক। শোকা প্ৰকাশ কৰ্ম। বারত নাহিকে আদি চকুমা উদয়। **পূর্ব্ব নিশে সূর্বা ধেন ভৈলন্ত উদর**। জৌরকা চক্ষৰ প্রকাশক বিনাশয় । জৌলকাৰ সদৃশ কুকাবা নিৰস্তাৰ। সকলে পুৰাণ বেন প্ৰকাশ চক্ৰৰ। কোটি সুমা সম প্রকাশয় ভাগরত। কাষা পুৰাণৰ কিছু নাহিকে মহত । ভাৰত পুৰাণ ব্যাস কৰি কৰিবস্তু। ধান বেন জাতি মুখ্য সবে বিহিল্ড । চাৰিত্যে বেদৰ কৰিবাস্থ পাখা ভেদ। ভগাপিতে৷ সুগুৱে মনৰ ভান খেদ ৷ পশুহি সা ধর্মা বিহিনন্ত স্কণ্যত । সি কাৰণে কুন্ম নাই বাাসৰ মনত চ বৈকৃত্ৰৰ লাভ্ৰ ইতে। মহাভাগৱত। নাৰায়ণে কহিলন্ত ব্ৰহ্মাৰ আগত। ব্ৰহ্ম। নাৰমত কৈলা মাৰ্ছে ব্যাস্ত। ব্যানে কৰিলত পাচে মহাভাগরত । শুকক পঢ়াইল বাবে ইটো শান্তমাৰ। শুকে পৰীক্ষিত আগে কবিনা প্ৰচাৰ 🛊 সাধু দক্ষে কৃষ্ণ ভক্তি কেছে। নঞ্চানর। কাম্য কৰ্ম্ম কৰি ঘোৰ নৰকে প্ৰয় 🗈 পদরকে নিবন্ধিলোঁ শাস্ত্র ভাগরত। শ্ৰৱণ কীৰ্তন কৰি তৰোক জগত 🤉

শক্তৰ দেৱৰ জীবন চৰিত্ৰ।

মাধারে পৃদ্ধিলা পাছে কৰ্মোৰ কৰি।
বুখা ডু:গ পারে কামা কর্মাক আচৰি ।
কোম কর্মা ডবিবেক ঘোৰ সংসাৰত।
উহাৰ উপায় আবে ক্রিয়ো সাম্প্রত ।

শক্ষৰে কোলস্ক মাধ্যৰ মূখ চাই।
ভক্তিৰ সাধ্য সংসক্ষ বিলে নাই ।
ভাগৱতী নিশুপাৰ পৃথক সাধ্য।
সংস্থা কবিদৰ কথা শুনা বিয়া মন।

প্রথমতে মহন্ত্র ভাগার কবিবের।
শুদ্ধপ্রতে দেখি ভার কুপা মিলিবের ॥
কবিবন্ত খর্ম ধবিবন্ত ভাদ্ধ মভি।
কবি কথা প্রারণত উপজিব মভি।

কুকাত বৈবেক প্ৰেম দৃঢ় ভক্তি জাত। দেহ ব্যতিবেকে আসা জানিবা সাক্ষাত। কুকাৰ প্ৰম কুপা হৈবে ভাক প্ৰতি। স্কৃতিভা আদি গুণ মিলিবে সম্পতি।

সংসাৰক ভবিবাক বাৰ আছে বন।
প্ৰথমে কৰোক সাধু সেৱাক খডন ॥
গুক্সেৱাডেটে পাই ভকতি মুকুতি।
অসুথা নপাৱে ইতো কহিলো যুকুতি ॥

অসংখ্যাত সাংখা শ্লোক মাধ্যে তুলিলা। শঙ্কৰে শান্তৰ দেখাই সকলে খণ্ডিলা॥ তিনি গ্ৰহৰ মান চয়ে বাদ কৰিলৱ। খাম খাম মুখ্য কৰি সকলে আচন্ত ॥

ছুই হান্তৰ সংবাদ চাহিয়া ৰক্ষমনে।
চাহিয়া আছম্ভ সৰে সভাসদ গণে।
লক্ষমৰ পৌড়ি বাকা শুনি মাধ্যম।
শুচিল সংশয় যত আছিল সনৰ।

অসমীরা সাহিতার চার্নেক।

কুডাভুলি কবি আসনৰ উঠিলবু। ন্তৰু থানি সম্বত পৰণ লৈনন্ত । সাধু সাধু মাধ্যক প্ৰশংসা কৰিলা। দুই হ'তে আত্মাসিয়া শহৰে তুলিলা। উঠিয়ে মাধর ভূমি বসিয়ে। সাসনে। ट्यामान कथांड मदा उन्हें ट्रेस्टला मदन । कानमुद्ध बायशास्त्र देवतासु जवन । অক্টোকে কৃষ্ণৰ কথা কৰি সপ্তাৰণ । দিনস্ব ভাত্তৰ সৰে ৰঞ্জে ভূঞিলয়। মমকাৰ কৰি বুৱো গুচক গৈলত ৷ কথামাতে বাধা পথে হবনিও মন। शाबद्ध दुलिला बावशांत्रक कान ३ পূৰ্জ হয়ে শুমু শতবৰ কথা বড়ঃ হৰাপিতেঃ কিঞ্চিতেক নগৰো মনত । ভুমি বৰ আমাক কৰিলা উপকাৰ। একেলে কুটুৰ মাক পুজন মানাৰ ৷ ট্রকা দিলোঁ ডকো ভূমি নিকিনিলা ছাগ।

টক। দিলোঁ ওকে। তুমি নিকিনিলা ছাগ। মহাজোধে মোৰ মনে মিলিল বৈৰাগ ॥ মহা ভাগা আলি মোৰ ছৈলা উপাসন। শক্ষমদেৱৰ নই দেখিলোঁ চৰণ॥

কৰিলোঁছো সন্থাবন শাস্ত্ৰক বিচাৰি। কুম মানি পৰও লৈলোঁছো দৃঢ় কৰি।

দামোদৰ দ্বিজ।

মহাভাৰত—শলাপৰ্ব।

ুত্তনড়ী।

জন্ম জনাৰ্থন পুৰুষ পুৰাণ,

ক্ত কৰ ভাৰাৰী।

পুত্ৰঃ শোৰণ অব বিনাশন,

প্ৰাণাঘো দেৱ সুবাৰি ঃ

নমো জৰিকেশ ভৰ পদে দাস, -

তোমাৰ কৰি প্ৰণচি।

वि अभारमान्य कवि महारकति,

্কৌতুহলে নিগদতি ।

গত লোক চতু ছিগঞ্জ পৰায়,

নাপায়। ইহাৰ মৰ্ম্ম ।

কানি বা নাভানি পদনিব্ভিটেন।

ামহন্তৰ ক্ষমা ধৰ্মা ৷

জানি সভাসদ

ুমুলিৰা মক

মই অধ্যক প্ৰতি।

কুক্ত কথা ভানি প্ৰনা সহে প্ৰাণী,

हिंब भरत प्रिया मित्र मित्र

বদ্ভি সঞ্চয়

শুনা মহাশর,

भूकवा<u>डे</u> मस्वचन ।

कुक-भा सबय

ৈ ভৈলা খোৰ ৰণ,

বৰা দেৱ অভ্ৰব ।

40.

অসমীয়া সাহিতাৰ চানেকি ৷

প্ৰথমতে ঘোৰ নাগিল। সমৰ,

ধূলমিয় ক্ষকৰি।

ৰাক্তে ৰাক্তে মাক্তে মাক্তে,

ৰণ তৈলা পৰস্পৰ ।

মান্ত সকলে হস্তীক প্ৰহাৰে,

ু কুল্বকলে বৰ টানে।

তুগোৰ আঁডাল পাৰি খেদি যাই,

্ৰেছৰ বেন পৰ্যচনে।

শক্তি ভোষৰ হানে কর্মৰ,

অনুদ্ধ। অত্যে বীৰ গৰ্গে।

দুঃসহ ক্রোধত আনে হরা হড়,

उत्तर यम महदन 8

চন্দ্ৰীক হস্তীয়ে লশন প্ৰহাৰে,

- ৰণাক ৰণীয়ে বেছি।

বোটকে খোটকে কামোৰা কামুৰি,

় ' পৰি সৰে জৰাভাষিত

ৰ্থাৰ ৰ্থক - বডেক খোটক,

নাৰাট ভোমৰ হানে।

श्यूकी श्रम्को 🤺 अक्ष भारतर्क,

পঠাৰে কম কৰলে ৫

ভূক পাতুদল কৰে হলস্থান,

মাৰ মাৰ ভোল ভোল।

ভূট খান সাগৰ কুৱা একতৰ,

্ৰথৰ খেন আন্দোল **।**

जनःशांक रह (यहन दक्षी कारे,

চামৰে শোভিত লাভি।

ক্ষেমন্ত গিৰিৰ পান্তৰত বেন, ৰণম চৰে পান্তি গান্তি।

মঙাৰার — শলাপর্বব।

ষ্টেক স্বৰ' পুৰাৰ আহাতে, ভূমি বে আতি শোহত।

ৰতি সময়ত নাৰে ভাল কঠ, নাৰী বেল প্ৰকাশয় ॥

ৰথৰ চক্ৰৰ লক্ষ্য আতি বৰ,

পদাতি পদ জান্দালে।

शक्ष भवत्व 📑 वर्तीव शब्दम,

কাৰ্ণত বাৰয় ভাবে ।

क्रमुक्क भागः वश्रदकः

লথ্য লিংহার করি।

ভূমি অসংখ্যাত পৰিয়া নিৰ্বাচ,

নালয় দেন মেদিনী ।

ধপুৰ টকাৰ কৰে নিৰন্তৰ,

খড়গ কৰে চিকিমিকি।

দিশ বিদিশ একোঞ নকাৰি,

ত্বৰ্ণ কৰচ কান্তি।

বাসুকী সভাস দেখন্তে হৰিব,

अनदार गरव गन ।

বীৰ বাহুচৰ পৰিয়া আছয়,

्दरका रेखन भाव ।

বীৰ লিবচয় ধৰণী শোভয়,

শৰণ আতি বছৰ ।

বেন বৃক্ত হল্কে থসি বসি পৰে,

অসংখ্যাত ভাল ভাল।

কুণ্ডলে মণ্ডিড কথিৰে লিশিড,

সৰে কৰি বন্তত্ত্ব ।

মন্ত হন্ত্ৰীগণ জাজিলেক খেন,

পুল্পিত পত্ৰৰ মণ্ড ।

শুৰুৰ আননীয়া সাজিভাৰ ভাবেকি।

মলা মনোহৰ বাৰগণে উক্ত,

হতাৰ মৃত আলা।

মড়ামড়ি কৰি আছে লড়ি পড়ি,

ধৰণী বন্ধ লোভর ।

মসংগ্ৰহ বন্ধ কেণ্ডিড কুৰছ,

<u>ডক্রাভ চাম্বে ধবি ৷</u>

দেৰ পুতাৰৰ পোছন,

প্ৰথ ইচিড কৰি ৷

ৰঙ বীৰ পণ কৰণ্ড জমণ,

মনত নাছিকে ভাগ।

লবীৰক চাকি বছয় কথিব,

পুল্পিড বেন প্ৰদা 🗈

হন্টাগৰ ৰঙ পৰিলভ জাচ,

াশৰে হয়। ক্ষণ্ডবিত ।

चाकानम् त्यवः च च च च च स्थाः,

পৰিছে বেন ভূমিত চ

वक जज्हर किया वस्ताक,

্ঞানৰ দেখি দক্তেশ।

এৰি পটোক্ষাৰ জিলা সৰে লৰ,

প্লাইলা ভূক কড়ব 🛊

ब कु ट्रावण व देवन बच्छी हत्।

र्भावाह शक्त क्षकति ।

বেন শটাপতি হাতে বস্তু ধৰি,

শেলাইলা পর্বত জারি ঃ

মাজত সহিত্ত কৰি সমাজতে,

আছে অসংখ্যাত হয়।

প্ৰাণ গৈলা চাৰি বৈল পৰি পৰি,

নেখি লাগে সভাকর চ

ध्वादावर—महाभिक्तः

বন কৃষি বণ্ড ট্ৰন বণ্ড বণ্ড,

श्राप्तक का^{र्} ५ कुनांच ।

क्रिय क्रम एक एक एक एक

कथित्य देखन कमस्य ।

পুনা মহাৰাথ পাৰ ভৈল ভাত,

कांत्रहरू दूषांना चांत्रव ।

দাক্তে বৃক্ষ গণ কাছিৰ পৰস্ত,

अटक इन्द्र यह वास ।

अणु शर्भ (दश अन्दरस्य)

চটুর শিলা শশু বছ।

নেদ পঞ্চা দুই নিবিড় কথ্ম,

हुद्ध रूप्त सम•वाहि ।

ক্ষত পাশুহি

যাই উড়ি উড়ি,

্জসংব্যান্ত মনে কেমি।

প্রাকা কচিব

स्थव महत्राक्य,

চক্ষে চক্ৰথৰ পৰ্বা ৫

ক্ষান্ত প্ৰথম ক্ষান্ত ক্ষান্ত ক্ষান্ত

দেখি লোগিতৰ নগী।

हक्त करन प्रत्य करणाश्रीत,

দক্ষিণক বহে কেদি চ

কৃষ্ণ পাণ্ডবৰ পুত্ৰেক ভ্ৰমন্তৰ,

न्या नवेर धवस्य ।

পিতৃলোক লাগি ধৰোৱে বছত,

चर्च कच्चा क*ा*लदर्ग ।

মুডক জনৰ লাগিয়া কাকবা,

क्राक्राक्टक नकुश्रंत

খাম অপহুনৰ প্ৰড প'ৰৱা,

हिला नमक्यरण ।

* 448

ল্পমীয়া সাহিত্যৰ চানেকি।

ভবু সেনাচর তীন ধনঞ্জ,

া গুছিলেক শৰে হানি।

পাচে ছুই জাই শৰীৰৰ বলে,

কবিলা শব্দৰ খানি।

ষ্ণউত্তস্ন বাৰ শ্ৰীখন্তি সৰিচে,

-ৰূপতিক আগকৰি ৷

শলা নৃপত্তিক লাগি খেনি গৈল,

কৰে ধোৰ মন্থ খৰি।

মাজীৰ ভনৱ - কোনে গৈলা ধাই,

সত্ৰ শত্ৰ ধৰি কৰে।

ৰেখি কৃষ্ণ সেনা ভৈল। সেনাবেনা,

পদাই গৈল নিৰস্থৰে 🛭

পাণ্ডৰৰ শৰে কাটে নানা মডে,

ুক্ত কতকৰ পিৰ।

তৈল ছাছালাৰ সেনাৰ,

ভাৱে নোৰে কেছে। বিৰ ।

ভাটৰ ভাট এৰি পলাই লৱৰি,

্ৰপুত্ৰক এবিয়া বাংগ।

মাজুল জাসিন একি বন্ধুগণ, ৽

তরে পৰাই ভাকে ভাকে।

হর হাতী বাগ এবিরা সমস্ত,

পদাই যাত্ৰ প্ৰাণ ৰাখি।

ৈ গুচিল কৰিব গৈলা গলোমিশ,

ন্দৰ ভূমি উপেকি 🛚

ৰণ ভূমি শান কৰিলো বৰ্ণন,

্বণা মতি অসুসাৰে।

মোক মূর্ণ জানি নিকা নকবিব।,

· সাধুসৰ নিৰক্তৰে s

महरक्ष बाँड---भना भन्त ।

मरे भूमू मृत वर्ष हैं देश मृत्

বেন অমূহৰ ভাও।

কাক পথা কাগি বেন কোৰ জনে,

নমাৰে স্বৰ্ণ কাও চ

মলো লে জিনত জানিবা নিশ্চয়,

जक्षिया जम्स्याव ।

মূৰ্যক নিন্দিলে "কছু কল নাই,

অমুত সমান খোৰ চ

জাক্ষণৰ ঠাই জন্ম আছে। পাই,

সংকাৰে জৈলো বিশ্ব।

क्रकाय स्वरण

ভক্তি মুগলে,

এবিলো ক্রম্ম নিজ চ

নামা নিবঞ্চন

क्रमण दक्षम्,

ভূমি সে কগমিৰান।

क्षपु टेबस्थ्य

স্কুট সামাৰ,

बरकाक मृष्ठ विश्वास ।

লানি সভাসম কুলা নিশ্বদ,

कथा बेटहे। विश्व गान ।

ভাছান বাজ্যত

পাকি বিষয়িলোঁ,

भागा मुर्गाठव वय ।

तिला सारमासब क्टब निवस्तर,

চিত্ৰ সাহধান কৰি ৷

আপুনিও তথা পুকৰ উৎৰা,

छाकि दशमा स्वि स्वि ।

অসমীয়া কাছি ভাৰ চাথেকি।

中等

নাজ্য কাজি পাছে শুনা নৰেমৰ।
কৃষ্ণ পাশুৱৰ বেন যুক্ত উয়ক্তৰ।
আপোন প্ৰকাৰ কয় কেখি মটোমাৰ।
মাৰ্থিক চায়া পাচে মিলায় উত্তৰ।

ভর্ত্রথ সুধিন্তির বাজা বিশ্বমানে । আগ লাতে বীষ্ণানে কান্ত্রেও লাগে । ধবল ভত্তক বাব্ মাথে আছে ধবি । ভাষ স্থাপিক বধ বালা শীপ্তকবি ।

দেখিয়ে সাৰ্থি আজি খোৰ ভূক্ষণ । মোৰ আগে কোন বস্তু পাণ্ডৱ সকল । শলাৰ বচন শুনি সাৰ্থি কবিত । চপাইলেক ৰথ বুনিচিৰ সমীপত ।

শলো খেদি আংস পাণ্ডবৰ সেঞাগৰ। নিউত্তে গৰিল ভাতে ধৰি দমুবলন। বৃদ্ধক সমূখে ধাইল বাজা মল্লেখৰ। কিৰি পাতিকেক পাণ্ডগৰ নিৰক্ষৰ।

পূথাবীৰ গদ ৰভিলেক বেড গুখে মকুলে বুলিলা ডিগ্ৰাসনক সম্মুখে। প্ৰম জক্ষৰ উহো সমূৰে নিপুৰ। ডুটক ডুট প্ৰস্থ প্ৰচাৰে দাক্ষণ।

পুশু চিত্রসেনে প্রাইচ চিনি বাব একুলৰ ললাউড় বিদ্ধিল সন্ধান । আৰু ডিনি বাবে সাব্ধিৰ লৈলা প্রাব । ডিনি বাবে ধ্যক্তক কবিলা সাড় বান ।

꼬리 장국 5--- 박리 학자 1

ত্রীকু শব সংগ্ ৰখ নিলা বদগান। जन्नाहरू काचन नीम कर्नन सन्तन १ ভিনি লবে নকুল প্রকাশে সি বেলাই। ভিনি গোটা পৃঞ্চ যেন অপথ পর্বচত। ৰখা ৰণ চৰ্গ দেখি মনে কোপ কৰি। চিত্ৰক সন্মুখে ধাইল খড়গ চন্দ্ৰ ধৰি ৫ थड़ा हर्ष यवि (व १ मिना वर्ष व्हा, পৰ্বচৰ পৰা নামি সিংহ বেন মটে চ পদ গতি কৰি বাই মাৰ্ক্ৰাৰ ভনয়। অন্ত লন্ত চিত্তে চামিলন্ত শ্ৰচয়। পাণ্ডৰ ডনয় মছাবীৰ পৰাক্ৰম। সম্থে লাহৰ সভিপৰ জিভান্স। কাটি ভিণ্ডি শৰচন্ন পেলাইকা পণত। (सथ स्नाम्बर्ड गाँके हिन्ता दश्ड। প্ৰম বিশ্বথে শ্ৰহণ্যণে চাই আছে ৷ কুণ্ডলে মণ্ডিড শিষ কাটিলন্ত পাটে। सुकार नाजिक। कर्न कांग्रह नवन । স্তুবৰ্ণ কিন্দীটি মাৰে ছলে বিচোপন। ক্ৰে ভিৰ ভেদিলন্ত মান্তাৰ কুমাৰ। ৰথৰ উপৰে বেন শোডে দিনকৰ চ মফুলৰ বীৰতক দেখিয়া ছবিৰে। সাধু বাদে নাৰক পুঞ্জিল। দুশোদিশে 🕫 সভাসেনে স্তুসেনে দেখিয়া ভাতৃ ৰন্ধ। मकामान्य टेक्स। पु ७ महन इ वक् । নকুলক খেলি প্ৰয়ো বাই মহাবেশে। প্রমন্ত নাগক বেনমতে দুয়ো বাবে। পাণ্ডৱক বেঢ়ি ছয়ো শনাইড পৰে। তেলিলেক নকুলক আগুৰে পাঞ্ৰে।

অসমায়া সাহিত্যৰ চাৰেকি।

শৰ ছোটে মৰুলৰ কোপ আজিৰৰ।
আম ধ্যু ধান ভূলি লৈলা ভয়বৰ।
আম ৰূপে চৰি বাঁৰ মকুল বিশাল।
মিন্ত এ বহিলা কোপে যেন ব্যকলে।

সভালেৰে শ্বনেৰ বানিলা শ্বচয়। বথক কৰেৰি শ্ব ধাৰে বৰিষয়। হাসিয়া নকুল ধৰিলেক শ্ব ধণু। সভাসেনে জান চাপে কৰে লৈল। পুণু॥

সভাগেন গ্রেমেন যে ভাষ দুই জাই।
দুয়ো লবে পাগুরুব ভেদিলা হৃদত ।
চানিতা কুসেনে পাচে কুবপতি বাণ।
নকুলৰ হাতৰ ফাটিলা ধুমু খান।

জান ধকু ধৰিলন্ত জোধে বীৰবৰ। সূত্ৰেনক ভানিলেক খোৰ পাঞ্চশৰ। আৰু এক শাৰে থকে ভেদিলা বগৰ। ছন্তু আৰু কৰ চপা ধকু জন্তুমৰ।

সুদেনৰ ধনু ভেল দেখি প্ৰাক্তাণণ । সাধু সাধু বুলি প্ৰাসংশিলা সক্তম । কেন ভূমি সুদেনৰ ক্ৰোধ গৈলা ছলি লক্ত সম ধনুকান কৰে লৈলা ভূলি ।

বধিলত সভালেন সমৰে প্ৰচণ্ড। সাৰ্থিৰ ৰথক কৰিলা বঙা বঙা । চুই পৰে ধন্ত থাম কাতিলা কাচৰ। মহামৰ্শ্যে নকুলৰ কাম্পে কলেবৰ।

ৰথঙক হয় বীৰ নকুল শকিলা। ৰথৰ শক্তি পাত ভুলিয়া লগাইলা। সূৰণ্য দও আসুঠিও অনুত্ৰ বাব। লহলহ সাজিলা বেন সূৰ্পত্ৰ আকাৰ।

मवाज्ञाबङ—भवाभारतः।

লৈল খোত সন্তি পাত ত্ই হাতে নাকি। নলে প্ৰকাৰিলা কৰ্ম উনক্ত লাগি । অনস্থাৰ সেতি পাত ক্ষমক পাইলা। সাত খান কৰি মেকা কাটিবে লগাইলা।

ৰণ হয়ে সুমিত পৰিলা বীৰবৰ।
প্ৰাণ ভাৰি মৰি লৈল বমৰ নগৰ।
আত্ৰ মৰণ দেখি স্থাসন থকিলা।
শৰ বৃত্তি কৰি সাধ্যে নকুলক চাইলা।

নাকিকে সাৰ্থি ৰথ বাব নকুলৰ।

বণে চৰি যুক্ত কৰে কৰ্পৰ কুমৰ।
কোন দেখি শুভ্ৰেমান প্ৰৌপদা ভন্তন ।

নকুলক ৰথ নিয়া গোগাটালক ভয় ।

গৈলিক উপৰে গেন প্ৰকাশে কেশ্বী।

নিমিষেকে আন ধন্তু লৈলা বাবেৰ।

সমৰে প্ৰচণ্ড বাৰ মাজীৰ কুমৰ।

তুই খান খনু ধৰি মণ্ডল আকাৰ।
তুইক তুই লৰ বৃতি কৰি ধাৰাসাৰ।
অন্যোজনগতেসে চাবে পাণ হৰিবকে।
অবিস্থানে পৰ বৃতি কৰে ঝাকে থাকে ॥

পাচে কৰ্ন সূত্ৰে শনাইত তিনি বাবে। মকুলৰ প্ৰহাৰ কৰিলা বৰটানে। মুই বাহ ক্ষরত বিংপতি মাৰ্ফন। মূত্ৰমোমক প্ৰচাৰিলা তুলি ডিনি বাব ।

দশো দিশ ঢাকি নামা শব বৰিষিতা। পাতে অৰ্থচন্দ্ৰ বাণ ধৰিলা পাণ্ডৱ। - জীপুতৰ অঞ্জাস প্ৰচন্দ্ৰ প্ৰভাৱ ।

অসমীয়া বাহিডাৰ চানেকি।

আকৰ্ পৰিয়া কৰি হানিয়া পঠাইল স্থাসনৰ শিৰ গোট কাডিবে লগাইল । নকুকৰ হাতে বীৰ জুসেন পৰিল। কানবৰ বৃক্ষ বেন নগীৱে কাকিল 🛊 সতে ৰহি আছে মৰি গৈল কৰ্ণ স্তুত। নকুলৰ বিঞ্চম কেখিয়া অৰসূত ৷ কেন দেখি ম**হাত্য তৈলা সেনাগণ**। বিভালে পলাই সৰে এবিলেক ৰণ। আস্থাসিয়া-সেনাক ৰাখিল মডেম্বৰ। শ্ৰেম সিংখনাথ কৰিলেক ভয়কৰ। ধশুৰ টভাৰ খোৰ কৰিলা অপাৰ। লক্ষাৰ প্ৰসংগ্ৰহ স্থা স্থানিক প্ৰা**লাৰ** চ शास्त्र जनक युद्ध कदिवास गरन । নুপত্তিক মধ্য কৰি ৰৈল। লেনা গণে ॥ একল সাত্যকী সংগ্ৰের মুকোনৰ। গাতে গাতে লিংছনাদ কৰিল বিস্তৰ। ৰেৱক্তি পুমচি ভোৰি ভাল নদগড়। हुम्मृष्टि प्रकृत जीवि शक्त जाउथर । ব্ৰজ্ঞা প্ৰচণ্ড বাস্ত ভণ্ড কোলাইল।

সারে গারে টোলে টানে শব্দ আছি শুনি। মল্লোপ মহী থকা শুনি প্রতিথ্যনি । মৃত্যুক নকৰি কয় কুক পাওু মল। বেন দেবাপ্তৰ বুদ্ধ ভৈল মহাপলে।

পাশুকুৰ ধাইল কোপে কৌৰবী সকল 🛊

সংসপ্ত গণক মাৰি বীৰ বনজয়। তোমাৰ দলক খাইল পৰস নিৰ্ভয় । ধুইটুমুম্ম আদি পাঙ্কৰ বীৰ গণ। শৰ বৃত্তি কৰি গোট গৈল ভেডিকণ ।

মহাভাৰত—সলাপৰ্বন।

পাওৰ দলৰ শন্তিত তাক্ত শৰে। । । ।
কৌৰবৰ সেনাগণ মাৰি নিৰম্বৰে।
কৰ্পৰ আনন্দ ভৈল কৌৰণৰ দল।
পাওৰ অগনি ৰেড়ি দক্ষ সকল।

নাম বৃদ্ধ গদ্ধ আছে পঞ্চে তথা তথা।
উঠিবাক লাগি মাহি শ্বাৰত বল।
পাধ্য পক্ষত পৰে কৃষ্ণ সেহি মতে।
গ্ৰাহ্ম উদ্ধাৰিতে শল্যে গৈলেক ক্ৰিডে।

চাতে ধকু ধৰি শেলি আগে মডেখৰ। সহজে সংখ্যাত শৰ কৰ্ম প্ৰাহাৰ চ শংগীৰ্ণো প্ৰেকাগণ পৰিল বছত। চাহিয়া আহুয় ধৰ্মবাকা কৃষ্টাত্তত।

সিবেলাত অনেক মিলিল অম্জল । পর্যত সভিতে ভূমি করে তল্পল । স্থা মণ্ডলক দেখি উন্ধা অসংখাতি। অধিবর্গ হয়া আসি প্রয় তপাত ।

কুক পাণ্ডবৰ গোষ দেপিয়া অহিত।
পুগালে আহাদ পাৰে শুনি বিপৰীত।
ডাকিনী বোগিনী পিশাচিনী পেডগণে।
ডাকদুল ক্ষিয়া ক্ষুৱ বন্ধ মনে।

জানেক উৎপাত বন্ধ প্রাবৃত্তির তর। জন্মক বাজাত কথা কছন্ত নগুর । আকর্ণ পরিয়া কবি আকৃষিয়া ধনু। মতেন্যবে প্রহাব কবর পুনু সুকু।

সূৰৰ্ণ পঞ্জিয়া শন্তিত শৰগণে। গান্তে গান্তে সেখাপতি ভেনিলেক টানে। প্ৰথমতে ধৰ্ম নৃপতিক দল বানে। ভামকেঃ কৰিলা দল সায়ক সন্ধানে।

অসমায়া সাহিত্যৰ চানেকি :

ক্ৰপদৰ হৈত গৃষ্ঠতাই বীৰ সাৰ।

ভাকো দশ শৰ ঘোৰ কৰিলা প্ৰহাৰ ॥

আপুন ভাগিন ছুই মান্ত্ৰীৰ ভনৱ।

ছুইকো দশ দশ শৰ খানিলা ভুগ্চয়।

প্রেশিদীৰ পাঞ্চ পুদ্র শ্রীষতি সহিতে। ভাসম্বাকো দল দল হানিলস্থ ক্রতে। ভাগিন গণক লাগি ছদরত মর্মা। ভথাপিতো নেৰে ৰাজা আপোনাৰ ধর্ম।

গোপীমাপ পাইক

আত্মপৰিচয়

পাটটোৰা নামে আছে এক আম

ছিলা কেনে নাম বাৰ ৷

ছাতি বিভোগন সর্বা ভ্রমশার,

চুই বেন ধৰ্ণ হাৰ।

সেহি আদেশৰ

সহাদেশক্ষৰ,

ভৌমদেন দিক্ষবৰ।

যাৰ খলো ৰাশি — অভাপি প্ৰকাশি,

বেন পূর্ণ ললধ্য ৪

कृत नीत गञ्ज

क्षित्रमु महस्र,

मशकानी कियानिके।

খাৰ দান ধৰ্মে

ৰূগত বুৰিল,

অপৰ যেন ৰশিষ্ঠ ৷

গুছান সন্তুভি

্ৰাদ সৰক্তী,

পাঠক শুক্লকাৰ।

বেন শুক গুক

অক্সিবা তুম্বৰু,

আনো নহি পটস্তৰ ।

ভাষানে ভনর আভি শিশু নয়,

পোলী নাথ ছিক্ষবৰে।

द्वाच पोर्च इत्य विका द्वारंक,

क्षा महाकार हरने ।

অসমীয়া মাহিতাৰ চানেকি

মহাভাৰত ছোণ পৰ্বা

च्याम्य वर्ग

কৈছি সময়ত কামধাণী মহাৰাজ। সমৰ্ক প্ৰতি ভেৱেল ভৈল সৰে সাত । ভিনে ভিনে প্ৰথমৰ একৈক দলাল। মহামত গঞ্চ সৰ প্ৰায়ত বিশাল।

এক এক হস্তাক বাগস্থ বৰ পড়। এক এক বৰ বাবে বোৰা চুই পড়। একৈক ঘোৰাক বাবে ধানুকা চুইপড় কেপন্তা কনৰ কয় লাগ্যে সমৰত ।

একো ধলুকাক বাখে বামণ ভাৰণে । বেনমতে ভগদত চলিলেক বংগ । শেত হল চামৰে মণ্ডিত চতুদ্দিশে। শুন্দ ঘণ্টা আৰিলা মৃত্যুধ চতুপ্যালে ।

ক্ষণ পদ্ধী আৰিল। প্ৰচোৱে গলৈ গলে কাম্পার ব্যব ক্ষরে ধ্বণী সম্ভবে । নানা মনি বড়ে অলকাৰ আক্তৰণ মুকুতাৰ মালা আৰু লক্ষিত চৰণ ।

গলৈ কোম মালা আৰু কিবাটি আবিলা নানা অলছাৰে ৰাজা সতে ভামভিলা এ ব্যাহ্মণ সভ্চন আৰু ভাট বৃত্তত তুলৰ বৃত্ত দাম দিলা কত কচ এ

ষাত্রা লৈয়া ভগনত সমধে চলিলা। সকলে কিবনে যেন স্থাক বেছিলা। ডামসল কৰি বাজা বধে দিলা পাত। কাক পক্ষী উহাত্ত কৰ্ম্ম ঠাতে ঠাত্ত।

মহাভাৰত ভোগ পদ্ধ ৷

বামৰ শুগাল দক্ষিণক লাগি বাই।

অন্ধাৰ সৰ্গ আলি আগত কোকাই ।

কৈন বিমক্ষল কেবি ৰাজা ভগদত ।

ইক্ কাক্ষিবাক লাগি চলে ময়সভ ।

মহাগ্ৰেল ভগদতে কাগালো নগণে ।

ৰথত চৰিলা বীৰ মহাকোপ মনে ।

ৰগে চৰি থকু ভিবি কৰে শব্ম বোল ।

কয় ঘন্টা বজাহা বিশাল চাক ঢোল ।

নানা ৰাজ বভাৱা ৰথৰ উপৰত। ্ৰেন মতে সমৰ্ক গৈলা ভগৰত 🛭 যুধিন্তিৰ ৰাজ্যক দেখিলা সমৰত। इन्द्री प्रमु दिया वध छान्निमा समञ्ज । ৰধ কাজি সাৰ্থিক কৰিলা মগন। ত্ন দেখি মহাগ্ৰেম বীৰ ভাষকেন । ভগদত আগে ভাম উপক্তির বার। মহাকোপ কৰি জীম লগনি পৰায় ৷ আফ্রান্ত কৰিল ভীন হস্তাক লকাৰি। স্তীমৰ ৰখক প্ৰস্তি গৈলা অসুসৰি। হস্ত্রী দল্ভ দিয়া উঞ্চাবিলা ভগদত। ভীমৰ সেনকৈ মাৰিলগু সমৰত। **ट्या मट्ड कट्या डेकाविया (अफि योग्)** মকুল স্ক্রেরের বর্গক মহাপর । बाह्ना काट्ना दीर २३ (प्रविता नगत । ভগদত ৰথ সেনা মাৰিলা সবাৰে ঃ

কতো ৰণ গল সেনা মাৰি সেবি ঠাৱে। পাঙ্বী সেনাক থেদি মাৰে দল্ভ মারে। ভগদত বাৰৰ দেখিয়া পৰাক্রম। স্বাহাকে সম্বোধিয়া মাডিলেক ধর্ম।

অসমীতা সাহিত্যৰ চাৰেকি।

শুনিয়ে সাভাকী শুনিখোক জীমসেন।
ভগদত বীৰে দেখা কৰিলেক কেন।
সবাৰে বথক বিনাশিলা বীৰবৰে।
একো বীৰ মুকে খিব ভাষাৰ প্ৰহাৰে।

চুৰ্বাধ হস্তাক ভাৰ কেখন্তে ভৰাৰ।
ভাক দেখি সেনাগণ পলাই দশোদিশ ।
ক্ষেন আলোচিয়া সেবে ৰাজা বুধিভিব।
সমগত কেখে সেনা মাৰে মহাবীৰ।

মহাগতে ৰথ সৈতা মাৰে চতুপ্থলৈ।
গুলিয়ে চাকিল সবে ৰবিৰ প্ৰকাশে।
তগত বুলিৰ মাৰে সবে সেনাগণ।
সমৰ ভূমিত সম নোলো একোতন।

ত্যনম বিক্রম পাই সৈপ্ত সম্বায়।
সমর এডিয়া সবে বিভক্তে পলাই ।
নাহি বাছা ভণ্ড নাচি ধুসুর টকার।
সলোদিলে শুনি মাত্র ধর মার মার।

নাতি চিক্ত ২ও ছত্ত নাছি মাত বেলি।
কৌৰ্থ্য শুনি মাত্ৰ বিপৰীত বেলি।
ধনুৰ উহাৰে মাৰ মাধ কৰে ৰেলি।
নানা বাছা বছাত্তে নিশান চাক টোল ।

সলৈতে কৌৰৱ উৰ্দ্ধি কৰে সমৃদায়।
ভগমত সমে পাণ্ডৱক কেমি বার ।
সঞ্চয়ক সম্বোধি মাত্র নূপবৰ।
শুনিয়োক গুৰু ভূমি আমাৰ উত্তৰ ।

বেৰে পাণ্ডৱৰ ভাকই গুগদত বৰে। সিবেলাত কুকো সংঘ কি কৈলা অৰ্জুনে। সঞ্চয় বদতি শুনিয়োক কুৰুপতি। অৰ্জুনে কৰিলে যেও শুনিয়ো সম্পতি।

মহাভাৰত ছোণ পৰ্বা।

ভগদপ্ত বীৰত হাৰিয়া সম্পন্ন। মনৈত্তে পাণ্ডবগণ বিভক্তে পৰায় । ভূমি অভ্টুমৰ বৰ বিবাদক ভৈলা। মনো ডুংগে কেলৱক মাভিয়াক লৈলা।

ৰণে কংগত্ত্বা আমি কৰিবো সমৰ।
বলে পৰাক্ৰমে মোক নাছি পটগুৰ।
আৰু বিপৰীত কেন দেখিয়ো বিলয়।
কৌৰৱী সেনাৰ উপিই দেখি অভিনয়।

চিত্ৰ দণ্ড 63 ডুলি ধৰি সমুদ্যে আক্ৰান্ত কৰিয়া দেখো উত্তৰক বায়। সমৰ মধ্যত দেখিলেক কৌৰ্বক। পুলিবীৰ মূলা উৰ্বে দক্ষিণ দিশক।

আমাৰ সেনাৰ সুশুনর মাত বোল।
বাত কণু নিশান নবারে চাক চোল।
হস্তী ৰণ গলবো আবার নক্ষাব।
বাত কর সুশুনর ধসুৰ উঞ্চাব।

চিক্ত চৌড়া ছব নোতোলয় দও খৰি। ইহৰে অহয় মোড কহিয়ো মুখাৰি। অহতু এই মাড শুনি বুলিলা মাধ্য। শুনিয়োক বোলো মোৰ সুক্ষা বাৰ্য ।

দুদ্যোধনে ভোগৰ পাতিলা সেনাপতি। মহাধমুদ্ধৰ বীৰ বিপুল শক্তি॥ তেহে ঘোৰতৰ কৰিপত অঞ্চাকাৰ। তেহে বলে জিনি মাৰে সৈতাক আমাৰ॥

সমৰত ভক্ত আৰু দেখার সংশর। তীমসেন সাজ্যকীয়ে বনত চুক্তর । ভোগৰ বধক উপজিলা সৃষ্টস্থাত ভোগৰ আছুত্ত কেন ছাবিবেক ৰণ ।

অসমীয়া সাহিত্যৰ চানেকি।

মূচি এবে একস্থাক নিবাৰিতে ৰণে ৮ কি কাৰণে মহাৰক্ষ কৰে কুক্গণে ৷ बालीकांव मकत कविया अक ट्रांट्र । সুধিন্তিৰ ৰাজ্যক ধৰিকে ঘোৰ ৰণে । হাচাৰ আভাস সৰে সমৰ এড়ব। পল্টে সেনাগণ সবে হয়৷ মহাচয় ৷ কিনা নকান্তৰ বাৰ পৃথিবীৰ নাতি। কামৰূপে বালা ভগৰর নবপতি। দুৰ্ম্বাৰ দাৰুণ ছণ্টা কছে চৰি বাৰ। পংশুৱা সেনাক সৰে কৰিয়া অপিৰ 🛭 (क्न (याय यहन सत् क्रमा धनक्षत्र)। খুত পাট অগ্নি দেন ক্লান্তে আছয়। বোলা গুগদন্ত সম বাঁথ নাছি কেব। ভাৰ মোৰ খোৰ বৃদ্ধ কৰায়ে। কেশৱ । য়ধা আছে ভগদত হস্টাৰ কছত। ক্ষান্ত্ৰে লোকস্ক হবি চলাওক বপ । ৰীয় কৰি ডাৰু। ৰপ চলোলো এখনে। ন্দৰণ কানিলে। বাজা সাজি আইল বণে । কি জিভ সমৰে ভাত নাই বৃদ্ধি বল। প্ৰদাৰ সমসৰ থলেও কুশল। মখন্ট ভলত পেলাবোহো বীৰ বাচি। ছপদত্ত সুশ্ৰমা সৰকে স্বাস্থাই। বেবে মহাবীৰৰ সাগিল মরমন্ত। মাহি পুলিবীত ভুল্য সম সমৰত ॥ ইৰায়ত সমতৃল্য গল নাহি যাব। কেমন লক্ডি ডাক বণে জিনিবাৰ ৷ সমৰক বছৰ কৰিয়া মহাতক্ৰাণে ৷

বিংশতি সাৰ্গি ৰথ চলে বুগে বুগে ৷

মহাভাষত জোৰ পৰব।

একৈক মধ্যাল ভিনি ভিনি প্রহৰৰ। ৰথে চড়ি আগ ভৈনা কুলিশ সমৰ । সেনাক ভালিতে বীৰ জোধ কৰি মনে মহাজোধে মনুশৰ ধৰি ভেডিক্সণে ।

লগতে আসিল মহা চতুৰিশ বূব।
আপোন জোডিক কৃষ্ণে কৈল উপজোজ ।
যত গৈল চতুকুকি সতে নিৰন্তৰে।
চক্ত ধৰি গদা কেছে। সৰে খড়গ খবে ।

ক্ষেত্ৰ কোটে কোনা সৰ সংস্থাক্ষণ । প্ৰাহাৰ সন্মুখে কোনে কৰিবেক ৰণ । ক্ৰিম্প্ৰ সেনা লৈয়া কুম্ম্বা নূপতি । ৰণ কৰিবদু সিজো খোৰছৰ আতি ।

গুৰু জোণে সিঠাবেশ্যে সভা কৰিলন্তি। যুদ্ধিন্তিৰ ৰাজ্যক জীৱনেন্ত ধৰিবন্তি । আলোচি কৃষ্ণক কেন বুলিলা বহন। কোন বুদ্ধি কৰিবো বুলিও নাৰায়ণ ।

কিবা সংসপ্তক সেনা যুগক এবিবে। মুলিতিৰ নৃপতিক কিবা খেদি ঘাইবোঁ। কেন শুনি মাতিলয় দৈৱকা তন্ধ। সংস্থাকগণ মুহিধোক ধন্তয়।

्माङ लक्ष्म चार्य (मोडिएएकि टेन्स्काय । मूबिछिन भारत भारक कवित्या गमन । एक्से एक्से कामोलिन केड टेन्स्करण । एकोरतन नेल एक्ट्या कामान निर्माण ।

खग्रम स्व दौरव दियाद कविता समय । दिन दिया देशग्राक भी जिस्सा निवस्त्व । दिन कानि धनक्षत्र कवित्या समय । सम्भुष्णावक कवित्यां कथा ।

অসমীয়া সাহিত্যৰ চানেকি।

কুষ্ণৰ ৰচনে তান ছেদিলা সংশয়। মাৰে। সংস্থাৰগণ বেলে সমস্তৰ ব ৰণ বভেডাইয়। বে অভতুন মহাবীৰ । সচন্দ্ৰেৰ বধ মাৰিকেক একেশৰ ৷ দেখি কৌৰৱৰ পাছে মনে মহাৰাগ । बर्ग हुए। धन (सब ट्रेडल) हुई जात । काडिक आडिश्व कविरमक मन ६%। उराष्ट्राम्य मार्याण श्रुविता व्याहिलय । ক্ষেত্ৰ দেখি কিবাড়ি ধতুক বলে টানি চ গৰাহাত্তে ধনপ্ৰথ পঠাইলেক হানি। সেছি শহে সভাকে। ভেদিবা মহাবাৰ। ছয় চন্ত্ৰা ৰথক কাড়িলা বাস্ত ফোৰে চ টোণ বাণ সবারে। কাটিশা কঞ্চনাথ। কাটিলন্ম মতু সূমে সমজ নাসংখ্যাত । कामग्रा टेस्ट्सक वन ट्यायट्य टेस्सा । एमचि माध्यम महन विन्यवक देशमा **३** चार्ता कब्रामास्य (बार्ट्स समांक देव अमन्ति ঙুমি যে কৰিলা বম কুৰেৰ নপাৰি। আপুনি সাজিয়া বেরে আসে দেৱৰাজ ষ্টালান শক্তি নাই কৰে হেন কাল s লক্ষ কোটি সেনা এক লগে ভৈলা ছঙ এবে अप वांठा वर्ण चाटक क्षणपञ्च । অস্ট্রক ক্ষে প্রশাসিক সভাপ্য , কুসে: সম্বোধিয়া মাতিকস্ত খনপ্রয় । দেখিলাহা সংসপ্তগণক ৰূপে হত ৷ 세약하는 학에 등 학생들의 공기위원 # মহামন প্ৰথ ৰুপত হয় ৪। বি । বায়ুৰেগে চলিলা ৰপক চাতি মাৰি 🛊

মহাভাৰত ভোৰ পৰ্বা।

চিকি নিকি কৰে ৰগ শুবৰ্ণ পাণৰ।
দলা আছে বাৰ ভগদত লুগনৰ।
আছন্ত পাণ্ডত বেৰে ভোগ প্ৰভেৱ।
পাচত ভুলবা খেদি আলে সনাকর।

ছেন শুনি সন্সোচা শাৰ্ষি মাতিক। দেশা দেশা ভূলজায়ে মোক খেদি আইল। উত্তৰ ৰাজ্য ভগদত ভাৱে ভাৱে। সামৰ্জ লৈয়া সিম্মা মঞ্চেট্ৰ ধাৱে।

ইয়াক বুজন্ম পৰিবন্ধি লাগে জয়।
ইয়াক গুণন্ধে ভৰি দগধ জনৱ ।
আক্ৰ নদতি শুনিয়োক কৰিকেশ।
মনে গুণি আপুনি নিওক উপদেশ।

বুলিয়োক মনে গুণি আপুনি শাখত। জানি শুনি কৃষ্ণে আগ বাঢ়ি দিলা ৰণ। যুদ্ধত আছকু জিলগত অধিপতি। প্ৰন সকাৰে ৰখ বাঢ়িকা সাৰ্থি।

• প্রথমতে অভ্যুবে মাবিলা শত শব।
দূৰতে ভেলিলা,গুলম্মান কলেবন।
ধ্যুখান টানিয়া অপন তিনি শবে।
ছয় শবে তেদিকর আত অনস্থবে।

ৰক ক্ষম সাক্ৰি স্বাক্ষে ব্ৰব্যাগে।
দল শৰে বাজকৈ ভাবিলা স্বাবেগে।
শৰে ফুটি ভূলতাৰ কুপিড ক্ষর।
দীয়ল বৰ্জুল ভূলতাৰ লোহাময়।

ছানিকা শক্তি সৰ্পৰাজ সমসৰ।
ভাৰত্বিক লাগি বায় বেগে বাই খৰ।
ভালো ভাৰ মহাৰথী পৰিলেক ৰণে।
ভাবিৰোধে একো বাৰ নথাকিক মনে।

992.

অসমীয়া সাহিত্যৰ চানেকি।

সবাহাকে একেখনে তাৰি খনজুৱ।
কৌৰবৰ বৰ ভয় মিলিক সংলয়।
ভাইন ভৈলয় বহিং কৃকবল বন
সহিতে নপাৰে তাৰ শৰৰ দহন।
কৈছক কাটিয়া বৰ্ষিকা শৰচয়।
ঘপাৰত কৰিয়া ৰখিকা খন্তয়।
পুনৰপি অৰ্জুনে গাণ্ডিৱ ধৰি কৰে।
মোকন ৰংগক মাৰিকেক মনাবীৰে।

সংস্থাগত খুড়িলেক ধনপ্র।

যথা আছে ভগত মিলিকের ভর।

সর্পাদের গকড়ে গার্য কেন মর

তগদত বাজকে ধাইলেক ধনপ্র।

বৈৰ মান সদন বদন প্ৰায়ণ।
স্কৃতিন কৰা স্থাপৰ স্বাকে নিয়ালে।
শ্ব চাপা স্তদ্ধ ধৰিলা ধন্তু শ্ব।
দেখি ভয় ভৈলা সৰে কেইবৰ কিছৰ।

বিবৰ্ণ বদন প্ৰক্ষা ত্ৰণ প্ৰাই।
ইন্দে বেন প্ৰাই ডেদিলা বদ্ধ ঘাই।
বিক্ষাক কয় বিটো প্ৰাক্ষণ পাই।
সমুস্থ যুক্তাক বীৰ আলোচি উপায়।

মলে। দিশ ভাকিতা ভাবিলা বাদ ঘটে। মহাবীৰ অৰ্ভুনে হানিলা সেহি প্ৰায় । মহাপ্ৰবয়ৰ বেন প্ৰচন্ত প্ৰদা। সেহি মতে কৌৰৰ দলক কৈলা হয় ।

কৌৰবী সেনাক স্বাসাচী সেহি মতে। সৈত ভক্ত দেখি ৰাজ্য ধাইলা ভগনতে। আগে ভগনত গজ কল্পে চড়ি বাই। পাছে সেহি মজে অভজুনক লাগ পাই।

মহাভাৰত ভোগ পৰ্বা।

धार्ष्क्रम् स्था नगा है करन कलपुन । शक्र नाका भारक लागि शिर्कक ठुम्र । भक्ष भग्र नोग मृत्य कृश्वन । कार करक क्षम्र स्थान भुनन्दन ।

অৰ্জুনক শৰ কৰিলেক বৰটানে। অৰ্জুনৰ প্ৰশাউত ফুটিল। সন্ধানে। শৰ ফুটালক গুণদত সন্ধানে। বাতিশক গৰা ৰথ পৰন সঞ্চাৰে।

কুপিত শবাৰে বাতি আসে ভগদত
ভাক প্ৰহাৰিশে লাগি বাতিলেক বং ।
দেব থিক গুৰুক সুমৰি ধন্তব।
বংক সমূৰে বাতিকাল ধন্তব।

ভগদত ৰাজ্য আমি পাইলা গছ কৰে। প্ৰালয় মিলিক মহা ভুটৰো ঘোৰ দণ্ডে। নুপতি বদতি ভানিয়োক মোৰ বাণী। সংশ্যু ভেনিয়া মোত কহিছো কাহিনী।

পাণ্ড ভগদত আৰেশিলা ধৃজিনাক।
দুয়ে মহাৰণী ৰথে কি কৰিলো কাক।
সঞ্জু নদভি গুডৰাইক শুনাই।
বৈলা ভগদত বাকা অৰ্জুনক ধাই।

দুয়ো প্ৰবেশিলা যেন বসৰ পুৰত। শ্বেশি প্ৰকাগণে সবে বৰ ভয় ভীত। পুনৰ্পি ভগনত বলো মহাশয়। অৰ্জুনক ধাইলা যেন অগনি প্ৰায়।

ত্ৰিপূণস সদৃশ লৰ অগনি সমান। সাৰ্থিক প্ৰতি প্ৰহাৰিলা সেহি নাণ। ফুটিলা দৈহকী সূত ভগদত্ত শৰে। ৰূপত আছুত্তে আভিলয় বাগা কৰে।

অসমীয়া সাহিত্যৰ চাৰেকি।

कर्नभूदि पाविका अविक रेगल वान । • ভল্লৰে অভ্যুদ্ৰ কৰিলা খাৰ খান ৷ কৰে ধৰি আছবন্ত কাটিল। লৰ ধশ্ব। কাটিলন্তু কৰচ উদাস ভৈগা ভযু । প্ৰিছাস কৰি ধনপ্ৰায়ে বোলে বাৰ্ক। এट्र ७ भगत बाका युक्ति कारुक । চতুৰ্দ্দশ লখ যে গুণত দিল। সানি। ৰত্ব বিৰচিত বেন কলতে অগনি। অস্তুনৰ শৰু যে ৰাজাক যাই খেদি। ক্রটককর ভিমি খন্ত কৈলা বাবে ছেপি। बाक्षाब शासक हाकि बक्दत कथिय। भक्षक भवा (यन वेट्ड (शक्कांच ॥ সেই গভে বিমৰ্থি চড়ি মহাশ্ৰ। সাৰ্থিক প্ৰতি প্ৰকাৰিলা লোভাষ্য ৷ कार्युत्न (मध्यु नवेंप्यक आहुत शाहे। প্রতে সক্তি কাটিলন্ত বেলগাই। ৰথক সভক সাৰ্থিক বৰ টালে। মল লব সাব্ধিক হানি মধ্যম্বানে । দুনাই হানিলেক কল্পত্র প্রচয়। शकाद नवी(व कृष्टित्यक आहिनय। ৰাজাও মাৰিল। কন্ধ পত্ৰ এক শৰ। অৰ্জ্জনৰ মাথাত পৰিলা নিৰম্ভৰ 1 মাধ্যৰ উপৰে আছে এক কলছাৰ। স্কৃতিৰে বাখাৰে কিবাটি নাম ধাৰ। উদ্ধৰি পৰিলা সেহি কম্ব পত্ৰ লবে। দুনাই অজ্বলৈ ভাক আনি পিকি শিৰে। অৰ্ভুনে বোলয় গুন বাজা ভগদত। কাষ্যিত জানিলে। তোৰ বিদূৰ শক্ত ।

মহাভাৰত জোণ পৰ্বন।

েভাষাৰ সমান ধকুকেলা জ্বল নাই। অন্ত্ৰে শত্ত্বে নাত্ৰে সৰ্বব কাঠাত জন্মই 🛭 একশ্যৰ মাণাৰ কিবাটি পালটাইলা ৷ ঠাৰ্থ দৰ্শি মান ৰভত্ৰ পাইলা । পৰিকাস কৰিয়া মাডলু ধনজুয়। শুনি জগদত ৰজা জানন্দ কৰ্ম 🛭 व्यक्ष् दक गांवधिक कवि भव दृष्टि । ঢাকিলেক দিল পাল অঞ্চলৰ দৃষ্টি **৷** শৰ সহি অভুনি আপুনি নিলা বাণ : জগদন্ত ৰাজাৰ কাটিক। ধনু খান। काष्टिलम् (होन वास अर्थ्ह्भव नहर्व । भारत मध्ये शामक एडफिला निवश्रद । মৰ্ম্ম স্থান ভেদিখা বাগিত ভৈলা ভান। ভগদত্তে লৈলা নাচি অসু নাৰায়ণ 🛭 মপ্ত অভিবেক কৰি স্থিপ্ত সম জেণাতি। কেপিলত্ব পৰ পাছে অৰ্জ্নক প্ৰতি r সমস্তকে বাণি আছে শ্ৰ সমূদায়। মহা বহিন জুও বেন ক্লান্তে কাছর। মাধরে জানিল। জন্তদুনক সালে ধাই। অজুনিক পাছ কৰি আগ ভৈলা থাই ৫ অক্সুনক ঢাকি গোপৰূপ ধৰি হৰি ৷ আপোনাৰ ক্ষয় পাতিলা ভালকৰি 🛚 শৰ পৰি কৃষ্ণৰ ছণ্ডণ ভৈল কালা। স্তুপন্ন মাথে যেন বৈক্ষান্তি মালা **।** অৰ্জ্যুনে বুলিলা ভাক কোপ কৰিমন। ছে কৃষ্ণ! অস্তায় কৰিলা কি কাৰণ। ৰণৰ সাৰণি ৰথ বাঢ়িবাক কাজি। কেমন কাৰণে আগ হয়। যুক্তা আজি।

মসমীয়া সাহিত্যৰ চাৰ্নেক।

কিবা মই অশকত আকলিয়া মনে। *
কিবা প্ৰাজয় মোৰ দেখিলা আপনে।
তিনি লোকত তাৰ মুনি বত লোক।
আমি ধনুগুৰ তিনি খগতে বেকত।

শাসত আছার টোপ গাভির ক্ষত। আনি যত মান তাক যুক্তিতে শাকত। বোমার মাগত আনি পিত ভগদত। মোক আগ কবি কবি যুক্তা কেন মত।

কৃষ্ণক সংখাধি পাছে বিজয়ে বছতি। পূৰ্বত বুলিলা মই ৰখৰ সাৰ্থি । সিসৰ নচন কেনে সৰে পাস্থিলা। প্ৰতিজ্ঞাক নৰাখিয়া কি কথ্য কৰিলা।

গোবিদ্য বহুতি শুনিয়োক স্বাসাচী।

চগদতে শ্ব পাও প্রচাবিলা নাচি।

ইবাক বাধকা নাকি ডিচ্বন মাখে।

কেন শ্ববাক নাকি কেবো সম্বাক্তি।

সক্ষতিকে কটো মই পূৰ্যৰে যত কথা এছি শৰ পাত ভগদত্তে পাইলে যথা । চাৰি বিধ ৰূপ আলোধাৰ যেন ঠান। শক্তিৰ ভাৰত্ত কথা কৰে ভগৱান ।

একৰণে আমি ভাষ ভলক আচৰো।
আটৰ ৰূপে আমি কগড়ৰে কণ্ম কৰোঁ।
আটৰ ৰূপে মনুৱা লোকত লও' ঠাব।
সেহি কণ্ম ডিল্ডোছে। যাহাৰ যেন ভাৱ।

শ্বপ্ৰেক ৰূপ ধ্ৰো ভাত অন্যুৰে সম্প্ৰ বৰিষ থাকে৷ জলৰ ভিতৰে। সহস্ৰ বংগৰে অন্ধ্ৰ সিঠাৱত। আমাত ভক্তি সুৰাস্ত্ৰ মৰ গত।

মহাভাৰত ভোগ পৰ্বা।

শেকি বৰ দিবোটো বাচাৰ বেন কাম পুৰিবাৰ জন্ম নৰকাত্ৰ নাম । ডাক লাগি বৰক মাগিলা আডিপয় । দেব দানবক জিনে আমাৰ ভনয় ।

হেন শুনি অপ্লক অভিলো মই ভাক। দেৱাস্থাৰ নপাৰৰ ভাৰ মহিমাক । প্ৰম পাৱক অপ্ল শপ্ল মধ্যে সাব। বৰ পাইয়া বস্তুমতী আনন্দ মধ্যৰ ॥

বৰ পাইয়া সংস্থাবে কগড়া ছলি গৈনা।
বৈৰ্মান মৰ্মন স্বৰণান্ত্ৰ কৈলা ।
এছি অগ্নে কিনিলেক ডিনিও কগড়।
ক্ৰিছুখনে ভাক সম নইজলা ৰণ্ড।

পূৰ্বত। দেবৰ অত্তে হিভাগত চিন্তি।
মাৰিলোঁ নৰকাত্মৰ সমৰে বিশুটি।
এখে জগদত্তক মানিও ঘোৰ পৰে।
এডেক বচন বুলিলেক লামোদৰে।

নৰকান্ত্ৰৰ অস্ত্ৰ পাইলা ভগদতে। আমোহ শক্তি চাৰ জানা ভ'লমতে। এছি অস্ত্ৰে জিনিলেক ভিনিও জগত। গোধিকে ধোলস্থ কথা কহিলোঁ। সমস্ত ৪

কুষ্ণে হেন কৰিলেক পূৰৰ কথা যত। ছেন পূৰি অৰ্জুনত ৰক্ষ তৈলা চিত্ৰ। ছানিল সহজ্ঞ বাণ ফুটি সংবি গাতে। সামহিৰা জগণত বুলি দীৰ্গৰাৱে।

জপৰ নাৰাচ পাত হানি মহাবাৰে।
১৯দিলা গ্ৰুৰ ভূই কুন্তৰ ভিতৰে।
নিশিষ পুৰৱল হস্তা ভৈলা বৰ টানে।
বেন মহাগিৰিড পৰিলা বক্তবাৰে।

শ্বমীরা সাহিত্যৰ চারেকি।

नव चार्त रुष्टा हम टेन्ट्रेगन पूर्वतः।= ভূমি আৰোহিল নিয়া দশন যুগল। সেবি সময়ত মাতিলপ্ত মাথেদৰে। হস্টাবৰ পৰে শিৰ ছেদিয়ো সভূৰে। গদাধৰি কৃমিত নামিলে ভগদত ৷ কেছে। সমৰক আৰ **পূ**ঠিবে লকত । शृथिनो ७ नरको क त्य मिछ। जारह। अव । মোহোৰ উপৰে মৃত্যু নচৌক সহৰ 🛚 (इसन्य भाष्टिया जिएडा नोब सगमर छ। कोर्नारका नगरन वर्ष (प्रत्य कुनवर्ड । মেখন্যে অৰ্জনে গছ নিজম পৰিল।। গল হত দেখি পুনৰপি লৰ লৈলা : আৰু কণদত্তৰ শীড়িলা ধনপ্ৰয় । অৰ্ডচকু কানি ভাৰ ভেদিলা জনত । কাৰ নক্ষত্ৰল পিঠি কটি চাৰি পালে। গিৰিৰ উপৰে যেন ভূলিলা পলাগে 🛭 শৰ ছানি ভগদত শিৰ গোটা ভেদি। সম্পূৰ্ণ কমল খেন পেলাইলেক ছেদি। গ্ৰন্থকে চণ্ডিল পড়িল অহ-কাৰে বেন পৰ্বতৰ বৃক্ষ উথৰিয়া পৰে । প্ৰকল্পে চড়ি কপদত পৰি গৈল। ৰৈবীহত দেখি অৰ্জুনৰ ৰক্ষ ভৈল। পু-খিত কৰ্ণক তাৰ আতি কুলন্তৰ। ভাগিয়া পৰিল যেন গিৰিৰ লিখৰ। সেহি মতে তগদত পৰি গুলস্তুৰ। মহামন্ত গতে চড়ি পৰে আগান্তৰ 🛭 হস্তা সমে ভগদত্ত পৰিবাৰ দেখি। কেশৰ বদতি শুনিয়োক প্ৰাণ সৰি ! ১

মহাভাৰত ভোগ পৰ্বন।

বচনেক বোলে। ভাক শুনিয়ো সাম্প্রত।

কোন কানি প্রাণ সখি চিন্তিরো মনত।

কাত্রর বচনে মাতিলন্ত ধনগুর।

কামি নজানোকো প্রান্ত ইকার কারর ।

বোন মতে বকা ধাই তকু সৈকাগণ।

কাপদে উদ্ধার প্রান্ত ভূমি নারাখণ।

শাপদে উদ্ধাৰা প্ৰাস্থ ভূমি নাৰাখণ । অৰ্জ্জনৰ বচনে মাজিলা লামোদৰ। ভীমক সন্মৃদি পাছে বুলিলা সমৰ ।

ইতে ৰণ কালি যেৰে পড়ে ৰণগুল। আমাৰ সৈক্তৰ ডেবে মাৰিবে সকল । বেন কানি ভূমি বীৰ পথন নন্দন। আপোন পিড়ক ভূমি কৰিয়ে৷ অৰণ ।

তৰ পিতৃ সথা আসি হৈব অমুবল। গলা আগে কেশা তৃমি গগণ মণ্ডল। তীমৰ মনত ভৈলা কুকৰ বচনে। আপোন শিতৃক ভামে কবিলা অৰণে।

মাক্ষ চৰ পৰে বায় জানিয়া চেখনে :
ভীমৰ আগত আগি ভৈল৷ উপাগৱে ।
পিতৃক দেখিয়া বীৰে কৰি নমকাৰ ।
পাযুগৰ গলি শিৰে লৈকেক পিডাৰ ॥

য়ি বলে ভাকিলা পিড় মেকৰ শিখৰ। গগণ মণ্ডলৈ বল ক্ষেপিয়ো সকৰ। পুত্ৰৰ বচন শুনি চলিলা পৰন। প্ৰবয়ৰ বায়ু বেন ভৈলা ভারক্ষণ।

বেশর বদন্তি যে জীমৰ মুখ চাই। গদাপাতি ৰখ খান ভোলা জালগাই ॥ অধৰ কামূৰি ভীম সেন খসুৰ্কৰ। গদাৰ আগত ধৰিশন্ত ৰখবৰ। 9_m s

অসমায়া সাহিত্যৰ চানেকি 1

জগদন্ত মুখ চাই বোলে ভীম দেন। 💌 মোৰ সম বীৰ নাই ভিনিও ভূবন। এছি বুলি ৰপৰ আগত গদা দিলা। ছত্ৰৰ সাকাৰ কৰি ভুলিখা ধৰিলা 🛚 উদ্ধক কেপিলা বেন ডাবা সক্ষরিল। সাত্ৰনাৰ মাগাৰ ওপৰে পাক দিল 🛊 **অন্তবল দিতে কুন্ধে দিলা বাম হাতে। চম্বরে উক্তাইলা সাক্তর গণে।** মন্ত্র বদতি শুনিয়োক কুক্পতি: দেখিতো ভীমৰ কেনে বলৰ লকভি। তিনি প্রচহন পথ একৈক মন্ত্রাল। ক্ষেন সহলেক হক্তা প্রামন্ত বিশাল । হেন ৰখ গদাৰ আগত লৈল৷ ভুলি ৷ উৰাই পঠাইলেক ৰণ আকাশক বুলি 🛊 माकड्य भरूष ट्रेगग्रा भडिल अमरुख । नमाङ कृतन्त्र निर्धा नमस्त्र छयानु । ৰণক উড়াইলা ধেৰি পাছে হৰ্ষমম। থাকিল সু সাংক্ষোওঁ কৰিয়া ভীমসেন 🐧 কৌৰৱৰ সেনাৰে ধ্ৰেখিয়া ভৈক জয়। र्गाञ्चर रमना मटव करव क्षत्र करा । मक्षत्र वस्ति छनिरश्राक करून करा । স্থাদন্ত বিনাশত বি তৈল স্ববস্থা। তোম্বে ভন্তে মহা মনো ভূত্ৰে আছি। ভূমি চাই ক্ষণেক আছিলা নৰপতি 🗈 ৰাজায়ে বোলন্ত শুনিহোক পাতে চয়। সংস্কৃত মুক্ত কানিবা নিশ্চয়। এতেকে আনিধা নাৰ কেলৱ সাৰ্থি। ভালক জিনিবে কাৰ বাপৰ শক্তি 🛊

মহান্তাৰত ভোগ পৰ্বা।

वांशक अपूर्व कृष्टि हेन्तु (सद्वराख । ভগদন্ত বিনে মোৰ নোলোতে সমাজ 🛊 কাহাত কহিলো বুলি আলোচন্দ্র মনে। कृक जण्ड्निक (कार्य भम देश्व बर्ग । বৈশস্পায়ন বদতি শুনিয়ো ক্ষিক্ষর। ধুতৰাট্ৰ নৃপজিত কম্বন্ত সঞ্চয় । এবি মতে শোকাকুলে আছন্ত নৃপতি। हुर्गाधन बाका त्वांत्व शत्ना हु: (थ कांडि । महावीय क्रशकत देशमा वयानक। कामित्रा बामार बादर मिक्ति राज्य ह ভগদত ৰাজাৰ শোকত চুৰ্যোধন। বিশ্বয় বভিয়া পাছে কৰম্ব ক্রন্সন 🛭 স্ভয় বছতি ভ্ৰিয়োক নৰপতি। প্ৰথম দিনৰ যুদ্ধ ভৈল সমাপতি 🛭 ভানিত্যেক সভাসদ পদ ভাৰতৰ। ৰাম ৰাম বুলি গড়ি সাধা নিৰস্তৰ ৰ

্ৰকৰিৰাম ৰাশ্ব দাস।

%क्तोंना ।

पुरुको ।

এদি মতে তৈতে আচা বিজনৰ, পৰম সন্মোৰে মাতি। পাছে বেন কথা তথাত ভৈলেক,

ভনিয়োক কৰা পাতি ।

শক্ষ স্থিতে বসিয়া কৰিবে,

কথা ধর্মা আগরতী। ছবি কথা তথা ত্রনন্ত সর্বর্গা

শহৰেয়ে কৰ্ণ পাতি 🛭

কণ্ড দিনে পাছে । সংযোগৰ পত্নী, কন্মাইলকু কন্তাখানি।

প্রান্ততি বায়ুৰে লাখাৰ পীড়াছে, ভেজিলা প্রাণ আপুনি (

শাহে কলা থানি হৰিকেক তথা, নামোদৰে দেখিলয় ৷

মনত স্থিতে জানীৰ ভগতি, জোভকাৰী কৰিবজ্ঞ

প্ৰেড কাৰ্য্য কৰি, স্থান্ত কাৰ্য্য কৰি, স্থান্ত কাৰ্য্য কৰি কৰি। প্ৰকাৰৰ পালে গৈলা।

দাঘোদৰ আগে, পত্নী মৰিৱাৰ, শহৰে পাছে পুছিলা ৰ

* १ १ ° **%क्ला**ला । 🕠

পাৰেণ্ডাৰ বোলে, কালৰণে কৰি, সংক্ৰিলে কমুদক্ষে।

হৰি থি কৰিবে, তাক নিকাৰিবে, কানৰ সমৰ্থ নাই «

ক্ষেত্ৰ ৰাজ্য তানি, স্বাধ্য ব্যক্তিলা, মনত হৰিষ কৰি।

জামা বেৰে হৰি, কৰিলগু তেখে, পাকা সম বন্ধ কৰি।

আপুনি সক্ষত্ত কি কৰে। জোমাক, মন স্থিৰ কৰিছোক।

সুখন্মক চাই লোকক কুপার, ভক্তি ধন্ম বাধিয়োক।

ছেন ৰাক্য শুনি বোলন্ত আপুনি, উচিত ভোগাৰ ৰাক্য।

আমাৰ মনত আছম সৰ্বস্থা, কৃষ্ণ কথা কহিবাক #

এছি ছৌক বুলি শক্ষৰ গোমন্তা, তথা হৈতে গৃহত গৈলা।

তৈৰ পৰা পাছে আসি দামোদংখ, মুকুলা শুনা বুলিলা a

ক্ৰিয়ো মুক্ল অখেৰ ৰচন, ভৰি কথা কৰ্টো আমি।

ভাতিকা সহিতে প্ৰম কান্দের, বৈলা লামোদৰ কামী ।

' পাছে দামোদৰে কৃষ্ণ কথায়ত কহিলন্ত অধনিশে । · 91-8

অসমীয়া সাহিত্যৰ চাৰ্নেৰি।

জাগরত ধর্ম্ম অভি অনুগ্রস, প্রার্থাইলা সহামতি।

বাহাৰ প্ৰৱনে কন্ম কৰু স্তৰ্ভে,

নবাঢ়ে ভাতি অভাতি 🛭

সংবাধন্ম সাৰ ধৰ্ম ভাগৱত, কলি মল ধ্যকেতু।

নাহিকে প্রধাস ভক্তব ধন, এহিসে ভবণ হেসু ।

ভূমিৰ মাজকে ভাপ পাপ কৰে, বিষয় বিষ নিৰ্যাণ ঃ

বৈকুঠৰ লাগ্ৰ কলে হৰি। গামোদৰ কপে হৰি।

আপুনি পঢ়িয়া লোকে প্রচাৰিল।, শুনা সৰে কর্ণ কৰি ॥

ইকণা গাকোক আড অনন্তৰে, শুনিয়োক বেন কথা ৷

শক্ষরে খোলন্ম শুনা দামোদৰ, ভক্তি বিনে সবে রুগা ০

হেনয় ভশ্চি ভাগরত বিনে, শোভা নকবয় আতি ।

ছব্ম সংকলিলে ত্রু সক্ষ পায়া, সবে ধর্মা ভৈল পুখ।

বেন জানা হয় কথারে মধুৰ, মধু সঙ্গে কাদ বৰু #

%क्लोना ।

ভঞ্জি প্ৰাগরত সেহি শতস্ত্ৰ, গৈলোঁ শক্ষৰ ৰচন। এহিমতে নিতে প্ৰভু লামোদৰ, কৰে ভংগরত খানে।

ভবি

শুনিয়োক সভাসৰ ইটো লামেদৰ পদ, প্ৰম বৃহস্ত তেন জানি। चसुड मधान डेएड। अन्तर्यु जानक (पड़े. জানা উত্তো পাপৰ অগনি ৷ শুনক্ত্র নাজিকে শ্রাম সমূত বহিংগ বেন, जगरन शिर्माक पिर्म वाणि। শাপ সংহৰিয়া পাছে - পারয় মুক্তি স্বৰ, কৃষ্ণ পারে মিলয় ভকতি । ্ছন ছানি সর্বভাবে ভানিয়াক অভুক্পে, <u>লাম্মেদৰ চৰিত্ৰ পরাৰ ৷</u> শুক্ষ ভারে শুনে যিটো স্থানার ভেখনে হয়, কোটি কোটি পুৰুষ উদ্ধাৰ । হেন জানি নৰ্লোক আন চিন্তা এৰিয়োক, এবা সৰে জাবজুৰ কাম ৷ আপুনি নিস্তাৰ ভোৱা পুৰুষ উদ্ধাৰ কৰা, निवशुर्व (बाला बाम बाम ब

어대

আত অবস্থাৰে তিনা তৈলা বেন কথা।
সংক্ৰেপিয়া পূৰ্ব্যাপৰ কহিবো বাব্ৰস্থা।
এহিমতে দামোদৰ বনিয়া আছন্ত।
শক্ষৰ সহিতে কৃষ্ণ কথা আলোচন্ত।

অসমীয়া সাজিডাৰ চাৰেকি !

ৰাথৰাম গুৰু কো মাধ্য নাৰায়ণ। পৰ্য আনক্ষে থাকা কাৰা ভিন্তন । লক্ষম সভিত্তে জাবা বসিয়া লাভস্ত । श्वम इविरंग कृषः कथाक छ्रां हु । স-ক্ষেপিয়া ইটো কথা একি মানে ব**ওঁ**। স্থানিয়েকে যেন ভৈলা ভাক আত্তে কওঁ। बामबार्थ रवालाख छना रवनव वहने। প্তৰ বিলে বছ দেখা সূত্ৰ অকাৰণ। প্ৰক বিৰে নহে জালা হৰিত ককতি। শক্তে কহি আছে ইংড। পৰ্ম ৰুপ্ততি ॥ এভিমতে দুরো হয়ে আলভ কবিলা। डवाबरेख बक्तमान मधिकुर्छ देशका । डमान्यम् प्रया माध्यम् विहासिना । পশ্চিমৰ গৈয়া বড়ু পীঠক পাইলা a **अभावतम् प्रत्या लाइङ् लन्छियक देशका** । অক্ষকবিদাসক বে প্ৰিশন পাউলা a প্ৰথম কৰিলে ভিনিয়ো কথা কৰিলাৰু। कथा देवर है देशका देव इसके दार्थिक सु । কণ্ঠ ভূখনৰ মুখে গুনিছে লক্ষ্য। कुरू (न रे6 इ.स. क्या: देशक अञ्चलक b প্ৰকাশনৰ কাঠাদেনছে। কৰিছে পুনাও। শ্ৰহ্ম হৰিদালে পাছে কৈলা প্ৰথম । সেহি কথা ভূমৰি শক্ষৰ মৌন ভৈলা ৰামৰাম গুৰু সমে ওচৰ চালিলা 🛊 অৰমত কয়া দ্বো মহিলা সাক্ষাৎ। পূৰ্ববাপৰ পুছিলন্ত কথা ৰত বঙ্ 🗈 मक्रवर कार्य समाहिता बङ्ग्लासे । কমপুলু জল ঢালি বুডাইলা আপুনি 🛊 শঙ্করেও বৃত্তিকন্ত সেই জনুমারে। এক বে শ্বণ ধর্ম চৈডক্তক হাবে 🗈

গুৰুলীলা।

তিনি দিন অস্থৰে বিদাই কৰিলা। ৰামৰায় শুনা বুলি চৈতক্তে মাতিলা : এছি বস্তু আমি দেওঁ চাতত তোমাৰ অৰুপ ৰচন ৰূপো আগে ভোমান্যৰ 🛭 ইটো পুস্তকত যে তোৰাৰ কাষা এই। क्षतरचा निया मितः भारमानवन ठाउँ । এহিবুলি সংহিত্য পুস্তক খানি দিলা। ভৈৰ পৰ ভাৰা দুৱে৷ গুহৰু আগিলা। ৰামবংর গুৰু পক্ষৰ দুই জন। **प्राप्तमंत्रका भार्म कविना शयव ॥** ব্যাস বৈ পুৰত দামোদৰ আছে বসি : প্রকাশন্তে আছে যেন পূর্ণিমার শশী : আগ হয়া দুয়ো ছনে পুশুকক দিলা (मर्थि मार्माम्**८३ वन इ**विव लिखना ह ট্ডাৰ বহুত যে আমাৰ ঠাই আছে লামেপৰে ভাৰাক বিদায় দিল। পাছে । हेटि। कला এकियान मण्डविहा लखे তাত পাছে দেন ভৈল। তাৰ ৰূপা কওঁ। भक्क देशसम्ब भारमाप्तवय भागक । মাৰণ কৰায়ে। ভূমি জাগাৰ বংশক। নমকাৰ কৰিলন্ত এৰি বাধা বুলি। দামোণৰ চেতিকণে ধৰিল। আকুলি। বিকটে বসাইলা বিয়া পৰম সদেৰে। সমলাৰ আগত বুলিনা শ্ৰবে। নাৰারণ বদতি হব গৌৰা সংবালভ প্রকিঠা পুছিল। প্রণিপত্তে লছব্ড। কোন গতি বৈথে আবে কলিত লোকৰ। ছেন শুনি পাৰ্বভীত কহিলা লছৰ। দামোদৰ নামে দিল হৈব জাত। সিটে। বিজে ভাৰিবে লোক অসংখ্যাত ॥

অসমারা সাহিত্যৰ চাৰেকি ৷

বৰাক কুণ্ডৰ যেবে পূবৰ্ণ যে দিশত। 🕳 ক্ষৰা নাড়ি হৈব পাছে স্থিত পশ্চিমত **।** कलिङ अचाङ देश्व अम मारमाम्ब । ভান উপদেশে লোক ভবিবে বিস্তৰ চ পাৰ্ব্যটাৰ আগে এহি বুলি মৌন ভৈল।। দেহি সামেদৰ আসি কলিত জন্মিলা। শক্ষৰে এছি বুলি ভাৰাত কৰিলা। ছাৰ। সবে শুনি অনুযোগন কৰিল। । উঠি উঠি নমস্বাৰ কলিবা তথাত। হৰি গুৰু কৰিলন্ত কালে দশুৱত। अहि मरूङ उथान्त्व कानक मिनिना। हामचाटक मार्यापर बाधान कविला । প্ৰসক্ষ কৰিয়া কামোদৰক নমিল।। আনন্দত উঠি পাছে সবে গৃহ গৈলা 🛭 দামোদৰ বহিলক আপুন গৃহত। কুকা ৰাম নাম পাছে জপিল। মনত 🛊 তথা হল্পে বত লোক আলে অসংখ্যাত। म खर्ज करने मार्ट्यापन धना छ ॥ এহিমতে ভগাত আছুলু নাম্যোদ্ধ। भवत देशकात जान शही भवत्व ॥ এক দিনা ৰামধ্য ভগায় আছে। দেখিলেক দামোদৰ বসিয়া আছপু 🛊 मारमान्य हबर्ग कविश प्रशुद्ध । পাৰ্ছে ৰামবার কসিলেক ভাৰমত 🛭 কণামাতে বসি ভখা আছে কভক্ষ। ৰ্যেধনার বেল পাছে বুলিলা ৰঙন । क्रिनिरमाक आकृष्टित वहन सामाय । ভাল কৰি সজ্ঞ ভূমি কৰী আপুনাৰ। দামোদৰে গুলি হাসি বুলিল। বচন। মাপুনি দিয়োক সভা বান্ধিবৰে ভান 🗈

क्षकाता ।

ভাল ব্ৰলি ৰামৰার তথাৰ আছুন্ত। দামোদৰে এক ডোলা ৰূপক দিলস্তু 🛊 কপ ভোলা দিয়া পাছে বচন বুলিলা। ধর্ম অর্থে মাডি পিনি আপুনি কিনিলা ॥ ভাল বুলি ৰাম্বায়ে তেখনে উচিলা। দামেদৰ চৰণৰ বন্ধন কৰিলা 🛭 সত্ৰ ব্যক্ষিবাৰ পাছে মাটি দেখিলন্ত। মান্ধেরের সেট স্থানে সত্র বাজিলস্ত ॥ भक्रद्वरम् एमध्य यव व्यानम्म लिख्याः प्राप्ताहर लागि यह इतिसक भावेता ह मक्राय वृशिका बरव्यक वहन । দ্যমেদৰ পাৱে ভূমি কৰিব। অৰ্চন ॥ এচি বাকা বুলিয়া শক্ষ মৌন ভৈল। वयक्षि शादह मारमामय शादम देवता । এহি মতে দামোদৰে সত্ৰ বাজিলপু। ভক্তগণ সংম পাছে উপাক গৈলপু ৷ বাৰ জনে ওক্ত সমে বসি অনুক্ৰ। পৰ্ম আনন্দে গাতে চৰি গুণগান 🛭 কৰি কথা গাইয়া তথ, বদিয়া সদাই ^{*} ঠাসম্বাদ নাম আৰে শুনিয়ো লোকাই ॥ শামৰায় কানিবাছা আৰু একজন। ৰামানক আৰু ছবি ৰছুনাগ ওখা।। ক্ষণদ্বাথ ৰামদাস শুনে কৰি কথা। विकुशाम भएग्राविधि भवमा (य वस्त ॥ ৰাতুলচৰণ মধু আৰু কুফানন্দ। হাৰা সৰে হৰি কথা শুনা অসুক্ষণ।। ভ্ৰমৰে গুঞ্চৰে খেন হৰি নাম গাৱে। ছান ভক্তগণ সবে চাপৰি বজাৱে। স্বায়ায়তি কৰে উপা লোক অসংখাতি। भवन भगत लाट्यंत्रव हवन्ड ॥

অস্মীয়া সাহিত্যৰ চানেকি

এহি মতে লোক उथा आधाराङ कर्न । লোক হঞাল ভূমি সানন্দিত শহৰে। নিৰ্মবিষ প্ৰাসক যে হোৱাই ভাৰত । আন শুক্ত সৰ ৰসি থাকর তথাওঁ। আৰু এক কথা ৰাহা শুনিহো লোৰাই (हाताल क्ष्मक अब नागड कुकारें। হৰি কথা শুনে তথা আনলো গুৰুর। ভৰতে পুছিলে **কহিবাক নপাৰ্**ত। কাচাৰ চৰিত্ৰ কিবা গড়য় পুস্তক। প্ৰপাদিয়া কথাক নপাৰে কৰিবাক 🖟 क्रिके अकरता कर्ट (भेडने माधित। ছেৱেলে ভৰতে হৰি কথা শুনে নিউ। ভ্ৰমতে পুছিলে কৰিবাক নপাৰ্য। ভগাপিতো মেটো তথা কুৰিয়া খাকয় 🛭 লামোদৰে ভূমি তাক লক্ষা কৰিল। সমস্ত ভ্ৰকত এক দিনা বসিলন্ত ৷ ন্তকন্ত লক্ষণ পাছে দেখি থামোদৰ। जगरन कृष्य साथ प्रश्ना नवन्त । প্রসন্ধ সাম্বি পাছে পুরুত্ব ভক্তত । কাচাৰ প্ৰদন্ধ গৈল কহিবো সাম্প্ৰত। মণ্ডৱতে পতিলগু কলিবে মণাৰি। গদগদ সাক্ষা মাজে কুডাঞ্জি কৰি ॥ শুনিরেকে প্রাভূ দের নগারো কহিছে। কহিলাছ। এগা ভূমি কাগৰে চৰিত্ৰে। কিবা ভেতু লোডক বে কৃবর নয়নে। ইহাৰ কাৰণ কছিৱোক এতিকণে 🛊 কুণ্ড নিগমতি প্রভু শুনিব্রোক দের। ভোমাৰ চৰণে কৰে৷ লক্ষ কোটি সেৱ 🛊 कृष्ध (इस साम देएडा (शाकड क्हर) ভাহাক জুমৰি মোৰ নয়ন কুৰৱ 🛭

গুৰুলালা।

(देन क्वाँन कारमानत्व वाका वृत्तिकन्तु । কুফাগুণগণ ছোৰ কৌক ক্ষমিগত। ক্ষাক জানিল যিতো ভাৰ কিবা ৰৈল। হৰি উল্লিখ্যৰ পাত্ৰ সি সি জন ভৈল 1 শুনি শিশু সভয়ত কৰিবা ডখাত। ভারেছ ক্ষেত্র ক্ষা ভালা অন্তর্গত । षाट्याहरू ट्रेक्स इस कुकानक नाम । কুপানাকো তান পাছে ভৈল পুর কাম ১ ভক্ত সকলে পাছে যিবা প্ৰদ্ৰ কৰে ৷ বিনা প্রায়ালয় তাক কলর সমূবে ৷ এতি মতে সামোদৰ আচন্ত তপাত। ছবি ৰুগা শুনে বসি সমক্ষে ভকত s দামোদাৰে ভাক্ত সমে প্ৰকাশন্ত অ⁶5। দেহৰ সঞ্জাত যেন পোৱেছ ফুৰপতি । শ্বিনি প্ৰসক্ষৰ ডিনি কথা কৰিলায়। স্তব্দ সকলে ডিনি প্রসঙ্গে বসপ্ত। মক্ষাৰ মাৰে বেন চন্দ্ৰ প্ৰকাশস্ত। क्षकत्व मार्ग अक सूर्गाक (प्रवेख । भद्रायब माना दवन शव आयृतिङ । সেহি মতে ভক্তৰ মাঝে প্ৰকাশিত। সম্ভ সৰোহৰ ছতি প্ৰকাশ কৰন্ত। বৈকুণ্ঠও প্রকাশয় ধ্যেন লক্ষ্মীকান্ত। ভক্ত সকলে তথা আয়াবাত কৰে। 5 हु के दूसमा एगम देवकू के नगरन s চাৰি দিন অংশ্ব তথা শহৰ বসস্ত। লোক যাত্ৰা দেখি বৰ আনন্দ কৰন্ত । তিনিয়ে প্রসক্ষ ভথা শক্করে প্রেখিলা। নামৰ প্ৰসক্ষ দেখি কানন্দ পাইলা। এহিমতে শক্ষবেয়ে। আয়াষ্ড কৰে। **खक्ष महम बानन्त्र शख्य प्रोट्सपट्य ।**

অসমাল লাভিত্যৰ চানেকি।

স্থাই তৈলেক ডথা লোক স্ভোৎস্ত্র লোকৰ মুখত মাত্ৰ শুনি কৰি বাব ৷ ৰিভীর বৈক্ও বেন প্রকাশ করব। সৈতে পাকে তথা লোকে হবি উচ্চৰয় । সবোৰৰে পতি বেন হংসৰ কলোল। সেকি মতে তৈতে থাকি শুনি কৰি বোল » माराधाउ करन उथा वड वय वानी। दुशास्त्रा करन सर्वात्रह रयस काम सानि ॥ শুনিয়েক সভাসদ ইডো কণা সাৰ : বাহাৰ প্ৰৱণে ভৰি ভূৰ্যোৰ সংসাৰ 🛭 ছৰি কীতুন আৰে কৰিয়োক সমায়। **চৰি ভবি লৈ**য়ে। সৰে বৈকৃত্যত ঠাই সাধ্য সভাচ থাকি কৰিক ভলিয়ে। । 🕶 আপুনি সংসাৰ ভবি বংল উদ্ধাৰিয়ে। 🛊 ছবি নাম বিলে নাই সংগাৰ ভবৰ । कृत्रान हन्दर्भ टेलारहा जन्दन भवन ।। মন্ত্ৰ উপদেশে লোক সংসাৰ ভবিছো। मांभु नेक रेनेया कुक हवन खकिरया । আপুনিয়ে। তথা সংব পুৰুষ উদ্ধাৰি। নিবলুৰ মৰে ডাঞ্চি বোলা ছবি ছবি।

ছনভী

আড় অনুৰে

भुना नर्नेन छह्न,

বৈত বেন কথা ভৈলা ৷

ব-শী বে নামত

অসম ৰাঞাৰ,

থিমতে শ্ৰণ লৈল। ।।

गुक्रमीया ।

সি ৰাজ্যৰ পৰা আসিলা ইথান, শৰণ কটৰ শক্ষৰে।

পাছে যেন কথা প্রনিয়োক কটো, কৈলা আভ অনম্বের

শক্ষ সোহস্তা অবেহণ কৰি, পৃথিয়া আংশে লোকত ৪

ন্থানিয়ো কোকাট কোন স্থানে ঐড, শক্ষৰ সাধু সাহস্য ।

পাট ৰাউসাক নায়। পাছে ভাৰা, নিচিনিলা শক্ষৰক ।

ন্ধান কৰিবাক কলাড নামিছে, ভাত পাছে মেগিলেক।

শুনিয়ো আডাই কোন গানে ঐড. শহর সাধু আছন্ত ।

পুনি কোন বাণী কিসক পুছিলা, শক্ষৰে মাণ্ডি পুছস্ত ঃ

কৈৰ পৰা ভূমি কি কাণো আসিছা, কোৱা মোড শীল কৰি।

ছেন শুনি গাছে উঠি বংশীংগছে, মাজিলা আজি সাদৰি ।

উত্তৰ পুৰুৰ " কেবছ ভোষাকে, আমান্ত কছিয়ো সৰ্চা।

ৰংশী নাম মোৰ প্ৰদক্ষে আংস., ভাতে প্ৰণক ৰাঞ্চা ॥

অসমায়া সাহিত্যৰ চাৰ্নেক।

শকৰ সোমস্ৰা বুলিকন্দ্ৰ ভৰা,

ক্ষণ শুন বচন।

শামান্ত মাসিলা শ্ৰণৰ খান,

্ৰেৰা**ওঁ** নিয়া বিভয়ান 🛭

তথা হল্পে পাচে নাওঁত চৰিয়া, খাটে নাওঁ লগাইকস্ত ।

নাওঁত বাধিয়া তাৰা সমস্তক, শহৰ উটি গৈণবা ধ

দামোগ্ৰহৰ পাছে দেখনা পাছৰ, আন্তে হয়ে লোটা ধৰি।

স্থানক উভানে বিমতে আছিলা, আসিলা নাও'ত চবি ±

দামোনৰে দেখি পুছিলন্ত কথা, শহৰে সমস্তে কৈলা।

বংশী বিজ এক শ্ৰন্থ হৈবাক, আধোনাৰ স্থানে আইলা »

আপুনি লখণ কৰাছোক দেৱ. ক্ষমণ বোলো বচন।

এতি ৰূপা কৰি গুলক গৈলেৰু, ভগতে কৰি ভোজন ॥

মামেদ্বে পাছে ওকাচ পঠাই, ভাসমাক নিয়াইলসু।

যশাবেদের পাছে ভোজন কর্মালা, মনত সংস্থাবে আতি ।

শ্বন সাধ্বে হবি কথা শুনি, আনুদের বঞ্চিলা হাতি ঃ

গুকলালা। -

প্রভাত হৈলেক প্রান কবিলেক,

প্রসক্তে বলিলা ভখা।

লাননা লডিকা সমত চৰিবে,

ুলিলেনু ছবি কথা ৪

প্ৰসক্ত থৈলেক ভক্ত সকল,

বসিয়া ওখা আছব্য ।

সেহি সময়ত মধুৰ ৰচনে,

্বশীত মতি লোধন্ত ঃ

শুনিয়োক ৰাশী পূৰ্বৰ কল্কে ভূমি,

কি কাৰ্য্যে আসিলা এখা।

वःनीदमस्य भारम् । भारतास्य जारम्,

अधिला जक्य कथा ।

नवण देलवाक व्यक्तिहर्का क्रेशहन,

কৈনোঁ ভবু চৰণত।

শৰণ কৰালো - আমাক সম্প্ৰতি,

(क्या क्रश्रा क्षेत्रक व

এবি বুলি পাছে কৰি মন্তৱত,

আগন্ত পতিল ডবা ৷

शहमाह्य भारक अन्य कुनारम्,

ক্ষিপন্ত তথ্য কথা।

ভিনি দণ্ডৱ ভ কৰি বংশীদের,

कुडाञ्चलि कवि देवण।।

মধাধোগ্য পাছে প্ৰণৰ জন,

ৰংশীৰ মাধ্যে কহিলা 6

भाषु क्षक गर्भ - जेप्पक सिंह,

নকৰিব। কদংচিত।

হৰি নামে ৰভি ভক্ডত জীতি,

🚃 কৰিবা একান্ত চিড 🖡

অসমায়া সাজিভাৰ চামেৰি ৷

এতি শিক্ষা দিহা সামেদ্র তথা, বৃহত্য মত্তৰ দিবা :

প্ৰম হয়ক - শ্ৰহ্ম আগত,

শীল শিক্ষা প্রকালির ।

চন্দ্রি উল্লেখ্য করিবার। সাব।

এতি শিক্ষা ধৰি সংগ্ৰহাত সংখ্য সংখ্

পৰ্ম ২০জ ১চন লভিজ, ভবিৰ ভৈলেক মন।

শৰম সাদৰে লামেনৰ পাৱে বংশী কৰিল৷ প্ৰথমে ১

চৰিৰে লোভক সহে নহনৰ, শৰাৰ ৰোম্যক ভৈলা ।

তথা কল্পে উঠি অননত তই, জাসনে আসি নসিল, ।

बन्ती महत्र ५४। ग्रहक मकुश्रा, महत्रहरू सबद हेलला ।

মামোদৰে পাছে ভদ্ৰ সমে তথা, উহিয়া গুৰুক গৈলা।

স্থা কল্পে বালী বালাগ্ৰে গৈ, ভোজন কলিলা বজে।

ভোজন কৰিয়া আনন্দ লচিয়া, বুলি ভক্তৰ সংক্ষ

ক্তু সমবিতে কুফা কণা ৪ৰ্ফি, হৰিবে বলি থাকস্ত ।

প্রসক্তে বশিয়া এছি মতে তৈও, হবি কগা ভ্রমবন্দ্রঃ

क्षकांता ।

Gal_#314#

वरिवादक शेव,

शकारक स्थानित्वा आकः।

প্ৰসূত্ৰ আনুত্ৰ

क्षारमाध्य कथा,

ছেবে পানা বৈকৃত্তক।

কলিড সম্পতি নাট কান গতি,

श्रीय कार्यम विना।

সন্তু সেবা কৰি স্থান কথা এড়ি,

ভ্ৰমা কৰি কণা গুলা ল

অপুনিয়ো ওবা পুৰুষ উন্ধাৰা,

এড়ি সবে আন কাম।

, উৰ্ভ বাহ কৰি সুধ কৰি কৰি,

ভাকি বোলা বাম কম ৫

क्षा ।

এছি মতে কণ্ড দিন আৰুদ্ৰ তথাত। প্ৰম জনেকে মন মহা ভৈলা ভাত 🛊 बार्याक्ष हर्वे क विदेश विकास কাকতি কৰিয়া পাছে বুলিলা বচন। ন্তনিয়েক প্ৰাস্তু মের কলণ বচন ৷ লোগ চাউল জুৱা পাণ আছে কিছুমান। स्तर्व क्राह्मकांत्रि कवि स्त्राज्ञित्। यर्डके । লাক্ষা কৰিয়োক দৰা কড় ভুলিবেক এ হেন কুনি লামোদৰে বুলিলা বচন। যি কিছু আনিছা নাৱে গাকোক এখন। ब-नीया देशकाश्व भारत भावत भाग । বিয়েলি প্রসংক বসিচ্ছ বিশ্বমনে 1 बःनीत्वय विक महा शबर्य छेलाव । শক্তৰেও ভাক দেখি কৰিব। সাদৰ । ডাভাক্স লেখিয়া প্রসক্ষক সাথবিকা। ক্রিক আসিলা বুলি শহরে পুঞ্জিলা।

목수는

অসমায় সাহিত্যৰ চানেকি।

राशाबुड कथा कदिनाशु सर्वाधात । च्यानक शिष्ठक्ष छनि चाइन्ह नद्भव । वः नी/क करिया जाटमामयम वहन । পাছে আনিবাহা দ্ৰবা থাকোক এখন। ভাসমাৰ মনে বৰ সংশয় মিলিলা। বংশীক সম্বৃথি পাছে বচন বৃধিলো ॥ শুনিয়োক বংশী ভূমি বচন লামাব। मार्थाप्तव शृक्षः कामा नगरता (लाकव ॥ প্ৰথ উপৰ জানিবাদা গামোদৰ ৷ क्रानियोग (प्रार्क (योहन (श्रामेख) नदन । এছিবুলি ভগাত গে মৌন ওয়া বৈলা। প্ৰয় জানক হ'বী মন্ত কভিলা 🖠 ৰংশীমের সহিতে শব্দৰ নাসিগন্ত। দামোদৰ পাৱে নমকাৰ কৰিলয় ঃ শক্ষৰ ৰদভি গুলিয়োক দামোদৰ। স্থানা খানি খানিয়োক বংশী বে দেৱৰ ॥ দামোদৰ বৰ্গতি বে শুনিছো লছৰ। আনোয়োক জবাথানি জুনিয়া নারৰ । ক্ষে ভূমি শহৰ যে ছবিত গমনে। লোক পাকি জবা বে মনাইলা ডেখনে ৷ **भक्राव ७ निया मार्यावय कार्य मिला।** বিভাগিয়া দিয়া কিছু আপুনি ৰাখিল। । তথাহত্তে শক্ষেণ্ডো গৃহক গৈলন্ত । বংশীদের দাযোদৰ স্বালে বহিলায় । লামোলৰ আনে কওলিন বংশী বৈলা। প্ৰম মন্ত্ৰোধে ডিনি প্ৰসক্ষে বনিলা 🕫

위표

আতে অনন্তহে দেৱ দামোদৰ পান্ত। শুনা যেন মতে প্ৰাভূ বেহাৰে গৈলস্ত ।

क्रक्तोना ।

কামেশ্বৰ গিৰি নামে সক্ৰাসী আছিল।। শিৱখৰ দৈবভঃ সহিত্তে আলোচিলা ৷ छरता टेक्कवक रमस्य भवस भासत। ছৰি ভক্তি পড়ে বাদ কৰে নিৰস্তৰ 🛭 **बकांड कानाहेना प्रत्या जात्मारिया कार्या ।** শুনা মহাৰাজ নদ্ট ভৈলা ভয়ু ৰাজ্য ঃ ৰজাতলা হুমি চেকীনকৰাৰাজ্যৰ। ক্ষকায় প্ৰবঠে তথু প্ৰজা নিৰন্তৰ । গোসানীৰ ৰাজ্য ভাষৰপ নামে খ্যাত। তবু মাতৃ কামাখা। লগত প্রাথাত 🛭 চৰাচৰ জগত ত্ৰাজিলা ভূগাঞ্জেৰী। ব্ৰহ্ম। আদি দেৱে সিদ্ধি পাৱে বাক কেৱি a চৰাচৰ জগতৰ নুগাঁ লে কাৰণ। থেন ছুৰ্গা পূঞা নকবৰ একজন । उयु बाका नके देखन कनाटनं। ट्यामांत्र । যেন মনে লোৱে ভাকে কৰিয়ে৷ সালপুত 🕽 হ্যমি নৰপতি কাতি কোধ বৰ তৈলা। ভুগাঞ্চৰ মাভি কথা পুছিবাক লৈলা।। শুনা কামেশ্বৰ শুনিয়ে/ক পিয়ধৰ। কোনজনে দেখাপূজা খণ্ডাইলা লেকেৰ কোনে মুপুক্ষয় ছুৰ্চা ৰাজ্যত আমাৰ । সহৰে কহিয়ে মই সাধো প্ৰতিকাৰ 🛊 শুনি দ্বয়েজনে পূৰ্ব্বপেৰ কহিলেক। मार्ग्यापन भारम आरम् क्रांना शुक्रात्तक । বিশিষ্ট রাঙ্গণ কুলে উৎপত্তি ভৈলা। कामकरण राष्ट्ररणी आस्य अञ्च देवला 🕽 ্টেটো এক শ্ৰণ লগাইল। লোকক। শবত কালৰ পূজা লোকে এডিলেক 🛊 আন দেৱতাৰ নাম জুগুনর কাণে। ভাগরত ধর্ম প্রবিধাইলা ধানে খানে।

মদমায়া সাহিত্যৰ হাবেকি।

এতি মতে ভূৰো তানে প্ৰচাই কবিলা 🛊 পণ্ডিও সকলে অনুযোগন কৰিল।। শুচকৰ ৰাজ্য ৰাজ্য ধৰিলা মনত। নুপত্ৰিৰ ৰাজ্য ভঞ্জ বেংঘ উপাগত 🤉 হবি অক্ডক বেদ কৰিবাক মনে। ধোপথৰা সৰক বুলিলা ভেডিকাৰে। **६मा (धानमन) मार्गामन भागक** । কি কবিশে সুপ্তত লগত-ব্যৱক 🛊 যদি দেবা পুজর পাকোক সেচি পান : তুকি প্ৰেৰে মোৰ খানে শীল্ল কৰি আন 🗈 শুনি খোপথৰা তেডিক্সণে চলি গৈলা। কভিপদ দিনে বঙ্গপেটা আসি পাইলা । ছৰি মন্দিৰত প্ৰস্তু বসিহা আছন্ত পুৰিমাৰ চকু বেন প্ৰাকাশ কৰন্ত । চাৰিপালে বেচিতা আছুৰু ক্যন্তগ্য । সেচি বেকা বাজ দুত জাসি উপাসর 🛊 ठामकाक देवकश्च एउएक वर्गवला। মন্তরতে পতি সবে প্রাণার কবিলা **র** হাব। সমস্ত প্রাভু আখ্যম কবিলা। আসনক দিয়া পাতে কুলল পুছিল। । চৰিৰ নিশ্বাল্য পুশ্চ চক্ৰন চিলায়। য়াস্বল প্রসাম দিয়া বল্পে পুভিলস্ত । কিবা কাগো উপানক আসিছা আপুনি। पृष्ठ महत्र वहन वृत्तिका (क्रम ७नि । নমে। নমে। লামেদেৰ ভোষাৰ চৰণে। ৰাভ লাজা কংখ্য প্ৰভু শুনা এক মনে 🛊 দুৰ্বভূচন ৰাজ্যৰ আন্তো লগালেক খল। দেবীপুৰা এডাইলা লোকৰ সৰল 🛊 প্ৰকাৰ নমানে পিতৃপ্ৰান্ত এড়িলেক। পুনি নৃগতিৰ জোধ কৈল কচিকে।

व्यापाक-मार्गम कविलय सद्या । মামেদৰ শুক্ত পালে চলিয়ে সম্বৰ 🛊 (मान चाफा कहिति तकात चार्श गाउँ। বলি কাটি দুৰ্গাক পৃতিহয়ে সেহি ঠাই 🔉 यमि वृद्धि सकार्ष्ट स्थानिति हेठाडेक এতি প্রায়েজনে আভিলৌ ভব চরণক 🛭 যদি দেবী পুজিবে পাৰিবে তুমি মনে : नभावितम याहेटड कारण बकाब भारत 🛭 প্রচণ্ড লুগতি দণ্ড কবিবে আমাক। মগৰে চলিয়ে৷ মানি ৰজাৰ অজ্ঞাক 🕦 এতি দুলি মুদ্রে মৌন ভয়। বঙিলেক। ৰাক্ষাৰ আদেশ প্ৰান্ত শুনিয়ো প্ৰান্তাৰ 🕕 ক্ষিড়িত মলিন মুখ কৰি মহালান্ত : ৰভাক ভুগতি পাইলে মনে গুণলু। ছবি ছবি লুপতিৰ কিলো মন ভৈলা। ছবি ভক্তিত বাদ কৰিবাৰ লৈলা _{।।} सन्न क्रेश्वर विस् अस्टिक नाम । **्कान क्रम काइड (क्रम संविद्यक अंक** is মৰ নাৰী গো প্ৰাঞ্জণ্ম কৰিয়া সেৱ। प्रधुव वहरून भविरुक्तम मिला रमत ॥ **ওলিটেক বাজগৃত আমাৰ বচন**। ভিনিয়ে লোকৰ বিভে। লক্ষ্মী নাৰায়ণ। ভাতপৰ সাম কোনো পাৰে। পৃত্তিবাৰ। ৰলিখ লগত বলি কটেট আমাক ৷ মোৰ গল উপৰ বলিৰ গল ভল ৷ काहे। यसि काइड ("डाइव गाँदि वन ध ৰক্ষাৰ পালৰ বাইবে। নকৰিবো পুচ্ছা। হৰি বিনে আছৱ আমাৰ কোন পূজা 🛊 এভিবৃত্তি প্ৰম পুৰুষ ভগৱন্ত . বিজয়পুৰক ৰাউৰে ইচছা কৰিবাস্ত :

অসমীয়া সাহিত্যৰ চাবেকি।

দিনা **অবসানে পাছে বাত্রি আনি ভৈলা**। ৰৰ বৰ বৰুৱা প্ৰভুৰ আগে গৈলা। প্রণমি বোলয় শুনা প্রাকৃ দামোদর। বৰ বৰ লোক আছে। ভোমাৰ কিন্দৰ । আমি দলি কাটিয়া ভোষাৰ নাম কৰে।। ত্তপালি নাহাৰ। নাথ চৰণত ধৰে। 1 বিষ্ণু বিষ্ণু বুলি প্রভু দিলা সমিধান। কিসৰ ই বোল বোলা ভোৱাল ৰচন। আমাৰ নদল ভুমি বলিক কাউনা : আমি কেনে এডাইলোঁ। ইকণা নকৰা b बकाद भासक बार्वे। (महि लार्ग (ध्रोक পালিবাল সত্তপনে দথা কৰি মোক 🛦 প্ৰাভূ দামোদৰে চৰি আভাৰ কোলগু, ডুমি বৃদ্ধ বৈক্ষর প্রম বৃদ্ধিমন্ত ॥ সত্তথানি পালিবাছা মোহৰ বে মউ। ৰম্পাৰ (চন্টাক বৃলিখালা ভালে মৃত্যু ছাগ্ড ঈশাৰে যোক কৰিল। আদেশ। দুনাই আৰ ইলামত নাহিকে পুরেল । আন ভক্তক প্রভু কবিলা আখাস। বৃক্তম নবার বাপু ঈশ্বধ বিলাস 🛭 হৰি আতা সমে এক প্ৰাণালী যে কৰি। গাকিয়ো সমস্তে মোক খেদ পৰিছবি ॥ জগৰান নাৰায়ণ গুলা মনোহৰ। তোৰা সৰে আমাৰ শৰীৰ স্থস্ৰ ৰ ৰড়পেটা সত্ৰৰ সভতে আসিবালা ৷ হেলা নক্ষিয়া সত্ৰখন পালিখাছা 🛊 মম ভাড় পুত্ৰ জ্ৰীকৃষ্ণ পালিবা। ন্তন। ইঃকৃষ্ণ মোক শোক নকৰিব। 🛊 ভক্তৰ শঙ্গে প্ৰৌতি নকৰিবা ভক্ত। মোক স্লেহ আছে যেবে মেৰিবা প্ৰসন্ধ ৪

%कतामा ।

শুনা ভুবিৰত্ন ভূমি কাস সমসৰ। ভূমি মোৰ বান্ধৱ অপৰ দামেদৰ । আমাৰ বচন এড়ি জহা নগৰক। আসিবাহ। তুমি বৰণেটাৰ সত্ৰক । ভাগরত ব্যাখ্য। তুমি আপুনি কৰিবা লোকক হবি জন্তি উপদেশ দিবা। ব্ৰাহ্মণৰ মিদ্ৰা মৈমিন্তিক নেকৱাবা। হ্রাপুনিয়ে। স্থান সন্ধা। পূজা আচ বরা । আপুনি শুনিলা মূপতিৰ প্ৰংটেণ্টাক। কশ্ম এড়িলেক পুলি নিয়াই আমাক : একাপ্র ডক্ডি ক্রিবার। মহাজাগ। তেবে একো উপদর্গ নপাবেক লাগ। আৰু এক কণত ঈশ্ব আজা ধৰা। कभा बाक्ष अंक थस खानवड करा । পূর্বের মহাপুক্রবে কবিবা দশক্তর। কার্ম জটিমা চবি তুলড়ী ইছন্দ । ভাত কৰি ভূপন কৰিবে। কাগৱত। ন্ত্ৰী শুক্তে সৰ্ববলোকে বুৱে বেন মত **॥** মোক লাগি ভোষা সবে চিন্তা এড়িয়োক। স্বাহ কলাণ জগদীখনে কৰেকৈ 1 হেন শুনি ভাষাৰ সন্তাপ আভি ভৈলা। চৰণত পড়ি সৰে স্বান্দিবকৈ লৈল৷ 🛊 हङ्कलारम ङक्टङ काम्मग्र दर्गाष्ट्र रर्नाष्ट्र । হা প্ৰাস্তু দামোদৰ কৈক ধাহা এড়ি। স্ত্ৰী বালক বৃদ্ধ সৰে গড়ি পড়ি কান্দে। কড ডুই চৰ্ণক বুকে অনি বাকে 🛭 প্ৰাণৰ ঈশৰ প্ৰভু দেৱ দামোদৰ। আমাক এড়িয়া বাহা বিঞ্চর নগৰ 🛊 ভূমি অবিহনে কেনে ধবিবোঁ ভারন। काट्य कार ध्यान कविट्या स्माइन ।

অসমীয়া সাহিত্যৰ চানেকি।

আমাক কাহাক দিয়া বাহা প্রাণনাগ এহি বুলি পৃথিৱাত আফালস্থ মাথ। বড়পেটা জুবিয়া ক্রন্সন উন্মি ভৈলা। আমাৰ কুলন আজি হল্ডে দূৰ গৈল। । এছি বুলি বিলাগ কৰন্ত ভাক্তগণে। अकुरमदा चामामग्र मध्य वहत्त । নাকাব্যা ভড়ড সৰ এড়া ৰক্ট মন। শুনা সার্থানে স্বে মুখা প্রয়োজন 🛚 তিনি কটি প্ৰসক্তৰ ধৰিবা সভত। দামণ প্রালক আছে ভাব ক্ষপুর্গা । একদেশী সংক্রংড়িত যোগ সপ্রসক্ষ : কিন্দু আন্ত অত্তে প্রতি নকবিবা ভল্প। ভেবে আসি ভোৰাৰ সম্ভান্ত সক্ষাক্ষণ । থাকিবোছ নিধ্যে মই কচিলে: বচন ৮ এছি বুলি দামোদৰ ৰূপে ভগরন্ত। সবাক আখন কৰি ভাত্ত দিল্ল । আখাসিয়া ককড সরক স্থাপি গৈল। কুক্ষক হৰুৱে ধৰি শুভ যাতা কৈলা। ৰাক্ষৰি গৌলাই আৰু শাঠক গৌলাই। ৰখুনাগ আভা আৰু কুঞাই ৰামাই। বামদান ছবিদান শ্রেম্থা ককর। ষাঠি জন কেউলীয়া কৰিল। লগত । इपि काष्ट्र। कमलाकायुक पूर्णि (नेटा)। धर्माय जाधरन लाएक मार्टन आक्र फिला त যাত্ৰা কালে হৰি নাম প্ৰম মহুল। **১৬**প্লাশে বেড়ি গাবে ভক্ত সঞ্ল ।। স্থা বালক বন্ধ সবে বেচি নাম সারে। খোল কৰচাল বেণু লখা লিঞ্চা বাবে 🛭 চতুপ্থাপে হবিধ্বনি শবদ উঠিল। আগবঢ়াইবাক লাগি সমস্ত্রে লবিল 🛭

物等部(の))

কত দূৰ হল্তে আখাসিয়া সমস্তক। নিবৰ্ত্তয়ো পুনৰপি পঠালা ঘৰক ।; কণ্সৰ আদেশে যেন আসিলা অকুৰ। बाम माधतक टेलवा टेशला मधुशुद ॥ সিবেলাভ গোপ গোপী সৰৰ বচন। লগতে নিলম্ব প্ৰভু আমাৰ লোচন। (यन প্রাণ গৈলা ভত্ন চেন্টা নকবয় বঙ্গেটা গানৰ লোকৰ সেৰি নয়।। দেহি মতে দেৱ লামোদৰৰ লগত। প্ৰাণ সন গৈলা সৰে মধা খেন মত।। শুক্তৰ তঃখে প্ৰাভু মনে খেদ কৰি। ক্ষতিপয় দিনে পাইলা বিজয় নগৰি। ভনা সাধু সৰ গামে।গৰৰ চৰিত্ৰ। विकृ देवकद्भ क्या मान्याय व्याप्त । कक्षित्र कल्लक (भर्त भारमानन । अकाकटण गिट्डा करन हालग्र ५६२॥ প্ৰাৰ কান্য নিসিঞ্চিৰে (এন শ্ৰু। নাই । অর্থেক প্রথমতে ছক্তি কল পাই।। চাহান চৰণ চিল্টি এৰাবে, দুৰ্গতি। হৰি হৰি বুলিয়া সাধিয়ে। আক্ষণতি।

এক সময়ত বজাৰ সভাউ,

যি ভৈলা শুনিয়ো ভাক ।

কামেখৰ সিৰি বজাক বোলয়,

নৃপতি শুনা প্ৰভাক ॥

ভীনামোনৰক আনি সমাজক,

কৰিয়া বিচাৰ কথা ।

দেৰীৰ পূজাক মানে কি ন্যানে, কুৰু কিৰা অঞ্চলা। bos

অসমীয়া সাহিত্যৰ টানেকি

ভীৰ্থ স্থান ধান কৰ্ম ধৰ্ম হৈছান, মানে কি নমানে ভাক ।

পুৰিবাক বোগা হোৱন্ত ভোমাৰ, মিলাড়া পণ্ডিছ মাক।।

विष्याद्या गाउँ सम्म ॥ विष्याद्या

শুনি নুপৰৰে সাহিলা সাহৰে, ভাল কথা শুমৰাইলা।

ষাগীশ ভৰ্ক সাৰ্থভৌষ্চাগা, ভ্ৰমৰি সংব অন্টেলা।।

মভাত ৰাজেক্ত পণ্ডিতৰ ইক্ত, চক্ৰবন্তী আহে যত।

বিভা ভগ বেংগে সম্পূর্ণ সমস্ত, শাস্ত্রত সংব পার্গত।।

পণ্ডিত সমস্থ, বেদ বিচাৰক আহি।

গ্ৰীন গন্ধীৰ বৃদ্ধিত ভূথিৰ, গ্ৰুদ্ধিৰে গৈলা ব্যক্তি ॥

চন্দ্ৰন চৌৰাত আসি বসিলস্ত, আশীৰ কৰি বজাক।

ৰভালে। ভাৰাক আনৰ পূৰ্বক আন দিলা বসিধাক।।

কৰ্ণ ভাত্মৰ কুপুম চকান, দিয়া সভা ৰঞ্জিলন্ত।

সভাক প্ৰকাশি সিংহানৰে বনি, আছা নৃপৰৰ শাস্ত ।।

লিধে খেড ছত্ৰ চামৰ চুলন্ত, উপৰত চন্দ্ৰাকণ।

%कलोड़ा ।

মণুৰ ∢গাপাল — সঃৰ ভাল ভাল, ভত্ৰ নাজিৰক সাদি।

হাঠিয়াৰ দল শিলৈকা বৰুৱা,

গদাধৰ সভাবাদী ॥

शेष भाषापुर प्रश्निवासूर,

कुमान नाएक श्रेष ।

পাত্র কটোরাল লোক ভাল ভাল, বসিলা আসি তেখন।।

কারক সকল বৰ বৰ মাল, কাসিলা সৰে সি বেলাভ।।

নের সমারতী পুরে দেবসভা, নগাত ইন্দ্র লোভক্ত।

সেহি মতে পৰী — ক্ষিত্ৰ নৰ ইক্স. জীবুক্ত হৈয়া আছন্ত ।

সেছি সময়ত নৃপতি বোলস্থ, ভানা দৃভ সমিখান।

নাম্যানৰ ভাৰ — তৰ অভিন্যাণ, আমাৰ আন্দেশে আৰ «

ৰজাৰ মাজ্ঞাক শিৰোগত কৰি, দুতে তেতিকণে গৈলা।

শীশু বেগ কৰি এৰায়া নগৰি, প্ৰভুৰ আগে পিড ভৈলা ।

নমসাৰ কৰি কৃতাপ্তলি ধৰি, বোলে প্ৰভূ শুনিয়োক।

ৰক্ষাৰ আনেশে যাইবে লগেয়, শীঘ্ৰে প্ৰভূ চলিয়োক । b =64

অস্থীয়া সাহিত্যৰ চাৰ্ফেক।

ভিন্ন ডেভিক্সৰে। সধুৰ হচনে, মাহিলায় মামোদৰে।

পুলা কক্ষণৰ কৰিছো বভন, চলিৰে পাগৱ সহৰে ॥

এমি বুলি প্রভূ দোলাভে চবিয়া, ভক্ত সমে চলিকার।

ৰেপ্তৱা আক্ষৰ প্ৰভুষ লগত, প্ৰচাৰে চলিকস্ত ।

ৰত বেলি বাট নিংহ্বাই পাট, নামিলেক প্ৰাস্ত ভৈড।

বেডৰ পাতৃকা চৰণে পিৰিয়া, পশিলা বাজ খৰঙ ঃ

নগৰীয়া যত ভাল ভাল লোক, লগতে আলিফা আছে।

প্ৰাকৃত কাৰ্যত পৰিছে, চলি যায় পাছে পাছে ৪

कृष्णव ६वन वृद्धिकारग्रङ, ८मन मारमामन वृद्धि ।

প্রবেশ মাজকে সমস্ত ভকতে, হবিধানি কবিলস্ত e

দেখি সন্তাসদ তৈথে তথ্য, সন্তৰ তেজে ধৰবি।

সাধিক মতেক উঠিল প্ৰান্ত্যেক, কিছু মাত্ৰে বৈলা বলি ঃ

প্ৰভূ দাৰোদৰ সভাৰ ভিতৰ, প্ৰৰেশ ভৈদা বেখন। শণ্ডিত সময়ে আভি কয়নতে,

দিরাইকেক আসন ॥

कुक्तीला ।

ডাত নুধৰিলা জন্তে জানি ছিলা, কুশৰ কঠ পাৰিৱা।

সভাক সংকাৰ কৰি থাৰখাৰ, বলিলা ছবি শ্ববিয়া #

ওকত সকলে কঠ চৰা পাৰি, প্ৰভূব পাণে বসিলা।

বিবেলাত বেন সমভাবে লোক, বন্দু পড়ি বিন গৈলা «

সকেও তথ্য জ্ঞা নিজনত, আছে কেৰে কডক্ষণ।

শাচে নৰবায় সভাক শুনাই, গান্ধাহে বোলে বচন চ

শুক্রো লামেক্ড ।

ছুৰ্গাৰ পূজাক কাজবীত স্থান, নকৰে কোন গোৰত ॥

যাগ বোগ জড এজিল সমস্ত, লক্ষ্মী পূজা নক্ষম ।

ক্ষান শিক্ষা ধৰি নোকেয়ে আচৰি, কৰ্মান জন্ট কোমন ॥

এতেক বুলিয়া খোন ভৈলা ৰঞা, সভাসদে শুনি আছে :

ৰক্ষাৰ ৰচন্ শুনি সেহিক্ষণ, ৰাগীশে মাডিলা পাছে ।

শুনা মহান্ত বভারে পুছন্ত, কেনে নেলা প্রস্থান্তর ।

দেবীক পূজন তীৰ্থক দেবন, প্ৰসিদ্ধ ইটো লোকৰ । #3 # ·

অসমীয়া সাহিত্যি চাবেকি ।

বেদৰ বিভিত্ত ' ধৰ্ম কৰ্ম বড,

ৰাদণ বেন নিয়ম।

শিকু মতে আৰু সংয়ঞী সন্ধাৰ, আন ৰড'নিডা' কৰ্ম ॥

ছিজৰ আচাৰ কৰি পৰিহাৰ, বৌধ মত প্ৰেচৰিলা।

চৰু উপদেশে " প্ৰজাক নিঃশেষে, কৰ্মাণ্ড বিমুখ জৈলা ॥

त्यारके पिना करन कान्स्क व्याहरून, केन्द्र देखना अन्तात्र ।

উহাক পুছিবে লাগি নৰনাথে, আনিল। ঐক মতাই ॥

এতেক বুলিয়া শেষ হয় বৈলা বাগীশ মহালয় ৷

মোনে সভাসদে আছে নিলবদে, নঞানো আজি কি কয় ৷

বায়ু নবছায়ে বেছেন নিশ্চল, সাগবছ উৰ্ম্মি নাই।

সেহি মতে সভ --- সদে নিবশদে, আছে প্রাভূ মুখ চাই এ

এতেক বচন শুনি ভেডিকণ, প্রভূ দায়েদৰ সন্ত ,

কাতি মৃত্সবে ় বুলিয়া কাডৰে নিবৰ্ত্তি কথা কছন্ত #

শুন' বিভৱজন ভোৰা বিচক্ষণ, পণ্ডিড দিগ্রিজয়।

মহাৰাজ সোধে কহিবাক লাগে, আমাৰ যেন নিশ্চয় ।

् ७ क्वोंका । 🚙

প্রতিক সেবন দেবা উপাসন, ধর্ম কর্ম বাগ বোগ।

বাম কৃষ্ণ নামে . সকলে সিকর, নলাগে একো উদ্যোগ ।

ठिक्ट रह प्रमायको । -

মান ভীর্থ বতঃ ্থাছে পৃথিবীত, স্থানি পারে সংগতি ঃ

অচ্যুত্ৰ মত উদাৰ, চৰিত্ৰ, প্ৰদক্ষ কৰে সভতঃ

ভীৰ্থৰ সমাৰ হোৱে সেহি স্থান, গীভা জাগনত মত চ

এতেকেলে বাম ক্ষান্ বিনে, নভালেত কামি কান।

কুকুৰ নামক স্বাহ-লাজার পান ও স্বাহ-লাজার পান ও

ম্ক্রা যুগো থানি - ্রডা বুলে যাজ. থাপনে প্কা সম্পতি:

কলিত কৃষ্ণৰ নাম ৰা(ভিৰেকে, নাই নাই জান গভি ৫ - 👵

মন্ত্ৰ সক্ষ লৈয়। যত্ত্ব সন্থি পথে, কাশ্যে নকৰে নৰ।

করে রক্ষাণ্ডত কৰি, ফুকিবেক নিৰশ্বৰ ।

প্রকৃত্ত দেহা সাবং পাক্র, ভাবত নাম নেডিবেঁঃ।

ইছের পড়িরে ব্যক্তি গোল পাওঁ, ক্ষমে ক্ষমে নাম লৈগেঁ৷ ৷ P32

স্বস্থীতা সাহিত্যৰ চানেকি।

এতেক বুলিয়া মৌনে ব্যিক্স, কৰিক্স দামোদৰ:

সভাসদ সৰে মৌনে শুনি আছে, প্ৰিচে নেমে উত্তৰ ।

ছামোদৰে বিবা - শ্ৰেক কৰ্ম কন্ত, লক্ষণ মাত্ৰ কল্প ১

শ্বন্ধ নহয় লক্ষণ কর্ম, উৎকর্ম কেখারেন্দ্র :

সেকি বেলা যড়— সনি চক্রবন্তী, নির্ম্বের সাকা বেলের।

বিক্তৰ জালে ইমজেৰে কৰিছে, অলপা নহে বচন।

গোৰিকাৰ বৰ্ণ প্ৰম নিৰ্মাল, ক্ষমিকিক ক্ৰম্পেকৰ ঃ

ভাষাক কারণ কীওঁন ছবণ, কবত বিভো গড়ত।

পুলিৰে কুডাৰ্থ হেনর সংশয়. ন মাহি কাহি সক্ষণত ঃ

ভূমি নৰপৰি বুলিলা ছবিত,

ইড়ো কোন সহাক্ষর।

কিবা উল্পৌন পুছিৰা সৃত্যু, লাভয় কোন সদন।

শুনি সভাৰৰ্গে ৫ কছন আনক্ষে, নৃপতি পৰীক্ষিত্ৰ।

পাটবাটনীত বড়পেটা হডে, থাকৰ একে সাক্ষাত চ

६क्लोलः ।

ৰজাত্তে বোলন্থ বিভা ভাজ হল, সমস্থাৰ এক কথা।

জকতৰ মত

নকৰম্ব ৰে মন্ত্ৰণা।

এচন্তক বুলিয়া কৰেব বাকিয়া উঠি মূপ পৰাক্ষিত।

সভা বিস্থিতির। • অক্টেস পুরার, প্রবেশ ভৈলা গ্রিড।

গৰিছিত কৰি জাজিলা সমাজ, গৈলা সৰে ঘৰাদৰি।

প্ৰাচ্নাহৰ বাসাক গৈলবা. কৃষ্ণৰ নাম ভূমৰি ঃ

ক্ষপেক্ষা ৰহিত কৃক্ষ পাৱে চিত, দিয়া প্ৰাডু ৰদিশস্ক ।

বৃষ্ণা প্রকার হয় কাকে। নামি ভার, নির্পক সহাসপর :

পূৰ্বন্যতে হৰি— প্ৰসঞ্জ কৰি, লেকি বেড়ৱাৰ ঘৰে।

লাছে মহাসন্ত লগতে সমস্ত, একে নুগঠিত গবে ৪ ব

প্রসক্ত থালিত নহস্ত কিঞ্চিত, ৰান্তি দিংন অবিশ্রাম।

জগত নিলাৰ কাৰণে ঈশব ধৰি হামোদৰ নাম ।

সেরি হামোলৰ সেওৰ কিছৰ, নামত লেজ্ন সংগ্ৰ

ৰুলিও লেম্ড বিশ্লৱ কাল্ড, ভড়ি গছ ৰাখিল্ড ।

শস্থায়া সংহিত্যৰ চাৰেকি।

ষ্যৰ সকাশক - অংনন্দে, ভক্ত,

মুক্ত ভাৱে থাকন্ত।

बाह्रभ अञ्चल न्ववर खन्न,

ভেকৰা সভ সভাৰ ।

হত। প্ৰভা ভূঃৰী চোৰ সন্ত ভিক্লি,

পলু পিজ্পবাৰ লাগি।

চিন্মস্ত কুলল ভূগৌ বংসল,

ঈশ্বহ ধৰ মাগি।

(स्वत् वर्ष्ट्व १५०६)

সকাশত মেৰ মন ৷

কিঞ্চিতেক মন ভৈলধ্য প্রসঙ্গ,

(अतर्म जान कर्ग ।

প্ৰস্থানেৰ ি ি দেৱৰ চৰিত,

পদৰক্ষে গাবে ইন্ডা'।

সিছাক এড়িয়ে ক'চাক ধৰিবো,

शस्यु मखामभगगः।

(भाक कहा ७५ 🛷 🐃 बाह्या क्रांबर्ग,

ু ভোমাণাৰ প্ৰয়োজন 🛭

সৰাৰ পাত্ৰত 🚃 👢 - কাৰো সংগ্ৰহত,

্ৰ নোহৰ লোহ নধৰি।

ৰ্মেশায় বিক সন্তু পাৱে আপ,

কৌক বোলা হবি ছবি a

ত্রীবাস হাতুস্পি।

গোপাল জাভাৰ চৰিত্ৰ ৷

ভূমিয়া বেমৰ পাছিয়া শ্ৰহণ, কথা আভি জনস্তৰে। **ভ**বানীপুংক ু ইন্দা এড়িনেক, ি কৈনা দেৱ গোপালৰ । দেৱ'লা গোশোলে 🎽 🥇 ভক্ত স্থলে, া কৰি সৰে ভালোচন। নামে কালকাৰ তাঁত আৰু সংখ্য সাৰ, े बाहेबोक अविना मन ॥ হত সন্ধ কান ' ানছিকে বাৰ উপায়।' '' নৰনাৰায়ণ নৃপতি প্ৰৱত, ७ %° , जिल्ली कानवाद नाम 🗈 🌣 🦈 🦘 🦈 পোনা বাৰ নাম > > > < নাম অনুপন, ১_{০০০ ন}ৰহে ছক্ষিণক লাগি। ১১৫ বন শ ভালৰ ভাৰত আছে লোক বড, স্বেম্ব পুণা अधि । অনেক ৰতিয়া তটী ক বণিয়া, প্ৰণকাৰ স্বৰ্গাকাৰে ৷

চুৰ্কাৰ মালাকাৰ বেনে সোৰা ভেলি,

চন্মকাৰ কুন্তকাৰে।

অসমীয়া সাহিত্যৰ চাৰেকি।

গোপাল দেৱৰ সেবক বিনাই, নাহিক্য মনে হাউ #

স্বর্ভগ(থড শক্ত শক্ত কুঞ, ব্যাক্ষার বিভোগন।)

ছস্ত সৰ সংখ কলেখাৰ প্ৰাথে, কৰিলা পাছে গমন ৰ

কালখাৰ প্ৰায়ে আৰু লোক ৰঙ. উচ্চোগ সংক কৰিল।

সোপাল দেৱৰ খাকিবাৰ গৰ, ভেগনে নাক্ষিয়া দিল ॥

কৰি পৰিপাটি সাজি চাৰি হাটি, নামঘৰ লাজি দিলা।

ভৰত সকল — লভিয়া পূৰ্ক, আনুদ্ধে সৰে বজিলা :

লোপালে ৰোলপু একখানি কথা, লাগে ভাৰ কৰিবকৈ ৷

এটি নামগ্ৰে সাভিবাৰ লাগে, এক থানি প্ৰতিমাৰ ।

ন্তনি শুক্ত সৰে ইতিয়া ভেখনে কৰিলা সৰে বিচাৰ।

ম্ভিগ গুৰুৰ ব্যৱ আছুর, পাইলা বাঠা প্রভিমান ।

বার্থা পায়। পাছে তকত সকলে, গোপালত কহিলস্ক।

এক গোটা ৰূপ এক জোৰা বস্তু, বিয়া পঠাই খুজিবাস্তু ঃ

গোপাল ছাভাৰ চৰিত্ৰ।

বসন স্থাক পাবা ভেডিকণে,

ব্ৰক্ষেপে প্ৰতিমা দিলা।

शरम डेंदमरन 💢 😅 🖼 भागित्व,

গোপালে আক্ৰা কৰিলা 🖟

গোপালৰ বাংকা ভক্ত সকলে,

েডখনে সবে কড়িলা।

চড়ার্মাল কবি প্রতিমাক লৈয়া,

কাঁইন আগে কৰিলা।

ৰী ঠন কৰিয়া প্ৰতিয়া আনিয়া,

স্মাণক আসি পাইলা।

মবিয়া আদৰ দেৱভা গোপাল,

অংগ ৰাচিয়া আনিলা ৫

সেকি সময়ত্ত বনমালী ওকাঁ,

দেশে দেৱ গোলালক।

পুরিমার চান্দ আসর ভেবক,

যুলিয়া গাইলা গীড়ক ॥

চৰি মন্দিৰৰ স্থান্ত সাসন,

পাৰিয়া ভাতে থাপিব।

পৰিচুৰ্যা৷ কৰ্ম্ম কৰিবাক আজা,

স্ঞানী গুৰুক দিন ৷

লোক সমস্তক কুণ চলামক,

(प्रमाश क्या वडने ।

লোপালৰ আজা শিষক ধৰিয়া,

किन्छ क्न इन्दर्भ ।

নাম্যে বৰৰ প্ৰণৰ কানত,

থৰ দেৱ গোপালৰ।

प्रक्रिय काल अटक मर्टग घर,

वद्रमित ज्ञितामत ।

শ্বিৰাম দেৱৰ আগত্ব ধৰন্ত,

কৃষ্ণাস শ্ৰন্ধ। কৰি।

বৰুৱে কাডাৰ জানিবাস। থাকে,

্চক্ৰপাৰি কলেধৰি।

দেরভা গোণালে নাম প্রায়ক,

शिक्तालु पुरे समय ।

গোলাৰ বাকো বলিয়া যোচটে,

কৰা ভিনি প্ৰাসক্ষ ।

গঞ্জাৰ বাপ পাৰুলো ভৰত,

कर्द देवन कुलाकाम ।

मुना मृना पड फक्ड नक्त,

ভুনা ভাসম্বাৰ নাম।

প্ৰমানশা বাম — * চন্দ্ৰ অনিক্স,

आंक शांबाइन ।

পুৰুবোন্তৰ বাসচক্ষ সনাতন,

ं अहि मुगा करू कर ॥

গোপাল দেৱক কৰিয়া সেৰৰ,

ेसन चानि यहासन ।

यगनक ७ को। यभागी ७ की,

বাস্থদের নাবায়ণ ৪

হৰিপতি কৃক জড় বাম বাম,

মুবাৰি হৰি চৰণ 🕕

নিত্যানন্দ গোণী শুৰু প্ৰাণ হৰি,

ভগতৰ সমাতন ঃ

জয়ানন্দ শুক্ একালশ চৰি,

আতাই দুই বাম চৰণ।

গোবিন্দ বে গুৰু ছবিদাস শিশু,

দাস আৰু নাৰায়ুণ 🛊

্গোপাল আন্তাৰ চৰিত্ৰ।

এহি জ্বল সৰে কৰন সভত, নাম বৰে প্ৰসক্ষৰ ।

শ্ৰীৰাম মতু → মণিয়ে কৰমঃ

অনেক ভাবে প্রস্তৃক ।

ভকত সকল হল নিঃশৰ্দ, ভূমি খাকে কৰ্ণ পাড়ি।

কৰি নিৰীক্ষণ থিৰ কৰি মন, অনুৰাগ কৰি মাতি ।

গোপান দেৱত কৰা প্ৰশ্ন বত, সিদান্ত পান্ত তেক্ষণে।

मानाहता द्वारण करळाटण करख. द्वारणहरू करा चल्ल ह

গোপাল দেবক কৰিছ। সেৱন, নামত পুৰাবোধন।

বুড়া গুৰু ভাল বোলে সকলোকে, বিষয়ত সন্তাপ ৰম চ

ভান লগে এক কথা লাগিলেক, সত্মণি জ্বীৰামৰ।

रेवनी बाकांच द्याशीय द्याशीय द्याशीय, द्यम हासि छन्छन ।

কিবা সমগতি আৰা সকলৰ, আছ্যু কিবা বিষয় ।

সমানে সেগতি নাহিকে বিক্য, কহিলা পুৰুষোত্তম চ

শুনিয়া শ্ৰীৰাম বড়মণি বোলে, বুলিবা কিয় হেনই।

পতি পুত্ৰ এড়ি শোপিক। সকলে, কৰিয়া এক নিশ্চয় চ **医气性**

অসমায়া কাহিডাৰ 6ানেকি।

ক্ৰিয় কইবে সম কিন্তু গোপাসৰ, আৰাত কৰি বিশেষ ।

এছি কৰা কৰি কৰি। ইগলস্থা ডিনিজো কৰা

পোপালৰ কাছে কৰিল স্থ পাৰ্চে, এছি কথা নিবেদন চ

জীবাম যদ্ধ মণি বোলে বাপু, ইটো কলা কণ্টন।

পোপৰৈ বোগাৰ নেৰৰ যাজাৰ, ভউৰেক সম কেমন।

উপধেশ পৰ গোপিকা সকল, ভইবেক লাগে বিশেষ।

শুনিয়া গোপালে বোলা যিতে। গোপা, পায়া আছে উপপেশ ।

লিছো গোপী সৰ স্বাকাতে ভোষ্ঠ, জানিধা নিশ্চয় কৰি।

বৈৰী ৰাজা যোগী। বেদ ইডোডিনি, মুহিকয় সমস্বি।

বিজ্ঞা লোপী সৰ ব্যক্ষিয়া ভৱাৰ. ব্যক্ষিয়া পূজন কৰি ।

লেছিলে গোপিক। সকল জানিবা, এছিলেনে সমস্বি ।

भूकरवासम्ब स्वयं सम्बद्धाः सःশङ किथ्नु भन्छ ।

বুলিয়া সমান কহিলত বাপ, আপুনি লোচ পূৰ্বত ।

গোপলে আঙাৰ চৰিত্ৰ (

গোপালে বোধন্ত ভনিহোক গুৰু,

কগাৰ কলো কাৰণ।

শ্ৰেপ্তাৰ দ্বাধানে কথা সৰ আসি,

হোৱে জান উদিৰণ ৫

তুমিলে ভেখনি ইসৰ কথাক,

নপাৰিলা শুধিবাক।

কেছিলে কাবণে ভোমালাত মই,

नदेकरमा देएडा बनाक ।

কল্লভক সুক্ষ সমতে সমতি,

বস্তুপি কল কাছর।

भाशन्। कर्नरूत्र शावत्र यज्ञक,

অানে ভাক নপার্য ।

ক্ষাৰ সাগৰত আছব অমৃত,

মণিকেনে পারে ডাক।

विक द्वार्थ (वागा काम (क्षणू वड,

ভাকে। বাগে ভূমিনাক 🛭

মাগদ্ধা মধন্যা দেৱন কৰন্তঃ,

লামা সাত হুন ভৈলা।

(अञ्चान कांगर) कांग देशनाक,

ইত্যে কথা বাজ হৈল **।**

ফানো প্রশ্ন বড করন্ত সভড,

্গোপালে প্রথকি কন্তু।

अव्योग (अर्गन कर्जार्श क्रम्स,

কৰিবেক কোনে অন্ত ৪

ভোটদলৈ নামে এক বড় আৰ,

ভনয় মহা ধৰিছে ৷

महास सम्बा कृतः धना श्वराहरू,

टेबटमाइन्ड मन्ड निन्हे ।

823

অসমীয়া সাহিত্যৰ চাৰ্নেক।

কামমের নাম আউৰ একজন, শোভন সর্বব কামতে।

ছুই হল্পে বজুয়া সাজিল আমিয়া গোপালৰ চৰণতে ॥

দেৱতা গোপালে জনান উপদেশ, কবিলা প্রাকট কবি।

মহা ভাগরভ ভৈলা ভূয়ে। জন, গোশালৰ বাকা ধৰি।

কৰিবন্ত স্থি অনুবাগ জীতি, অভিৰেক ভূইবান্তৰ।

আসনা গমন সভডে কৰব. আনে দেৱ গোপালৰ s

লোপালৰ মৃত্য কৰি কৰা গুনি, গকো গৈয়ে প্ৰয়োকৰ।

একোড কহিলা দেৱতা গোপালে, বুলিলা শুনা বেমন চ

এতেবেলি কিয় আছা তোৰা সৰ,

• নকৰি পুছ সমন।

গধূলিকা ৰেলা তিল আনি কেবা, বুলিলা শুনি বচন ৫

ছইল বড় বন্ধ পথ আমাসাৰ, পাৰিবো ৰাণ বাইবাক।

লোপালে বোলস্ত তামানৰে ভাল, ভনিলা হবি কথাক ঃ

হৰি কথা শুনি পাৰাহা। বাইবাক বদি পাৰাহা।

আমাসাৰ ঐত তোৰা সৰো কিনো, ধৰি কথা শুনিবাছা ।

গোপাল আভাৰ চৰিত্ৰ।

শোপালৰ বাকঃ শুনি ভাষা সৰে,

কু খা মনে মানিলস্ত ।

লর্ড লিবাক নগাই জন্ত তৈলে,

्द्रनगर्ड (प्रथावेशान्तु ।

কামৰূপে ৰাজা জজিল কাসিয়া,

जाइना भागा अध्य वड ।

আজি ইত্তো আন কৰিবা,

्रेक्स करूर ।

जनम बोक्षांव वह अस्य नद,

কবিল আসি সেরন।

ভাসভাৰ কথা কৰিবেক কল্প,

ক্ষিয়া কোনে বৰ্ণন।

মসম বাঞ্যৰ লোক হৰিপতি,

প্তৰ নামে এক কন।

পুৰুবোন্তৰ বানতৰ সংখ্

ক্ৰিল গৈয়া বঞ্চৰ ৮

टेडन भवा शांट कालवान आटम,

সোপালৰ খান গৈলা। •

গোপাল দেৱক কবিতা সেৱন,

ছবিপতি গুৰু বৈলা ৷

একদিনা প্রতি কবিলক্ত মতি,

চাহিবাৰ খাৰ্টৰ।

(मराष्ट्री (गाणाल ७०७ भनक,

্ৰুলিল্ডু ডোঞ্চনক।

কৰিয়া ভোজন কৰিল গুমন,

ভক্ত সংঘ গোপাল।

সেহি সময়ত ছবিপতি গুক,

বুলিলন্ত ভৰকাল ।

অসমায় সাহিত্যৰ চানেকি।

ভুনা হবিগতি থাকিয়েকে ডুমি, বাইবে ওযু নলাগর।

ভোষাক দেখিলে ঠাকুৰৰ মনে, কিবা অসংস্থোৰ হয় ।

ভানি হৰিপত্তি শুক গোপালক, বুলিলা কৰি বিনয়।

মাপুনাৰ সংক্ৰ বাইৰে বত ইজা, মনত তথা আহম ১

লোপালে বোলন্ত বলি বারা তুমি, এবাইবা আগক তান।

এতি বুলি লড়ি যৈতা অনস্থাৰে, পাইলা ঠাকুৰৰ কান ।

ঠাকুৰৰ পূচ পাইরা চোচালড, বলিক্স কঠ পাড়ি।

ভক্ত সকলে গোপালৰ কাছে. বসিলস্থ হয়। সাবি ।

লেভি সময়ত আঙা ক্রিডৰ'ড, ঠাকুৰে কৰি শহৰ ।

বকু বেলি বসি আছন্ত খোপাল, ভগগে নাহি গমন ।

ঠাকুৰৰ মাড় গোলাকৰ দেখি, আলেৰেণ কৰি গৈ।

উঠ উঠ বাপু কিয় শুভি মাটা, গোপাল মাচস্ত বৈ ৪

মাতৃৰাক্য মহৎ সোপাল, আমাডো অকান্ত ৰতি।

বন্ধ বেলি বলি আছা বটি চাই, শীলে কৰিয়োক গঠি।

পোপলে লাভাৰ চৰিত্ৰ। 🕺

মাতৃৰ হচৰে উটিয়া ঠাকুৰ,

বস্ত্ৰ পৰিধান কৰি।

रिश्रमस् छैतिया

ুপুর্গ ভাণ্ডাবক,

ৈলে। সক্ৰাভ কৰি ।

সেহি সমর্ভ হবিপতি শুক,

व्यारभरतथ कवि वाहे।

ছাৰ কৰে দেলি বুলিৰে লাগিলা,

ठाकूमन मूप ठावे ह

ভনিয়ো ঠাকুৰ ় কি কৰালা ঐত,

আচাহা কিব্ৰ গসিরা।

ভোমালাক চাইবে আসিহন্ত কাডা,

া আছন্ত তৈতে বহিবা ।

হবিপতি শুকা বছন,

ঠাকুৰ পুক্ৰোত্ৰ।

বুলিকা বচন অভ,শ্ব ফোখত,

উচ্জিন্ত ক্ষয়িলৰ।

মক্ষমৰ নাতি মোহোক ঠাকুৰ,

বুলিয়া ভেতৈ মাতস।

মাধ্বৰ শিশু গোপালক লাতা,

সম্বন্ধ কৰি বোলস।

ভূমিটো ঈশ্বৰ গেলালক বোলে,

मानिहरू अवस्थान ।

अयांकरनाट्या समा — केटबाट्या कमाहित,

বুলিলো মৃত বচ∻ ৷

<u>টাকুৰৰ মাড় সোপালক কালি,</u>

বুলিলা মধুৰ ৰকা।

ন্তনিয়োক বাপ বাউক ভোমৰা,

নেদর আৰু দেখাক ঃ

A 5 13

ক্ষমমাল সাহিত্যৰ চানেকি।

কিখা হেতৃ মন কন্ত কৰি নাসে, যাওক আৰ ইবাৰ।

হতো বেলা দেখা সকুৰে নেমিলা, কৰম্ভ অধিক কৰে।

ভথাপি ট্রান গৃহক নাহিলে, নাহিকে দোৰ আমাৰ ৪

দেৱতা গোপাল আইলা ওযুকাল, একো বাক্য সূৰ্বিয়া।

আমনাগদন এতৈতেক কাৰ, আনিখা লেখি ধৰিয়া ।

ভক্তসৰ সংখ কালখাৰ প্ৰাৰ্থে, সুখতে বঞ্চি আছতে।

কাৰেশৰ গিৰি নামত সন্তাসী, আইলা পশ্চিমৰ হয়ে ।

দেবী উপাসক কেবলে পাৰও, নাহিকৰ কিছু ধৰ্ম s

প্ৰীক্ষিত ৰাজা সিভো সন্থানীক, কৰিল বহু সংকাৰ ৷

ষ্টেই বোলে সিভো ভাহাক কৰয়, নকৰে কিছু বিচাৰ ।

ৰাজাৰ আগত সন্তাসী ৰোল্য, ভূমিগ্ৰেক নৰপতি।

ভোষাৰ ৰাজ্যত পঞ্জায় জৈলেক, • হাইৰ লোক সধোগতি।

গোপাল আন্তাৰ চৰিত্ৰ।

জাশির মাসভ ইতো লোক সংৰ, মুপুত্রর অভিকাক।

পক্ষ বলি জান নকৰয়,

মুপূজর দেরভাক ।

ভক্ত ভৈলো বৃলি সৰ ধৰ্ম তেজি, নামক কৰে কীউন।

শুনা মহাবাজা কৰিছো বিচাৰ, নাউ ভৈল সৰ্বাজন ব

সন্মাদীৰ বাকো বাজা তেতিক্ৰণে, আদেশিলা দূজগণ।

প্রামে প্রামে বায়া দেবী সন্মিকাক, কবিয়ো সবে পূজন ।

মোহোৰ বচনে দেবীৰ পূজাক, নকৰয় বিভো জন।

অৱস্থা ভাষাক কাটিবোৰো নই, বুলিল'। দৃঢ় ৰচন ।

ৰাজাৰ আদেশে দেশে দেশে গৈল, জহস্বাৰে দূতগণ।

দেৱত। গোপালে শ্ৰনিলয় পাছে, ৰাজাৰ হেন বচন ।

শুমি তেতিক্ষণে জন্ত সৰ সংগ, কৰিবন্ত কালোচন।

ইকাৰ উপায় নাহিকয় আন, কৰে। সৰে পলাহন ।

সেহি সময়ত স্থিয়। পঠালে, মধুৰদালে কৰীক ।

কি হাইলে উপায় কিবা কৰে ভাৰা, কি ৰোলে বাক্য আমাক। MAL

অসমীয়া লাহিডাৰ চাৰেকি।

ভনিয়া গোপালে বোলন্ত উপাই, আৰু আন নাহিক্য।

প্রালে সে কান্য এছি কে আমাৰ, বুপ্ততি করা আছর।

ন্তনিরা মধুবা — পালে বোলে ছিরা, পাইলোঁছে। তাকা বেন।

इंशांस्त शांकित्या कृशिका नगांदिता, शशांहिता वहें तकसम ।

এছি কথা পাছে শুনিয়া গোপাল, বুলিবস্তু ব্যৱহৃত্

নগলায়া সিজে৷ গৰ্মৰ বচনৰ, স্বৰ্মে পাইৰে কলম ১

এহি বুলি পাছে উঠি বৰা কালে, নামগৰ ককাইলক্ত।

ভক্ত সৰক ভাজিয়া গৰক, শলাইবাক বুলিলয় ঃ

বালিয়া আমাক া নচাইবালা বাট, নলইবা বাট কালাৰ।

নিজে বেন নতে পাৰাহা সহৰে, কৰা কাম পদাইবাৰ চ

এছি বুলি কের সোণাল গৃহক, বালা কৰি ভোজনক।

মধ্যাক বেলার নক্ষর কাত, ক্ষিত্রত গ্রহক ঃ

ৰোৰ অৰণাস্ত প্ৰাৰেশিলা ভাত, দেৱজ গোপাল বৈলা ।

অভিড জীবাস বস্তুমণি কোৰো, লোপালৰ সৃহৎ সৈলা ॥

গোপাল আভাৰ চবিত্ৰ ৷

গোগাল দেৱক নেছেৰি সুক্ত,

আংবেশে ক্ষাসিলন্ত।

সম্ভাগী বে শুক বড় শুক সংক,

ভেডিক্সে লড়িলয় 🛊 🔻

লড়ি চাৰি জন কৰিলা গমন,

উত্তৰ দেশৰ লাই।

নৰ লগৰৰ - এক গৃহস্থৰ,

গৃহক পাইলস্ত ঘাই ৷

সেকি গৃহপুৰ নাড়ীৰ স্থাত,

व्याद्ध शृष्ट अक्षांन ।

গুৰুশে উঠিয়া শেছি গুৰু নিয়া,

ৰহিৰাক দিপা সান ৷

চাউল চৰু মহস্ত আঞা বাৰ পাত,

সমস্তকে দিলা নিয়া।

ভোষনক প্ৰতি কৰি সৰে বৃত্তি,

লৈনত কৰ্ম ৰাণ্টিয়া দ

ৰড়গুৰু ৰংজ কৰিলা বাচন,

বভূমণি চায়া পাত।

जनाभी त्य कुक कानि मिछा,

শ্ৰীবাৰে থান্ধন্ত ভাত।

ৰড় ৰাডাপাভ গৈলন্ত চাইবাক,

জল কৰি বৰি টাব।

প্ৰভোকে পটুৱা লৈলেক কাটিয়া,

ৰ্ভিলন্ত একখনি »

শেখিয়া দ্ৰীৰামে উঠি ভেডিক্সণে,

हाहिबाक पर्वितश्व ।

বসি চাৰি ক্ষম কৰিয়া ভোকৰ,

শয়নক কৰিলক ৷

অসমীয়া সাহিত্যৰ চানেকি।

প্রভাৱে উঠিয়া বসি চাবিক্ষন, কবিলক্ত আলোচন।

देकक देशन जांडा ननारना डेफिन्ड, करबोरहा देकक शमन ॥

চত মহাধৰ ' প্ৰাথক লাগিৱা,

কিবা স্বাতা গৈছন্ত।

আমি সবো খাসা তৈকে লাগি যাওঁ,

এছি বুলি দড়িলয়।

কলো বেলি গৈয়া . গ্ৰাম পাই পাছে, কৰিলা তৈতে ৰঞ্চন।

এক গৃহত্ব . গৃহে ভগুভাৱে,

ৰহিলাহা চাৰি খন।।

শুনিলাছা নৰ কথা মনোহৰ, শুছতম বিভোগন।

প্ৰথ মকল ইতে। মহাকল,

ৰমক ঘণো শোভন।।

शर्चा जशर्मात वात हरे जस्त्रत,

আছ্যু সূৰ্য্য স্থালত।

ধর্ম্ম সে বছর অধর্ম নালয়,

- ধর্মক ধরা সভত।

ধর্ম্ম চিবন্তন অধর্মা পতন,

জানি ভাক পৰিহৰা ৷

সভাগৰ বভ কৰিয়া শ্ৰাৱণ

অপ্রাচে ভবতর। ।